

အမှတ်၊ ၃၀၈၊ ငူရိုင်း၊ ၂၀၁၅

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင် ထူး
ဆန်း - ကိုလင်း (Studio-K)

အကူအညီ နှင့် နာမည်ကျော် အနုပညာရှင်များ

ဝင်းငြိမ်း: ပီပီတည်းပြန်သည်

အနုပညာ

ပျိုပြင်ညို

လင် နိုင်ငံ

ပထမဦးဆုံး

BURMESE
CLASSIC

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

အနုပညာ

စိန်တင် ရုပ်ရှင်

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

ဝင်ငြိမ်း စိန်တင်မြတ်သည်

သူတို့အရေး

၄။ အောင်သန်းထွန်း

ရွှေခင်းသား၊ ရွှေခင်းသမီး

၂၆။ ဂင်းဒိုင်ဦး

ထူး ဖြန်လာပြီ

One Minute Interview

၃၅။ ခင်လေးမြင့်

ထူးခြားသစ်

လင်းစင်ယော်

နတ်မျှ

ဘုန်းသက်ခိုင်ရွှေဘို၊

အဖွဲ့ထွ

မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်

မြသွေးနီ

ကရဝီ

လူမွဲဝန်းကျင်

၁၁။ သွေးဒါးမန်း၊ ယုလေး

မေ ၂၀

ရင်နုနုဖွယ်ညချမ်း

BURMESE
CLASSIC

ရွှေရှင်ရှင်

မိုးကျော်ထွန်း ၄၈။

ဓာတ်လှေကား

ဂင်းဒိုင်ဦး ၆၀။

အရွယ်သုံးပါး

ချစ်တတ်သည်

ဂင်းဒိုင်ဦး ၈၄။

သည်ခေတ်နေရဲ့

၆၇ ပလာစာ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

ရီဟာအောင် (NY) ၅၄။

ဂျူလီယံမိုးရ်

ရာမြည် ၆၆။

ကျေးလက်ဂီတရဲ့

၂၀၁၅ အကျော်ကြားဆုံး

အဆိုတော်

Dierks Bentley

လနုညီညီမိ ၈၈။

ရော့စ်ဟာဆန်ရဲ့

နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ

ရွှေဝတ္ထု

၁၁။ မိုးကျော်ထွန်း

သုငယ်နာ

၁၂။ ပင်မြင့်မံ၊ ရွှေဘို၊

နီးနေလျက်နဲ့ လွဲခဲ့ခြင်း

၁၃။ မကျည်းတန်

၊ ပြိုင်ကော်၊

သံစဉ်တဖျင့်တပါး

၁၄။ ငယ်ဦးဂင်း

တကယ့်ဝတ္ထု

၁၅။ ဂျူလီယံမိုးရ်၊ သီမံ၊

ဘူတာရုံအိပ်ခန်း

၁၆။ မြစ်ကျိုးအင်း

ပုံရိပ်ယောင်လမ်း

၁၇။ အချင်း၊ စာတည်း

ဖားလက်

တက်လေးများ၏

ဒိုင်ယာရီ

၁၈။ ဂျူလီ

တံဆိပ်

ပျောက်ကြသူများ

ရွှေခလုံးသား

မြတ်ဗျူင်းသွင် ၉၆။

ရွှေလုံးသား

ရွှေအသစ်

၂၀၀။

၂၀၆။

၂၁၄။

၂၂၀။

၂၂၆။

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

မန္တင်းဌေး ၁၀၆။

ဆင်သာဆင် မယဉ်သည့်ပန်း

ရသစာတမ်း

ဗုဒ္ဓသမ္မိမော ၁၅၂။

အမုန်းမဲ့ကမ္ဘာ

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်

မြင့်သန်း ၁၅၈။

စိုးစိုးနှင့် မိဘမဲ့သားသမီးများ

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

ခင်ခင်ဈေး ၁၈၂။

ဂျိုးဂေါင်မရဲ့ အရက်အိုး

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၇၈။

ဟိမဝန္တာဒေသများသို့(၉)

ခင်မောင်အေး၊ ဗုဒ္ဓဈေး၊ ၈၄။

ဘလောကမှ ကြယ်တစ်ပွင့်

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊ ၁၀၂။

စုဖုရားလတ်အတွက်

လျှောက်လဲချက်

ခေတ်ကျန်းသစ် ၁၂၈။

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ-၆

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - စိုက် (၁၇)၊ အသိ (၄-၁၁)

၅၂ လမ်း၊ (ဘောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်စာဆောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊ ပုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁

Email : nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ ပြုပြင်မှု (၁၅၂၅)

လျှောက်လုပ်ပုံစံစိုက်၊ အမှတ် ၁၁၁၀၊ ဌာနဆောင်ရွက် ၅ လမ်း၊ ၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် စောင်ခုံ၊

ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေထုတ်ဝေသူ - ပြုပြင်မှု (၁၇၁၀)၊ အမှတ် ၁၁၁ လမ်း၊ ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်

ယောဝဇ္ဇလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေမြင့်ချိမ်း - လျှောက်လုပ်သူ၊

အမှတ် ၁၁၁ လမ်း၊ ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောဝဇ္ဇလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုန်း-၀၁-၃၀၂၂၀၊ စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail : zabutalu@gmail.com

Available at : iTunes Store

“စားတယ်” ဇာတ်ကားမှာ ကြည့်ကြရမယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း

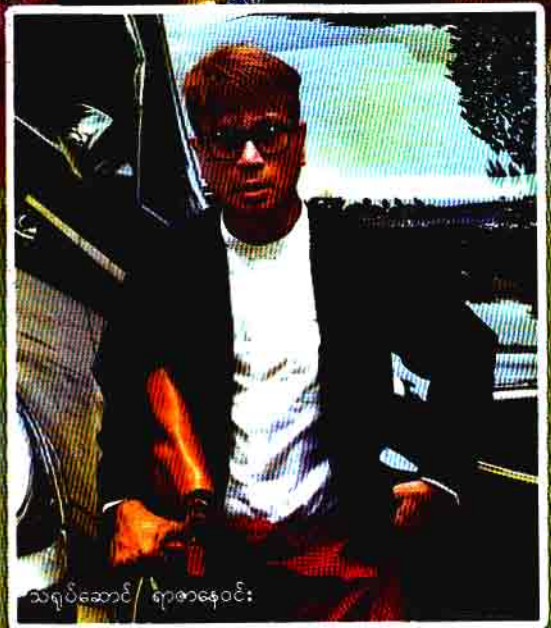
သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရပ်ရုံမှစုစည်း အပတ် ၃၀၈ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

မိမိတို့အတွက် “စားတယ်” ဝတ်စုံကူး

မိမိတို့အတွက် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ကိုတင်တို့စုပါရပ်ကွက်၊ အောင်သာလေ နဲ့ ဝဲခူးဆား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးပေးထားတဲ့ ဒါရိုက်တာ ကျော်စောလင်း(အတွေးပုံရိပ်)က စားတယ် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့က စတင်ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။

ဝေသာနဲ့ ကိုရွှေထူး(ပြည်)တို့ရဲ့ဝတ္ထုကို ကိုကျော် စာတ်ညွှန်း ရေးသားပြီး အရိုင်း၊ မိုးပြည့်ပြည့်စောင်နဲ့ အထူးသရုပ်ဆောင်များအဖြစ် ရဲအောင်၊ ရာဇာနေဝင်း၊ လွင်မိုး၊ မင်းဦး၊ ခန့်စည်သူ၊ နေမျိုးအောင်၊ ကျော်ကျော်မိုး၊ ထွန်းထွန်း(Examplez)၊ မိုးချစ်၊ နေထူးမိုင်း၊ နိုင်သင်းကြည်၊ သင်ဇာဝင့်ကျော်၊ မိုးယုမ်း၊ ခံရတီမိုးမြင့်၊

သရုပ်ဆောင် / ရာဇာနေဝင်း

ပက်ထရစ်ရှား၊ ယွန်းရွှေရည်၊ ဝါဝါအောင်၊ အောင်ဇော်မင်း၊ ချစ်စု၊ နေလင်း၊ နန္ဒကျော်စွာ၊ ရဲလေး၊ ကစ်ကစ်၊ တင်္ဂာဝင်းပြည့်၊ ထက်ကိုလင်း၊ ကလေးသရုပ်ဆောင် ဘိုလီ၊ စတဲ့ သရုပ်ဆောင်များစွာနဲ့ ရိုက်ကူးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ သွန်းဆက်နဲ့ မေသဉ္ဇာဦး

BURMESE
CLASSIC

ရန်အောင်နဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် ဆုံစည်းမှု

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ Frenzo ဗီဒီယို
ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ
ညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာန
သင်မြတ်နိုးရုံဝတ္ထုကို
ရန်ပွဲမှူးစာ အမည်နဲ့ဗီဒီယိုကူးအဖြစ်
ရိုက်ကူးနေပါတယ်။ ဒီကားမှာ
ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ရန်အောင်၊
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၊ သွန်းဆက်၊
မေသဉ္ဇာဦးတို့ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။
ဟာသကားတစ်ကားဖြစ်ပြီး
ပရိသတ်များ အကြိုက်တွေ့ကြဦးမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ရန်ပွဲမှူးစာ ရိုက်ကွင်းပေါ်က အနုပညာရှင်များနဲ့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားများ

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၁၀၈၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၅

SIS ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲတက်ရောက်လာကြသူများ

နေတိုးညီမဖွင့်တဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်

သရုပ်ဆောင် နေတိုး၊ မင်းသွေးတို့ရဲ့ ညီမဖြစ်တဲ့ စုမွန်အောင်က SIS လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်ကို ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့ မနက် ၁၀ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်လမ်းရှိ တော်ဝင်စင်တာ ပထမထပ်၊ ဆိုင်အမှတ် ၂၀၇၅ မှာ ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲသို့ အနုပညာရှင်အများအပြား လာရောက် အားပေးခဲ့ကြပြီး ဝယ်ယူအားပေးခဲ့ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အစ်ကိုနှစ်ဦးက သရုပ်ဆောင်ဝါသနာပါပေမဲ့ သူကတော့ သရုပ်ဆောင် ဝါသနာမပါတာကြောင့် ဖက်ရှင်ဆိုင် ဖွင့်လှစ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ □

ဇာဂနာ ဘာမှမသိရပါဘူး

ပဲ့တင်သံကုန်နယ်မှာ ဇာဂနာ အပတ်စဉ်ရေးခွဲတဲ့ သရော်စာ ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထားတဲ့ ဇာဂနာ ဘာမှမသိရပါဘူး စာအုပ်ကို HOME ၄ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့မှာ စတင် ပြန်ချိလိုက်ပြီလို့ သိရပါတယ်။

ဇာဂနာရေးတဲ့ သရော်စာဆောင်းပါးများကို

စောင့်ဖတ်ကြတဲ့

ပရိသတ်များ

တချို့အပတ်တွေမှာ

လွတ်သွားခဲ့တာတွေ

ရှိတာကြောင့်

တခုတစည်းတည်း

ဖတ်နိုင်ဖို့ ထုတ်ဝေ

ထိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ မောင်တင်ဦး

နိုက်ကူးတဲ့ မင်းသားတော

မင်းသား ဇာတ်ကားနဲ့

သရုပ်ဆောင်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့

ဇာဂနာက တစ်ကျော့ပြန် သရုပ်ဆောင်တဲ့အနေနဲ့ Bo Bo Film Production အတွက် ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းထွန်း ရိုက်ကူးတဲ့ အော်တိုဘုရင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ပြန်လည်သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ ဒီကားက စကူဒီယို အတွင်းမှာ ရိုက်ကူးခဲ့တာဖြစ်ပြီး မျောက်ခံ ဆက်တင် အခမ်းအနားများကို ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့မှာ တစ်ကွက်ချင်း ပန်းချီရေးဆွဲနေတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကြီးကျယ်ခမ်းမားတဲ့ဆက်တင်များနဲ့ ဖြင်တွေ့ရမှာဖြစ်လို့ မြန်မာဝရိသတ်များအတွက် အကြိုက်တွေ့စေ နိုင်မယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ □

ဟာသသရုပ်ဆောင် ဇာဂနာ

ဦးခန့်

ရဟန်းသံတဲ့ ဒါရိုက်တာ အက်ထော်လီ

ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ပြီး မွန်ပြည်နယ် စစ်တောင်ဆက်မှာ ဦးခန့်ဘွဲ့နဲ့ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဒါရိုက်တာ အက်ထော်လီက ဇွန်လ ၇ ရက်နေ့ မနက်ပိုင်းက ကော့ရှုမြို့နယ် ငှက်အော်စမ်း လူငယ် ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေး သင်တန်းကျောင်းမှာ အသက် ၄၈ နှစ်ပြည့်အေးအေးထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အလှူပြုတစ်ရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အက်ထော်လီက ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့ သင်္ကြန် မကျောင် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘများအား ရည်စူးပြီး ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခဲ့ရာက ၂ လကြာတဲ့အထိ ရဟန်းဘောင်မှ မထွက်ဖြစ်သေးကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ □

ကာတွန်းပြပွဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဦးစော်ဝင်း၊ ဦးဝင်းမေ၊
ဦးကျော်သူ၊ ဒေါ်ရွှေမီးကွက်နဲ့ မိမိဝင်းမေ

သူတို့အရေး

ရွှေအမြင်တရပ်ရပ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၀၀၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၅

အမှတ်တရသူက ကာတွန်းဆွဲကြီးကဲ့သို့
ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဝင်းမေ

လွန်ခဲ့တဲ့ ၅၅ နှစ်က ကာတွန်းများ

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ၊ ဖန်းချီဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာဖြစ်တဲ့ ဦးဝင်းမေရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅၅ နှစ်က ကာတွန်းလက်ရာများကို စွန့်လ ၁၂ ရက်နေ့က စတင်ပြီး ၁၆ ရက်နေ့အထိ ရန်ကုန်မြို့၊ နဝဒေးလမ်း Think Art ဖန်းချီပြခန်းမှာ ခင်းကျင်းပြသခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းမေရဲ့လက်ရာ ကာတွန်းများကို လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး တစ်အုပ်ကို ၃၀၀၀ ကျယ် ရောင်းချပေးခဲ့ပါတယ်။ ဦးဝင်းမေကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ကြောင်းလည်း သိရပါတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းမေရဲ့ကာတွန်းများဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅၅ နှစ် က ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ကာတွန်းများဆိုပေမဲ့ ဒီနေ့ထက်ထိ ခေတ်ပြိုင် ခံစားမှုရှိနေသေးတာကို တွေ့ရပါတယ်။ □

ကြိုးနဲ့ချည်ထားသော ဗာရာဏသီ

စိမ်းခါနီရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ
သားကြီး ရိုက်ကူးထားတဲ့ ကြိုးနဲ့ချည်ထားသော
ဗာရာဏသီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးပြီးစီး
သွားပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကားမှာ ဗေလှဝ၊ နေမျိုးအောင်၊
နေဒွေး၊ မြင့်မြင့်ခိုင်၊ ခိုင်သင်းကြည်၊ ခိုင်နှင်းဝေ၊
ဝါဝါအောင်၊ ခံရက်မိုးမြင့်၊ ထားထက်တက်၊ ခင်လှိုင်၊
ဒီနိုးဒေါင်၊ ဆင်မ၊ တက္ကသိုလ်ဂွမ်းပုံ၊ ဂွမ်းပုံကြီးတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြပြီး ပုပ္ပားဘက်နယ်တစ်ပိုက်မှာ
သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ကြိုးနဲ့ချည်ထားသော ဗာရာဏသီ ဇာတ်ကားကို ကြည့်ကြရမယ် ဇာတ်ဝင်ဇရီးများ

ဒါရိုက်တာ
ပန်းချီစိုးမိုး

သူတို့အရေး

ရွှေအမြဲတေရုပ်ရံပုဂ္ဂိုလ်း အမှတ် ၃၀၀၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

ကျွန်တော့်ရည်းစား ဘုရားမှာနေသည် ဆိုတဲ့ ပန်းချီစိုးမိုး

ဒါရိုက်တာ ပန်းချီစိုးမိုး ရိုက်ကူးထားတဲ့
ကျွန်တော့်ရည်းစား ဘုရားမှာ နေသည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့က
သန်လျင်မြို့မှာ ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့ မြဟံသာရပ်ရှင်ရဲသစ်ဖွင့်ပွဲမှာ
နမူနာပြသခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ပန်းချီစိုးမိုးက ဒီကားလေးဟာ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဖြစ်ကြောင်း၊ အနုပညာနဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာကို
ချစ်စရာကောင်းအောင် ရိုက်ပြထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
တစ်ကားလုံးကို ကာလာချိန်တာကအစ မြန်မာနိုင်ငံမှာပင်
မြန်မာပညာရှင်များနဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။

■ အောင်သန်းထွန်း

ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း ပညာသင်ဝရိတ် လျှောက်ထားနိုင်

အခြေခံပညာ အထက်တန်းစာမေးပွဲကို အမှတ်တောင်းကောင်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ၂၀၁၅- ၁၆ ပညာသင်နှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့တက်ရောက်မည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၅ ဦး၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်မည့်ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၅ ဦး၊ ဥပဒေကျောင်းသားကျောင်းသူ ၂ ဦး စုစုပေါင်း ၁၂ ဦးတို့အား ဆွေမအကြိမ်အဖြစ် ပြေတီဦးပညာရေး ဖောင်ဒေးရှင်းမှ ထောက်ပံ့မည်ဖြစ်ပါ၍ အောက်ဖော်ပြပါအချက် အလက်များနှင့်အတူ လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။

- ၁။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားသည့် လျှောက်လွှာဖြင့် လျှောက်ထားရန်၊
- ၂။ အခြေခံပညာအထက်တန်း စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည့် အမှတ်စာရင်းမိတ္တူ၊
- ၃။ တက္ကသိုလ်တက်ရန်အတွက် ငွေကြေးအခက်အခဲရှိကြောင်း မိမိချေထိုင်ရာရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှ ထောက်ခံစာ၊
- ၄။ ဗီဒီယို(သို့မဟုတ်)အုပ်ထိန်းသူအမူဖြင့် မိမိတို့သားသမီး ပညာသင်ကြားရေးအတွက် အရှိန်တ ကယ်အခက်အခဲရှိကြောင်း တင်ပြချက်၊
- ၅။ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်မြင်ရန်နှင့် ဘာသာစုံစာမေးပွဲ ကျွဲပါက နောက်နှစ်တွင် ထောက်ပံ့ကြေး ရရှိမည်မဟုတ်သည်ကို သိရှိပါကြောင်း ကျောင်းသား/ကျောင်းသူ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံချက်(သက်ဆိုင်ရာတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်မီသဖြင့် စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့် မရရှိလျှင်လည်း စာမေးပွဲကျသည့်ဟု မှတ်ယူမည်)၊
- ၆။ အခြားလူပုဂ္ဂိုလ်/အဖွဲ့အစည်း၏ ထောက်ပံ့မှုရယူထားခြင်း မရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်၊
- ၇။ ပညာသင်ကြားရေးအတွင်း ပါတီနိုင်ငံရေးလုပ်ဆောင်ခြင်းပြုမည်မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်၊
- ၈။ ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း၏ ထောက်ပံ့ငွေဖြင့် ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အထိ အထောက်အပံ့ ရယူပြီးနောက် ဘွဲ့ရရှိလာချိန်တွင် အနည်းဆုံး ၅ နှစ် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌သာ ခန့်အပ်ပေးသော ပြည်သူများ၏ ကျန်းမာရေးကို ဦးစားပေးစောင့်ရှောက်သော ဆရာဝန်အဖြစ် လုပ်ထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်၊
- ၉။ ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ၃ ပုံနှင့်ဖူးတွဲ၍ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်း နှင့် ၃၅ လမ်းထိပ်ရှိ မိန့်ဌေးရပ်ရွာ နှင့်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးသို့ ၂၀၁၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့နောက် ဆုံး ပေးပို့လျှောက်ထားကြရမည် ဖြစ်သည်။
- ထောက်ပံ့ငွေရရှိသူများကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ အခမ်းအနားဖြင့် ပေးအပ်သွားမည်။

အမှုဆောင်အဖွဲ့ (ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း)

ရွှေအမြဲတော့မလွဲမငါးရဲပြန်ရုံနဲ့
ဆရာ ဦးဝင်းဦးနဲ့
ခြေ ဆွဲမျိုးမြင့်ညိုနဲ့

တစ်ခုတည်းကလေးရဲ့ရိုးရိုး (New Image) ဝင်းရဲနဲ့ နဲ့ကလေးရဲ့ရိုးရိုး (မန္တလေး) ထူးခြားသော

မေ (၂၈) ရင်ချွန်ပွယ်ညချမ်း

ချောအိမ်ကန်

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အခင်းအပူက
မန္တလေးဆူလောက်တော့ မရက်စက်ချေ။
လမ်းမပေါ်မှာ သွားနိုင်လာနိုင်သေးတယ်။
ပူတယ်ဆိုပေမဲ့ ညနေခင်းမှာတော့
မိုးရွာမှာကိုတောင် စိုးရိမ်မိတယ်။ မေ ၂၈ ရက်
မွေးနေ့အတွက် စာပေဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်တဲ့

DEEPER
Than
RAP

ရွှေအမြဲတော့ စာပေဆုပေးပွဲကို နှစ်စဉ်
မပျက်မကွက် တက်ရောက်ခဲ့တာ စ ကြိမ် ရှိခဲ့ပြီပေါ့။
ဒီနှစ်က ဒသမအကြိမ်။ ဆရာသစ် နိဗ္ဗိတယ်မှာဆိုတော့
အသစ်အဆန်း ခံစားမှုတစ်ခုတော့ ရမှာသေချာပါတယ်။
ကံကောင်းငှာနဲ့ မိုးတွေ သံသံမဲမဲ မရွာခဲ့ပါ။
စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဆုတွေ ဘယ်သူတွေများ ရမလဲလို့
ခန့်မှန်းဖို့တောင် မလွယ်။ ဆရာ မင်းဝေဟင် မေးလို့
အလင်းဘန်းဂျာနယ်မှာ ဖြေခဲ့တယ်။ အားရပါးရ
ခြောက်ယောက် ဗုံးကြဲပေးပြီး တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက် ပစ်မှတ်ထိအောင် ပြောခဲ့ပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ

မထိခဲ့တာ ကံတရားပေါ့
ဆရာ၊ ဆရာမတို့ရေ။

အရင်နှစ်တွေကထက်
ဒီနှစ် ရွှေအသစ်တွေကို အား
ကောင်းစွာ တွေ့လာရတယ်။
မေ ၂၈ ရဲ့ နံနက်ခင်း ရွှေအမြဲ
တေတိုက်မှာ ဆရာ ဦးဝင်း
ငြိမ်းကို လာနှုတ်ဆက်ကြတဲ့
ညီညီစော်၊ ဟမ်စိုင်း၊ နတ်ရဲ
(ရူပဗေဒ)၊ မြင့်မိုရ်ကျော်လင်း
(မိုးမိတ်)တို့ကို တွေ့ရတယ်။
မနှစ်က ရွှေအသစ်ဆုရခဲ့တဲ့
သူတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကလောင်
မျိုးဆက်တွေများလာတာတော့
ဝမ်းသာစရာပါ။ ကျွန်မကို
ဆရာက မျိုးဆက်သစ်ဆု ဖွင့်
ဖောက်ကြေညာဖို့ပြောတော့
မျိုးဆက်သစ်ဆုတွေနဲ့အတူ
ရင်ခုန်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ရှေ့
မှာထိုင်နေတဲ့ ကလောင်လေး
တွေထဲက ဘယ်သူ့မှာမည်ကို
များ ကြေညာရမလဲလို့ တွေးမိ
တယ်။ တဖြည်းဖြည်း လူများ
လာပြီး မဝေ၊ ဝေ(စီးပွားရေး
တက္ကသိုလ်)စုံတွဲနဲ့ သမီးအပါ
အဝင်။ ဆရာ မင်းဝေဟင်က
တော့ ရွှေအသစ်များစွာနဲ့အတူ
သူက ခေါင်းတွဲကြီးလို အစစ
အရာရာ အကူညီပေးနေပါ
တယ်။ ဆရာမညွှန်တဲ့ မွေးနေ့
ကိတ်ကိုလည်း အရသာရှိရှိ
စားခဲ့ရပါတယ်။ မွေးနေ့ရှင်
ကတော့ ဒီကနေ့မှာ လူစုံစွာ
လာရောက်ကြတဲ့ အတွက်
ဝမ်းသာမှာ အမှန်ပါ။

မေ ၂၈ ညချမ်းဟာ
အားလုံးကို နွေးထွေးလှပစွာ
ကြိုဆိုခဲ့ပါတယ်။ အဝင်ဝ၊ မှာ
အေးမြတ်မြတ်ချိုက် ဆရာမ
ဒီနှစ် နာမည် မမှားတော့ပါဘူး
လို့ရယ်မောပြောရင်း ရင်ထိုး
နဲ့ လက်ဆောင် ထုတ်ပေးပါ

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့အတူ ဘယ်လီသီဒီ ရဲအောင်၊ အကယ်ဒမီ ပြေတီဦး

အကယ်ဒမီ ဦးကျော်သိန်းနဲ့ ဦးကျော်မောင်

အကယ်ဒမီ ဦးမြတ်ဦး

အကယ်ဒမီ ချိုမြိုးနဲ့အတူ...

ဒေါ်ညိုညို၊ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ မေသော်ဟာဖြည့်၊ ဒေါ်စစ်ခိုင်၊ ဦးကျော်ညို

အသမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြဲတေစာပေဆု (ကဗျာ) ရှိင် ကဗျာဆရာ လင်းခင်ယော်ကို
ကဗျာဆရာများသမဂ္ဂ နာယက မောင်စိမ်းနီက ဆုချီးမြှင့်နေပါသည်။

ကဗျာဆရာ
လင်းခင်ယော်နှင့်အတူ
ဓမ္မစရားဆရာတစ်
ယောက်(မင်းရဲကျော်)နှင့်
ပန်းချီထိန်းတင်

ရွှေအမြဲတေစာပေဆု
အသမအကြိမ်မြောက်

ဓမ္မစရားဆရာတစ်
ယောက်(မင်းရဲကျော်)
နှင့်အတူ ပန်းချီ
ထိန်းတင်

ကဗျာဆရာ လင်းခင်ယော်ကို
ကဗျာဆရာများသမဂ္ဂ နာယက မောင်စိမ်းနီက ဆုချီးမြှင့်နေပါသည်။

ရွှေအမြဲတေစာပေဆု
(ကဗျာဆရာ)ကို ရွှေအမြဲတေစာပေဆု
ကဗျာဆရာ အောင်စိမ်းနီက

တယ်။ မနုဇ်က ကျွန်မ နာမည် 'ချော်'ဖြစ်နေတာကို အမှတ်တရ။

ခန်းမအဝင်ကနေ စတိတ်ဘက်ကရောင်းကို အဝေးက ကြည့်မိတယ်။လှပပြီး ခံစားမှုတွေပေးတဲ့ ဆရာ မြင့်မောင်ကျော်ရဲ့ လက်ရာ တစ်ခုအဝင်မှာ။ ငှက်လှောင် အိမ်အပေါက်ဝလေးမှာ ငှက်လေးတစ်ကောင် မလှုပ်မယှက် သေနေသလိုလေး။ ကြည့်နေဆဲမှာ ဆရာ ဟန်ဇော်က အပြေးရောက်လာပြီး မထုတ်ရသေးတဲ့ ပဲ့တင်သံစာမူခသုံးလစာကို လာပေးတော့ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံရင်း ကျွန်မစိတ်တွေ ငှက်ကလေးဆီက ခဏအာရုံပျံ့လွင့်သွားတယ်။ အထဲမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ ကြီး၊ လတ်၊ ငယ် စုံစုံလင်လင်ရောက်ရှိနေကြပြီ။

စတိတ်ရဲ့ နောက်ခံပုံကို စိတ်ပြန် ရောက်သွားတယ်။ ဖိတ်စာထဲမှာလို လှောင်ချိုင့်အံ့မှာ တစ်ပြီး မပျံ့သန်းနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ၊ အပြာရောင် ငှက်လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို ဘယ်လို ကိုယ်စားပြု ခြယ်မှုန်းတယ်ဆိုတာ ဆရာမြင့်မောင်ကျော် ကိုယ်တိုင် စင်ပေါ်မှာ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဆရာရင်ဘတ်နဲ့ ခြယ်မှုန်းတဲ့ ဒီဇိုင်းကို ကျွန်မတို့တွေအားလုံး ရင်ဘတ်နဲ့ ခံစားမိခဲ့ကြပါတယ်။ လှောင်ချိုင့်ထဲက မလွတ်မြောက်နိုင်သေးတဲ့ ငှက်ကလေးတွေလို အဆိပ်မရှိ ဖြူစင်တဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ လွတ်မြောက်ဖို့၊ မဖြိုးဖြိုးအောင် လွတ်

ဟာရေးဆရာ အောင်ခင်မင်(ခနပြု)၊
ဟာရေးဆရာ မင်းရဲစိုး၊
ဟာရေးဆရာ မြင့်မောင်မြင့်သူ

ဟာရေးဆရာ နတ်ကျွန်း၊
ဟာရေးဆရာ မဟာ

ဟာရေးဆရာ နတ်ကျွန်း၊
ဟာရေးဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက)

နီ၊ ဦးဝင်းမြင့်

ဟာရေးဆရာ ဇော်ဦး၊
ဟာရေးဆရာ ရွှေအေး

မန္တလေးမီး ရုပ်ရှင်တူလုပ်ရေးမှ
ကိုယ်တိုင် မစန္ဒီ

ဒါရိုက်တာ ဥက္ကာနဲ့ ဓာတ်ပုံ စိန်မိုးမြင့်

ဦးဆန်နီညိုမိုး၊ ဒေါ်အေးမိ၊ ကောင်းမိုးညိုမိုး၊ အ(ပင်သယ်ပြာ)နဲ့ သီလဝင်ကို(မောင်လှိုင်)

သေမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြဲတေစာပေဆု(ရသစာတမ်း)ရှင် စာရေးဆရာ စောဇော်ရှင်စာ(ကျောင်းကုန်း)က ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်

ရသစာတမ်းဆုရှင်ကို ပိုင်းစနစ်ကုန်ပြုနေကြတဲ့ (ဝိမုဗ္ဗာ)ရသ့သံ၊ သန်းမြင့်အောင်၊ ဖန်းချီမျိုးမြင့်၊ ခံပယ်ပြုနုနု၊ မပိုင်း(ကုန်ကော်ဝတ်ရည်)

ရသစာတမ်းဆုရှင်အမည်ကို ခြေကြည့်စေတတ် စာရေးဆရာ ဇော်နိုင်ဦး

ရသစာတမ်းဆုရှင်ကို ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်နေတဲ့ စာရေးဆရာမ ခင်ပန်နှင်း

ရသစာတမ်းဆုသုံးဆောင်ချက်တော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ နိုင်မြတ်နိုး အခမ်းအနားမှူး စာရေးဆရာ ညီမင်းညွှန့်

မြောက်ဖို့ ဆရာ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြသူတွေ လွတ်မြောက်လာချိန်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ အတောင်ကျိုးသလို သေဆုံးချင်လည်း သေဆုံးနေနိုင်ပါတယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဆိုတဲ့အရာက သိပ်ကိုရှားပါးနေပြီ။ ထို့အတူ ငှက်ကလေးတွေ လွတ်မြောက်ဖို့၊ လူထုတွေ လွတ်မြောက်ဖို့ ခံစားမှုနဲ့ ပြဿနာတဲ့ ဒီဇိုင်းပါ။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရဖို့ ထပ်တူ ဆုတောင်းပေးကြမယ်ထင်ပါတယ်။ ရသအနုပညာကိုဖန်တီးသူများ အားလုံးဟာ ရရာအခန်းကဏ္ဍကနေ တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်အသိပေးနေရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ ကျပ်သလို၊ မောသလို ကိုယ်ချင်းစာမူအတူ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အမောတွေနောက်က အပျော် ရင်ခုန်မှုတွေအတွက် မေညချမ်းက အခမ်းအနားကို တစ်ရံတစ်စုံစတင်ခဲ့ပါတယ်။ အခမ်းအနားမျိုး ဆရာညီမင်းညိုက စင်မြင့်ပေါင်းများစွာဟောပြောနေကျဆိုတော့ စကားတွေ စိကာပတ်ကုံးထွက်ကျလာပါတယ်။

ဒသမအကြိမ်မြောက် ကဗျာဆုနဲ့ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်တိုင်း ကဗျာဆုဝင်ခဲ့တာ ခေတ်ရနဲ့ မဂ္ဂဇင်းကပါ။ အခုလည်း ခေတ်ရနဲ့ မဂ္ဂဇင်းပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ် ကဗျာနဲ့ လင်းဇင်ယော်က ရရှိပါတယ်။ မဖတ်ဖြစ်ပေမဲ့ခေါင်းစဉ်က နှလုံးသားထဲ ရောက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါ။

ရသစာတမ်းဆုပိုင်ရှင်က မှန်းထားသလိုပါပဲ၊ ဖတ်ကတည်းက နှစ်သက်ခဲ့တဲ့

စာရေးဆရာ ရွှေအောင်ရိုး(မန္တလေး)နှင့် စာရေးဆရာ ကျော်ဦးကုန်း(မန္တလေး)

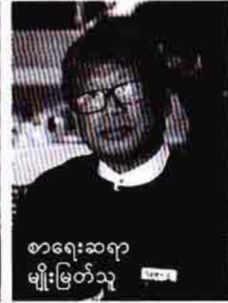
စာရေးဆရာ ကျော်ဦးမြင့်

ကဗျာဆရာ မောင်သွေးသင်

ပန်းချီလှမြင့်ဆွေနှင့်ဇနီး

စာရေးဆရာ မျိုးမြတ်သူ

စာရေးဆရာမ ရွှေကုမေနှင်း

ပြုစင်နဲ့ ဗုဒ္ဓဗိဇ္ဇာ

စာရေးဆရာ မောင်ဆွေသက်နဲ့ စာရေးဆရာမ သရက်မသက်ဆွေ

စာရေးဆရာများနှင့်အတူ ရွှေအောင်ရိုးတော်သားများဖြစ်တဲ့ အေးမြတ်မြတ်ချို၊ ဒိုးဒိုးမြင့်၊ ဒီပဲပဲဆွေနှင့် တိုးမြားသူ

ရွှေအောင်ရိုးတော်သားများဖြစ်တဲ့ ခင်လေးမြင့်၊ စိမ်းလွန်း၊ စာရေးဆရာ

စာရေးဆရာမများဖြစ်တဲ့ မြနောင်းညို၊ ထန်းမြင့်အောင်၊ နန်းဇော်အိတ်ကနဲ့ မိချမ်းဝေ

နန္ဒ(မန္တလေး)

သမ္မတကြီးမြတ် ရွှေအမြဲတေစာပေဆု(ဆောင်းပါး)ရှင်
ဇာရေးဆရာ ဘုန်းသက်နိုင်(ရွှေဘို)ကို ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းပါးဆုရှင်
ဇာရေးဆရာဘုန်းသက်နိုင်(ရွှေဘို)ကို
ဗဟိုပြုစုစာပေဆု
ခံယူခြင်း၊ တိုးတက်ရေးနှင့် အလှူအတန်း

ဆောင်းပါးဆုရှင်
အမည်ကြေးညာတု
ဇာရေးဆရာမ အမြဲတေ(ရွှေ)

ဆောင်းပါးဆုရှင် ဇာရေးဆရာဘုန်းသက်နိုင်(ရွှေဘို)နှင့်
ထွန်းတောက်ထွန်း(ဆရာ)

ဆောင်းပါးဆုသုံးသပ်ချက်
ဖတ်ကြားတဲ့ ဇာရေးဆရာမ ခင်သန္တာ

စာတမ်းဖြစ်သလို ဆရာမ နှင်းဝေငြိမ်း တော်တော်ညွှန်း ဆိုခဲ့တဲ့ ဆရာ နတ်မျိုးရဲ့ အမိန့်နှင့် သူ၏ရပ်ဝန်းဒေသ ဖြစ်ပါတယ်။

အီတလီရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု သမိုင်း မျှော်စင်ကြီးကို အမေရိကန်တွေက ဗုံးခွဲခိုင်းတယ်။ တာဝန်ယူရတဲ့ စစ်လေယာဉ် များက အမိန့်မနာခံဘဲ သူဆုံး ဖြတ်ချက်နဲ့သူ ဗုံးခွဲဖို့ဆန့်ကျင် ခဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ အထိ အီတလီမျှော်စင်ကြီး ဟာ ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းအဖြစ် ရှိနေခဲ့တာပါ။ အဖြစ်မှန်ပါလို့ ဆရာ နတ်မျိုးက ပြောရင်း စင်မြင့်ထက်မှာ တစ်ချိန်က ဖိလစ်ပိုင်ရဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး သမ္မတ ဖာဒီနန် မားကို့စ်ကို ပြန်တော်လှန်ပြီး လူထုနဲ့ အမှန် တရားဘက်က ရပ်တည်တဲ့၊ အမိန့်ကိုဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဖီရယ်ရားမိုစ်လိုလူမျိုး မြန်မာ နိုင်ငံမှာလိုအပ်ကြောင်း၊ အမိန့် တိုင်းဟာ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော ပုံစံမျိုး မဖြစ် သင့်ကြောင်း၊ နာခံသင့်တဲ့ အမိန့်ကိုသာ နာခံသင့်ကြောင်း၊ အမိန့်ကို မိမိဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဝေဖန် သုံးသပ်ပြီး နာခံထိုက်မှသာ နာခံသင့် ကြောင်း၊ ပြုမူဆောင်ရွက် ထိုက်မှသာ ပြုမူသင့်ကြောင်း ကို အမိန့်နှင့် သူ၏ရပ်ဝန်း ဒေသမှာ မက်ဆေချီကောင်း ကောင်း ပေးထားပါတယ်။

ဆောင်းပါးဆုကို အနီး ဆုံးလ မေလမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)ရဲ့ လွှမ်း ရပါသည်ကော ဦးလေးသော် ဆောင်းပါးက ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ဝတ္ထုတို ဆုကတော့ ကျွန်မရောက ပြောခဲ့သလို

တိုးချဲ့မြေခွဲခိုင်း၊ ဘဏ္ဍာရေးမြေခွဲခိုင်း၊ မိုးမြေခွဲခိုင်း

ပန်းချီချိုးမြေခွဲခိုင်း၊ ပန်းချီချိုးအောင်

ပန်းချီသင်ရဲ့မိသားစုများဖြစ်တဲ့ ဒေါ်စန်းအေး၊ အင်းကြီးမွေးနဲ့ကျော်မိုးတို့လည်း တက်ရောက်ပါသည်။

ပန်းချီ နေမျိုးဇွေး

ဓာတ်ပုံ မိုးဝင်း

ဒါရိုက်တာ ဝိုင်း

ပန်းချီအောင်အောင်နဲ့ပန်းချီအောင်အောင်

ဒါရိုက်တာ မင်းထင်ကိုကိုကြီး

ကျေးဇူးတင် ပေးသနဲ့ဦး

တူးတူးမြင့်သိန်း၊ ဒေါ်အောင်

စာရေးဆရာမများဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ကြည်စင်၊ မြသန်းနီ၊ နန်းဇော်ရှိရင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၊ ခင်သန်းလှ၊ အိမ်နီးပါး၊ ကြည်မွေအိမ်၊ မြမြ၊ လဲဝင်းကြည်(ချို)၊ မိမိ၊

အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အခမ်းအနား
အတွက် အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။ အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။

အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အခမ်းအနား
အတွက် အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။ အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။

အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အခမ်းအနား
အတွက် အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။ အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။

အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အခမ်းအနား
အတွက် အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။ အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။

အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အခမ်းအနား
အတွက် အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။ အကျိုးအမြတ် အရောင်းအဝယ် မရှိပါ။

တည့်တည့်ကြီးလွဲသွားပါ
တယ်။ ဆရာ အဇ္ဈတ္တက
အရေးကျပေမဲ့ အရေးကောင်း
သူပါ။ အမှောင်ကျောက်စာ
ထဲမှာ ဘာတွေများ ပါသလဲ
လို့ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။

ရသစိတ်ကြိုက်မှာလည်း ဆု
ချိတ်ပြီးသားမို့ နှစ်ထပ်ကွမ်း
ဖြစ်ပါတယ်။ စင်မြင့်ထက်မှာ
ရိုးသားစွာ ပြောနေတဲ့ ဆရာ
အဇ္ဈတ္တရဲ့ဟန်မပါတဲ့ အရိုးသား
ဆုံးအသံကို ကြားရပါတယ်။

ဆရာက မွေးနေ့ကို
လက်ဆောင်အတွက် ပစ္စည်း
မလို၊ သူစင်တင်ပေးတဲ့ ပန်း
တွေ ကလောင်သွေးလို့ ပွင့်
လန်းနေတာကိုပဲ မြင်ချင်သူ
ပါ။ ဆရာမျှော်လင့်တဲ့ မျိုး
ဆက်သစ်ဆု မကြေညာခင်
ရွှေအသစ်ပိုင်းတွေနား မသွား
ရဲပါ။ သူတို့လည်း စိုးရိမ်ရင်
ခုန် ခံစားမှုတွေနဲ့မို့ မျှော်လင့်
စောနဲ့မောနေမှာ ကိုယ်ချင်းစာ
စိတ်နဲ့ မသွားဖြစ်ခဲ့။ တကယ်
ကြေညာခဲ့ရတဲ့ မျိုးဆက်သစ်
က ရေပျော်ငှက် ပိုင်ရှင်
မင်းတုန်း မောင်စိမ်းလွင်။

စာပေမောင် နှမတွေ
အားလုံးက ဆုနဲ့လွဲခဲ့ရတဲ့ ရွှေ
အသစ်တွေကို အားပေး နှစ်
သိမ့်သံတွေကြားရသလို ဆုရ
ရှိသူကို လာနှုတ်ဆက်ကြတဲ့
ရွှေအသစ် တစ်စုကလည်း
ဝမ်းပန်းတသာ ကြည်လင်တဲ့
အပြုံးတွေနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။
ရွှေအသစ်တွေအတွက် ဆုနဲ့
လွဲခဲ့ပေမဲ့ ဆုမှန်းခံရတာကိုက
နောက်ထပ်အားတက်စရာ
မြင်ကွင်းတစ်ခုပါ။ ဆရာက
လည်း ဆန်ခါတင်တွေကို
ပွဲကိုမြင်စေချင်တဲ့စိတ်၊ အားကျ
စေချင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ဖိတ်ခဲ့
တာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆမိ

လှဘုန်းမောင်နဲ့ တင်ဇာကွန်း

ကြွေဆူဂိုင်းနဲ့ ဟန်နီညွှန်း

ချမ်းထက်ဟန်၊ ခေါ်ပိုင်ညွှန်း၊ ဟွေးအေးအိမ်၊
ဦးခင်မောင်ဦး(ပိတောက်ကန်နဲ့)

ခါရိုက်တာ
မီးပွား

ကိုအုရီ(အောင်စိန်ဘဏ်)နဲ့ လင်းနိုင်ဦး

ခင်မောင်ဝင်း(ရွှေအင်းသာ)၊
မြင့်မောင်ကျော်၊ အောင်ပီကျော်လှ၊ စိုးသော်

ကိုအေးကို

နေဘုန်းလတ်

မိမိ၊ အပြုအမူ(အွန်)နဲ့
ကြည်ကြည်နီ

ကိုစန်း၊ ဝင်းမာ၊ ခင်လိမ္မော်နဲ့ ဦးခင်ထူးအောင်

၁၀

ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့ဝင်များကို အားပေးဆုတံဆိပ်များဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

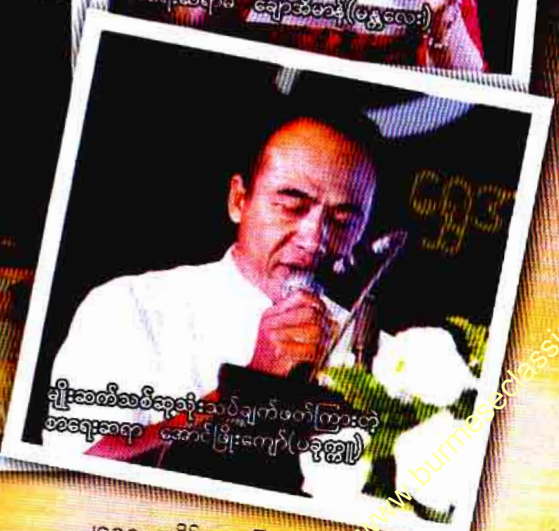
ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့ဝင်များကို အားပေးဆုတံဆိပ်များဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့ဝင်များကို အားပေးဆုတံဆိပ်များဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့ဝင်များကို အားပေးဆုတံဆိပ်များဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် အဖွဲ့ဝင်များကို အားပေးဆုတံဆိပ်များဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ပါတယ်။

မေ ၂၈ ရဲ့ စာပေဖခင်က တော့ အပြီးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက် လို့၊ ဝမ်းသာကြည်နူးလို့။ ခုပွဲ မှာ ကျွန်မသတိရမိနေတာ စတင်ကော်လာအဖြူ အရပ် ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ ဆံပင်ဘေးခွဲ ကင်မရာတစ်လုံး နဲ့တပြုံးပြီးရှိလှတဲ့ ဆရာသင်းရီ ပါ။ ဝိုင်းတိုင်းကို ဓာတ်ပုံ လိုက်ရိုက်နေတတ်ပါတယ်။ နှစ်တိုင်းတွေ့မြင်နေကျ မျက်နှာ တစ်ခု ဒီနှစ်မတွေ့ရတော့ ခရီး သွားနေခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ဆရာသင်းရီက ကျွန်မတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံနိုင်တဲ့ လမ်း ဆီထွက်သွားခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်ယောက်က တော့ နှစ်စဉ် ရွှေဆုကို မျှော် လင့်ရင်း လွဲခဲ့ရတဲ့ ဆရာ ဒေါင်းနေမင်း။ သူကတော့ ဒီနှစ်ရွှေပွဲအတွက် ငွေခြောက် သိန်း အလှူရှင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကဗျာကောင်းတဲ့ဆရာ ကြည် မောင်သန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထု ခေါင်းစဉ်ကို အရမ်းနှစ်သက် ခဲ့တဲ့ မြစ်ရေမှာ ကျောက်ဆူး ချလို့မရတဲ့ လရောင်ပိုင်ရှင် ဆရာလင်းသော်ဝေ။ နောက် တစ်ဦးက ကျွန်မနဲ့တစ်နှစ် တည်း ဝတ္ထုရှည်ဆု ရရှိခဲ့တဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခွင့်၊ မြင်ခွင့် မရခဲ့တဲ့ အရုဏ်ဦးရဲ့ အရုဏ် ဦးပိုင်ရှင်။ ဦးပွင့်ဝတ်နဲ့ ပုံ လွန်တော်မူသွားတဲ့ ခေါင်ခါး ခါး(ကလေး)၊ ထိုနှစ်ကနာဂစ် မုန်တိုင်းမွှေနှောက်လို့ ဇွန် ၂၆ ကိုပွဲရက် ပြောင်းလဲရခြင်းက ဆရာ ခေါင်ခါးခါး(ကလေး) ဆုပေးပွဲ မတက်လိုက်နိုင်ခြင်း အမှတ်တရပါ။ မသိလိုက် ရခြင်းရဲ့ မသိသွားခြင်းတစ်ခု။

ဦးကျွန်း(ကျွန်းကျွန်း)

ဦးကျွန်း(ကျွန်းကျွန်း)

မြတ်သင်း

မြင့်မြင့်ခင်

ထူးအူလီ၊ ဦးစိုးမြင့်နုသူရထွန်း

ခင်မင်းသူ

မြင့်ခိုင်ကျော်ယင်းခိုးမိတ်

နတ်ချီရပဗေဒ

ညီညီဇော်

ဟမ်မိုင်းအေး

အတ္ထဝါဒီမိုးမိုး

ကိုရွေး

ညီညီဇော်

အောင်မြင့်ဦး

ဆရာဦးဝင်းမြိုင်နုအတူ ပုညခင်၊ ညီညီဇော်၊ ဦးစိုးမြင့်အောင်၊ ဦးစိုးမြင့်အောင်

မေ ၂၈ ကို သူတို့ မခွဲ
ခွာချင်လည်း ခွဲခွာသွားရ
တယ်။ လော့သုတေကလော့
ပြီး တိုးလာတဲ့သူတွေက တိုး
လာတယ်။ ဘတ်စ်ကား တစ်
စီးလိုပါပဲ။ ဒီနှစ်အတွက်
စာဖတ်ပရိသတ် အကြိုက်ကို
စာရေးဆရာလို့ တင်ထားတဲ့
စကားသွက်သွက် ဆရာမလေး
ဆေးဆေး သံလွင်ကို (မော်
လမြိုင်)တို့ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ဝတ္ထုရှည်
ဆုကတော့ နာမည်ထွက်နေ
တာ ဆရာညိုထွန်းလဲ့၊
ဆရာမ မြသွေးနီ၊ ဆရာမ
ခင်သန္တာပါ။ ဝတ္ထုရှည်က
နောက်ဆုံးပေးရမယ့်ဆု ဖြစ်ပါ
တယ်။ အခမ်းအနားမျိုးက
လူတွေကို တုန်လှုပ်ချောက်
ချားအောင် စင်ပေါ်ကနေ
ပညာပြပါတော့တယ်။ ရင်ခုန်
အောင် ဆုခန့်မှန်းတွေကို
တစ်ယောက်ချင်းပြော၊
လူတွေက ဝိုင်းတွေမှာ မထိုင်
နိုင်တော့ဘဲ ကင်မရာမင်း
တွေရော ဆရာမ မြသွေးနီရဲ့
မှာဝိုင်းအုံနေပါတယ်။ ဆရာမ
ခင်သန္တာလည်း ကျွန်မတို့နဲ့
ကပ်လျက် လက်ပိုက်ပြီး
တည်ငြိမ်ဟန်ပေမဲ့ သူလည်း
ရင်တုန်နေပုံ မလှုပ်မယှက်၊
ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မတို့က
သာ လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုန်ခွင့်ရ
နေပေမဲ့ သူတို့မှာ စိတ်မော
နေပြီ။ ဆရာမ မြသွေးနီ
လည်း အေးစက်လို့၊ ဆရာ
ညိုရင့်က နောက်ကနေပြီး
သူ့ဇနီးကို ရခဲရင်လည်း
ဝမ်းသာခြင်းနဲ့ ဖက်ဖို့၊ မရခဲ
ရင်လည်း နှစ်သိမ့်ပေးဖို့၊
အသင့်။ စင်ပေါ်က အခမ်း
အနားမျိုးက ခုလို ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်လေ၊ အချိန်ဆွဲလေ

ဆရာမ ခင်သန္တာ လက်ပဲ
ဆွဲရမလို အာရုံထွေ ပြား
အောင် ပုံဖော်နေပါတယ်။ နီနီ
...နီနီ...မြ...မြဆိုတဲ့ အသံ
တွေ ကြားရပါတယ်။ မရခဲ
ရင် ဒုက္ခပဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်
တွေ ဝင်စားပြုလာပြီ။ ဆု
ကြေညာပေးဖို့ တော်တော်နဲ့
မခေါ်။ နောက် ဆရာမ မြမြ
ကိုခေါ်တော့ ဆရာမက
မပြောထားဘဲ သူ့နာမည်
ခေါ်သံကြားလို့ လန့်သွားပါ
တယ်။ နောက်ထဲ ထွက်သွား
လို့ ဝိုင်းဆွဲကြတော့ မျက်မှန်
အိတ် သွားယူတာဆိုလို့ ပွဲကျ
ရပါသေးတယ်။

ဝတ္ထုရှည်ဆု အနန္တ
စကြာဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့
ရဲ့ ကလောင်ရှင် ဆရာမ
မြသွေးနီ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ရွှေဝါရောင်ကာလ နောက်ခံနဲ့
ဖြတ်သန်းမှုကို ခေတ်ပြိုင်
ရုပ်ပုံလွှာတွေနဲ့ ထိမိသေသပ်
စွာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အပုဒ်ဖြစ်
ပါတယ်။ ဆရာမ မြသွေးနီနဲ့
အတူ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွား
တဲ့ဟန် ပီတိတွေ စီးဆင်းနေ
ပါတယ်။

ရင်ခုန်ဖွယ် မေ ညချမ်း
က ကျွန်မတို့ အားလုံးကို
လှပစွာ နှုတ်ဆက်တယ်။ နီနီ
တယ်ရှေ့က ရေပန်းရေဖွား
တဖွားဖွားက အေးမြသွား
သလို ဆရာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေ
တာမို့ နှုတ်မဆက်ဖြစ်တော့
ဆရာအပြုံးဘေးက အပြုံး
တွေနဲ့အတူ လင်းခနဲ လက်ခနဲ
တဖျပ်ဖျပ်။

အပေါက်ဝမှာ ငှက်က
လေးကိုတွေ့တော့ ဆုတောင်း
မိခဲ့တယ်။ လှောင်အိမ်ထဲက
ငှက်ကလေးတွေ အမြန်ဆုံး
လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေလို့။

ဟင်္သာတမြင့်ဌေး

ပန်းချီလင်းဝတ္ထု

မေမျိုးသူ

ဝတ်ရည်ထွေး

သက်ဇော်လှိုင်(ဓမ္မဇာတလူစာပေ)

ညိုထွန်းလဲ့

လင်းသိုက်ညွန့်(မြန်မာ့မြေ)

စိုးလမင်း

ဇော်မင်းကျော်

ဟန်ဇော်

အိမ်

ဒသမအကြိမ်မြောက်
အမြဲတေစာပေဆုပေးပွဲ

ဒသမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြဲတေစာပေဆုရှင်များနဲ့ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း၊ အမှတ်တရ

ပရိသတ်အကြိုက်ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုဆုရ
စာရေးဆရာမ ဦးဆောင်ဆုကို ဆရာမျိုးမြင့်ညိုမင်းက
ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။

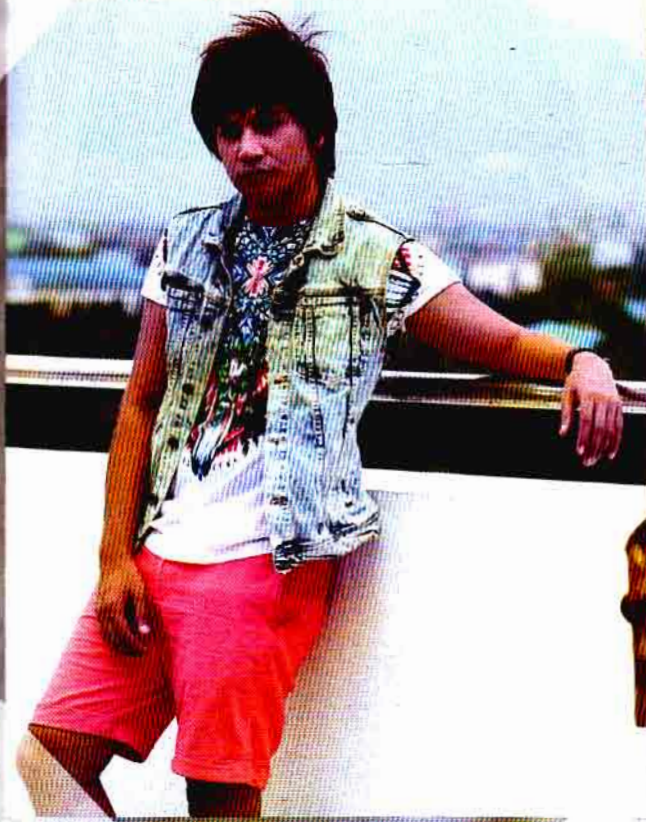
ပရိသတ်အကြိုက်ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုဆုရ
စာရေးဆရာ သံလွင်ကို(မော်လမြိုင်)ကို
ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)က ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်အပြန် တည်းခိုရာကို လိုက်ပို့ပေးမယ့်
ခင်မင်ရတဲ့ ဆရာကြည်မင်း ကားပေါ် ဆရာမ
နှင်းဝေငြိမ်းနှင့် အတူတက်ရင်း...။ မေ ၂၈ ရေ...
တစ်နှစ်တော့ ပြီးသွားပါပြီ။ နောက်နှစ်မရောက်

ခင်ကြား ကာလတွေမှာ လှပသော အပြောင်းအလဲ၊ လိုချင်သော
ဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံရင်း ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့နောက်နှစ် မေ ၂၈ မှာ
ရင်ခုန်ဖွယ်ည ချမ်းကို ပြန်လည်ဖြတ်သန်း ဆုံတွေ့ကြပါဦးစို့လို့
နှုတ်ဆက်ရင်း...။

■ ချောအိမ်မာန်၊ မန္တလေး

ဒါရိုက်တာ
ချီဘူးဇော်

ရိုက်ကူးတဲ့ အချစ်ဟု
အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ခြင်း
မျိုးစေ့ရ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့
ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများစွာမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
သရုပ်ဆောင် ထူးက
ဇာတ်ကားတွေ ရိုက်ကူး

နေရတဲ့ ကြားကပဲ
ပြည်ပနိုင်ငံကို ထွက်ခွာပြီး
အလုပ်လုပ်ကိုင် ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ပြည်ပမှာ

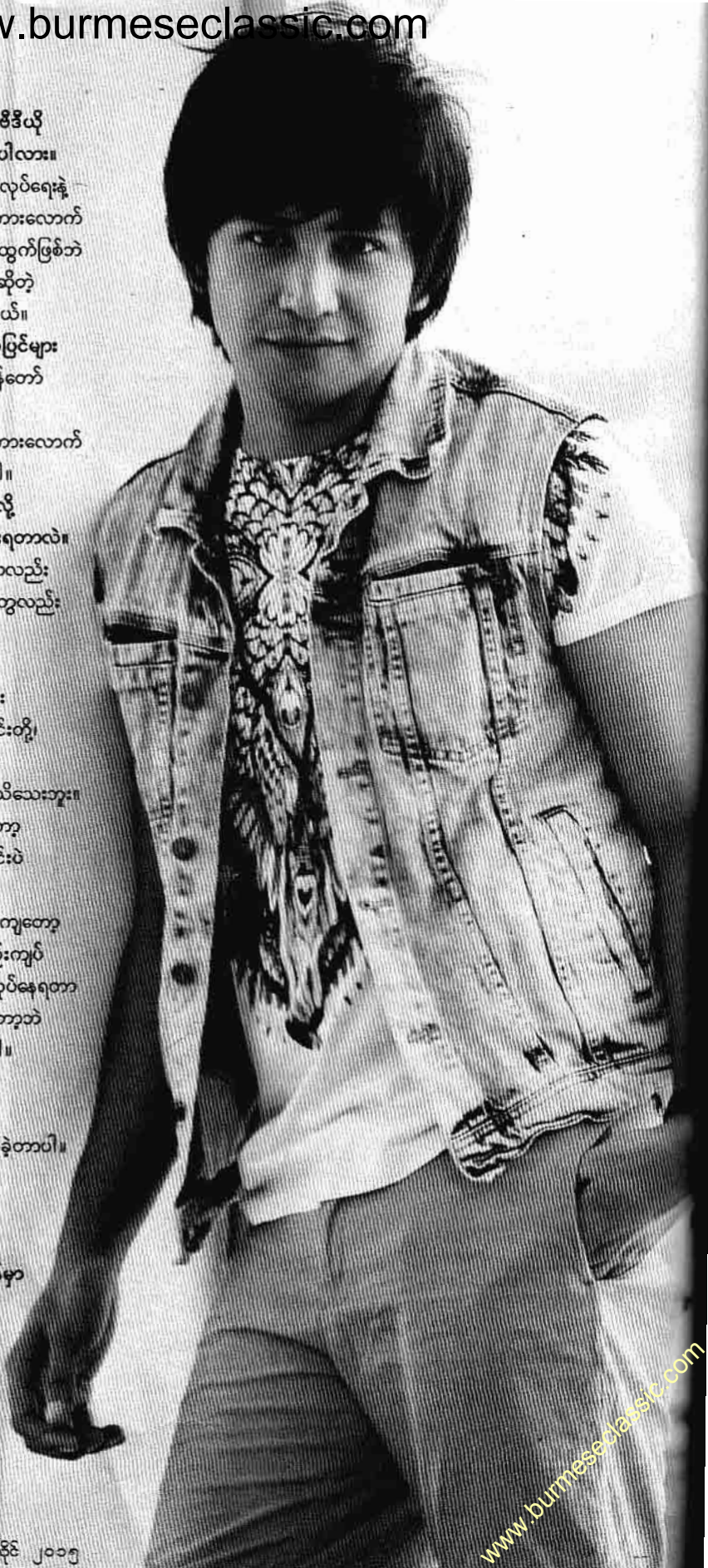
ထူးပြန်လာပြီ

လင်းနိုင်ဦး

ဇာတ်ပုံ - ကိုလင်း(Studio-K)

သုံးနှစ်ကျော် ကြာနေလာတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အနုပညာ
အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကိုင်ချင်တဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာပြီး
သရုပ်ဆောင် အလုပ်ကို ပြန်လည် လုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ထူးနဲ့
တွေ့ဆုံ မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ ထူး ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဗီဒီယို
ဇာတ်ကားတွေ ပြန်ပြောပြပေးပါလား။
ကျွန်တော်က 145 ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးနဲ့
ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ သုံးလေးကားလောက်
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထွက်ဖြစ်ဘဲ
အဲဒီထဲက ညီမလေးရဲ့ချစ်သူ ဆိုတဲ့
ကားတစ်ကားပဲ ထွက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
သူနိုးငမိုး နဲ့ တစ္ဆေပြောသောပုံပြင်များ
ကားမှာတော့ ကိုလွင်မိုးနဲ့ ကျွန်တော်
ပူးတွဲသရုပ်ဆောင်ထားတယ်။
ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ သုံးလေးကားလောက်
ရိုက်ဖြစ်ပေမဲ့ မထွက်ဖြစ်တာပါ။
အဲဒါပြီးတော့ ထူးက ဘာဖြစ်လို့
ရုပ်ရှင်လောကက ပျောက်သွားရတာလဲ။
အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်ညစ်တာလည်း
ပါတယ်။ စိတ်ပျက်သွားတာတွေလည်း
ရှိတယ်။ အနုပညာအလုပ်ကို
ဝါသနာပါပေမဲ့ ဝါသနာနဲ့
ပတ်သက်တာတွေကို အပင်ပန်း
ခံနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ Social ပိုင်းတို့၊
လူမှုရေးပိုင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ငယ်လည်း ငယ်တော့ သိပ်မသိသေးဘူး။
အဲဒီလို မသိသေးတဲ့အခါကျတော့
ရင်ထဲမှာ ဘာရှိလဲ၊ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ
လူတိုင်းကို ဆက်ဆံတယ်။
ဟန်မဆောင်တတ်သေးတဲ့အခါကျတော့
ဒီလောကထဲမှာ နေရတာ ကျဉ်းကျပ်
လာတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဟန်လုပ်နေရတာ
တွေများလာတော့ မလုပ်ချင်တော့ဘဲ
စိတ်ပျက်ပြီး မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
အဲဒီလို စိတ်ပျက်ပြီး
ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။
ကျွန်တော် ဒုတိုင်းကို သွားဖြစ်ခဲ့တာပါ။
အဲဒီမှာ သင်တန်းတက်ပြီး
အလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ်သွားတာ
နှစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့တယ်။
နှစ်နှစ်ကျော် ကြာသွားတဲ့အချိန်မှာ
ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာပြီး
သရုပ်ဆောင်
ပြန်လုပ်ဖြစ်တာလဲ။
ဒုတိုင်းမှာ အလုပ်
လုပ်ဖြစ်တဲ့အခါ
Customer Service တွေ၊

ဘာတွေလည်း လုပ်ခဲ့ရတော့ လူတွေအကြောင်းကို ပိုသိလာတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတတ်ဆိုတတ်လာတယ်။ အမြဲတမ်းလိုလို ပြောနေရတော့ လူတွေအကြောင်းကိုလည်း ပိုသိလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငါ အနုပညာအလုပ်ကို ပြန်လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေမယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဟိုမှာစကားတွေ အရမ်းပြောရတယ်။ Complain တွေ ရှိတယ်။ ပြဿနာရှာတာတွေ ရှိတယ်။ Serviceနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က အဆင်ပြေအောင် ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ တစ်နေ့အလုပ်ထဲမှာ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီ Skill ကို တတ်သွားရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါ ပြန်အလုပ်လုပ်လို့ရပြီ။ ဒါကြောင့် နဂိုကတည်းကဝါသနာပါတဲ့ သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို ပြန်လာပြီး လုပ်ဖြစ်တာပါ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာက အလုပ်လုပ်တဲ့အပိုင်းပါ။ လူတွေက စိတ်မပါဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတာတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ခဲ့လို့ပါ။ အခုတော့ နားလည်သွားပါပြီ။

အဲဒီလို နားလည်သွားရင် ဘယ်လိုဆက်ပြီး လုပ်ရှားမှာလဲ။

ကျွန်တော် ပြန်လာတာ တစ်နှစ်နီးပါးလောက် ရှိပြီ။ ကြားထဲမှာ သူများတိုက်နဲ့ အတွဲတွေ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ ရိုက်ပေးဖို့ လာပြောကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ အရင်တုန်းကတည်းကလည်း ကားတွေ အများကြီး စာချုပ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့လို့ မှားခဲ့တာပါ။ အခုလည်း အဲဒီလို ဆက်ချုပ်မယ်ဆိုရင် ငွေရေးကြေးရေးက အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကားနည်းနည်းပဲ ချုပ်မယ်။ တကယ်လုပ်ပေးမယ်။ ကြိုးစားမယ်။ နာမည်အတွက်

လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ တိုက်တချို့နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်တွေက ငွေကြေး နည်းနည်း၊ ကားများများနဲ့ ချုပ်ချင်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က လက်

မခံတာကြောင့် မချုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တတ်နိုင်သလောက်နဲ့ ကိုယ် ရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်တွေကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထုတ်ရိုက်မယ်ဆိုပြီး ရိုက်ဖြစ်တာ ြစ်

ကား ခိုပြီး
အဲဒီနှစ်ကားကို
ဘယ်သူတွေတ
မှိုက်ပေးတာလဲ။
ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲဖက်
သရုပ်ဆောင်ထားတာလဲ။
အဲဒီ နှစ်ကားလုံးကို
ဒါရိုက်တာ
ဇေယျာနုသက်လွင်က
ရိုက်ကူးပေးထားတာပါ။
ပထမတစ်ကားက
သံမဏိမိစ္ဆေရာပါ။
ကျွန်တော်ရယ်၊ ပိုင်တံခွန်
ရယ်၊ ဝင့်ယမုံလှိုင် ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။
ဒုတိယတစ်ကားကိုတော့
လောလောဆယ် ကိုကို လို့
အမည်ပေးထားတယ်။
ကျွန်တော်ရယ်၊
အန်တီဆင့်(မေသန်းနု)ရယ်၊
သွန်းဆက်ရယ်ပါ။
ဒီကားမှာတော့
ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ခွဲ
သရုပ်ဆောင်ထားတယ်။
တစ်ကျော့ပြန် ဝင်ရောက်

လာအပြီးမှာ ဘယ်လို ဆက်
လျှောက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထား
တာလဲ။
လောလောဆယ်တော့
ကျွန်တော်က ပြန်လုပ်တာပဲ
ရှိသေးတယ်။ လမ်းကြောင်း
ပေါ် ပြန်မရောက်သေးဘူး။
Marketထဲ မရောက်သေးဘူး
ဆိုတော့ ကျွန်တော်အတွက်
ပိုပြီး တာဝန်လည်းကြီးတယ်။
ကိုယ်က အသစ်ကွပ်ချွတ်ကြီး
လည်း မဟုတ်ဘူး။ အသစ်
ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုး စိတ်ဝင်
စားတယ်။ ကျွန်တော်က
ဒုတိယအခေါက် ပြန်ဝင်လာ
တာဖြစ်လို့ ပိုပြီးလည်း ကြိုး
စားရတယ်။ ဘာတွေ တက်
လဲ၊ တတ်သလောက် ကိုယ်ချ
ပြရတယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်ဝင်
စားမှုကို လိုချင်လို့ပါ။
စိတ်ဝင်စားမှုရဖို့အတွက်
ဘယ်လိုတွေကြိုးစားထားလဲ။
သံမဏိမိစ္ဆေရာ ဘား
မှာ ကာရိုက်တာသန်းကို
ကျွန်တော် လုပ်ထားတယ်။

နောက်ထပ်လည်း ကိုယ်မလုပ်
ဖူးသေးတဲ့ ကာရိုက်တာ၊
ဝရိသတ်အတွက် ဆန်းမယ့်
ဟာတွေ လုပ်ဖြစ်မယ်။

အဲဒီတော့ အရင်တုန်း
က ထူးအဲဒီတုန်းက ပြန်
လာတဲ့ ထူး ဘာတွေ ကွာ
ခြားသွားမလဲ။

အများကြီးတော့ ရင်
ကျက်သွားတယ်။ စာတတ်
သွားတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့
အခါမှာလည်း နည်းနည်း
လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လာတယ်။
အနုပညာတစ်ခု လုပ်တတ်ရုံ
နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဒီပြင်အများကြီး
လည်းလိုသေးတယ်။ လူမှု
ဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းရ
မယ်။ ဘေးကနေ ကိုယ့်ကို
ပံ့ပိုးပေးမယ့်သူလည်း လို
သေးတယ်။ ဘေးကနေ ပံ့ပိုး
ပေးမယ့်သူတွေရှိဖို့ လူမှု
ဆက်ဆံရေး လိုတယ်။ အဲဒါ
တွေအတွက် ကျွန်တော် ပြင်
ဆင်ထားပြီးပါပြီ။

ထူးက ကိုချီတူးစော်ရဲ့
တူလည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုချီ
တူးစော်နဲ့လည်း တူတယ်။
အခု ထူးက ပြန်လာပြီး ကိုချီ
တူးစော်က ဘယ်ရောက်နေ
တာလဲ။

ဦးချီတူးစော်က အမေရိ
ကားသွားတယ်။ အမေရိ
ကားရောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်
နဲ့ Facebookပေါ်ကနေ Link
ချိတ်ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေ၊
ဘာတွေလည်း ပို့ပေးတယ်။
ပြီးတော့ ဦးက မင်းဘာလုပ်
နေတာလဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်၊
မင်းလုပ်ရမှာက မင်းသား၊
ရန်ကုန်ကို ပြန်လို့ ပြောတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်
ကို အချိန်လေးနည်းနည်း ပေး
ပါဦး။ ရှေ့ပိုင်းမှာ တောင်းဆို

ခဲ့ပြီး အခုတော့
တကယ်ပြန်လာပြီး
သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို
လုပ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်
ဦးလည်း ဝမ်းသာမှာပါ။
အဲဒါဆိုရင် ထူးက
ကိုချီတူးစော် ဖြစ်ချင်လို့
လုပ်ခဲ့တာလား။
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က
ရွေးချယ်ခဲ့တာလား။
ဦးလေးက လုပ်ချင်လို့
လုပ်တာလည်း ပါတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊
ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို
ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။
အခုလို ပြန်လုပ်ဖြစ်တော့
လည်း ရည်ရွယ်တာ
မဟုတ်ဘဲ ဦးအတွက်
ဝမ်းသာစရာ
ဖြစ်သွားတာပေါ့။
ဒုတိယမှာ သွားလုပ်တော့
အတွေ့အကြုံတွေပဲလား၊
ဇက်ရှင်ပိုင်းတွေကိုရော
လေ့လာဖြစ်သေးလား။
ဟိုမှာကတော့ Brand
ကောင်းတဲ့ဟာတွေကို
လေ့လာဖြစ်တယ်။
အဲဒီမှာတော့ ကိုရီးယား
ကားတွေ၊ K-Pop တွေ
လုံးဝ ခေတ်မစားဘူး။
အခုမှ၊ မြန်မာနိုင်ငံကို
ရောက်မှ အဲဒီအကြောင်းတွေ
သိရတာပါ။ ဟိုဘက်မှာ
တော့ ဥရောပက
အထည်တွေ ဝတ်တာ
များတယ်။ Brand
ဆိုလည်း စပိန် Brand တွေ
များတယ်။ ကျွန်တော့်
ခန္ဓာကို တည်ဆောက်ပုံ
ကလည်း ကိုရီးယားအထည်
တွေနဲ့ မလိုက်ဖြစ်ဘူး။
Fancy တော့ Fancy

ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့
ဥရောပက ပုံစံမျိုးတွေ
ဝတ်ဖြစ်မှာ များတယ်။
ဓု(စ)ကုတ်ဆိုရင်လည်း
အချွန်တွေ၊ အတက်တွေနဲ့
ကျွန်တော်တော့ မကြိုက်ဘူး။
လိုက်လည်း မလိုက်ဘူး။
အဲဒါကြောင့် ဥရောပ
ဖက်ရှင်တွေကိုပဲ မြန်မာနဲ့
လိုက်ဖက်အောင်
ဝတ်မယ်လို့ စဉ်းစား
ထားတယ်။ ဖက်ရှင်နဲ့
ထိုးဖောက်ဖို့တော့
မစဉ်းစားဘူး။
လိုအပ်လာရင်တော့
ဝတ်မယ်။

အဓိကကတော့ ကာရိုက်တာ
ကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်။ ဖက်
ရှင်တစ်ချို့ပြီးတစ်ခု ထုတ်ဝတ်
ပြီးတော့ နာမည်ကြီးတာက
တော့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း
မဟုတ်ဘူး။ အိုက်တင်တွေ
စိတ်ဝင်စားလို့ ကာရိုက်တာ
တွေကိုပဲ လုပ်ပြချင်တယ်။

နောက်ထပ် ဘာကား
တွေဆက်ရှိကြီး ဘာတွေလုပ်
သွားဖို့ရည်ရွယ်ထားတာလဲ။

သံမဏိဖိစွေ့ရာ က
ဆင်ဆာတက်ဖို့ လုပ်နေပြီ။
အဲဒီကား ဆင်ဆာအဆင်ပြေ
ရင် ဇူလိုင်လကုန်လောက် ဖြန့်
ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ နောက်
ထပ်ရှိကိစ္စတွေလည်း ရှိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဆာနဲ့
ရိုက်လို့ ရ၊ မရမသိသေးတော့
စိတ်ကူးထားတာပဲ ရှိသေး
တယ်။ ရမယ်ဆိုရင် ထူးထူး
ခြားခြားရိုက်ပြချင်ပါတယ်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်
တိုက်နဲ့ပဲ ရိုက်မှာလား။ အပြင်
ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ရိုက်ဖြစ်ဦး
မှာလား။

အပြင် တိုက်တွေနဲ့
စာချုပ်ချုပ်ပြီး ရိုက်မယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော်တောင် ပိုသက်သာ
သေးတယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်
တာကို စိတ်ကြိုက်ညှိနှိုင်းပြီး
တော့လုပ်လို့ရမယ်ဆိုရင်ပေါ့။
မွေးစားတဲ့ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ
ရိုက်လည်း ရိုက်ပေးမယ်။
ဒါကြောင့် သူ့အတွက်လည်း
ငွေရေးကြေးရေးရမယ်။ ကိုယ့်
အတွက်လည်း အနုပညာကျန်
မယ်ဆိုရင်ပေါ့။ တောက်
လျှောက်လည်း ကိုယ်ကထုတ်
သွားနိုင်အောင် ချမ်းသာတာ
တော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
အနုပညာကိုသေချာမသုပ်ဘဲ
စီးပွားရေးဆန်ဆန်ပဲ လုပ်

မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကားပဲ ထွက်ရင် ထွက် ရပါစေ။ အဲဒီတစ်ကားပဲ ရိုက် မယ်။ အဲဒီလို စာချုပ်နဲ့ချုပ်ပြီး ရိုက်တဲ့အဖြစ်မျိုး ထပ်အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။

ထူး အခုအချိန်မှာ တစ် ယောက်တည်းလား။ နှစ် ယောက်တဲ့လား။ ကြားထဲမှာ မိန်းမ ခိုးပြေးသွားတယ်လို့ အသံထွက်ခဲ့လို့ပါ။

မဟုတ် ပါ ဘူး ။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက် တည်းပါ။ ဘယ်ကနေ ဘယ် လို့ ကောလာဟလ ထွက် လာတယ် မသိဘူး။ ပြောကြ တဲ့အထဲမှာ အာရပ်နိုင်ငံက ဘယ်သူရဲ့ မိန်းမက လာခေါ် သွားတယ်ဆိုတာမျိုး အနံ့ပဲ ထွက်တယ်။ အဲဒီအတွက် ပြန်ကြားတော့ ရယ်နေရတာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်မိသားစုတွေ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ သိပါတယ်။ ဒါက ပါးစပ် ဇာတ်လမ်းတွေပါ။ အဲဒီလို ဖြစ်တယ်လို့သာ ကြားတာ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ လာ မမေးကြဘူး။ လာမေးတာကို စောင့်နေတာ၊ ပြန်ဖြေချင်လို့ ပါ။ တစ်ခုခုဆိုရင် သူများ တွေကို လိုက်မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို လာမေးပါလို့ ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဟုတ် တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဘဲ ပြောပြ ချင်တယ်။

ထူးကို သိခဲ့တဲ့သူ ရှိ သလို၊ မသိသေးတဲ့သူတွေ လည်း ရှိဦးမှာပဲ။ သူတို့က ရိုက်စေချင်တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့ရင်ရော ရိုက်ပေးမှာလား။

ပရိသတ် ကြည့်ရတာ တန်မယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်

လည်း အိုက်တင်လုပ်နိုင်မယ့် ဟာဆိုရင် ပရိသတ်အတွက် သူတို့ ကြည့်ချင်တဲ့ ဇာတ်ရုပ် မျိုး၊ သူတို့ တောင်းဆိုချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ရိုက်ကူးပေး သွားမှာပါ။

တစ် ကျော့ ပြန် မှာ နာမည်ပြောင်းဖို့ ရှိသေးလား၊ ထူးနဲ့ပဲ ဆက်သွားမှာလား။

ထူးနဲ့ပဲ ဆက်သွားမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်အရင်း မှာလည်း ထူးပါပါတယ်။ တကယ်တမ်း သရုပ်ဆောင် တော့မယ်ဆိုတော့ နာမည် တွေ အများကြီး အရင်က စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက မေးကြစမ်းကြတော့ ဒီပြင်နာမည်တွေက ကျွန်တော် နဲ့လားလားမှ မဆိုင်တဲ့၊ ကိုယ့်ရုပ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့် ရင်တောင်မှ သူတို့ပြောတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ဘယ်လိုမှ မအပ် စပ်တဲ့အတွက် နာမည်ထဲက 'ထူး'တစ်လုံးကိုပဲ ယူပြီး အစကတည်းက ပေးထားခဲ့

တာပါ။ အပြင်မှာလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖိုးထူးလို့ ခေါ် ကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် တစ် ကျော့ပြန်မှာလည်း ထူးနဲ့ပဲ

ကျွန်တော့် အနုပညာအလုပ် တွေ ဆက်လုပ်သွားမှာပါ- လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ■ လင်းနိုင်ဦး

One Minute Interview

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ကစပြီး စကားပြောရေးသားမှုနဲ့ စာပေ နယ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တဲ့ ဆရာ လင်းဇင်ယော်က ဒသမအကြိမ် မြောက်ရွှေအမြဲတော စာပေဆု ပေးပွဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ် ဆိုတဲ့ ကဗျာနဲ့ ကဗျာဆုကို ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ် ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ဘယ်လိုစိတ်ကူး၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေး သားခဲ့တာလဲ။

ဒီကဗျာကို ၂၀၁၃ နိုဝင် ဘာ ကတည်းက ကျွန်တော် ရေးခဲ့တာ။ စာအုပ်မှာပါတာ

ကဗျာမဟုတ်ဘဲ တခြား စာပေမျိုးနဲ့ ခံစားရေးပွဲထား တာ ရှိသေးလား။

ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြားစာမျိုးနဲ့တော့ မရေးဖူး ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ် လုပ်ကြံခံ ရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုဆိုပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးဖူးပါတယ်။ အဲဒီကဗျာက နှင်းဆီဖြူ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါထား ပါတယ်။

ဒါဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကဗျာနှစ်ပုဒ်မှာ ဘယ်ကဗျာကိုရေးတာ ဆရာ အတွက် ခံစားချက် ပိုပြင်း

အတွက် အမှတ်တရဖြစ်သလို အားလုံးရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှု တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။

ရသစာပေကို လူငယ် တွေ ပိုပြီးဖတ်လာနိုင်အောင် ဘာများ ပြောချင်ပါလဲ။

ရသ စာပေရယ် မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုနောက် ပိုင်းက စာဖတ်တဲ့သူ နည်း သွားတယ်။ Facebook တို့ လိုတွေ ပေါ်လာတော့ စာအုပ် ကြီးကို ငါ့ပြီး ဖတ်တာက အရင်ကထက်စာရင် အများ

အခြားရေးသားများ စာရေးဆရာ ဦးမင်းညိုနဲ့ ကဗျာဆုရတဲ့ စာရေးဆရာ လင်းဇင်ယော်

မထင်မှတ်ဘဲရတဲ့ဆုနဲ့ ဆရာလင်းဇင်ယော်

ခင်လေးမြင့်

က ၂၀၁၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာမှာ ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရေးခဲ့ တာလည်း ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရေးခဲ့ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ် ကြေးရုပ်မှာ စားပျောက်တာ ကနေစပြီး အဲဒီကနေ တွေး ရင်းနဲ့ ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး အာဇာနည်နေ့တွေ ဘာတွေလုပ်တော့လည်း ဒီ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ်မှာပဲ စုရုံး ကြ၊ လာပြီးအလေးပြုကြ ဘာသာဆိုတော့ ဒီမြင်ကွင်း တွေက ကိုယ့်ကို လာရိုက် ခတ်လာတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး

မလဲ။

အဲဒီလိုမျိုးတော့ ပြောလို့ မရဘူး။ သက်ရှိထင်ရှားရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရေးတာ မဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ် ကတစ်ဆင့် ပြန်ပြီးခံစားပြီး ရေးတာ၊ နောက်တစ်ခုက လုပ်ကြံမှုကိုခံစားပြီး ရေးတာ ဆိုတော့ တစ်မျိုးစီပေါ့။ ဘယ်ဟာရယ်လို့တော့ ပြော လို့ မရပါဘူး။

ရွှေ အမြဲတောစာပေ ကဗျာဆုရရှိတဲ့အတွက် ဆရာ ခံစားမှုကိုလည်း သိချင်ပါ တယ်။

ဒီဆုက ကျွန်တော်

ကြီး အားနည်းသွားပါပြီ။ အဲဒီမှာမှ ကဗျာဆို ပိုနည်း သွားပါပြီ။ ဒါကလည်း သူ အထိုက်အလျောက်နဲ့ သူပါပဲ။ အချိန်တန်ရင်တော့ သူဟာနဲ့ သူ များလာမယ်ထင်တာပါ ပဲ။ ရေးနေတဲ့သူတွေဘက်က ဆက်ပြီး ရေးနေဖို့ပါပဲ။

နား၊ နှာခေါင်း၊ လည် ချောင်း ဆေးရုံမှာ ဘွဲ့လွန် ပထမနှစ် တက်နေတဲ့ ဆရာ လင်းဇင်ယော်က ဆရာဝန် အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း စာတွေကို ဆက်လက်ရေးသားသွားတာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

မြန်မာ့စာပေ အသံမြှင့်တင်ရေး

သမ္မတကြိမ်မြောက်
ရွှေအမြုတေစာပေဆု(ကဗျာ)ကို
ဇာရေးဆရာ လင်းဇင်သော်က
'မိုက်ချုပ်ကြေးရုပ်' ကဗျာနဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်

One Minute Interview

ဆရာ နတ်မျိုးက ရွှေအမြဲတော စာပေဆုကို ပထမဆုံးအကြိမ်မှာ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ရရှိထားခဲ့သလို ဒသမအကြိမ်မြောက်ကျင်းပတဲ့ရွှေအမြဲတော စာပေဆုပေးပွဲမှာ အမိန့်နှင့်သူ၏ရုပ်ဝန်းဒေသ ရသစာတမ်းနဲ့ဒုတိယအကြိမ်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အမိန့်နှင့် သူ၏ရုပ်ဝန်းဒေသ ဆိုတဲ့ ရသစာတမ်းကို စတင်အကောင် အထည်ဖော် ဖြစ်ပုံလေး သိချင်ပါတယ်။

အီတလီကိုရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ပီဆာမျှော်စင်ကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပီဆာ

မျှော်စင်ကို နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် အချိန်ယူ ဆောက်ရတယ်။ ဆောက်ရင်းတန်းလန်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်တယ်။ ဒီအဆောက်အဦကို ဗုံးကြဲဖို့ အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ် ပင်တာဂွန်က အမိန့်ပေးခဲ့တာကို အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်က မနာခံခဲ့ဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောက်လာရတဲ့ အနုပညာလက်ရာမြောက်တဲ့ ဘုရားကျောင်းကို ဖျက်ဆီးတာဟာ လူသားဖြစ်မှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုမြောက်

ခဲ့တော့မှုကို ကြုံကြိုက်ခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း ဒီအခြေအနေကို ကြုံနေရတုန်းပဲ။ အမိန့်မှာ ရုပ်ဝန်းဒေသ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက အမိန့်ရဲ့ အထက်ရုပ်ဝန်းဒေသ အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့သူ၊ တစ်ခုက အမိန့်ရဲ့ အောက်ရုပ်ဝန်းဒေသက အမိန့်ကိုနာခံပြီး ဆောင်ရွက်ရတဲ့သူတွေ။ အမိန့်ရဲ့ အထက်ရုပ်ဝန်းဒေသက လူတွေလည်းပဲ တရားစောင့်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ ပြည်သူလူထုပေါ်မှာ မေတ္တာကရုဏာထားနိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်း

တာကို နိုင်ငံရေးဘက်က မတွေးဘဲ တခြားဘက်က တွေးမယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လို အကြောင်းအရာမျိုးကို ဆရာတွေးဖြစ်မလဲ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တွေးမိတာရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့ လည်း ထူးအိမ်သင်ရဲ့ သီချင်းလို လွဲလွဲလေးလည်း ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ လောကရဲ့ သဘာဝတရားတွေ ရှိပါတယ်။ ပီဆာမျှော်စင်က မစောင်းဘူးဆိုရင် လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ရချင်မှရမယ်

ရသစာတမ်းဆု ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ စာရေးဆရာ ဖောင်ဒေးရှင်းက (ကျောင်းကျိန်း)နဲ့အတူ ရသစာတမ်းဆုရင် စာရေးဆရာ နတ်မျိုး

စိုင်းပြည်စစ်ပြည်ရဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းက နိုင်ငံရေးပါ

ခင်လေးမြင့်

ရွှေအမြဲတော စာပေဆု

မျှော်စင်က စောင်းနေတာတွေရတယ်လေ။ ပြောရရင် အဆောက်အဦ တစ်ခုရဲ့ အဓိကကုမ္ပဏီ ဖောင်ဒေးရှင်းပဲလေ။ ဖောင်ဒေးရှင်း မကောင်းရင် မြေကပျောနေရင် အဆောက်အဦက စောင်းမှာပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာလည်း ဖောင်ဒေးရှင်းက နိုင်ငံရေးပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ နိုင်ငံရေးမကောင်းရင် ကျန်တဲ့ဟာတွေ စောင်းသွားမှာပဲ။ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး အကုန်စောင်းသွားမှာပဲ။ ပီဆာ

တယ်လို့ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်က ဆိုတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အမိန့်အာဏာကို ဖီဆန်ရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ။ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်နီးပါး စစ်အာဏာရှင် စနစ်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူလူထုတွေ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ခံခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မတရားတဲ့ အမိန့်အာဏာကို မဖီဆန်ရတဲ့ စစ်အာဏာရှင်တွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီဆင်းရဲ

တွေ ဖြစ်ပါစေ၊ အမိန့်ကို နာခံတဲ့သူတွေကလည်း အမိန့်လိုဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ပန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ အမိန့်ကို မျက်စိမှိတ်မနာခံဘဲနဲ့ တရားတဲ့အမိန့်လား၊ ပြည်သူလူထုအတွက် အင်မတန်စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့အမိန့်လား၊ မတရားတဲ့အမိန့်လားဆိုတဲ့ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်တွေ ရှိပါစေ၊ မတရားတဲ့အမိန့်ကို တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ခွန်အားတွေ သတ္တိတွေ ရှိပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။

ပီဆာမျှော်စင်စောင်း

လေ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးကတော့ လွှဲနေတာများနေပါပြီ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ပြန်တည်ချင်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုကို မေတ္တာကရုဏာ စာနာမှုရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့လိုချင်နေပြီ။ ဒါကကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ထဲဆန္ဒပါ။ တောင့်တနေပါတယ်။

ဒီရသစာတမ်းကို ဖတ်ထားတဲ့သူတွေကို ဆရာပြောချင်တာ ဘာများဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ပြောချင်တာက လက်ရှိမှာ စစ်

အာဏာရှင်စနစ် အရိပ်အောက်
 ကနေ မလွတ်သေးပါဘူး။
 အမိန့်ကိုပေးတဲ့သူတွေက စစ်
 အာဏာရှင် နောက်ပြီးဆွဲတွေ
 ပဲဗျ။ အမိန့်ကိုနာခံတဲ့သူတွေ
 ပြည်သူလူထုတွေပဲ။ ပြည်သူ
 လူထုဆိုတာ ရဲလည်းပြည်သူ
 လူထုပဲ။ စစ်တပ်ကလည်း
 ပြည်သူလူထုပဲ။ အမိန့် အမိန့်
 ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် လက်မခံဘဲ
 နဲ့ ဒီအမိန့်က တရားတဲ့အမိန့်
 လား၊ မတရားတဲ့အမိန့်လား
 ဆိုတဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်
 တဲ့ ဦးနှောက် အသိဉာဏ်
 ရှိစေချင်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆို
 တာကို အစိုးရဝန်ထမ်းတွေလို့
 ပြောတယ်။ အမှန်တကယ်က
 အစိုးရဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး
 ဗျ။ အစိုးရဆိုတာက အချိန်
 မရွေး ပြောင်းလဲတယ်။
 ပြည်သူလူထုက ဘယ်တော့
 မှ မပြောင်းလဲဘူး။ ဝန်ထမ်း
 မှန်သမျှ ရတဲ့လခက ပြည်သူ
 လူထုရဲ့ အခွန်ဘဏ္ဍာကနေ ရ
 တာ။

ဘယ်စစ်အာဏာရှင်
 ကမှ သူတို့ရဲ့ အိတ်ထဲကနေ
 စိုက်မပေးဘူး။ ဝန်ထမ်းဆို
 တာက အစိုးရဝန်ထမ်း
 မဟုတ်ဘူး၊ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း
 ဗျ။ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဆိုရင်
 အမိန့်ကို အကောင်အထည်
 ဖော်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ
 မျက်နှာကို ကြည့်ရမလဲ၊
 ပြည်သူလူထုမျက်နှာကို
 ကြည့်ရမယ်။ အစိုးရမျက်နှာ
 ကို မကြည့်ပါနဲ့၊ မတရားတဲ့
 အစိုးရဆိုရင် ဆန့်ကျင်လိုက်
 ပါ။ တကယ်ကြည့်ရမယ့်
 လူဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ
 လူထုတွေပါပဲ ဆိုတာကို
 ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

ဒသမအကြိမ်မြောက်
 ရွှေအမြုတေစာပေဆု(ရသစာတမ်း)ကို
 စာရေးဆရာ နတ်မျိုးက
 'အမိန့်နှင့်သူ၏ရုပ်ပုံနဲ့ဒေသ' ရသစာတမ်းနဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်

www.burmeseclassic.com

လွမ်းရပါသည့်ကော
ဦးလေးသော် ဆိုတဲ့ ဆောင်း
ပါးနဲ့ ရွှေအမြဲတော ဆောင်း
ပါးဆုကို ဆရာဘုန်းသက်ခိုင်
(ရွှေဘို)က ရရှိခဲ့တာဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီဆောင်းပါးက
စာရေးဆရာ မောင်သော်ကရဲ့
အကြောင်းကို ရေးသားထား
တာဖြစ်ပြီး ဆရာမောင်သော်
က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်
ကို ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲမှာ
ပါဝင်ဖို့ စည်းရုံးမှု စတင်ခဲ့တဲ့
သူဆိုတာကို ပိုမိုသိသာစေတဲ့
စိတ်ကူးနဲ့ ရေးသားတာဖြစ်
တယ်လို့ သိရပါတယ်။

နေတာကို မတွေ့ချင် မမြင်
ချင်တော့တဲ့အတွက် ငြိမ်း
ချမ်းရေးယူတဲ့အနေနဲ့ တပ်မ
တော်ကို မေတ္တာရပ်ခံတဲ့
စာတစ်စောင် ပို့ခဲ့တယ်။ ဆိုလို
တာက တပ်မတော် အာဏာ
သိမ်းတဲ့အခါ ရေတပ်မတော်
က အခြားသော တပ်များနဲ့
ပူးပေါင်းပါဝင်မှု မလုပ်ဖို့
တောင်းဆိုတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ
လေတပ်က လူထုဘက်
ပါလာပြီ။ ရေတပ်မတော်က
ပူးပေါင်းပါဝင်ဖို့ ဦးလေး
သော်က မေတ္တာရပ်ခံတဲ့စာပဲ။
အဲဒါကြောင့် ဦးလေးသော်

အဲဒါဆိုရင် အခုအချိန်
မှာမှ ရေးဖြစ်တာကရော
နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲများ
ကိုမြင်ပြီး အဲဒီအပေါ်မူတည်
ရေးဖြစ်တာလား။
ဦးလေးသော်ကလည်း
ရွှေဘိုသား၊ ကျွန်တော်က
လည်း ရွှေဘိုသား။ ဦးလေး
သော်ရဲ့အကြောင်းတွေ၊
စိတ်ဓာတ်၊ ရည်ရွယ်ချက်
တွေကို တော်တော်လေး
သိပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ဦးလေးသော်ရဲ့
ရပ်တည်ချက်၊ တပ်မတော်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ဦးလေးသော်ရဲ့

စာအုပ်မှာ ဦးလေးသော်ရဲ့
အကြောင်းကို ရေးထားတာ
ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ
ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိ
တယ်ဆိုတဲ့အသိ ဝင်သွား
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒါကို
ရေးဖြစ်တာပါ။ တခြားသော
အကြောင်းတွေလည်း အများ
ကြီးပါပဲ။
ရွှေအမြဲတော စာပေဆု
ကို ရရှိတဲ့အတွက် ဆရာ
ဘာများ ပြောချင်ပါသေးလဲ။
ဒီဆုကို ရတဲ့အတွက်
ကျွန်တော် ဦးလေးသော်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဆောင်းပါးဆုရှင်
စာရေးဆရာ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)ကို
ဆရာ ဦးလေးငြိမ်းက ဆုချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်

တစ်နှစ်ကြာခံစား တံပို့နဲ့ ဘုန်းသက်ခိုင်၊ရွှေဘို၊

ခင်လေးမြင့်

ဆရာမောင်သော်ကရဲ့
အကြောင်းကို ဘယ်လို ရည်
ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးဖြစ်ခဲ့တာလဲ
ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။
ဦးလေးသော်က
ရန်ကုန် အင်းစိန်ထောင်မှာ
ကျတဲ့ အကြောင်းအရင်းက
စာလေးတစ်စောင်ကြောင့်ပါ။
အဲဒီအချိန်တုန်းက အရေး
အခင်းကာလမှာ ရေတပ်
ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ဆီကို
ပို့တဲ့စာပါ။ အဲဒီစာက တပ်မ
တော်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်တဲ့
စာပါ။ ကျောင်းသားတွေကို
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်

က နှစ် ၂၀ ထောင်ကျခဲ့
တယ်။ ဆိုလိုတာက တပ်မ
တော်ဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ
ပြည်သူလူထုဘက်ကပ် ရပ်
တည်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်မျိုး၊ သင်ခန်းစာတစ်ခု
အနေနဲ့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း
ပေါ်လာအောင် ရုပ်လုံးကြွ
သွားအောင် အဲဒီလို စေတနာ
မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ရေးခဲ့တာ
ပါ။
ဆရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အရင်က ရေးခဲ့တာမျိုးရော
ရှိခဲ့သေးလား။
မရှိသေးဘူးခင်ဗျ။

ရပ်တည်ချက်တွေကို ခိုင်ခိုင်
မာမာ သိထားတဲ့အတွက်
အဲဒါတွေကို မျှဝေချင်တယ်။
မျှဝေချင်တဲ့အတွက် ရေးတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အခုရေးတာက
လည်း ဆောင်းပါးလို့ ပြော
ရင်လည်း ရတယ်။ အမှတ်
တရစာတမ်း အလွမ်းစာလို့
ပြောရင်လည်း ရတယ်။
ဒီဟာကိုရေးဖို့ ကျွန်တော်
တစ်နှစ်ကြာတယ်။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော့်ကို လှုံ့ဆော်ပေး
လိုက်တာက ဆရာမ မသီ
တာ(စမ်းချောင်း)ရဲ့ စမ်း
ချောင်း၊ အင်းစိန်၊ ဟားဗတ်

ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတို
တွေကိုလည်း ကြိုက်တဲ့
ဆရာဘုန်းထက်ခိုင်(ရွှေဘို)က
ငွေတာရီ၊ မြဝတီ စတဲ့
မဂ္ဂဇင်းများမှာ စာမူအချို့ ရေး
သားပါဝင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်း
စာသိပ်မရေးဖြစ်ဘဲ စာဖတ်
တာများတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
အခုအချိန်မှာမှ စာပြန်လည်
ရေးသားဖြစ်နေပြီး ဆောင်း
ပါး ရေးဖြစ်တာလည်း နည်း
ပါးတယ်လို့ သိရပါတယ်။
ခင်လေးမြင့်

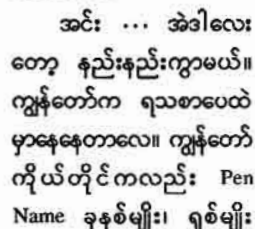
ရွှေအမြဲတော စာပေဆု

ရွှေအမြဲတေစာပေဆု

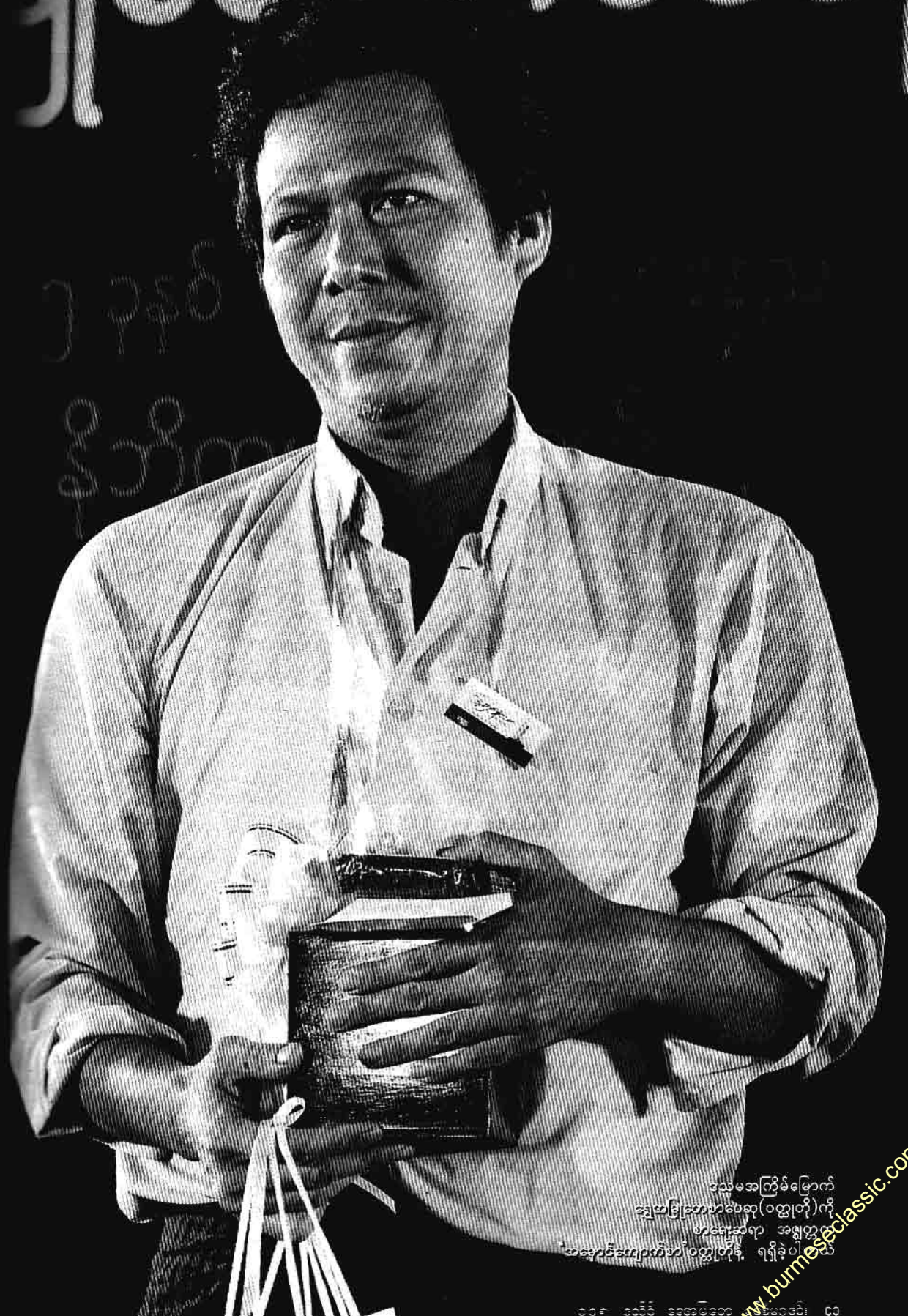

သမ္မတကြိမ်မြောက်
ရွှေအမြဲတေစာပေဆု(ဆောင်းပါး)ကို
ဇာရေးဆရာ ဘုန်းသင်္ကန်းစိန်(ရွှေဘို)က
'လွမ်းရပါသည်ကော ဦးလေးသော်' ဆောင်းပါးနဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်

မယ်ဒီတာ

၄၀ ရွှေအမြုတေ ခုနစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၅

ဒညမအကြိမ်မြောက်
ဆွယ်မြဲဥပဒေရေးရာ(ဝတ္ထုတို)ကို
ဖာအေးဆရာ အဖွဲ့က
အရေးတယူပေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ရရှိခဲ့ပါပြီ

ရွှေအမြဲတောစာပေ မျိုး ဆက်သစ်စာပေဆုကို ဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်က ရေပျော်ငှက် ဆိုတဲ့ စာမူနဲ့ ဆုရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆုကြေညာ ချိန်မှာ ဝမ်းသာလွန်းတာ ကြောင့် မျက်ရည်တွေကျခဲ့တဲ့ ဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်း လွင်ကို မေးဖြစ်တာများ က...

မျက်ရည်ဆိုတာတော့ ဆရာဘဝမှာ ကျခဲ့ဖူးမယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုကျတဲ့ မျက်ရည်က တခြား ပီတိ ကြောင့် ကျတဲ့မျက်ရည်နဲ့

ဖြစ်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ ရွှေအမြဲတောမဂ္ဂဇင်းမှာက ဆန်ခါတင်အနေနဲ့ နှစ်ခါပါ ဖူးတယ်။ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း က ပယ်ပစ်တယ်။ နောက် တစ်ခါကျတော့ ဘာရေးရ မလဲ တွေးရတယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုတွေမှာတော့ စိတ်ကူး ယဉ် နည်းနည်းပါတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ငါ တွေ ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံလေး တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးမယ် ဆိုပြီး ရေပျော်ငှက် ကို ရေးခဲ့ တာ။

ရေပျော်ငှက် ဆိုတဲ့

မှာ အကုန်လုံး အကျုံးဝင်ပြီး သား။ အဲဒီထဲမှာလည်း ကျွန်တော် ထည့်ပြီး ပြော ထားတယ်။ ၂၀၁၀ မှာ ဘာ လို့ နိုင်ရတယ်ဆိုတဲ့ဟာကို နည်းနည်းလေးပဲ ရေးထည့် ထားတယ်။ ဒီဘက်က မိဘ တွေ၊ မိသားစုတွေ အဆင် ပြေပေမဲ့ ဟိုမှာရောက်နေသူ တွေ ဘယ်လောက် ဒုက္ခ ရောက်တယ် ဆိုတာတွေ လည်း သိစေချင်တယ်။

ရွှေအသစ်မှာ ဆန်ခါ တင်ပါပြီး ပြန်ပြန်ဖြတ်သွား တယ်ဆိုတော့ ရွှေအသစ်မှာ

သား သိပ်မဖတ်ဘူး။ နောက် ထပ်မျိုးဆက်သစ်တွေကို ဘာ ပြောချင်လဲဆိုတော့ စာများ များဖတ်ပါလို့ ပြောချင် တယ်။ ကိုယ်ရေးချင်တိုင်း မရေးပါနဲ့။ တစ်လကို တစ် ပုဒ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ပုဒ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်လကို တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်လောက်ပဲ ရေးဖြစ်တယ်။

ရွှေနုလုံးသားကို မဖတ် ဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

မဖတ်ဘူးတော့ မဟုတ်

ဦးဝင်းငြိမ်းဆုတူ မျိုးဆက်သစ်ဆုရင် စာရေးဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်

ကျခဲ့တဲ့မျက်ရည်က အားဆေးပါ

ခင်လေးမြင့်

ယဉ်ရင် ဘယ်ဟာက ပို တန်ဖိုး အထားဆုံးဖြစ်မလဲ။

အခုကျတဲ့ မျက်ရည်က ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အား ဆေးတစ်ခုပါ။ မျက်ရည်ဆို တာက ကုန်ခန်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားဆေး တစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါ တယ်။

ရေပျော်ငှက်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု မှာ မလေးရှားမှာ တွေ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေးကို ရေး ထားတာဆိုတော့ ဒီလိုမျိုးပဲ ကိုယ့်ရဲ့အတွေ့အကြုံကို ရေး ထားတာတွေ ရှိသေးလား။ ရှိပါတယ်။ ရေးပြီး မပို့

ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်တာက စာ ဖတ်ပရိသတ်ကို ဘာတွေများ သိစေချင်လို့ ရေးဖြစ်တာလဲ။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ရွေး ကောက်ပွဲက နီးနေပြီလေ။ ၂၀၁၀ တုန်းကလည်း နိုင် သွားတာတွေ ရှိတယ်လေ။ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွေတုန်းကဆို ရင် ကြိုခိုင်းရေးအသင်းဝင်၊ စစ်မှုထမ်းဟောင်း သားသမီး ဆိုရင်လည်း ရတယ်။ နှစ် သိန်းကျပ်လောက်ပဲ ပေးရ တယ်။ မလေးရှားကို လွှတ် တယ်။ အဲဒီလူတွေက ၂၀၁၀

ပါပို့ ကြီးစားနေတဲ့သူတွေ ကို ဘာများ ပြောချင်လဲ။

စာရေးတယ်ဆိုတာ လျှောက်ပြီး ရေးနေမယ့် အစား ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရေး တဲ့ နှစ်ကြောင်းရေး တစ် ကြောင်းဖြစ် စာအုပ်မျိုးတွေ ကို ဖတ်ရမယ်။ စာများများ ဖတ်မှ သူများတွေ ဘယ်လို ရေးတယ်ဆိုတာကို သိမယ်။ ဆောင်းပါးဆိုတာ ဘယ်လို ရေးတယ်၊ ရသစာတမ်းဆို တာ ဘယ်လိုရေးတယ်ဆို တာတွေပါ သိတယ်။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကဗျာ သိပ်မဖတ်ဖြစ်ဘူး။ ရွှေနုလုံး

ဘူး။ နည်းနည်းတော့ ဖတ် တယ်။ ရွှေအမြဲတောရဲ့ ရွှေ နုလုံးသားအတွက် ဆိပ် ကမ်းမဲ့ပဲလယ် ဆိုတဲ့ တစ် ပုဒ်တော့ ပို့ထားတယ်။

ဆရာ မင်းတုန်းမောင် စိမ်းလွင်က ကဗျာတွေကို သိပ်မဖတ်ဖြစ်၊ သိပ်မရေး ဖြစ်ပေမဲ့ မလေးရှားမှာနေ တုန်းက မလေးရှားရောက် မြန်မာများထုတ်တဲ့ စာစောင် မှာ ဆန္ဒအိပ်မက်များဆိုတဲ့ ကဗျာကို ရေးခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ခင်လေးမြင့်

ရွှေအမြဲတော

ဒသမအကြိမ်မြောက်
ရွှေအမြုတေစာပေဆု(မျိုးဆက်သစ်)ကို
စာရေးဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်က
'ရေပျော်ငှက်'ဝတ္ထုတိုနဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

One Minute Interview

ဆရာမ မြသွေးနီက ရွှေအမြဲတောစာပေဆုပေးပွဲ မှာ အနန္တစကြဝဠာ၊ အနန္တ သတ္တဝါတို့...ဆိုတဲ့ စာမူနဲ့ ဝတ္ထုရှည်ဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမ မြသွေးနီက ဒီဝတ္ထုမှာ ၂၀၀၇ ရွှေဝါရောင် တော်လှန်ရေးကာလ ရန်ကုန် မြို့လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရတာကို ရေးသား ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်နေချိန် မှာတော့ စာဖတ်သူတစ် ယောက်အနေနဲ့ ခံစားရတာ က အိမ်မှာကျန်နေတဲ့ သား

ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို စာအနေနဲ့ တော်တော်နဲ့ မဖန်တီးဖြစ် ခဲ့ဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ ရေး ဖြစ်လဲဆိုတော့ မိတ္ထီလာ အရေးအခင်းကနေ မန္တလေး အထိ ရောက်တဲ့ ဘာသာရေး ပဋိပက္ခတွေကို တွေ့ရတဲ့ အချိန်မှာ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က အစွန်းရောက်စိတ် နဲ့ချစ်ရင် မလိုလားအပ်တဲ့ လူမျိုးရေး ပဋိပက္ခ၊ ဘာသာ ရေးပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာတာ မြင်တဲ့အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်

ရေလှမ်းတိုက်တယ်။ ကူညီ သင့်တာလေး ကူညီတယ်။ အဲဒီပြကွက်က ဘာသာရေး ကို မီးမောင်းထိုးပြတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား။

ဒီအပြုအမူလေးတစ်ခု ကပဲ ဘာသာရေးတစ်ခုလုံး ကို မီးမောင်း မထိုးပြနိုင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြော ချင်တာက လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မေတ္တာစိတ် အပြန်အလှန်ထားရမယ်ဆို တာကို အဓိကထား ပြောချင် ပါတယ်။ ဘာသာရေးပဋိ ပက္ခတွေကလည်း မေတ္တာ

မှ တခြားကလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်လေးစားနိုင်မယ်။ ဒီစိတ် ဓာတ်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မေတ္တာထားစေချင် တဲ့စိတ်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။

Blog မှာ စာရေးတော့ လည်း ဆုရခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ရွှေအမြဲတောဆု ရတယ်။ အဲဒီ ဆုနဲ့ဆုအပေါ် ခံစားတဲ့ ခံစားမှု ဘယ်လိုကွာမလဲ။

ခံစားချက်ကတော့ တစ်မျိုးစီ ခံစားခဲ့ရတယ်။ Blog မှာ ရေးတုန်းကလည်း ဝမ်းသာခဲ့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ အွန်လိုင်းမီဒီ

ဘာသာရေးကို ပီးမောင်းထိုးပြခဲ့တဲ့ မြသွေးနီ ခင်လေးမြင့်

ရွှေအမြဲတော

လေးနဲ့ အဖေဆိုတစ်ယောက် ကို စိတ်ပူနေတဲ့စိတ်ရယ်၊ နောက်တစ်ခုက စစ် အရေး အခင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ရွှေဝါရောင်အရေးအခင်းထဲ ကို ကိုယ်တိုင် လိုက်သွား မလားဆိုတဲ့ စိတ်တွေပေါ့။ ဆရာမကိုယ်တိုင်ကရော ရေး နေချိန်မှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုး ခံစားရလဲ သိပါရစေ။

အမှန်တကယ်တော့ ရွှေ ဝါရောင် အရေးအခင်းက ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ရတာကို ရေးသားထားတာပါ။

မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ အဲဒီ စိတ်မကောင်းမိရာကနေ ရင် ထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ ဒီဝတ္ထု လေးကို စ၊ ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ မသိရင်တော့ ရွှေဝါရောင် တော်လှန်ရေးကို ရေးတယ်လို့ ထင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရေးချင်တာက ဘာသာရေး အကြောင်းကို ရည်ရွယ်တာ ပါ။

ဝတ္ထုထဲမှာက တိုက် တစ်တိုက်ရဲ့ လှေကားပေါ် တက်တဲ့အခါ အစ္စလာမ်ဘာ သာဝင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက

စိတ် မထားနိုင်တဲ့အတွက် ဒီပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာတယ် လို့ ယူဆပါတယ်။ မိမိဘာ သာ၊ မိမိလူမျိုးကို ချစ်တတ်ဖို့ လိုတယ်။ ချစ်တတ်ရမယ်။ အချစ်မတတ်ရင် ဒီလိုနောက် ဆက်တွဲတွေ ဖြစ်လာနိုင် တယ်လေ။ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တာဟာ တခြားဘာသာ၊ တခြား လူမျိုးကို ထိခိုက်စရာ မလို ဘူး။ တခြားဘာသာကို အပြန်အလှန် လေးစားရမယ်။ သူများကို ကိုယ်က လေးစား

ယာ စတင် ထွန်းကားချိန်မှာ ရေးခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီ အပေါ်မှာလည်း စာပေနယ် ပယ်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အကဲဖြတ်ပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ကတော့ ပိုပြီး ဝမ်းသာရပါ တယ်။ စာပေနယ်မှာ၊ ပုဂ္ဂလိ ကစာပေနယ်မှာ အမြင့်ဆုံးဆု တစ်ဆုဖြစ်တဲ့အတွက်ရယ်၊ ဝတ္ထုရှည်အနေနဲ့ ရခဲ့တဲ့ အတွက် အင်မတန်မှ ဝမ်း သာဂုဏ်ယူပါတယ်။

■ ခင်လေးမြင့်

ဒသမအကြိမ်မြောက်
ရွှေအမြတ်စာပေဆု(ဝတ္ထုရှည်)ကို
စာရေးဆရာမ ခြင်္သေ့နီက
အနန္တကြဝဠာ အနုပညာတိုက်... ဝတ္ထုရှည်
ရရှိခဲ့ပါသည်။

One Minute Interview

ဒါရိုက်တာ သည်ခေတ်
နေ ရိုက်ကူးနေတဲ့ ၆၇ ပလာ
ဇာ ရိုက်ကွင်းကိုရောက်တော့
ထိုင်းမင်းသမီး ကရဝီကို
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ သူမရဲ့
ဘေးမှာလည်း သူမကို အား
ပေးနေတဲ့ မြန်မာပရိသတ်
တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည် ရှိပါ
တယ်။ သူမကလည်း
ပရိသတ်တွေကို ရင်းနှီးတဲ့
အပြုံး၊ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံ
မှုမျိုးနဲ့ လက်ခံစကားပြော
တယ်။ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ
အတူတွဲရိုက်တယ်။ အဲဒါ
ကြောင့်လည်း ပရိသတ်တွေ

မင်းသမီးနဲ့ မြန်မာပရိ
သတ် မိတ်ဆက်ပေးပါဦး။
ကျွန် မနာမည် က
ကရဝီ၊ အသက်က ၂၄ နှစ်။
ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ဘယ်လို
အနုပညာလုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်
ခဲ့လဲ။
ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ရိုက်
ဖူးတယ်။ သီချင်း MTV တွေ
ရိုက်ဖူးတယ်။ ရုပ်ရှင်တော့
မရိုက်ဖူးပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာ ပထမဆုံး ရိုက်ဖြစ်တာ
ပါ။ အခုက ဒုတိယမြောက်
ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမကားက
Media 7 နဲ့ လက်တွဲပြီး ထိုင်း

လည်း တက်တူးဆိုင် ဖွင့်
ထားတဲ့ကောင်မလေးပုံစံ၊ ဒီ
ကားမှာလည်း တက်တူးတွေ
ထိုးရတယ်။ အဲဒီတော့
ပရိသတ်အမြင်မှာ မရိုးရ
အောင် ဟာသကားလိုမျိုး
အပြောင်းအလဲတွေလည်း
လုပ်ပြချင်ပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်သွား
ပြီးရင် ထိုင်းမှာ ဘယ်လို
အနုပညာ လုပ်ရှားမှုတွေ
လုပ်သွားမလဲ။ မြန်မာပရိ
သတ်တွေကို ဘယ်တော့
လောက် ပြန်ပေါ်လာမလဲ။
ဒီနိုင်ငံက ပြန်သွားရင်

ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံတွေ
တွေ့ရလဲ။
ထိုင်းမှာလည်း သရုပ်
ဆောင်ဖူးတော့ အခက်အခဲ
သိပ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ အတွေ့
အကြုံသစ်လည်း ရပါတယ်။
ကရဝီရဲ့ အနုပညာ
ခံယူချက်က ဘာဖြစ်မလဲ။
အနုပညာအလုပ်ကို
စိတ်ဝင်စားတယ်။ သရုပ်
ဆောင်အလုပ်ကနေ အတွေ့
အကြုံယူပြီး နောက်ပိုင်းမှာ
ဒါရိုက်တာဘက်လည်း ကူး
ပြောင်းလုပ်ကိုင်သွားဖို့ အစီ
အစဉ်ရှိပါတယ်။

ထိုင်းမင်းသမီး ကရဝီ

မြန်မာနိုင်ငံက အခွင့်အရေးပေးသလောက် ကြိုးစားမယ် ထိုင်းမင်းသမီး ကရဝီ ထူးခြားသစ်

မေတ္တာမြတ်စွာ
မြတ်စွာဘုရား

က သူမအတွက် မုန့်တွေ
ဝယ်လာခဲ့တာ ထင်ပါတယ်။
ပရိသတ်တွေနဲ့ ဘယ်လောက်
ထိ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်း
သလဲဆိုရင် ရိုက်ကွင်းမစမီ
သူမ ပရိသတ်နဲ့ ချမ်းသာ
ပလာဇာအပြင် ထွက်လည်
တာလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပါ
တယ်။ အဲဒီ မင်းသမီး ကရဝီ
ကို ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းက
အနုပညာလုပ်ရှားမှုနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ရာမှာ
တော့-

ဒါရိုက်တာ ရိုက်ပေးတာပါ။
မြန်မာနိုင်ငံမှာရော အနု
ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်
လိုအစီအစဉ်တွေ ရှိထား
သလဲ။
အခု ရိုက်နေတာ ထိုင်း
စကားပြောရတဲ့ ဇာတ်ကား
ပါ။ နောက်ထပ်လည်း
မြန်မာနိုင်ငံက အခွင့်အရေး
ပေးလို့ မြန်မာစကားပြောနဲ့
ရိုက်ရမယ်ဆိုရင် မြန်မာစာ
သင်ပြီး ရိုက်နိုင်အောင် ကြိုး
စားမယ်။ ပထမတုန်းက

ထိုင်းမှာ လက်ခံထားတဲ့ အနု
ပညာအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်
သွားဖို့ ရှိတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာ Media 7 နဲ့ စာချုပ်ချုပ်
ထားလို့ ကုမ္ပဏီက ခွင့်ပြုရင်
တခြား ထုတ်လုပ်သူတွေနဲ့
အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်
မယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနု
ပညာအလုပ် ပေါ်လာတာနဲ့
ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ။
မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနု
ပညာအလုပ်တွေ လုပ်ရတာ
ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိလဲ။

မြန်မာပရိသတ်ကို ဘာ
များပြောချင်သေးလဲ။
အခုလို တကူးတက
လာအားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကို
မြင်ရတော့ ဝမ်းသာမိတယ်။
မုန့်တွေ ဝယ်လာတဲ့အတွက်
လည်းပျော်တယ်။ အနုပညာ
ရှင်နဲ့ ပရိသတ် ဆက်ဆံမှုမျိုး
မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းလို
ပေါင်းရလို့လည်း ကျေနပ်မိ
ပါတယ်။

ထူးခြားသစ်

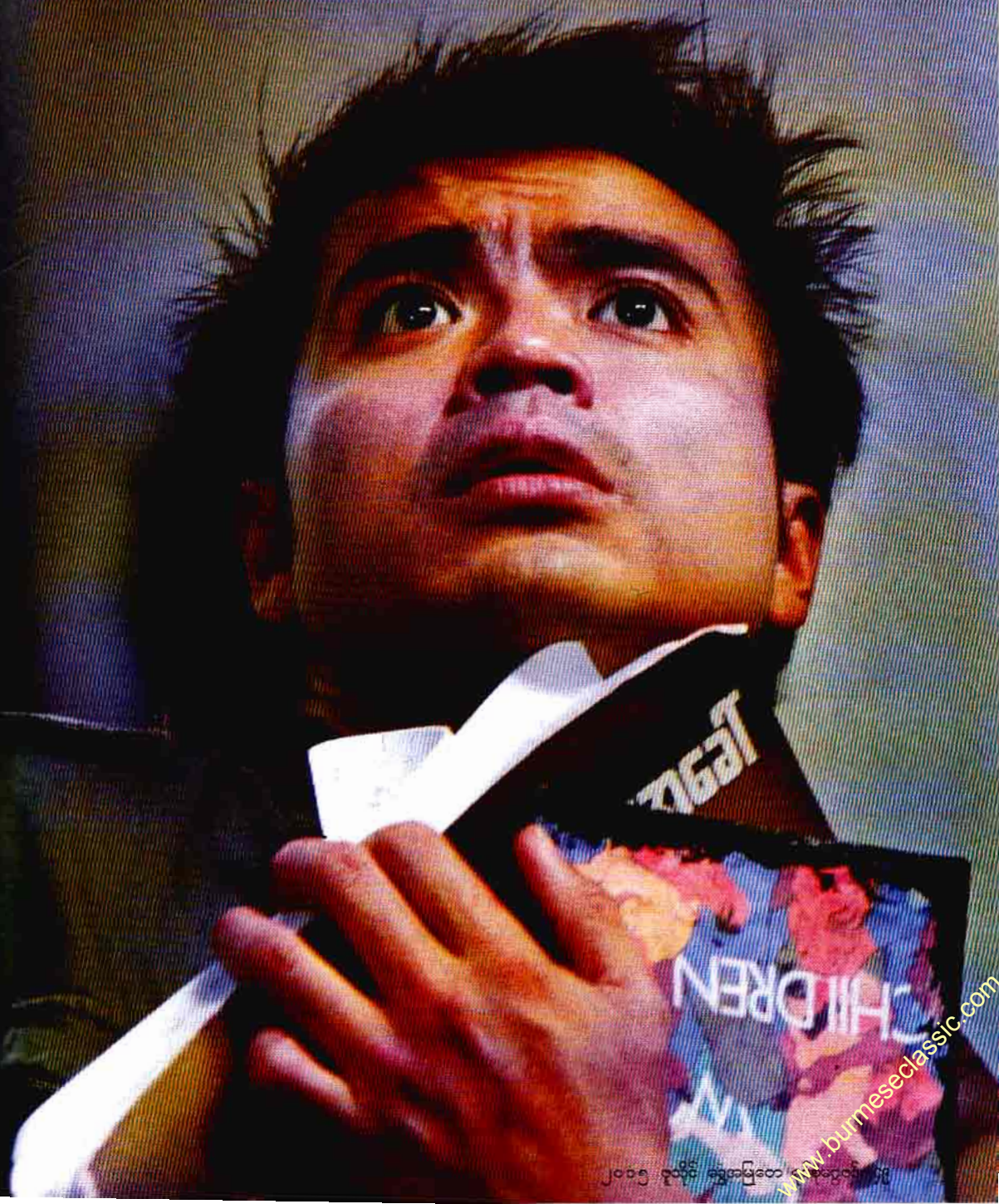
ဓာတ်လျှောက်

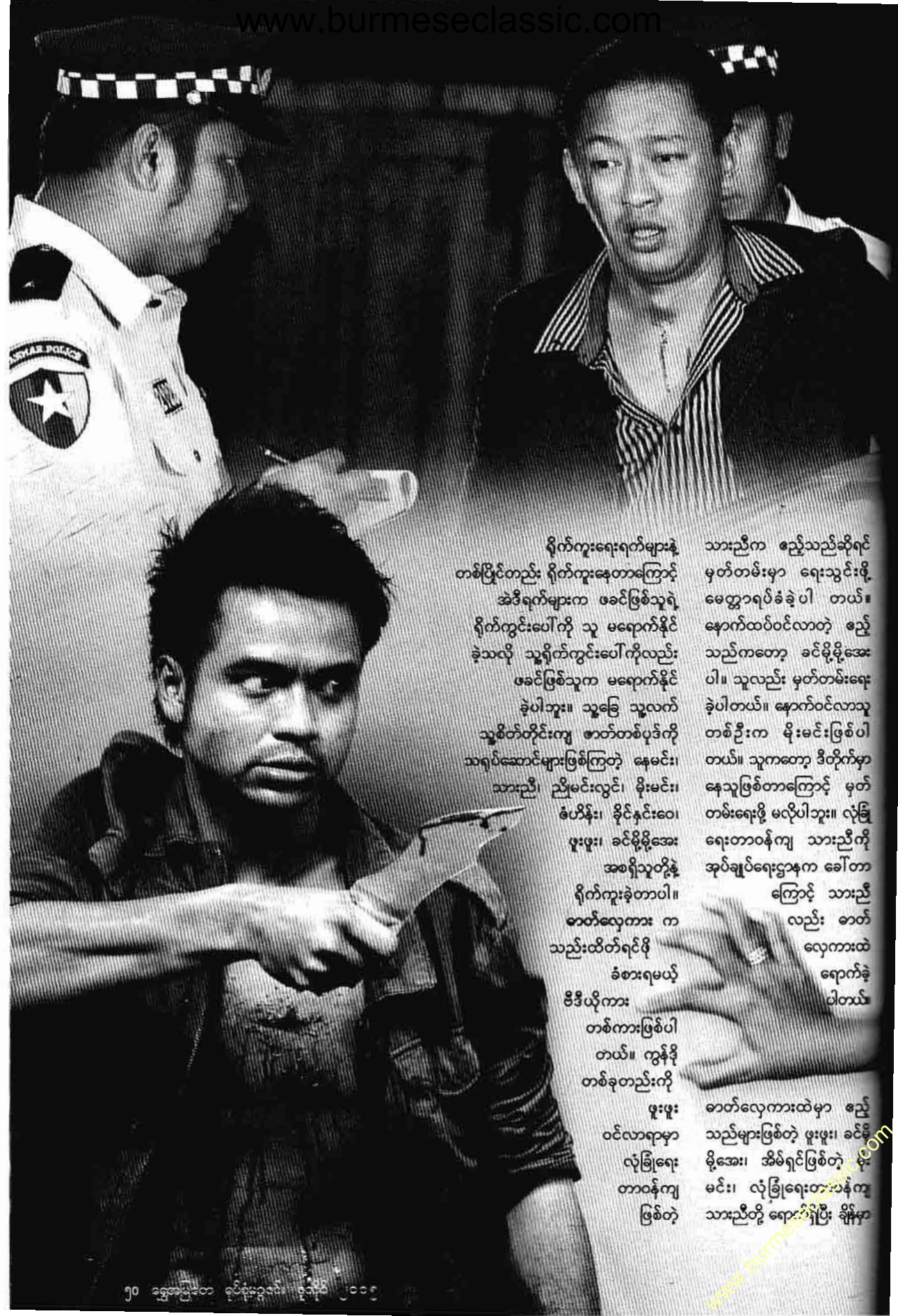
မိုးလျော်လှိုင်

အဲဒီအကြောင်းကို မိမိတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။ အဲဒီအကြောင်းကို
အားလုံးတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။ အဲဒီအကြောင်းကို
အားလုံးတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။

ကတော့ အဲဒီအကြောင်းကို မိမိတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။ အဲဒီအကြောင်းကို
အားလုံးတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။ အဲဒီအကြောင်းကို
အားလုံးတို့အားလုံးအားဖြင့်
မြင်မိမိမိသိသိထားရမည်။

ရိုက်ကူးရေးရက်များနဲ့ သားညီက ဧည့်သည်ဆိုရင်
တစ်ပြိုင်တည်း ရိုက်ကူးနေတာကြောင့် မှတ်တမ်းမှာ ရေးသွင်းဖို့
အခါရက်များက ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါ တယ်။
ရိုက်ကွင်းပေါ်ကို သူ မရောက်နိုင် နောက်ထပ်ဝင်လာတဲ့ ဧည့်
ခဲ့သလို သူ့ရိုက်ကွင်းပေါ်ကိုလည်း သည်ကတော့ ခင်မို့မို့အေး
ဖခင်ဖြစ်သူက မရောက်နိုင် ပါ။ သူလည်း မှတ်တမ်းရေး
ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဝင်လာသူ
သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို တစ်ဦးက မိုးမင်းဖြစ်ပါ
သရုပ်ဆောင်များဖြစ်ကြတဲ့ နေမင်း၊ တယ်။ သူကတော့ ဒီတိုက်မှာ
သားညီ၊ ညိုမင်းလွင်၊ မိုးမင်း၊ နေသူဖြစ်တာကြောင့် မှတ်
ခံဟိန်း၊ ခိုင်နှင်းဝေ၊ တမ်းရေးဖို့ မလိုပါဘူး။ လုံခြုံ
ဖူးဖူး၊ ခင်မို့မို့အေး အုပ်ချုပ်ရေးဌာနက ခေါ်တာ
အစရှိသူတို့နဲ့ ကြောင့် သားညီ
ရိုက်ကူးခဲ့တာပါ။ လည်း ဓာတ်
ဓာတ်လှေကား က လည်း ဓာတ်
သည်းထိတ်ရင်ဖို လှေကားထဲ
ခံစားရမယ့် ရောက်ခဲ့
ဗီဒီယိုကား ပါတယ်။
တစ်ကားဖြစ်ပါ
တယ်။ ကွန်ဒို
တစ်ခုတည်းကို
ဖူးဖူး ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ဧည့်
ဝင်လာရာမှာ သည်များဖြစ်တဲ့ ဖူးဖူး၊ ခင်မို့
လုံခြုံရေး၊ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိုး
တာဝန်ကျ မင်း၊ လုံခြုံရေးတားဝန်ကျ
ဖြစ်တဲ့ သားညီတို့ ရောက်ရှိပြီး ခိုမှီမှာ

ဓာတ်လှေကားတံခါးကို
ဖိတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ခြေ
တစ်ဖက် ထိုးခဲလိုက်ပြီး ပြန်
ပွင့်စေကာ ဝင်လာသူက
နေမင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သားညီက ခလုတ်နှိပ်
ပေးဖို့အတွက် ဘယ်အထပ်ကို
သွားကြမှာလဲလို့ မေးတဲ့အခါ
အားလုံးက ၁၃ ထပ်မှာရှိတဲ့
အခန်းနံပါတ် ၁၃ ကိုသွား
မယ့်သူတွေချည်း ဖြစ်နေပါ
တယ်။ ထူးခြားတဲ့တိုက်ဆိုင်
မှုအတွက် အံ့သြကြရင်း
ဓာတ်လှေကား စတက်ပါ
တယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ ရုတ်
တရက် မီးပျက်သွားပြီး ဖူးဖူး
အော်သံကြားလိုက်ကြရပါ
တယ်။ မီးပြန်လင်း လာချိန်
မှာတော့ ဖူးဖူးလက်မှာ ဒဏ်
ရာရနေပြီး သွေးများထွက်နေ
ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မသင်္ကာစိတ်နဲ့
ကြည့်ကြရင်း ဘယ်သူတွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မိတ်ဆက်
ကြဖို့ သားညီက အကြံပြုပါ
တယ်။

ဒီတော့မှ ဖူးဖူးက
ဆရာဝန်မတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်း၊
သူ့လိပ်စာကတ်ပြားပြပြီး
သက်သေထူသလို
ခင်မိုးမိုးအေးက
တရားသူကြီးဖြစ်တယ်လို့
သက်သေပြပါ တယ်။
မိုးမင်းက ရှေ့နေတစ်
ဦးဖြစ်ပါတယ်။ နေမင်း
အလှည့်မှာတော့
သက်သေပြစရာ
ဘာမှမပါလာပါဘူး။
ဒါကြောင့် သူ့ကို
မသင်္ကာစိတ်
ပိုကြပါတယ်။
၁၃ ထပ်၊ အခန်းနံပါတ်
၁၃ မှာနေပြီး
သူတို့မသိတဲ့သူတစ်ဦးက
စာတိုက်ကတစ်ဆင့်
ဖိတ်စာများ
ပေးပို့လာ
တာကြောင့်

သူတို့အားလုံး ဒီနေ့မှာရောက်
လာခြင်းပါ။ မီးပြန်လာပေမဲ့
ဓာတ်လှေကားက ရပ်နေတာ
ကြောင့် တာဝန်ရှိသူများက
အပြစ်ရှာနေကြပါတယ်။

မီး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်
ဖြစ်သွားပြီး မှောင်သွားပြန်
တယ်။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်
သွားချိန် မီးပြန်လာတော့ ရှေ့
နေမိုးမင်းက ဓားတန်းလန်း
နဲ့ လဲကျသေဆုံးနေပါပြီ။
သေကာမိတ်တွေ ပိုမိုပြင်းထန်
လာကြပါတယ်။ နောက်ထပ်
အလှည့်ကျသူက သားညီ။
နောက်တစ်ယောက်က ခင်
မို့မို့အေး။ ဖူးဖူးနဲ့နေမင်း နှစ်
ယောက်တည်းသာ ကျန်
တော့တဲ့အချိန် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် အလစ်မပေး
ရဲအောင် ရှိနေခိုက် မီးပျက်
သွားပြန်ပြီး ဖူးဖူး အသတ်
ခံလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ကျန်သူက
နေမင်း ဖြစ်တာကြောင့်
တာဝန်ရှိသူများက
နေမင်းကို တရားခံအဖြစ်
စွပ်စွဲနေကြပါပြီ။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ သု ထပ်က
လူတစ်ယောက်
တိုက်ပေါ်က
ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ
သတ်သေသွားပါတယ်။
နေမင်းတစ်ယောက်သာ
ကျန်တော့တယ်။
လူသတ်တရားခံက
ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှာ
ရှိနေတာတော့ သေချာတယ်။
ဘယ်သူသတ်တာလဲ။ ဘာကြောင့်
သတ်တာလဲဆိုတာကို ထူးနွယ်အိမ်က မြန်မာဗီဒီယို
ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းအောင်
တင်ပြထားပါတယ်။ စိန်ပန်းဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက
ထွက်ရှိလာတဲ့အခါ မလွတ်တမ်းကြည့်ရှုပြီး
ရသသစ်ကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

■ မိုးကျော်ထွန်း

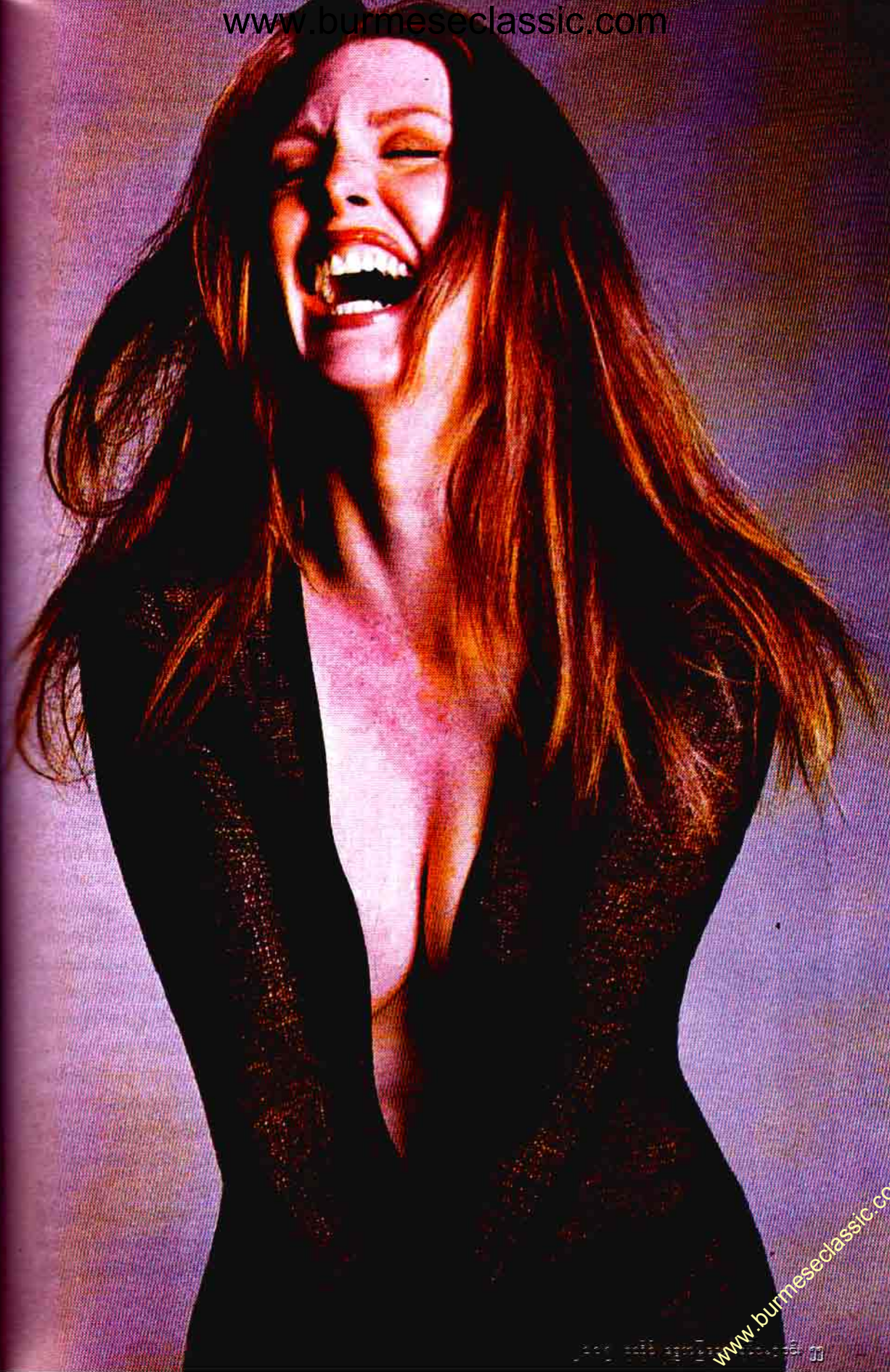

ဂျူလီယံမိုးရ်

ရီတာအောင်၊ NY၊

ငယ်စဉ်ကတည်းက
ကျောင်းမှာ
စာတော်ကာ
ကြီးလာလျှင်
ဆရာဝန်အဖြစ်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖို့
ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့တယ်
သူမဘဝမှာ
သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖို့
ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ဖျော်ဖြေဖို့
ဘယ်တုန်းကမှ
စိတ်ကူးပင် မယဉ်ခဲ့ဖူးပေ

သူမအသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်ကတည်းက
အနုပညာလောကထဲ စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး
ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတွေ မြောက်မြားစွာမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရရှိခဲ့တယ်။
ယနေ့ အသက် ၅၄ နှစ်၊ အနုပညာသက်တမ်း
၃၁ နှစ်အတွင်း အော်စကာအကယ်ဒမီဆု၊ ရွှေကမ္ဘာလုံးဆု
စတဲ့ ဆန်ခါတင်စာရင်းတွေမှာ အကြိမ်ကြိမ်
နာမည်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အော်စကာအကယ်ဒမီဆုကို
၂၀၁၅ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့က ကျင်းပခဲ့တဲ့
၈၇ ကြိမ်မြောက် ဆုပေးပွဲကျမှပဲ
ဆုတံဆိပ်ရရှိခဲ့ရုံသာတယ်။
အော်စကာဆုနဲ့အတူ ရွှေကမ္ဘာလုံးဆု၊ BAFTA ဆု၊
SAG ဆုနဲ့ Critics Choice Movie ဆုတို့ပါ ရုပ်ရှင်
တစ်ကားတည်းအတွက် ပုံအောဆုတံဆိပ်ခွဲသို့ ဖြစ်ပါတယ်။
သူမရဲ့နာမည်က Julianne Moore ဖြစ်ပြီး
သူမရဲ့အနုပညာအစွမ်းတွေ အားပါးတရပြသခွင့်ရလိုက်တဲ့

ရပ်ရှင်က Still Alice ဖြစ်ပါတယ်။
Harper's Bazaar မဂ္ဂဇင်းရဲ့ပင်တိုင်
ဆောင်းပါးရှင် Laura Brown က
မင်းသမီး ဂျူလီယံမိုးရဲ့ တွေ့ဆုံဖို့
သူမ ရှိနေတဲ့
လော့စ်အန်ဂျဲလက်စ်ပို့တယ်ကို
သွားရောက်ခဲ့တယ်။
အော်စကာဆုပေးပွဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့
နေ့လယ်စာစားပွဲတစ်ခုကနေ
ပြန်လာတဲ့ ဂျူလီယံက အနီရဲ့
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့တယ်။
သူ့ဆံပင်တွေကလည်း အနီရောင်ဖို့
ထိုဝတ်စုံနဲ့ သူမ အလွန်လိုက်ဖက်
ကြည့်ကောင်းနေတယ်။
ဆောင်းပါးရှင် လော်ရာဘရောင်းကို
နှုတ်ဆက်ရင်း 'ကျွန်မရဲ့စတိုင်လ်က
ပိုကြည့်ကောင်းလာတယ်လို့
မျှော်လင့်တာပဲ' လို့
ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်
ပြောလိုက်တယ်။ ဂျူလီယံက
'အရာရာတိုင်းက
လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ရင်း
ကောင်းလာတတ်ကြတာမျိုးပါ။
ကျွန်မ သားသမီးတွေ
ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။
ဇာတ်ပုံအချက်ခံဖြစ်တိုင်း
ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ဝတ်မိတယ်။
ကာဂိုဘောင်းဘီတို့၊
တီရှပ်၊ ခေါင်းစီးပဝါ
အဲဒီလောက်ပဲ ဝတ်ဖြစ်တာ။
တော်တော်အခြေအနေ ဆိုးခဲ့တာပါ။
ကျွန်မရဲ့လူထုဆက်ဆံရေး
တာဝန်ခံကဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဂရုတစိုက် ရှိပါဦး လို့တောင်
သတိပေးရတဲ့ဆီ၊ ရောက်ရော့ လို့
ပြောပြခဲ့တယ်။
သူမရင်သွေးတွေ
လက်လွှတ်ရတဲ့ အခြေအနေ
ရောက်လာကတည်းက
ဂျူလီယံက
ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုတွေကို
ပိုကောင်းသလှ်ဆက်
ကောင်းအောင်

ကရိုနိုက်လာနိုင်တယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်
လာတဲ့အချိန်ကတော့ Still Alice ရုပ်ရှင်
တွက် ဟိုဆု၊ ဒီဆုတွေ မကြာခဏ စင်
ပေါ်တက်ယူနေခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေပါပဲ။
အဲဒီရုပ်ရှင်မှာ ဂျူလီယံက Alzheimer
ရောဂါခံစားနေရသူ ဝေဒနာရှင်တစ်
ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်အလွန်
ကောင်းခဲ့တယ်။

၂၀၁၅ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့
မှာရုံတင်ပြသမယ့် The Hunger Games:
Mockingjay-Part 2 ရုပ်ရှင်မှာ မင်း
သမီး ဂျူလီယံ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထား
ပြီး အဲဒီရုပ်ရှင်ကို အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စု ကျော်ဂျီယာပြည်နယ် Atlanta
မြို့၊ ပဲရစ်မြို့နဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်
မြို့တို့မှာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြတယ်။ တစ်မြို့
မှ နောက်တစ်မြို့သို့အကူး ကြားထဲတွင်
အားလပ်ရက်ခွင့် တစ်လရတဲ့အချိန်
ဂျူလီယံက ရုပ်ရှင်နောက်တစ်ကား
လက်ခံခဲ့တယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ဟာ Freeheld
ဖြစ်ပြီး နယူးယောက်နဲ့ နယူးဂျာစီပြည်
နယ်နှစ်ခုမှာ ရိုက်ကူးတည် ရိုက်ကူး
ခဲ့ကြတယ်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းများအတွက်
ဂျူလီယံက လိုအပ်သလို သရုပ်ဆောင်
ပေးပေမဲ့ Mani-cam ဆိုတဲ့လက်ချောင်း
ကလေးတွေဖြင့် အလှပြ၊ လှုပ်ရှားကစား
ပြရတာမျိုးကိုတော့ ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။
၂၀၁၂ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ယင်း
Mani-cam လက်ချောင်းကတွက်ကစား
ခိုင်းတာ အနုပညာရှင်တွေကြား ရေဖန်း
စားလာခဲ့ပြီး ငယ်ရွယ်သူတွေက လုပ်ပြ
ဖို့ ဝန်ခံလေးပေမဲ့ မင်းသမီး ဂျူလီယံ
အပါအဝင် အများစုကတော့ ငြင်းပယ်
ကြပါတယ်။

ဂျူလီယံက ကော်ဇောနီပေါ်မှာ
ဓာတ်ပုံရိုက်ခံဖို့ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဘယ်လိုလှည့်ပတ်ကာ ကိုယ်ဟန်မျိုးစုံ
လုပ်ခိုင်းတဲ့အခါ လုပ်ပေးနိုင်ပေမဲ့
Mani-cam တော့မလုပ်နိုင်ဘူး။ 'ကျွန်မ
က အသက် ၅၄ နှစ် အရွယ်တောင်
ဖြစ်နေပြီ။ ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ပြီး
တော့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မ စကတ်
ကို ပိုတိုသွားအောင် အပေါ်နည်းနည်း

ဆွဲတင်ပေးပါတဲ့။ သူ့အပြောကတော့
ကျွန်မ ဝတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်အလှကို မြင်
ရအောင်ပေါ့လေ။ ကျွန်မက ဒါမျိုး လုပ်
ဖို့ မလိုအပ်ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဣန္ဒြေ
နည်းနည်းလောက် ထိန်းကြရအောင်'လို့
ပြောပစ်လိုက်ခဲ့တယ်။

၂၀၁၃ နှစ်တစ်နှစ်တာလုံး ဂျူလီ
ယံက ရုပ်ရှင်တစ်ကားမှ လက်ခံရိုက်
ကူးခြင်းမပြုခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ
ကြောင့်လဲလို့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့အခါ သူမ
က 'ကျွန်မလည်း မသိဘူး'လို့ စူတူမူ
တူဟန်ကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသွားခဲ့တယ်။

'လူတွေက ကျွန်မကို မေးကြ
တယ်။ မင်းက ပျော်စရာဇာတ်ရုပ်တွေ
ချည်းပဲ သရုပ်ဆောင်တာလားတဲ့။
ကျွန်မက မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေခဲ့တယ်။
ဒါဆိုရင် အိမ်ထောင်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ဇာတ်
ရှုပ်တဲ့ဇာတ်ရုပ်တွေလားလို့ မေးပြန်
တယ်။ ကျွန်မအဖြေက မဟုတ်ဘူးဘဲ။

တစ်ခါ သူတို့က ဒါဆို မန်းမ မန်းမချင်း
လိင်တူကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်လားတဲ့။ အဲဒီ
ကျတော့ ကျွန်မက ကျွန်မအနုပညာ
သက်တမ်း ၃၀ ကျော်အတွင်း ရုပ်ရှင်
ကားပေါင်း ၅၀ ကျော် ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။
ဒီတော့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ကာရိုက်တာ
ပေါင်း မြောက်မြားစွာ လုပ်ပြခဲ့ပြီးပြီ။
ပြီးတော့ ကျွန်မက လူသားဆန်တဲ့ ဇာတ်
လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေကို တကယ်
သဘောကျတာလို့ ရှင်းပြခဲ့ရတယ်'လို့
ဆိုပါတယ်။

မင်းသမီး ဂျူလီယံကို North
Carolina ပြည်နယ်မှာ မွေးခဲ့ပေမဲ့ စစ်
တပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ ဖခင်
နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း
ပြည်နယ်အမြောက်အမြားမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး
သလို ကျောင်းပေါင်း ၉ ကျောင်းတိတိ
ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ
ရာတည်းမှာ ကြာကြာမနေရတဲ့အပြောင်း

အရွှေ့များခဲ့တာမို့ နေရာသစ်ရောက် တိုင်း သူငယ်ချင်းအသစ်ဖွဲ့ကာ ခင်မင် အောင်နေတတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျွမ်းကျင် လာခဲ့တယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းမှာ စာတော်ကာ ကြီးလာလျှင် ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့တယ်။

သူမဘဝမှာ သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖို့၊ ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဖျော်ဖြေဖို့ ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ခဲ့ဖူးပေ။ ဖခင် တာဝန်ကျတဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်က ရောက်ရှိသွားကာ Frankfurt American အထက်တန်း ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားတုန်း ဆရာ မများ စေခိုင်းချက်အရ ကျောင်းပြဇာတ် တချို့မှာ ပါဝင်ကပြခဲ့တယ်။ မိဘနှစ် ပါးက ဂျူလီယံစိတ်ကြိုက် ပံ့ပိုးခဲ့ပေမဲ့ ပညာရေးကိုတော့ အထူးဦးစားပေးစေခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမအသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်၌ Bostonတက္ကသိုလ်မှ Bachelor of Fine Arts ဘွဲ့ရရှိခဲ့တယ်။

ဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း နယူးယောက်မြို့ ကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကာ စားပွဲထိုး အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ Actors' Equity

ဆိုတဲ့ အနုပညာအလုပ်အကိုင်ရှာဖွေပေး ရေးနှင့်မှတ်ပုံတင်ထားကာ အလုပ်ရှာခဲ့ တာမို့ ၁၉၈၃ ခုနှစ်ကတည်းက Off-Broadway ပြဇာတ်တွေ ကခဲ့ရတယ်။ အနုပညာရှင် အတော်များများက Broadway ပြဇာတ်ခုံပေါ် ကပြခွင့်မျှော် လင့်ပေမဲ့ တချို့ တစ်ချို့တည်းတန်းတက် ခွင့် မရကြပါဘူး။ ဘရော့ဝေးပြဇာတ် ခုံတွေဆိုတာ အင်မတန် ကြီးကျယ်ခမ်း နားလှပြီး Off-Broadway ကတော့ ပရိ သတ် ၁၀၀ မှ ၅၀၀ အောက်အတွင်း သာ ဆုံတဲ့ ပြဇာတ်ခုံအသေးလေးများ ဖြစ်ပါတယ်။ (နယူးယောက်မှာ Off-Broadwayထက်သေးငယ်တဲ့ ပြဇာတ်ခုံ တောင် ရှိပါသေးတယ်။ စည်ပရိသတ် လည်း ၁၀၀ အောက်သာ ဆုံပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးကို Off-Off-Broadway လို့ ခေါ်ပါတယ်။)

ပြဇာတ်ကပြနေရင်း ၁၉၈၄ တွင် The Edge of Night ရုပ်သံစီးရီး၊ As the World Turns ရုပ်သံ Soap အော်ပရာ တို့တွင် သရုပ်ဆောင်ဖို့ အရွေးခံခဲ့ရ တယ်။ ရုပ်သံနဲ့ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အလုပ် ကြိုးစားနေခဲ့ရင်း ၁၉၉၀ ကျမှ Tales

from the Darkside:The Movie ရုပ်ရှင် ရိုက်ခွင့်ရလာတယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်ခဲ့တဲ့ The Hand That Rocks the Cradle ရုပ်ရှင်မှာ ဂျူလီယံကို လူတွေ ပိုသတိထားမိလာခဲ့တယ်။

ဟောလိဝုဒ်မှာ တစ်စတစ်စ နေရာ ရလာပေမဲ့ ဂျူလီယံက ခပ်အေးအေး သာ နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဇာတ် လမ်းကောင်းတွေ လက်ခံရိုက်ကူးနေ ရင်း ရုပ်သံကိုလည်း လက်မလွှတ်တဲ့ အပြင် ကလေးစာပေတွေလည်း ဦးစား ပေးရေးသားလာခဲ့တာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်က တည်းက ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးထုတ် ဝေဖြန့်ချိတဲ့စာအုပ်က My Mom Is a Foreigner, But Not to Me ဖြစ်ကာ ၂၀၁၃ က ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ စုစု ပေါင်း ၄ အုပ်တောင် ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ပဉ္စမမြောက် စာအုပ်ကို ၂၀၁၅ တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရေးသားလျက် ရှိတယ်။

ဂျူလီယံရဲ့ပထမအိမ်ထောင်မှာ ဒါရိုက်တာ John Gould Rubin ဖြစ်ပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၃ ခုနှစ်အတွင်း ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတယ်။ သူမက 'ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုတာ သိပ်စောသွားခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ထောင် ထဲမှာလည်း နေမပျော်ခဲ့တော့ဘူး'လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ The Myth of Fingerprintsရုပ်ရှင်ရိုက်ရင်း ဒါရိုက်တာ Bart Freundlichနဲ့ ၁၉၉၆ တွင် ဆုံတွေ့ ခဲ့ကြတယ်။ သား Caleb (၁၇ နှစ်)နဲ့ သမီး Liv (၁၃ နှစ်)တို့ မွေးဖွားပြီးခါ မှ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။

လက်ထပ်ပြီး ဒီကနေ့ထက်ထိ နယူးယောက်မြို့က Greenwich Village မှာ မိသားစုအတူနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဂျူလီယံက 'သားသမီးတွေ ကြီးလာ လို့ ကျွန်မ အနုပညာအလုပ်တွေ ပိုလုပ် လာနိုင်တယ်။ အရင်က ဆန်ခါတင်စာ ရင်းဝင်တဲ့အချိန်မှာ ကလေးတွေ တော် တော်ငယ်ကြသေးတယ်။ ကလေးလယ် လေးတွေ မရှိတော့ အလုပ်ပိုလုပ်ကျွယ် တာပေါ့။ မင်းသမီးလေး Rosamund

ခင်ပွန်းသည် ဒါရိုက်တာ Bart Freundlich နဲ့ ဂျူလီယံအိုးဒီ

Pike ဆို လသားအရွယ်သားငယ်လေး တစ်ဖက်နဲ့မို့ သနားပါတယ်။ တကယ် ဖင်ပန်းတာ။ သူက အံ့သြစရာကောင်း လောက်အောင် တော်ပါတယ်။ ကျွန်မ လည်း သမီးလေးငယ်ငယ်က သူ့လို ဝဲ အလုပ်တစ်ဖက်။ ကလေးတစ်ဖက် နဲ့ ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အမေနို့ လည်း တိုက်ရသေးတာကိုး လို့ ဂျူလီ ယ်က ပြောခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေး မရှိတဲ့အချိန်၊ ကော်စောနီပေါ် လျှောက် လှမ်းရတဲ့အခမ်းအနားပွဲတွေ မရှိတဲ့ အချိန်တိုင်းလိုလို ဂျူလီယ်က မိသားစု နဲ့သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျော်မွေ့တတ်သူ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မသားသမီးတွေကလည်း လိမ္မာတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း ကျွန်မအလိုက် သိတယ်။ ဒီလိုအနေ အထားက ကြားရတာ နည်းနည်းထူး ဆန်းနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

သားရော သမီးရောက ဘတ်စကက် ဘောကစားတာ သိပ်ဝါသနာပါကြ တယ်။ သူတို့က အဖေရော ကျွန်မရော က သားတို့သမီးတို့ ကစားတဲ့ပွဲတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားသွား အားပေး တတ်ကြတယ်။ မိသားစုအတွက် အချိန် ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလုပ်ယူလေ့ရှိတယ်။ မိသားစု လေးယောက်ကြားမှာ တစ် ယောက်ဘဝထဲ နောက်တစ်ယောက်က ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်ဖို့ အမြဲအားထုတ်ကြ တယ်။ ခုနောက်ပိုင်း ကော်စောနီအခမ်း အနားတွေကိုတောင် မိသားစုလေး ယောက်လုံး အတူတကွနိုင်နေကြတယ်။

ဂျူလီယ်က 'ကျွန်မနဲ့အတူတဲ့ သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူတွေထဲမှာ မင်းသမီးလေး Ellen Page, Kristen Stewart, Emma Stone တို့၊ ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူထဲက Tilda Swintonတို့၊ ကျွန်မ ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မင်းသမီးကြီး

Catherine Deneuve တို့ကို ကျွန်မ သိပ် သဘောကျတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ တကယ့်ကို အံ့သြဖွယ်ရာတွေပဲ။ ကျွန်မ တို့တွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခင်မင်ယုံကြည် ကြတယ်။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် ရှိကြ တယ်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာရှိတဲ့ တူညီမှုတွေ၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ချင်စိတ်တွေကို နှစ် သက်မိတယ်။

ကျွန်မသမီးလေး မွေးလာတော့ သူ အိပ်နေတဲ့ ကလေးစုတင်လေးပေါ် မှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မင်းဟာ တစ် ယောက်သောမိန်းမသားဖြစ်လာခဲ့ပြီလို့ ပြောမိတယ်လို့ သတိတရဆိုရင်း မျက် ရည်တွေ ဝဲလာတော့ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်း ဆက်တွေးနေရင် ငိုမိတော့ မှာ လို့ ဆောင်းပါးရှင် လော်ရာ ဘရောင်းကို ပြောပြရင်း တွေ့ဆုံစကား ပြောခန်းကို ရပ်နားခဲ့ကြတယ်။ ■

ရီတာအောင်(NY)

အရွယ်သုံးပါး

ချစ်တတ်သည့်

လင်းနိုင်ဦး

မိမိတို့က ဆက်ပြီးမင်း(ရင်တွင်ခြစ်)က သူ ဂိုက်ကူး
အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အထကအထိက တစ်ခါတုန်းက သမင်ဝါဝီ
ပိုင်ရှင်ဇာတ်ကောင်လေးဆောင်လိုလည်း ပြောလိုရတဲ့ အရွယ်
ပါပေါ့။ ချစ်တတ်သည့် လိုအပ်သောကားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကောင်လေး သမင်ဝါဝီမင်းရင်တွင်လုပ်ရအတွက်
မိမိတို့အဖို့ သာမကတစ်ချို့မိမိတို့ မြို့ရွာညီအစ်မရာမှာ
မိမိတို့ကနေသေးသေး။

အရွယ်သုံးပါး ချစ်တတ်သည့် နာ
ရန်အတွက် မကောင်းသောပဲ၊ မြို့တို့မှာ
အကောင်အမောင် မိမိတို့အတွက် မိမိ
လုပ်ကိုင်သည့် အထိ နာရသည့်
အထိ နာရ
အထိ နာရ
သနား

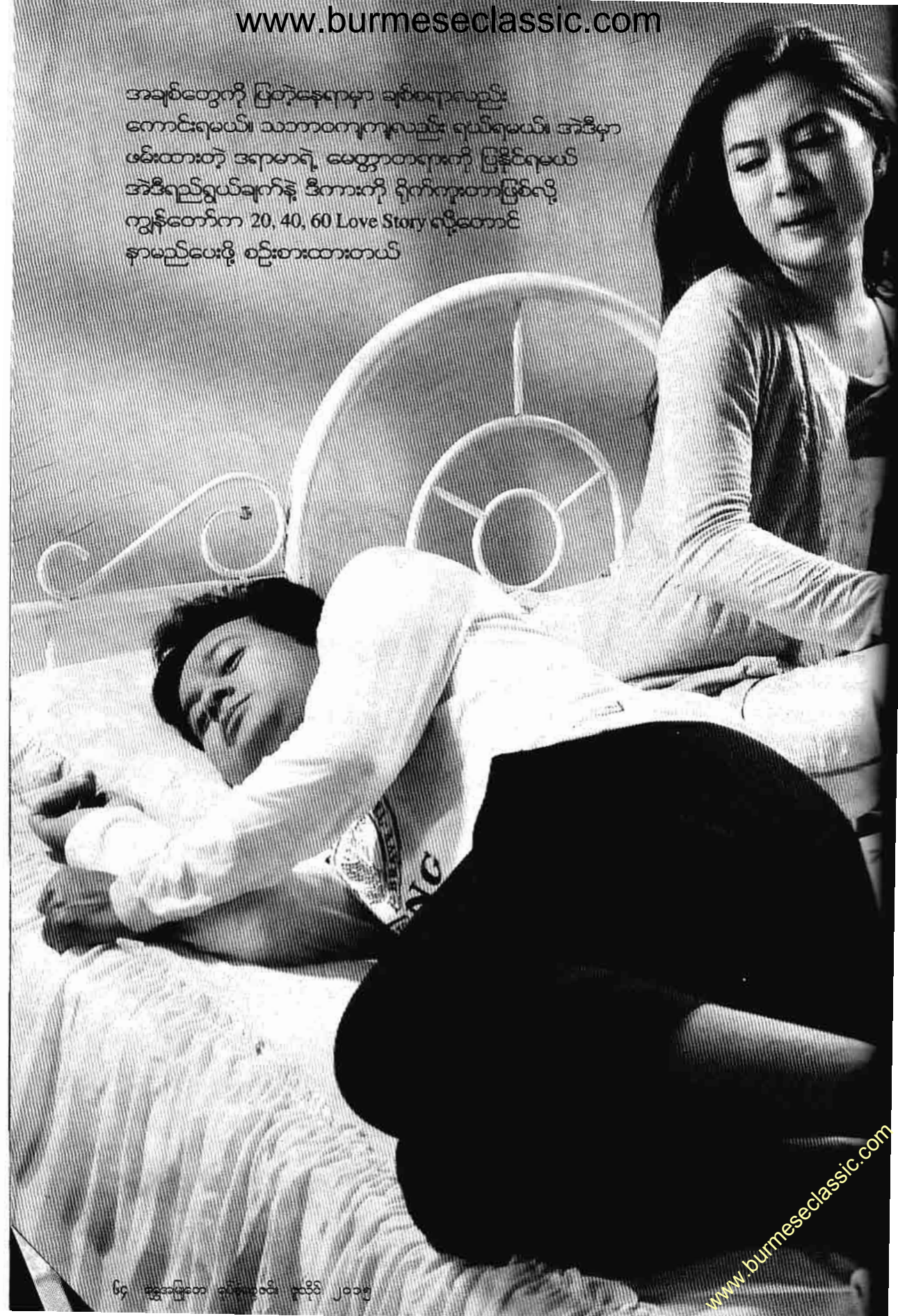

ဆောင်များနဲ့
ရိုက်ကူးနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားကို
ရိုက်ကူးဖြစ်တာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဒါရိုက်တာ
မောင်မျိုးမင်းက
‘ပရိသတ်တွေက
သင်္ကြန်နားနီးတိုင်း
ကျွန်တော် ရိုက်ခဲ့တဲ့
ယောက္ခမဆိုတာ
တစ်ခါတုန်းက သမက်ပါပဲ
ဇာတ်ကားကို
ရုပ်သံတွေက ပြန်ပြ
ပေးကြတော့
အဲဒီကားမျိုးလေး
ထပ်ကြည့်ချင်တယ်။
အဲဒီကားထဲက
ရယ်ရတဲ့ဟာတွေက
ဇွတ်ဟာသပလော့တွေ
မဟုတ်ဘဲ သဘာဝကျကျ
ရယ်ရတယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီထဲမှာမှ ဒရာမာလေးကို
မိအောင်ဖမ်းထားတယ်။
သမီးရှင်တွေကိုလည်း
တိုက်ရိုက်ထိသွားမယ့်
ကားမျိုးလေး ထပ်ကြည့်
ချင်တယ်ဆိုတာကြောင့်ပါ။
ထုတ်လုပ်သူတွေအနေ
နဲ့လည်း ဒီလိုကားမျိုးက
ရှားတဲ့အတွက် အဲဒီလို
မိဘမေတ္တာလည်းပါတဲ့
အရွယ်သုံးပါးရဲ့
အချစ်ကိုပြတဲ့ အသက် ၆၀
ကျော်တွေရဲ့အချစ်၊
ပြီးရင် အသက်
၄၀ ကျော်တွေရဲ့အချစ်၊
ပြီးတော့ အသက် ၂၀
ဝန်းကျင်တွေရဲ့ အချစ်တွေကို
ပြတဲ့နေရာမှာ ချစ်စရာလည်း
ကောင်းရမယ်။
သဘာဝကျကျလည်း
ရယ်ရမယ်။ အဲဒီမှာ
ဖမ်းထားတဲ့ ဒရာမာရဲ့

မေတ္တာတရားကို ပြနိုင်ရမယ်။
အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကားကို
ရိုက်ကူးတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က
20, 40, 60 Love Story
လိုတောင် နာမည်ပေးဖို့
စဉ်းစားထားတယ်' လို့
မောင်မျိုးမင်းက ပြောပြ
ခဲ့ပါတယ်။ ရိုက်ကူးနေတဲ့
ဇာတ်လမ်းပုံစံကို
ပြောပြရာမှာတော့
'ဝတ်မှုံရွှေရည်ရဲ့အဖေ
ကျော်ရဲအောင်က
စစ်ကိုင်းချောင်မှာ
တရားသွားအားထုတ်ဖို့ဆိုပြီး
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ထွက်သွားတယ်။
တကယ်သွားတာက
စစ်ကိုင်းချောင် မဟုတ်ဘဲ
သူငယ်ချင်းနဲ့
Max Hotel ကို သွားတာ။
တကယ်တမ်းကျတော့
တရားအားထုတ်မယ်လို့
အကြောင်းပြပြီး
သွားကံကြတာပါ။
တစ်ဖက်မှာလည်း
သမီးဖြစ်တဲ့ ဝတ်မှုံရွှေရည်က
သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ကို
တစ်ရက်လောက်
လာခဲ့ပါလို့ ပြောတိုဦးက
ပြောတဲ့အတွက် အဘွားဖြစ်တဲ့
မို့မို့မြင့်အောင်ကို ဂျီကျတယ်။
မြေးကို အရမ်းချစ်တဲ့
အဘွားကလည်း
မြေး မျက်ရည်ကျရင်
မနေနိုင်တဲ့အတွက် အဘွားက
သင်္ကြန်မှာ ဥပုသ်စောင့်ဖို့
ဝတ်ထားတဲ့
ယောဂီဝတ်ကိုချွတ်ပြီး
မြေးမလေးရဲ့
စိစဉ်ပေးမှုနဲ့ မဏ္ဍပ်ကို
လိုက်သွားတယ်။
မဏ္ဍပ်သွားတာ
ဖြစ်လို့ ဆံပင်ကို

အချစ်တွေကို ပြတ်နေရာမှာ ချစ်စရာလည်း
ကောင်းရမယ်၊ သဘာဝကျကျလည်း ရယ်ရမယ်၊ အဲဒီမှာ
ဖမ်းထားတဲ့ ဒရာမာရဲ့ မေတ္တာတရားကို ဖြန့်ဝေရမယ်
အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကားကို ရိုက်ကူးတာဖြစ်လို့
ကျွန်တော်က 20, 40, 60 Love Story လို့တောင်
နာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်

ရောင်စုံနဲ့
ခပ်ဟော့ဟော့သွားပြီး
မလှုပ်မှာ တိုက်လိုက်တဲ့
အရက်ရောထားတဲ့
ဖျော်ရည်ကို
သောက်မိရာကစပြီး
ထပ်ပြီးဖြစ်တဲ့ အလွဲတွေကို
ပရိသတ်တွေ
ဟာသနဲ့ကြည့်ရမယ်'လို့
မောင်မျိုးမင်းက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားမှာ
ရန်အောင်နဲ့
မိုးမိုးမြင့်အောင်က
တစ်တွဲ၊

ကျော်ရဲအောင်နဲ့ မေသဉ္ဇာဦး တို့ကတစ်တွဲ၊ ပြေတီဦးနဲ့
ဝတ်မုံရွှေရည်ကတစ်တွဲ တွေ့မြင်ရမှာ ဖြစ်ပြီး အသက် ၆၀
ကျော် ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ရန်အောင်နဲ့ မိုးမိုးမြင့်အောင် တို့က
သရုပ်ဆောင်ကြရမှာဖြစ်လို့ အရွယ်ကို မိတ်ကပ်တွေနဲ့ချပြီး
သရုပ်ဆောင်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်အောင်ကို
တော့ ယောက္ခမဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက သမက်ပါပဲ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကားက ဆံပင်ဖြူဖြူ ဗိုက်ပူပူနဲ့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်အသက်
၆၀ ကျော်အနေနဲ့ပဲ သရုပ်ဆောင်နေတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
မောင်မျိုးမင်းက ဒီဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးနေရာမှာ အရပ်နဲ့အသံ
ပိုင်းဆိုင်ရာကို အဓိကထားပြင်ဆင်ထားပြီး အသံပိုင်းဆိုင်ရာ
အတွက်လည်း အရည်အသွေး ကောင်းကောင်းနဲ့ ပရိသတ်များ
ကြည့်ခွင့်ရအောင် အသံဖမ်းယူနေတာဖြစ်လို့ သရုပ်ဆောင်အင်
အားကောင်းကောင်းနဲ့ အရွယ်သုံးပါး ချစ်တတ်သည်ကို
ပရိသတ်များ သဘောကျ နှစ်သက်ကြဦးမှာဖြစ်တယ်လို့ မျှော်
လင့်မိပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

ကျေးလက်ဂီတရဲ့
၂၀၁၅ အကျော်ကြားဆုံးအဆိုတော်
Dierks Bentley
စေ့ဆုံခြင်း
ရာပြည်

တွေ့မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့
ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်
ခန်းတစ်ခန်း အလားပါပဲ။ ပူပြင်းလှတဲ့
မွန်းလွဲနေရောင်ခြည်အောက်က ကတ္တရာ
လမ်းပေါ်မှာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်နဲ့ ပြင်းပြတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှု
တွေ အထင်းသား မြင်နေရတဲ့ နာမည်
ကျော် စူပါစတားတစ်ယောက် မတ်
တတ်ရပ်လို့ နေပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ
က လေယာဉ်ပြေး ကတ္တရာလမ်းပေါ်
ရပ်နားထားတဲ့ Cirrus 22T Xi
အနီးအစား ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ငယ်တစ်စီး

လူတွေဘဝပြောပြော
ကရိုက်ရောမလိုတဲ့အရာတစ်ခုကို
ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါပြီ

အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ရွှေ့လိုရရင် အဖေ ရှိသေးတဲ့အချိန်ကို ပြန်ရောက်သွားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘန်တလေက သူ့အဖေ အမွေပေးခဲ့တဲ့ ၁၉၉၄ ခုနှစ်ထုတ် ကားကို စီးနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်

ရှိပါတယ်။ ညဘက် သီးသန့်ဖျော်ဖြေပွဲ တစ်ရပ်ကို သွားရာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပျံ့သန်းမောင်းနှင်သွားမယ့် လေယာဉ် ငယ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘေးမှာက Jake လို့ခေါ်တဲ့ သူရဲသမ္ဘာရှိ အချစ်တော်ခွေး တစ်ကောင် ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြင်ကွင်းက သူလျှိုဇာတ်ကားတစ် ကားထဲက မြင်ကွင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြင်ကွင်းဟာ ကျေးလက်ဂီတအဆို တော် Dierks Bentley ရဲ့ဘဝထဲက နောက်ထပ်နေ့ရက်တစ်ရက်ရဲ့ မြင်ကွင်း ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ Nashville ဖြို့ လေးမှာ အထက်ပါ မြင်ကွင်းအတိုင်း ဓာတ်ပုံအလှူရိုက်ကူးနေတာဟာ ကမ္ဘာ ကျော် People မဂ္ဂဇင်းက Bentley ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်ရဲ့အကျော်ကြားဆုံး ကျေး လက်ဂီတအဆိုတော်အဖြစ် သတ်မှတ် ဖော်ပြခဲ့တာကြောင့် ပွဲခံနေတာ မဟုတ် သလို Bentley ရဲ့တစ်နေ့တာတွေထဲက ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ် တဲ့ လေယာဉ်ပျံသန်းမှုအတွက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီဂုဏ်ပြုတာတွေက အခုမနက်ခင်းမှာ ဆိုဖာခံရည်ပေါ်မှာ သူ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝှေ့ဝင်လာခဲ့ကြတဲ့ ရင်သွေးငယ် သုံးဦးနဲ့အတူ Star Wars ဇာတ်ကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် အတူ ကြည့်ကြတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ Bentley ဟာ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလအတွင်းမှာ သက်တူ

ရွယ်တူချစ်သူ Cassidy Blackနဲ့ မကွာဆီ ကိုနိုင်ငံမှာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး သမီး နှစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် ထွန်း ကားခဲ့ပါတယ်။ သမီးကြီး Evie က ခြောက်နှစ်၊ သမီးငယ် Jordan က လေးနှစ်နဲ့ သားလေး Knox ကတော့ ၁၉ လသားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါတွေ ဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာပါလားလို့ အံ့ဩတကြီး တွေးနေမိတယ်ဆိုတဲ့ Bentleyက သူ့ဘဝရဲ့အရေးပါတဲ့အချိန် အခိုက်အတန့်တွေအကြောင်း ပြောပြခဲ့ ပါတယ်။

ဒီတွေ့ဆုံခန်းက လုပ်အားနှုန်းမြင့် မြင့်နဲ့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်တတ်တဲ့ Bentley ရဲ့ ကမ္ဘာလေးထဲကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ခွင့်ရလိုက်တာလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။ 'ဒါဟာ ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ဘဝ ကို ရှင်သန်နေထိုင်နေတဲ့ နည်းလမ်းပဲ။ ကျွန်တော်ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ တောင်မှ အိမ်ကနေ ဓာတ်ပုံရိုက်ကွင်း ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်တွေဆီ ရောက်လာ နိုင်သေးတာပဲ'လို့ အသက် ၃၉ နှစ် အရွယ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ Bentleyက ဆိုပါ တယ်။ Bentley က လေယာဉ်မှူး လိုင်စင်ကိုလည်း ရယူထားသူ ဖြစ်လေ တော့ ပွဲအကူးအပြောင်းတွေကို မြန်မြန် ဆန်ဆန် လုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ဇနီးသည် Cassidyနဲ့ ရင်သွေး ကလေးငယ်တွေတို့ နဲ့ အိမ်မှာ အတူနေနိုင်ဖို့ အချိန်ပိုပေးနိုင် ပါတယ်။ 'အိမ်မှာပင် ကိတ်မုန့် ဖုတ်နေ

ရာကနေ ကလေးတွေကို ကျောင်း လိုက် ပို့ပြီး ဖျော်ဖြေပွဲရှိရာကို ကိုယ့်ဘာသာ လေယာဉ်တက်မောင်း သွားလိုက်တဲ့ အပြင် ကိုယ်ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ခင် အိမ်ပြန်ရောက်လာနိုင် တယ်လေ'လို့ Bentley က ပြောပြပါ တယ်။

နိုင်ငံတကာ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် လူသားတို့တောင် ခေါ်ဆိုနိုင်လောက် အောင် ဆန်းကြယ်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေ တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ အဆို တော် Bentley ဟာ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့ က စပြီး Sounds of Summer အမည်ရ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲကို တင်ဆက်တော့ မှာ ဖြစ်ပေမဲ့ အောင်မြင်မှု ထောင်ချောက် တွေထဲမှာ ပီတီမီခဲနေမယ့်သူတစ် ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

နာမည်ရင်း Frederick Dierks Bentley လို့ခေါ်တဲ့ အဆိုတော် Dierks Bentley ဟာ အမေရိကန် ကျေးလက် ဂီတ တေးရေးအဆိုတော်တစ်ယောက် အဖြစ် ကျော်ကြားသူဖြစ်ပြီး ၂၀၀၃ ခုနှစ် အတွင်းမှာ Nashville မြို့က Capitol Records ဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ စာချုပ်ချုပ် ဆိုကာ အဲဒီနှစ်မှာပဲ သူ့နာမည်ကို အယ်လ်ဘမ်ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ယူထားတဲ့ Dierks Bentley အမည်ရ အယ်လ်ဘမ် နဲ့ ပွဲဦးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ပွဲဦးထွက် အယ်လ်ဘမ်နဲ့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ ဆက် လက် ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ Modern Day Drifter အယ်လ်ဘမ် နှစ်ချပ်စလုံးဟာ အမေ ရိကန် ပြည်ထောင်စုအတွင်း ပလက်တီ နှစ် ဓာတ်ပြားရတဲ့အထိ အောင်မြင်ခဲ့ပါ တယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ Long Trip Alone အမည်ရ တတိယ မြောက် အယ်လ်ဘမ်က ရွှေဓာတ်ပြား ရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ Feel That Five အမည် ရ စတူဒီယိုမြောက်အယ်လ်ဘမ်ကို ၂၀၀၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါ တယ်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လမှာ Up on the Ridge အမည်ရ ပဉ္စမမြောက် စတူဒီယိုအယ်လ်ဘမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ Home အမည်ရ ဆဋ္ဌမ

မြောက် အယ်လ်ဘမ်နဲ့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ Riser အမည်ရ သတ္တမမြောက် အယ်လ် ဘမ်တို့ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။

Bentley ရဲ့ စတူဒီယို အယ်လ်ဘမ် တွေထဲက ဆင်ဂဲလ်သီချင်း ၁၈ ပုဒ် အထိ ကျေးလက်ဂီတ အရောင်းဇယား ထိပ်ပိုင်းမှာ စာရင်းဝင်ခဲ့တဲ့အနက် ၁၃ ပုဒ်က နံပါတ် ၁ တစ်ချိတ်ခဲ့ပြီး နောက် လေးပုဒ်က ထိပ်တန်း ၅ ပုဒ်စာရင်းဝင်ခဲ့ ပါတယ်။ အရောင်းဇယားနံပါတ် ၁ တစ် ရ သီချင်းတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ပွဲဦးထွက် ဆင်ဂဲလ်သီချင်းဖြစ်တဲ့ What Was I Thinking နဲ့အတူ Come a little Closer, Settle for a Slowdown, Every Mile a

Memory, Free and Easy(Down the Road I Go), Feel That Five, Sideways, Am I the Only One, Home, 5-1-5-0, I Hold on, Drunk on a Plane, Say You Do စတဲ့ သီချင်းတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၁၄ ခုနှစ် အတွင်းမှာ တစ်ကိုယ်တော် နယ်လှည့် ဖျော်ဖြေရေးပွဲစဉ်ပေါင်း ၁၀ ပွဲအထိ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့ပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ် အတွင်းမှာလည်း Sounds of Summer Tour နဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ဦးမှာပါ။ ကျေးလက်ဂီတ နာမည်ကျော် အဆို တော်တွေဖြစ်တဲ့ Miranda Lambert,

Kenny Chesney နဲ့ Brad Paisley တို့နဲ့ တွဲဖက် ဖျော်ဖြေခဲ့တဲ့ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေ ပွဲစဉ်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ကျေးလက်ဂီတ လောကမှာ အောင်မြင်မှုတွေ အတော်များများ ရရှိ ထားတဲ့ Bentley ဟာ ဂရမ်မီ ကံခေသူ တစ်ဦးလို့တော့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်း ဂရမ်မီ ဆန်ခါတင်စာရင်းမှာ ၁၁ ကြိမ်အထိ ပါဝင်ခဲ့ပေမဲ့ ဂရမ်မီဆုတွေနဲ့ လွဲချော် နေရဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြား ကျေးလက်ဂီတဆုတွေဖြစ်တဲ့ CMT Music Awards, ACM Awards, CMA Awards စတဲ့ ဆုတွေမှာတော့ Bentley က ငါးကြိမ်တိတိ ဆုတွေ ဆွတ်ခူးထား နိုင်သူပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် CMA ဂီတ ထူးချွန် ဆုပေးပွဲမှာ Bentley ရဲ့ Drunk on a Plane က တစ်နှစ်တာ အကောင်း ဆုံး ဗီဒီယိုဆု ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

လေယာဉ်ပျံ မောင်းနှင်ပျံသန်း ရတာကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ သီချင်းထဲမှာ တောင် ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့တဲ့ Bentley က သူ့ရဲ့ Cirrus လေယာဉ်ငယ် လေးကိုပဲ မြတ်နိုးပြီး 'ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အရာတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ရာ ခက်ခဲလှပါတယ်' လို့လည်း ပြော ကြားခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်ပျံချစ်တဲ့ အဆိုတော် Dierks Bentley ကို People မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါးရှင် Darielle Anderson က တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားတာ လေးတွေ ဆက်လက် ဖော်ပြပေးလိုက် ပါတယ်။

Anderson: ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးလို့ ဘယ်အချိန်မှာ ခံစားရပါသလဲ။

Bentley: လက်ရှိကာလဟာ ဘယ် အလွှာကပဲကြည့်ကြည့် ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေရဲ့ အကောင်းဆုံးနှစ်တွေ ဖြစ်ပုံ ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ရော ဇနီးသည် Cassie ကပါ သိရှိနားလည်ကြပါတယ်။ ကလေးတွေက အခုထက်ထိ အင်္ကျီ ကိုယ်ချွတ်နဲ့ အိမ်ကို ပတ်ပြေးနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နေရာလေးက ရှုပ်ပွနေပြီး ဒီလိုနေရာမျိုးကို ခုံမင်နေတာက ရူးသွပ်

မှု သက်သက်ပဲလို့ ဆိုနိုင်ပေမဲ့ အဲဒီ နေရာ လေးက ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ Cassie ကို မြင်တွေ့နိုင်၊ သူ့အကြည့်တွေ၊ သူ့အပြုံး တွေကို ဖမ်းဆုပ်ရယူနိုင်တဲ့ နေရာ လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သိမြင်ခံစားထားတာ ဖြစ်လို့ ဒီနေရာလေးက ကျွန်တော် အတွက် စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားစရာ အရှုပ် အပွေလေးပေါ့။ အခုထိလည်း စိတ် လှုပ်ရှား ခံစားနေရတုန်းပါပဲ။

Anderson: ဘဝရဲ့ အပြည့်စုံဆုံး နေ့ဆို တာကို ဘယ်လို ထင်ပါသလဲ။

Bentley: တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ဆိုရင် သတင်းစာ အတူဖတ်ကြတယ်။ (ရှစ်ပိနီနဲ့ လိမ္မော်ရည်စပ်ထားတဲ့) မိမိဆာ အတူ သောက်ဖြစ်ရင်လည်း သောက်ဖြစ်ပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်း အတူတူ စကားတွေ ပြောနေဖြစ်တတ်တာ နေ့မွန်းတည့်ချိန် အထိပဲ။ ဒါဟာ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်စရာ ပါ။ သားသမီးရှိတဲ့ အိမ်ထောင်သည် တွေဆို ကျွန်တော် ပြောတာကို နားလည် နိုင်ကြမှာပါ။

Anderson: လေယာဉ်မောင်းနှင် ပျံ သန်းရတာကို ဘာဖြစ်လို့ မြတ်နိုးရတာ ပါလဲ။

Bentley: ကျွန်တော်က လူတွေထင် တာထက်ကို ပိုပြီး တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့လူပါ။ ကောင်းကင်ယံမှာက အရမ်းကို တိတ်ဆိတ်နေတာလေ။ ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်မှာ ဘာသက်ရှိမှ မရှိ ဘူး။ သိပ်ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လေယာဉ် မောင်းရတာဟာ စိတ်ကုထုံးတစ်ခုလိုပါ ပဲ။ ကိုယ့်အတွေးတွေနဲ့ကိုယ် တစ် ယောက်တည်းနေဖို့ ဖိအားပေးခံရတာ ဟာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိနိုင်ဘူး ဆိုပေမဲ့ အကူအညီတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သီချင်းရေးတဲ့အခါမျိုးမှာ ပေါ့။

Anderson: လေထဲမှာ ပျံသန်းရင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်မျိုး ရှိပါသလား။

Bentley: အာကင်ဆောပြည်နယ်ကနေ

အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့ တစ်ခေါက်မှာတုန်း ကတော့ အဲဒီလို ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ ညဘက်ကြီး ရာသီဥတုကလည်း အေး အေး၊ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်း ပြက် လိုက်တာကလည်း လေယာဉ်ဦးခန်း ထဲမှာ သတင်းဓာတ်ပုံသမားတွေရဲ့ ကင်မရာမီးတွေ ပွင့်နေသလိုပဲ။ လေယာဉ်ပျံသန်းရတာ အတော်လေး အခက်အခဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

Anderson: လေယာဉ်ပျံတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်လည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ Mile-High ကလပ် အဖွဲ့ဝင်လား။

Bentley: ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုပဲ ပြောမလို့ပါ။

Anderson: အသက်အရွယ်အလိုက် ဘယ်လိုပြောင်းလဲခဲ့တယ်ဆိုတာလေး ပြောပြပါဦးလား။

Bentley: ကလေးတွေက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံမှုကို စမ်းသပ်တဲ့နေရာ မှာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အခုဆို ကျွန်တော် က သာမန်လူသားတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု မျိုးတွေလည်း ရနေပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်ကနဲ့ အခု လက်ရှိ အခြေအနေကြားမှာ ကျွန်တော်က လုံးလုံးလျားလျား ကွဲပြားတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါပဲ။ မှတ်မိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အတူနေဖို့ ပထမဆုံး ပြောင်းလာခါစ က အဖြစ်အပျက်ကို။ ကျွန်တော့်အချစ် တော် ခွေးလေး Jake ကို အစာကျွေးတဲ့ ခွက်တွေကို ကျွန်တော်က တော်ရာနေရာ မှာ ထားလေ့ရှိတာ၊ တစ်နေ့သား လမ်း ထွက်ရာက ပြန်လာတော့ ခွေးစာခွက် တွေကို တခြားတစ်နေရာမှာ ထားထား တယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော့် ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိစေခဲ့တယ်။ ဒါကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် အတော်လေး ရင့်ကျက်လာပြီလို့ သိလိုက်ရပါတယ်။

Anderson: Bentley ရဲ့ အချစ်တော် ခွေး Jake က Bentley ခိုမှာ နေနေ

တာ အတော် ကြာနေပြီနော်။ Jake က အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် ရှိတဲ့အထိ Bentley ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် ရှိနေတုန်းပဲလား။

Bentley: ဟုတ်တာပေါ့။ အခုအထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် ရှိနေတုန်းပဲ။ Jake က အတော် စောစော ကတည်းက ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တာလေ။ ကလေးတွေ မမွေးခင်၊ အိမ်ထောင်မပြုခင်၊ ဓာတ်ပြားထုတ်ဖို့ စာချုပ် မချုပ်ရသေးခင်ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တာ။ အရာရာထက်ကို စောပြီး ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ ရှိနေတာဆိုပါတော့။ သူလည်းပဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲတိုးတက်လာတာ။ သူက ကလေးတွေကို မကြိုက်ရာကနေ အခုဆို ကလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတတ်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အပြင် အိပ်တာတောင်မှ ကလေးတွေ အခန်းမှာပဲ အိပ်တော့တယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဘဝကနေ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဘဝအထိ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းဖြတ်သန်းခဲ့ရသလိုပဲ သူလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ပြောင်းလဲလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

Anderson: ဘယ်လို သဘာဝလွန်စွမ်းအင်မျိုး လိုချင်မိပါသလဲ။

Bentley: ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်နဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီးသည်တို့ကို ယာယီကိုယ်ပွားထားလို့ ရချင်တယ်။ ဒါမှ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူနေနိုင်သလို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း နေလို့ရမယ့် အချိန်တွေလည်း ပိုရလာမှာ။

Anderson: အိပ်ရာဝင်ရင် ဘယ်လို အဝတ်အစား ဝတ်တတ်သလဲ။

Bentley: ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင်တော့ ဘာမှမဝတ်ဘဲ အိပ်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ ရလာတော့ အိပ်ရာနားမှာ အတွင်းခံထားပြီး အိပ်တတ်အောင်လုပ်ရတယ်။ ဒါမှ ကလေးတွေအခန်းက တစ်ခုခုဖြစ်တယ်

ဆိုရင် ချက်ချင်းသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာလေ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်လောက် အရွယ်ရောက်တော့ ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်တာ အမှတ်ရနေမိတယ်။ တကယ့်ကို ရှေးအဘိုးကြီးဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော့် အနာဂတ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ဝတ်အိပ်ရဦးမှာပေါ့။

Anderson: ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်လို့ တွေ့ရတာက...

Bentley: သာမန်လူတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက အဖေနဲ့ တူတာတချို့ရှိတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတဲ့အချက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှန်ကြည့်ပြီး အချိန်တွေ အများကြီး ဖြန်းမနေနိုင်ပါဘူး။ မုတ်ဆိတ်မရိတ်တဲ့ အတွက် ကောင်းကျိုးရတာတွေထဲမှာ အဲဒီအချက်လည်း တစ်ချက်အပါအဝင်ပါ။

Anderson: Bentley ရဲ့ ဂီတအောင်မြင်မှုက ဥက္ကာပျံတစ်ခုလို ဝင်းခနဲ ထလာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တက်လာတာနော်။

Bentley: ဂီတဘက်မှာ ကျွန်တော်ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုက ကုန်းဆင်းတစ်ချက်ကလေးမှ မမြင်ရတဲ့ ကားလမ်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂီတအလုပ် ဘယ်လို ထွန်းပေါက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ၈၊ ပြောခါစက ၂၀၁၄ နဲ့ ၂၀၁၅ ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံး နှစ်တွေ ဖြစ်မလာသေးဘူးလို့သာ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာခဲ့မယ်ဆိုရင် 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပြီးရင် နားတော့မှာပါ' လို့ ကျွန်တော် ဖြေမိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ ကျွန်တော်ရရှိထားတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေအတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါတွေကို ဖျှဝေခံစားပေးမယ့် ဇနီးသည်နဲ့ မိသားစုလည်း ရှိနေပါပြီ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကားလမ်းလေးကလည်း အခုဆို ကုန်းဆင်းလေးနည်းနည်း ရှိလာနေပြီလေ။

ဂီတအောင်မြင်မှု ထောင်ချောက်ထဲမှာ ပိတ်မိမနေလိုသူ Bentley က သူ့ဘဝနဲ့ ဂီတအကြောင်း တစေ့တစောင်း လှစ်ဟာ ဖြေကြားသွားရာမှာ ဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ ပထမဆုံး စာချုပ်ချုပ်တော့ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ရအောင်လို့ Harely-Davidson မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးခဲ့ပုံကိုလည်း ပြောကြားသွားခဲ့သလို နာမည်ကျော် ကျေးလက်ဂီတအဆိုတော် Kenny Chesney နဲ့ တွဲဖက် ဖျော်ဖြေဖို့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွင်းက လိုက်ပါသွားခဲ့ရာ မြို့တစ်မြို့က Walmart ကုန်တိုက်မှာ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဝယ်ချင်တာကို ကုန်တိုက်က နှစ်လုံးတစ်စုံမှ ရောင်းမယ်ဆိုတာကြောင့် အရောင်းကောင်တာမှာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆိုနေတုန်း အနားက ဖြတ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်က 'ခင်ဗျား အဆိုတော် Dierks Bentley မဟုတ်ဘူးလား' လို့ အမေးခံရလိုက်တော့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပြီး လူကြားသူကြားထဲမှာ ဒေါသပေါက်ကွဲပြနေလို့ မသင့်တော်ဘူးဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကောင်းတစ်ရပ် ရခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောပြသွားခဲ့ပါသေးတယ်။

အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ရွှေ့လိုရတဲ့ ကာလယန္တရားတစ်ရပ်သာရှိရင် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်တဲ့ ဖခင်ဆီကို အလည်ပြန်သွားပြီး သက်တူရွယ်တူဘဝနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ချင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ အဆိုတော် Dierks Bentley ဟာ သူ့ဖခင် ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ၁၉၉၄ ခုနှစ်ထုတ် ပစ်ကပ်ထရပ်ကားကြီးကို စီးနင်းရင်း သူချစ်တဲ့ မိသားစုနဲ့အတူ ကုန်းဆင်းမရှိတဲ့ ကားလမ်းအတိုင်း သွားမြဲတိုင်း သွားနေနိုင်ပါစေကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

ရာပြည့်

Reference: Dierks Bentley: Country's Hottest Guy 2015 by Danielle Anderson, People Magazine

သည့်ခေတ်နေ့ရဲ့ 67 ပကတိ ကင်းနွဲ့ဦး

စာရေးဆရာ
သည့်ခေတ်နေ့က
လူလိမ္မော်ခိုင်မှာ
ဆရာကျတဲ့လူညံ့
ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားနဲ့
ဒီဒီယိုဇာတ်ကား
သု ကား
ရိုက်ကူးခြင်းခွဲပြီး
အခုတစ်ခါ
သိုသိုပလင်
ဝရိုဒပ်ရှင်း
အတွက်
67 ဝလာစာ
လို့ အမည်
ပေးထားတဲ့
ဒီဒီယို
ဇာတ်ကားကို
ထပ်မံရိုက်ကူး
နေပါတယ်။
ထူးထူးခြားခြား
ရိုက်ကူး
တင်ပြလေ့ရှိတဲ့
ဒါရိုက်တာ
သည့်ခေတ်နေ့က

67 ဝလာစာကို
သရဲကားတစ်ကား
အဖြစ် ရိုက်ကူးနေပြီး
ဒီဇာတ်ကားကို
ချမ်းသာဝလာစာမှာ
အခန်းတော်တော်များ
များကို ရိုက်ကူးတဲ့အခါ
ညဉ့်ခင်းမှ စတင်
ရိုက်ကူးတာ ဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။ 67 ဝလာစာ
မှာ အဆိုတော် လွမ်းရိုင်နဲ့
ထိုင်းမင်းသမီး ကရုဇီတို့က
အဓိက သရုပ်ဆောင်
နေကြတာဖြစ်ပြီး
ထိုင်းဘာသာစကားနဲ့
ရိုက်ကူးနေတဲ့
ဇာတ်ကားလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားကို
ဒီဒီယိုအဖြစ် ဖြန့်ချိတဲ့အခါ
မြန်မာစာတန်းထိုးပြီး
ဖြန့်ချိပေးသွားမယ်လို့
သိရပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားမှာ
လွမ်းရိုင်က

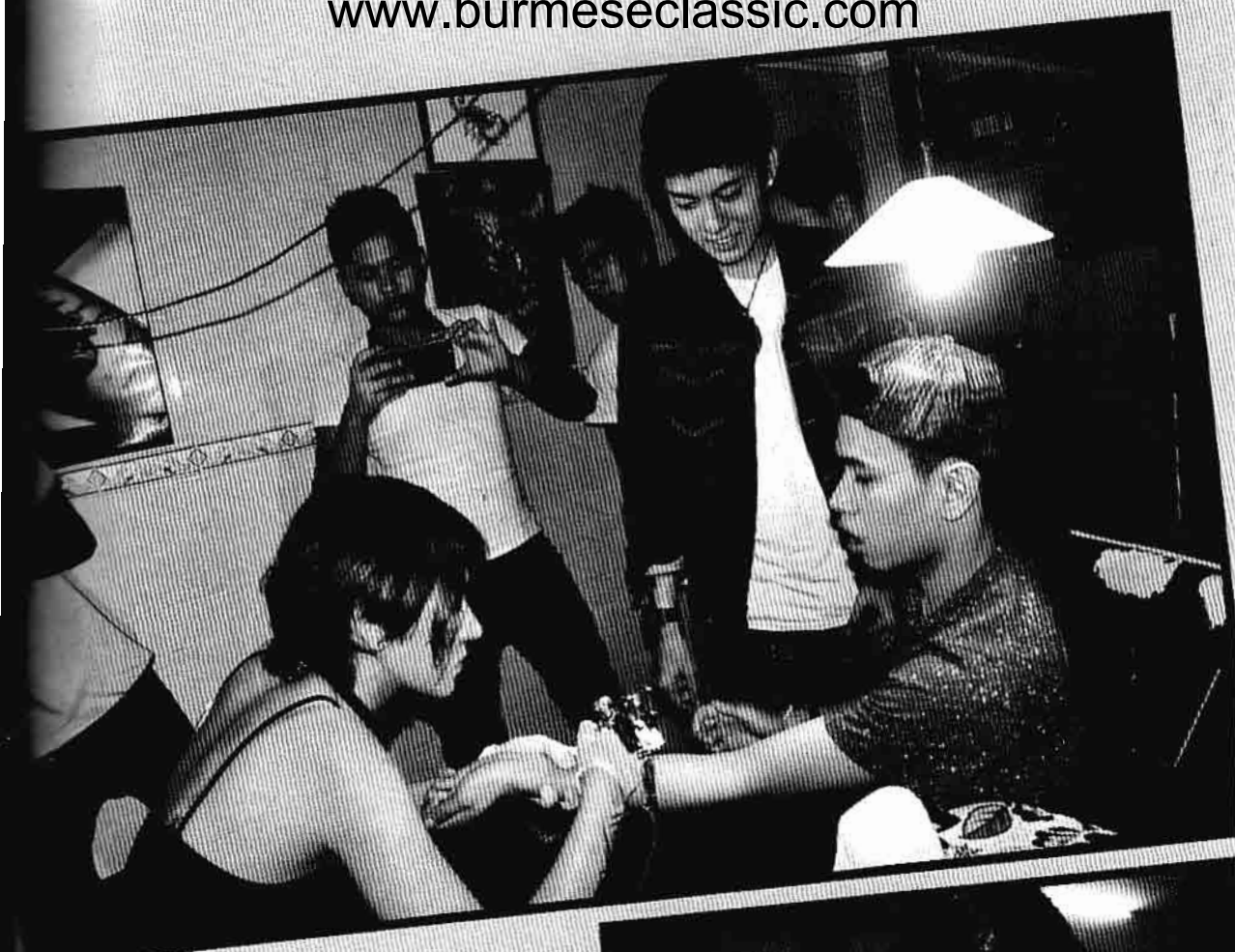

ထိုင်းနိုင်ငံကိုလာရောက် အလုပ်
လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ဦး
အဖြစ်သရုပ်ဆောင်ထားပြီး
ကရော်ကတော့ တက်တူးထိုးတဲ့
ပညာရှင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကားရိုက်ဖြစ်တာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သည်ခေတ်နေ
က 'ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို လွမ်း
ပိုင်က ကျွန်တော့်ကိုပြောပြ
တာပါ။ ဒီဇာတ်မျိုးလည်း
ရိုက်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
တစ်ဇာတ်လုံးကို ရွေးလိုက်ပါ
တယ်။ ရွေးပြီးတဲ့အခါ ထုတ်
လုပ်သူဖြစ်တဲ့ ကိုဘိုစန်းက
မင်းသမီးနေရာမှာ ထိုင်းမင်း
သမီး ကရော်ကို ထည့်ချင်တယ်
ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်ညွှန်း
ကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားရပါတယ်။
ဒီမင်းသမီးကို တခြား ဘယ်
ဒါရိုက်တာပဲ ရိုက်ရိုက်၊ ဘယ်
နိုင်ငံမှာပဲ ရိုက်ရိုက် အင်္ဂလိပ်
လို ပြောကြတာပဲ များမယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်
လို မပြောစေချင်ဘူး။ ထိုင်း
မင်းသမီးကို ထိုင်းစကားနဲ့
ကြိုဆိုကြရအောင်လို့ လွမ်းပိုင်
ကိုပြောကြည့်တယ်။ လွမ်းပိုင်
ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ထား
တာက သူ့သီချင်းတွေကို
ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တယ်။
လွမ်းပိုင်က သူ့ရဲ့သီချင်းတွေ
ထဲမှာ ဝင်းဦးဆိုလည်း ဝင်းဦး
အသံလုပ်နိုင်တဲ့သူလည်းဖြစ်
လို့ရိုက်တဲ့အခါ လေယူလေ
သိမ်းကိုသူလုပ်နိုင်မယ်။ ရိုက်
ကြည့်တော့လည်း အနီးစပ်ဆုံး
ပြောနိုင်တဲ့အတွက် ထိုင်းစကား
ပြောနဲ့ပဲ ရိုက်ကူးဖြစ်တာပါ။
သူများတွေနဲ့ မတူချင်တာလေး
တစ်ခုက ကျွန်တော့်အကျင့်လို
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ထူးခြားသွား
အောင် အင်္ဂလိပ်လို မပြောဘဲ

ထိုင်းစကားနဲ့ပဲ ပြောလိုက်မယ်။
နောက်တစ်ချက်က သရဲကားလည်း
ဖြစ်နေတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ သရဲကား
သည် သူတို့ရဲ့ Image လိုဖြစ်နေ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါက မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ထိုင်းမင်းသမီးနဲ့ ရိုက်တဲ့
သရဲကား ဆိုတော့ ထိုင်းဘက်ကို
မဖြန့်သည့်တိုင်အောင် အခွေလေး
တစ်ခွေပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်ရှိပြီး
သူတို့ကြည့်ဖြစ်သွားလို့ရှိရင်
သူတို့နားလည်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့
ရိုက်ဖြစ်တာပါ' လို့ ပြောပြခဲ့ပါ
တယ်။ သည်ခေတ်နေက
'သရဲကားဖြစ်လို့ ကြောက်
စေရမယ်လို့ ကျွန်တော်
အာမခံပါတယ်။
ထူးထူးခြားခြား
ဒီအထဲမှာ သရဲ
ငါးကောင် ပါ၊
ပါမယ်။ အဲဒီ
ငါးကောင်
ကလည်း
ပုံစံတစ်မျိုး
စီဖြစ်နေ
မယ်။
သရဲ
တစ်

ကောင်ဆိုရင်
ပလာဇာမှာ
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့်
မီးလောင်နေတဲ့အချိန်
သမီးကို ဝင်ကယ်ရင်း
အပေါ်က မှန်တစ်ချပ်
ဖြတ်ကျလာလို့
ထိခိုက်မိပြီး
ခေါင်းပြတ်ကာ
သေသွားရာက
ဖြစ်သွားတဲ့ သရဲ။
နောက်တစ်ကောင်က
မီးလောင်နေတဲ့
ထုပ်တန်း ဖြတ်ကျလို့
မျက်နှာတစ်ခြမ်း
မီးလောင်ထားတဲ့ သရဲ။
နောက်အကောင်တွေ
ကလည်း တစ်မျိုးစီနဲ့
ကြောက်စရာ
ကောင်းအောင် မန်တီးထား

တယ်။ ဇာတ်ရဲ့သဘောက
လည်း ညှိပိုင်းမှာ စပြီး မနက်
ပိုင်းမှာ ပြီးသွားတဲ့ တစ်ည
တည်းမှာ ဖြစ်တဲ့အဖြစ်အပျက်
ပါ။ လွမ်းပိုင်က ဒီကားမှာ
ဆေးသမားလူငယ်တစ်ယောက်
ပါ။ လွမ်းပိုင်က ထိုင်းနိုင်ငံကို
သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်
ရင်းက ထိုင်းသူတစ်ဦးနဲ့ ချစ်
ခဲ့ကြတယ်။ ကရဇီကလည်း
မြန်မာနိုင်ငံကိုလာလိုက် ထိုင်း
ကို ပြန်လိုက်လုပ်နေတဲ့ တက်
တူး ပညာရှင်တစ်ယောက်
ပါ။ တက်တူးကို သူ့အဖေ
မသိအောင် ပလာဇာအဟောင်း
ကြီးတစ်ခုမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထား
တယ်။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်
မလေးတို့ ပလာဇာထဲမှာ
အလွမ်းသည်နေတဲ့အချိန်မှာ
ပဲ ပလာဇာကြီးက မီးတွေ

ပျက်သွားပြီး စတင် ပိတ်ဆို့
သွားတာပဲ လို့ ဇာတ်ရဲ့
အဖွင့်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ကရဇီက တက်တူး
ပညာရှင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ထားတဲ့ တက်တူးထိုးတဲ့
အခန်းများကို ပီပီပြင်ပြင်
ရိုက်ကူးပေးထားပြီး ပါဝင်တဲ့

သရဲငါးကောင် ကိုလည်း
ပရိသတ်များ စိတ်လှုပ်ရှား
ချောက်ချားရလေအောင်
နည်းပညာ အကူအညီ အထူး
ပြုလုပ်ချက်များနဲ့ ရိုက်ကူး
ပေးထားတယ်လို့ သိရပါ
တယ်။

လင်းနိုင်ဦး

စုလိုင်လ ၇ ရက်နေ့မှာတော့
 ကျွန်မတို့ မနက်စာဟိုတယ်မှာ
 စားခဲ့ချိန်မှာ
 ဥရောပတောင်တက်သမားတွေ
 အများကြီးနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။
 ကားကြီး ကားငယ်တွေမှာ
 တောင်တက်ကီရိယာ
 တန်ဆာပလာပေါင်းများစွာကို
 တင်နေကြတာတွေ တွေ့တော့
 ဧဝရက်တောင်ရဲ့တောင်ခြေမှာ
 နှစ်ရက်နေဖို့ စီစဉ်ခဲ့တဲ့
 အစီအစဉ်ကို နှမြောသလို
 ပြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။
 ဒါပေမဲ့ အောက်ဆီဂျင်နည်းတဲ့
 ဝေဒနာကို ဆက်လက်
 ခံစားရမှာကို လန့်နေပါပြီ။
 နောက်စာစားပြီးချိန်မှာ
 ဧည့်လမ်းညွှန်က လာကြပြီး

ဟိုတယ်ကအထွက် ဝိဘက်ထုံးစံအတိုင်း ပေါ်အရည်အမြွေတွေ လည်ပင်းမှာ ဟိုတယ်
 ဖန်ထမ်းတွေက ချည်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အောက်ဆီဂျင်သွေးငယ်
 တစ်ဘူး ငါးခေါ်လာပေးပြီး ဟိုတယ်မှာ အဲဒီနေ့ကမှာမှ ဝယ်လိုရခဲ့တဲ့ ကားသံမှာ
 အောက်ဆီဂျင် ရှုခိုင်းရပြန်တာပါ။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ အတော်လေး သက်သာသွားခဲ့
 တာလေ။ ကျွန်မတို့ ရှိဂါတ်ရှ်(Shigaase)မြို့ကို ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျန်ရှ်မြို့နဲ့
 ငါးဆယ့်ခြောက်မိုင်လောက်ပေးပြီး ဝိဘက်ပြည်ရဲ့ ဒုတိယအကြီးဆုံးမြို့ပေါ့။ အမြင့်
 ပေ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ရှစ်ရာနီးပါး(၁၇၀၀ မီတာ)မှာ ရှိတဲ့ မြို့ပါ။ အဲဒီမြို့မှာတော့
 အလွန်ကြီးမားပြီး ထင်ရှားတဲ့ တာရှုံဟန့်ပုံ(Tashilhumpo) ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကို
 ဦးတည်သွားခဲ့တာလေ။

တာရှုံဟန့်ပုံဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကို ၁၄၄၇ ခုနှစ် ပထမဆုံး ဒလိုင်းလားမား
 လက်ထက်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ယဉ်ကျေးမှုအရရော၊ သမိုင်းဝင်အနေနဲ့ရော အလွန်
 အရေးကြီးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပါပဲ။ နီပေါရဲ့ ဂေါ်ကာ(Gorak) ခင်းဆက်

ဟိမဝန္တာဒေသများသို့... (၉)

မေတ္တာဦး

ဝိဘက်ရိုးရာလက်ရာနဲ့ ဆော်မီဆိမ်

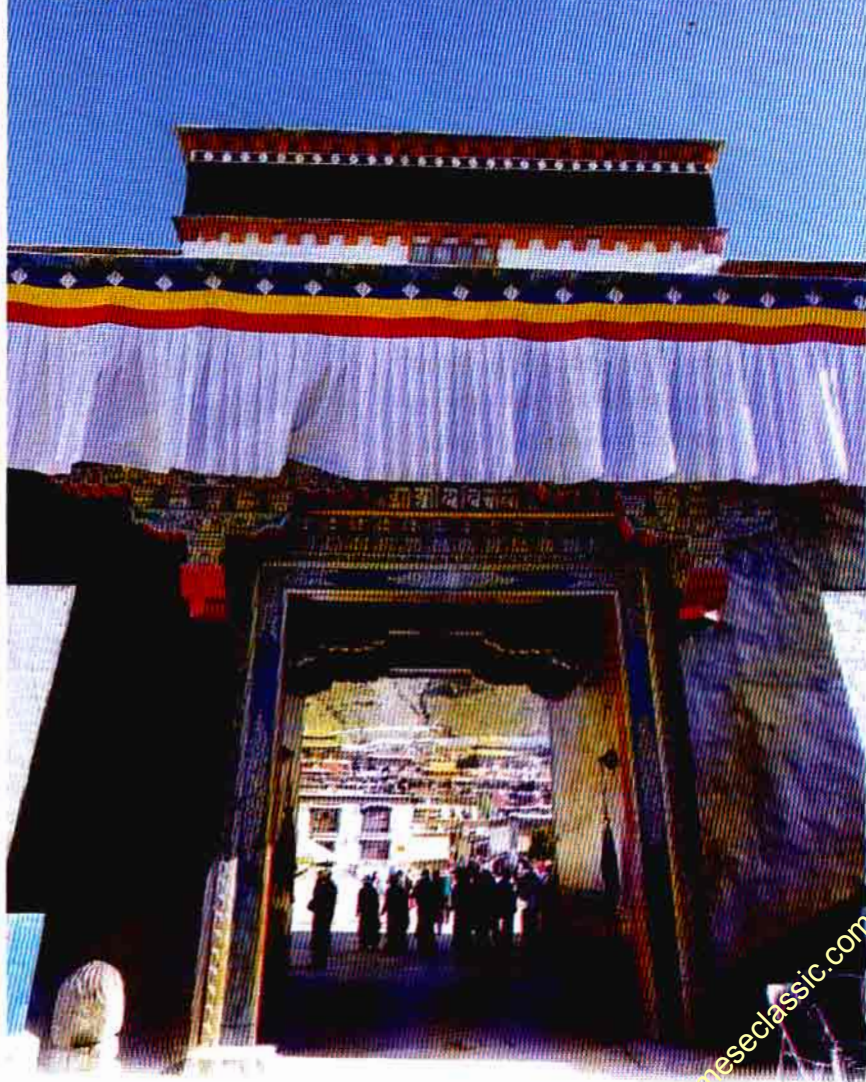
ဆက်တက် ၁၇၇၁ ခုနှစ်မှာ တိဘက်
ပြည်ကို နယ်ချဲ့ခဲ့ပြီး ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့လေမဲ့ ယူဆောင်
သွားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေတော့ ဆောင်
ပြီးချမ်းရေး ကတိပြုလုပ်ပြီးတဲ့နောက်
ပြန်လေးခဲ့သတဲ့။ မြို့လယ်ရံတောင်တန်း
ဆီမှာရှိတဲ့ ဒီဘုရားကျောင်းကို တိဘက်
ဘာသာစကားအရ 'ကံကောင်းခြင်ဆွဲ
ဆောင်ရွက်ခြင်းရောင်ရောင်'လို့ အဓိပ္ပာယ်
ရတာပါ။

တရုတ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်
ရေးကာလမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့

တာရှ်ဟန်ပိုရ် ဘုရားဆောင်တပ်ခွ

တာရှ်ဟန်ပို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအဝင်ဝ

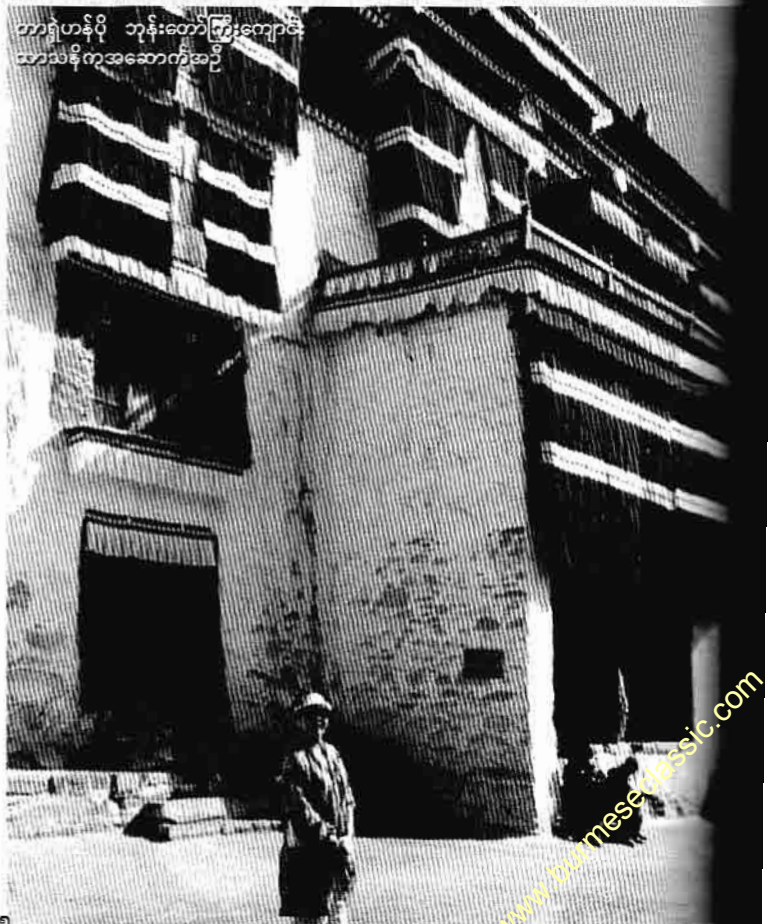

လာဆာမြို့၊ ပြန်အလာ

သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ဖျက်ဆီးခြင်းခံခဲ့ရတာလေ။ ဘုန်းတော်ကြီး လေးထောင်လောက် သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ စံကျောင်းတွေ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတာတဲ့။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှာလည်း တပ်နီတွေက ရုပ်တုတွေ ပြိုဖျက်ပစ်၊ ဌာပနာတိုက်ကို ဖောက်ပစ်၊ သာသနာရေး စာရွက်စာတမ်းများကို မီး ရှို့ပစ်တာမျိုးတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ပါချမ်ဒလိုင်လားမား (အမှတ် ၁၀)က စေတီကို ပြန်လည်တည်ပြီး အားလုံးပြုပြင်ခဲ့တာ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပြီးမြောက် ရေစက်ချပြီးခြောက်ရက်အကြာ ဒလိုင်လားမား (အမှတ် ၁၀) ပျံလွန်တော်မူသွားခဲ့ပါတယ်။ လူအများကတော့ သူရဲလုပ်ငန်းပြီးမှ ခန္ဓာဝန်ချသွားတာပါတဲ့။

ကျွန်မတို့ တာရှ်လ်ဟန်ပို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးက အဆောက်အဦတွေ အတော်များများကို သွားခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားဆောင်

တာရှ်ဟန်ပို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
သာသနိကအဆောက်အဦ

အမိုးပေါ်က ဓေတီမှာ

ဘာသာပြန်ပြင်ဆင်ရေး

အတွင်းမှာ အတော်များများ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် မပေးခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းဝင်းရဲ့ အနောက်ဘက်အရပ်မှာရှိတဲ့ မေတြိယ (Maitreya)ဘုရားကျောင်းက ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံပါ။ မေတြိယ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်က ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ပေ မြင့်ပြီး ကြာပွင့်ပေါ်မှာ ခြေတွဲလောင်းချ ထိုင်တော်မူတာမို့ ကျိုက်မရောမြို့က ရုပ်ပွားတော်ကို သတိရစေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ရုပ်ပွားတော်မှာ ရွှေအလေးချိန် ခြောက်ရာတစ်ဆယ့်တစ်ပေါင်၊ ကြေးနီ ကြေးနီရော စပ်ကျိုထားတာက ပေါင်သုံးသောင်း သုံးထောင်ရှိသတဲ့။ မေတြိယရုပ်ပွားတော်ငယ်က ဘုရားဆောင်လေးဖက်လေးတန်မှာ ရှိပြီး တံခါးပေါ်မှာ ရေးဆွဲထားတဲ့ နံရံပန်းချီကားကလည်း အလွန်လက်ရာမြောက်လှတာပါ။

ပါချမ်လားမားတို့နေခဲ့တဲ့ နန်းတော် သို့မဟုတ် ဂူဒွန် (Gudong)ကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်အရပ်မှာ ရှိပါတယ်။ နေထိုင်တဲ့နေရာရော၊ ပါချမ်လားမားတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဝှေ့ရာ ဘုရားကျောင်းအတွင်းဘက်မှာ ရွှေစေတီနဲ့ ငွေစေတီများ ရှိတာပါ။ စေတီတွေမှာ အဖိုးတန်ရတနာများနဲ့ စီခြယ်ထားပါတယ်။ အဓိကတာက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် သုံးဆူလည်း ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှာ ရှိတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ်မြင်ဖူးနေတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့အတွက် ထူးဆန်းတဲ့အတွေ့အကြုံရခဲ့ပါရဲ့။ အလှ ဆုံးကတော့ ပိုးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပါချမ်လားမားတွေရဲ့ ဘဝကို ဖော်ကျူးထားတဲ့ ပန်းချီကားပါပဲ။

ကျွန်မတို့တရားဟောခန်းမကို ဆက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တိုးရစ်တွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးတဲ့ အဆောင်ပေါ့။ နှစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ဘက်က ဝရန်တာလိုမျိုး နှစ်ဖက်မှာ တိုးရစ်တွေ ကင်မရာတွေနဲ့ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ကြမ်းပြင်မှာတော့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက အတန်းလိုက် အုပ်စုလိုက် ထိုင်ပြီး တစ်ဖြိုင်နက် ဘုရားစာကို

ရွတ်ဖတ်တာ အလွန်ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။ ဝရန်တာရှိရာအပေါ်ထပ်မှာတော့ ရုပ်ပွားတော်တွေကို ပိုးဘရိုက်တံဝတ်ရုံတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာလေ။ ဟိန္ဒူတွေရဲ့ တာရာ (Tara)နတ်ဘုရားရုပ်တု အဖြူရောင်ရော၊ ကျောက်စိမ်းရောင်ပါ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာထားပြီး ကိုးကွယ်ထားပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးက ရွာငယ်တစ်ရွာလေးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အုတ်အဖြူနံရံနဲ့ အဆောက်အအုံတွေ၊ အုတ်အနီရောင်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း အဆောက်အအုံတွေ၊ လမ်းကြားတွေ၊ ဘုရားကျောင်းတွေကို တက်ဆင်းလိုက်၊ လျှောက်သွားလိုက်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့နေ့ပါပဲ။ တစ်ချိန်က ဗုဒ္ဓကောလိပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းဆောင်၊ ရွတ်ဖတ်တဲ့အဆောင်၊ ပုံနှိပ်အဆောင်တွေကိုတော့ အပြင်ကပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းဥယျာဉ်(နံရံမှာ စကြာမုနိရုပ်ပွားပုံတူတစ်ထောင်လောက်ကပ်ထား)နဲ့ ဗုဒ္ဓပြခန်း(ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ငယ်များစွာ)တို့ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အမိုးပေါ်က ဘုရားကျောင်းပေါ်ကိုလည်း တက်ခဲ့ပြန်ပါရဲ့။ ပထမဆုံး ဒီလိုင်းလားမားရဲ့သင်္ချိုင်းစေတီလည်း ရှိတာလေ။ ဒီဒီလိုင်းလားမားတစ်ဦးတည်းသာ လာဆာမြို့မှာ သင်္ချိုင်းမရှိတာတဲ့။ နှစ်ထပ်သာရှိတဲ့ အမိုးပေါ်က ဘုရားကျောင်းကိုရောက်အောင် ကြေးတံခါးတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဘုရားကျောင်းအဆောင်ငယ်တစ်ခုမှာ 'ကြောက်လန့်စရာအခန်း'လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘီလူးရုပ်တွေ အမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ညအချိန်မှာ ရောက်ခဲ့ရင်မတွေးရဲအောင်ပါပဲ။ နောက်ဘုရားဆောင်ကတော့ တာရာနတ်ဘုရားမရဲ့ဘုရားကျောင်းပါ။ ရွှေရောင်၊ စိမ်းပြာရောင်တွေနဲ့ ရေးခြယ်ထားတဲ့ နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေက တိဘက်သမိုင်းပုံတွေဖြစ်ပြီး လက်ရာမြောက်လှပါတယ်။

ကျွန်မတို့အိမ်နေရာကနေ လာဆာမြို့ကို တိုက်ရိုက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

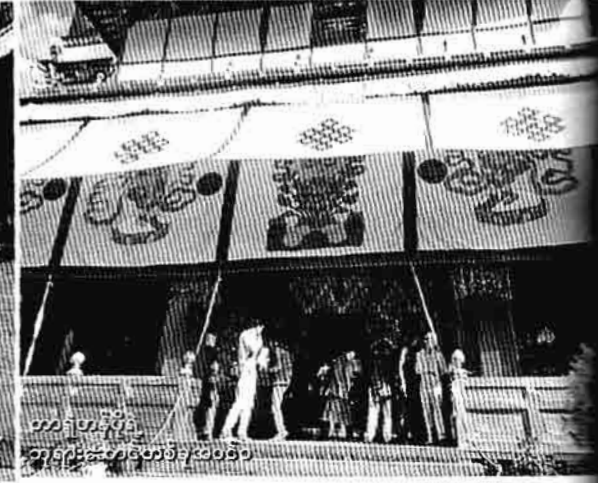
ဘုရားဆောင်က နတ်ရုပ်တုများ

တာရှ်ဟန်ပို့ အတွင်းဆောင်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတစ်ဆောင်မှာ

တာရှ်ဟန်ပို့ရဲ့ တရားဟောခန်းမဆောင်

တာရှ်ဟန်ပို့ရဲ့ ဘုရားဆောင်တစ်ဆောင်မှာ

လာဆာမြို့နဲ့ ၁၇၄ မိုင်(၂၈၀ ကီလိုမီတာ) ဝေးတာပါ။ အလာလမ်းတုန်းကလို တောင်ဖြတ်လမ်းလေးတွေနဲ့ ရေကန် တွေဘက်က ပြန်မလာခဲ့ပါဘူး။ ကျောက်တောင် ကန္တာရဘက်က ပြန် လာခဲ့တာမို့ ရှုခင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပေမဲ့ အမြန်လမ်းက ပိုချော မွေ့တာမို့ လာဆာမြို့မှာ ဈေးဝယ်ဖို့ အချိန်မီ ရောက်မယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့ရပါရဲ့။ နေ့လယ်စာကိုတော့ ဧည့်လမ်းညွှန်က လမ်းဘေးဆိုင်ကနေ ဝယ်ကျွေးခဲ့ပါတယ်။ တိုဟူးသုပ်စပ်စပ် လေးနဲ့ အလွန်တူပါရဲ့။ အထုပ်ဆွဲပြီး ကားပေါ်မှာပဲ စားခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ ကျောက်တောင်တွေရဲ့ အလှကို ကောင်း ကောင်း ခံစားခဲ့ရတဲ့နေ့ပါပဲ။ အညိုနု၊ အညိုရင့်၊ မီးခိုးရင့်၊ မှိုင်းမှိုင်းမှောင်နေတဲ့ အရောင်တွေ ပြစ်နေတဲ့ကျောက်တောင် ပုံစံ အမျိုးမျိုး အနိမ့်အမြင့် မညီတာတွေ တွဲဖက်နေပုံကို ကားထဲမှာ ဖွင့်ပေးနေ တဲ့ တိဘက်ရိုးရာဂီတနဲ့အတူ သဘာဝ

ဖန်းချိုကားကြီးကို အားရပါးရ ကြည့်ခဲ့ရ သလိုပါပဲ။ အယ်ရီမှီးနားပြည်နယ်(US) က ကျောက်တောင်တန်းတွေနဲ့ အလွန် တူတာပါ။ ရေတံခွန် သုံးခုလောက်ကို လည်း ကျောက်တောင်ပေါ်က စီးဆင်း လာတာ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။

ကျွန်မတို့လာဆာမြို့ကို ပြန်ရောက် တော့ ယခင်က တည်းခိုခဲ့တဲ့ ဟိုတယ် မှာပဲ ဆက်လက်တည်းခိုခဲ့ကြရပြန်ပါ တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန် ဒေါ်ဂျာနဲ့ ယာဉ်မောင်း သွပ်တန်းတို့ကို ဘောက်ဆူးပေး နှုတ်ဆက်ခဲ့တာလေ။ ထားခဲ့တဲ့ သေတ္တာတွေ ပြန်ယူပြီး အခန်း ထဲမှာနေရာချပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ကြတာ ပါ။ နေကလည်းပူ၊ ရာသီဥတုကလည်း ပူပေါ့။ ဘာကော်ရင်ပြင်ဘေးမှာ ဈေးရုံ ကြီးက အလွန်ကြီးတာလေ။ ဈေးရုံကြီး ထဲ အားရပါးရကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဝင်မွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီညနေမှာ တော့ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်က စား သောက်ဆိုင်မှာပဲ နှစ်ယောက်သား

ညစာကို နားနားနေနေစားခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တစ်ရက် နီပေါနိုင်ငံ ခတ္တမန္တမြို့ ကို ပြန်ကြရမှာလေ။

ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့ မနက် ရှစ် နာရီမှာ ဟိုတယ်ကနေ လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ဟိုတယ်က နှုတ် ဆက်တဲ့အနေနဲ့ တိဘက်ပဝါ အဖြူ အရည်တွေကို လည်ပင်းမှာ စည်းပေးခဲ့ တာပါ။ လေယာဉ်ကွင်းရောက်တော့ လေယာဉ်က တစ်နာရီ နောက်ကျမယ် တဲ့။ စောင့်ပေးဦးပေါ့။ စောင့်ဆိုင်းခြင်း ဆိုတာ အနုပညာတစ်ပါးလို့ ခရီးသွား တိုင်း ခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းခဲ့တာလေ။ တန်းစီတဲ့နေရာမှာ ပထမဆုံးနေရာမှာ နေရာဦးထားပေမဲ့ လေဆိပ်အတွင်း ဆောင်ထဲ ဝင်ခါနီးမှာ ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါ ဘူး။ ပြည်ထွက်ခွင့် ပါမစ်မရှိလို့တဲ့။ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းက နှစ်ဆလောက် ကြီး သွားပြီး သွေးတွေလည်း တိုးလာခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ချက်ချင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့် လမ်းညွှန်ကို လူဝင်လူငွေ့ အရာရှိမ

(မျက်နှာအလွန်တင်း)ရဲ့ဖုန်းနဲ့ ဆက်ခိုင်းပြီး မြေရှင်းခိုင်းတော့တာပါပဲ။ သူတို့က အင်္ဂလိပ်စကားလည်း မပြောတတ်။ ကိုယ်ကလည်း တရုတ်စကား နားမလည်နဲ့ကိုး။

ကျွန်မတို့က တရုတ်နိုင်ငံ ဗီဇာမရှိဘဲ ချန်ချီမြို့ကို ဝင်ထားတဲ့ကိစ္စကို မေးပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံးရော၊ ဧည့်လမ်းညွှန်ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေအားလုံးရော သိမ်းသွားခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မ ရင်တွေ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ ခတ္တမန္တူ ရောက်တာနဲ့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုစရာတွေ ရှိသေးတာကိုး။ တိဘက်မှာ ဆက်နေရလို့ ကတော့ အပူချိန်မြင့်၊ အောက်ဆီဂျင်နည်းတာတွေနဲ့ မလွယ်ဘူးလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားစာတွေရွတ်ရတော့တာပေါ့။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူး နောက်တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်ကိုမေးမြန်းပြီးတော့မှ လေဆိပ်အတွင်းဆောင်ကို ဝင်ခွင့်ရခဲ့တော့တာပါ။ လေဆိပ်မှာပဲ နေ့လယ်စာကို ဝယ်စားခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်လာပေးတာ ယွမ်ငွေပြန်မပေးဘဲ မြေပဲယိုပေးလိုက်တာကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပြီးပြီး စောဒက မတက်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ ခတ္တမန္တူမြို့က ဟိုတယ်ကို နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ရောက်ခဲ့ပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်က နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲမှာ ခတ္တမန္တူမြို့ဟောင်း ပါတန်(Patan)

သွားဖို့ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်ပြီး ပြောခဲ့တာပါ။ ဟိုတယ်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေ နေရာချ၊ ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ သေတ္တာပြန်ယူပြီး ကျွန်မတို့ခဏလောက်သာနားခွင့်ရခဲ့တာလေ။ တိဘက်မှာ ခေါင်းကိုက်ခဲ့သမျှ နီပေါမှာလည်း နားခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အလွန်ပင်ပန်းပြီး ငွေကုန်တဲ့အလုပ်လို့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဝေဖန်တဲ့ စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

ကျွန်မ ဒီဆောင်းပါးရေးနေချိန်မှာ နီပေါနိုင်ငံ မြေငလျင်ကြီး လှုပ်ခဲ့ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာပါ။ လူပေါင်း နှစ်ထောင် ငါးရာကျော်သေဆုံးပြီး ဘုရားပုထိုးတွေ ပျက်စီးကုန်တဲ့သတင်း ကြားရတော့ ကျွန်မရဲ့ခရီးသွားဖော်သုငယ်ချင်းနဲ့ ဘုရားတ၊ခွဲကြပြီး ကျွန်မတို့ရောက်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေတော့ ပြိုကျကုန်နေပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ အထူးယူကျွေးမရဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးလကျော်တုန်းကသွားခဲ့မိပေလို့ပေါ့။ ဒီနှစ်ဇူလိုင်မှ သွားမယ်လို့များ စီစဉ်ထားရင် ဘယ်လိုမှသွားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အချိန်အခါ အရွေးမှန်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ဆုံလို့ကတော့ မတွေးရဲစရာပါ။ ကျွန်မ ခတ္တမန္တူကလာတဲ့ သတင်းအရ Google ရဲ့အဆင့်မြင့်အရာရှိ (Executive)ဒဲန်ဖရီ ဒဲန်ဘစ် ဧဝရက်တောင်တက်ရင်း မြေ

ငလျင်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် သေနေစေရင် ဘယ်နေရာမှာမဆို သေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသိတရားက ဝင်လာခဲ့ပါရော။

တိဘက်နဲ့ နီပေါနယ်စပ်မှာလည်း မြေငလျင်လှုပ်ပြီး လူနှစ်ဆယ်လောက် သေတဲ့သတင်းလည်း ကြားခဲ့ပြန်တော့ ပိုစိတ်လှုပ်ရှားမိခဲ့ပါရဲ့။ သတင်းဌာနတစ်ခုကထုတ်ပြန်တဲ့ ခတ္တမန္တူမြို့မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ မြေငလျင်မလုပ်ခင်ကပုံနဲ့ ပျက်စီးပြီးပုံတွေ ယှဉ်ပြထားတာတွေတွေတော့ နောက်လ ကျွန်မရေးမယ့် ခတ္တမန္တူမြို့မှာ သွားရောက်ခဲ့တဲ့နေရာတွေ ဘယ်လောက်များ ကျန်မလဲဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်ရေးသားဦးမှာပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ ကျွန်မ ဟိမဝန္တာခရီးအကြောင်း ရေးနေဆဲမှာပဲ နီပေါကို သဘာဝဘေးဒဏ်ကြီးက ဝင်ရွှေသွားပြန်တာ ကျွန်မတည်းခိုတဲ့ဟိုတယ်က အလွန်မျက်နှာချိုတဲ့ဝန်ထမ်းတွေ၊ ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး အဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ပေးတဲ့ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ ခတ္တမန္တူမြို့တစ်ခွင်လိုက်ပို့တဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်၊ ဟိုတယ်ဘေး ပဝါဆိုင်က အလွန်သဘောကောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင် အားလုံးအန္တရာယ်ကင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရုံကအပြင် ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မုဒိတာတရား ပွားများနိုင်ကြပါစေ။

မေတ္တာဦး

တာရဲ့ဟန်ပို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအစမှာ

စန္ဒရာချစ်အောင် ၁၉၃၅-၂၀၀၅

ဖခင်ကြီးအား ဂါရဝဖြင့် ဖမ်းချီကျော့စိုးညှိန်း

ဝိတလောကမှ ကြယ်တစ်ပွင့်

ခင်မောင်အေး၊ မန္တလေး။

ကျွန်တော်၏အခန်းသို့ တစ်နေ့ နံနက်စောစော ကိုထွန်းလှိုင် ရောက်လာသည်။ သူ မရောက်လာတာ တော်တော် ကြာနေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်က စကားနာထိုးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အင်္ဂလန်ကိုများ ပြောင်းသွားပြီလားလို့ ကိုထွန်းလှိုင်ရယ်”
သွား ၃၂ ချောင်းပေါ်အောင် အကုန်ဖြုတ်ကာ သူကလည်း

ကျွန်တော့်အား ပြန်ရိသည်။

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်က အပြီးသွားတော့ မလိုဘဲ၊ ခင်ဗျားလိုခင်တဲ့ အပေါင်းအသင်း တွေကို မခွဲနိုင်တာကြောင့်ပါ ကိုခင်မောင် အေးရယ်”

သူ့သားကြီးတစ်ယောက်က ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဌာနအထူးကုသမားတော်ကြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာ နိုင်ငံမှ မိသားစုကို တစ်ပါးကည်းခေါ်သွား

ကာ လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသည်။
ကိုထွန်းလှိုင်နှင့် သူ၏ဇနီးကို ဗြိတိန်သို့
အလည်အပတ်ခေါ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ
သူတစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ
ကိုထွန်းလှိုင်၏ ဇနီး သွားတတ်သည်။
ကိုထွန်းလှိုင်က ဘဝသံသရာ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားဖြင့် ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီဆု
ရထားသူဖြစ်၏။ ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံ
ကို သူ ချစ်သည်။ ဗြိတိန်သို့ နှစ်တိုင်း
မသွားပေ။

‘အေးလေဗျာ၊ ပြောမယ့်သာပြော
ရတာပါ။ ခင်ဗျားက သူငယ်ချင်းတွေ
ကို အရမ်းသံယောဇဉ်ရှိတာ ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး။
ကျွန်တော့်ကို စန္ဒရား ချစ်ဆွေဆီ ခေါ်
သွားမယ်ဆို၊ ခင်ဗျား ကတိပေးထား
တယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုင်း၊ အခုပဲ
သွားလိုက်ကြရအောင် လာဗျို့၊ သွား
ကြမယ်’

ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်တော်သည် ဆူး
လေဘုရားအနီးရှိ ဆရာ စန္ဒရား ချစ်ဆွေ
၏တိုက်ခန်းသို့ ကိုထွန်းလှိုင်၏ ကျေးဇူး
ကြောင့် ရောက်သွားဖူးပါသည်။

ဆရာအား စတင်တွေ့မြင်ရသည်
က စန္ဒရားတီးနေစဉ်မှာ ဖြစ်ပါသည်။
ထိုစဉ်ကတည်းက ဆရာအား ကျွန်တော်
များစွာ လေးစားသွားခဲ့၏။ သူ့အနုပညာ
ကို သူချစ်သည့် သူ့စန္ဒရားကို သူလေးစား
သော ဂီတသမားတစ်ဦး ဖြစ်သော

ကြောင့်ပင်။

‘ကိုင်း ကိုချစ်ဆွေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား
ကို တွေ့ချင်နေတဲ့ ကိုခင်မောင်အေး၊
စာရေးတယ်။ ကလောင်နာမည်က
နာမည်နောက်မှာ မန္တလေး ပါတယ်’

တိုတိုတုတ်တုတ် မိတ်ဆက်ပေး
သည်။ ဆရာ၏ အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်
အသံအမှတ်ပြုလိုက်သည့် အသွင်
သဏ္ဌာန်ကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင် မြင်
ယောင်နေမိပါသေးသည်။ အနုပညာ
တွင် စည်းကမ်းကြီးလှသော၊ အနုပညာ
ခံယူချက်၊ အနုပညာယုံကြည်ချက် ပြင်း
ထန်လှသော ဂီတသမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါ
သည်။ သူသည် အတီးသမားသက်
သက် မဟုတ်ဘဲ အဆိုဘက်မှာလည်း
ကျွမ်းကျင်နိုင်သော ပညာရှင်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

စန္ဒရား ချစ်ဆွေကို ဧရာဝတီတိုင်း
ဒေသကြီး ဟင်္သာတမြို့တွင် အဖ
ဦးဘလှိုင်၊ အမိ ဒေါ်ကျင်စိန်တို့မှ မွေး
ဖွားသည်။ မွေးချင်း လေးယောက်ရှိပြီး
စန္ဒရား ချစ်ဆွေက အကြီးဆုံး ဖြစ်ပါ
သည်။ ချစ်ဆွေ အမည်ရပ်ကား ထူးခြား
ဆန်းကြယ်သည်။ သူ့ကို မွေးဖွားသည့်

ညမှာ ဟင်္သာတမြို့ရှိ ရှုရစ်ဖ်စီနီမှာ
(နောင်အခါ ထွန်းလင်းရုပ်ရှင်ရုံ)တွင်
အဝမ်းဖလင်းမှ မြေခွာညှို့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
ကား ပြသလျက်ရှိ၏။ ယင်းရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားသည် အသံတိတ်ဖြစ်သည်။
အသံတိတ်ဖြစ်သည့်နှင့်အညီ နောက်ခံ
အသံများအတွက် တီးဝိုင်းတစ်ခု ထား
ရှိရသည်။ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ကား
စန္ဒရား ချစ်ဆွေ၏ ဖခင် ဦးဘလှိုင်ဖြစ်
သည်။ ထိုဇာတ်ကားမှ ဇာတ်ဆောင်
မင်းသား ချစ်ဆွေကို နှစ်သက်သဘော
ကျသည့်ဖခင်က သူ၏သားကြီး ဩရသ
ကို ချစ်ဆွေဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ဖခင်ကြီးက သူ၏သားကြီးအား
သူပညာ အမွေပေးလို၍ စန္ဒရားအတီး
သင်ပေးသည်။ ချစ်ဆွေ ၁၀ နှစ်သား
အရွယ်မှာ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါ
လျက် စန္ဒရားတီးရသည်။ ဂီတဆရာ
များမှာ ဖခင်ကြီးအပြင် ဟင်္သာတမြို့
ငွေတိုက်ဝန်ထောက် ဦးစု၊ စောင်းဆရာ
ကြီး ဦးထွန်းဖေတို့ ဖြစ်၏။ အသက်
၁၄ နှစ် ရောက်သည့်အခါ ရန်ကုန်မြို့
သို့ ရောက်ရှိလာကာ မစ္စတာ ဘင်ဟုတ်

ဗိုလ်ကလေးတင့်အောင်၊ ယဉ်ဝေယျာဒိန္တ၊ စန္ဒရား ချစ်ဆွေ

နှင့် ခေတ္တရာအေးတို့ထံမှ ဂီတပညာကို ဆက်လက် သင်ယူလေသည်။ ထိုအချိန် က ပြဇာတ်ခေတ်ဖြစ်သဖြင့် ဝင်းဝင်းရုံ တွင် ဂီတပညာရှင် စန္ဒရားဆရာ ရွှေပြည် အေးထံ၌ ပညာသင်တပည့်အဖြစ် ပညာ လည်းသင် အလုပ်လည်းလုပ်သည်။ ထို့ နောက် ဆက်လက်၍ စန္ဒရားဆရာ ဂီတ ညွှန်(ဦးဘညွှန်)နှင့် စန္ဒရား စစ်ကိုင်းလှရွှေ တို့ထံတွင် ရုပ်ရှင်ဆိုင်ရာပညာရပ်များ နှင့် ဂီတပညာတို့ကို ထပ်မံဆည်းပူး လေ့လာသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ငွေရတုသဘင်၊ ကျောင်းသားပွဲတော် ကျင်းပရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် မင်းသား မြတ်လေး ၏ဆက်သွယ်မှုကြောင့် စန္ဒရားဆရာအဖြစ် အချိန်ပြည့် ပါဝင်တာဝန်ယူခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှ မြတ်လေး၏နာမည်ကျော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် မခင်နှင်းဆီ သီချင်း၊ ပင်လုံထိပ်ထားဦး၊ ငြိမ်းချမ်း

ရေးသည် အပေါင်းလက္ခဏာ၊ ယန်းတိုင်း ဟွင့်ပါစေ၊ ညီမလေးမာလာ၊ မစ္စစ်ပီစကီ၊ ကပြားမလေး ဂိုရာရမ်း၊ ပစ္စည်းမဲ့ချက် ကြီး စသည့် သီချင်းများကို တီးခတ် ပေးခဲ့သည်။ သည့်အပြင် သူကိုယ်တိုင် ရေး စပ်သီကုံးသော ချစ်ရေးခက်ခက်၊ ချစ်သူတေးတေးသွားပါနဲ့လားကွယ်၊ ခက် ခက်ကိုမှ လိုချင်တယ်၊ မုန်းဆက်ဆက် မရွယ်၊ မေတ္တာနုနုစေလိုသူ စသော သီချင်းများစွာ ရေးသားလျက် ကိုယ် တိုင် သီဆိုခဲ့သည်။

ပဒေသာ ကိုမျိုးလှိုင်နှင့် ဓာတ်ပြား ရသီချင်းများသွင်းပြီးနောက် မြတ်လေး၊ လေးညွန့်၊ မောင်မောင်ကြီး၊ ဂျွန်နီ(ကြည် သာ)၊ ဂျွန်နီ(မြင်း)၊ မင်းနောင်၊ ထား၊ ရီလေး၊ နွဲ့လေး၊ နော် အေမီချစ် စသည့် နာမည်ကျော် အဆိုတော်များစွာနှင့် တွဲလျက် 'ကေသီယန်' တေးဂီတအဖွဲ့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မြန်မာ့အသံမှနေ၍ ရေဒီယိုသီချင်းများစွာလွှင့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပြဇာတ်ခေတ် ကုန်ဆုံးသွားပြီး ရုပ်ရှင်

ခေတ်ရောက်သည့်အခါ ရုပ်ရှင်နောက်ခံ တေးများကို အောင်မြင်စွာ ရေးစပ်သီဆို ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၆၀ ခုနှစ် အထိ သူကျင်လည်ခဲ့စဉ်က တွေ့ဆုံ ခဲ့သည့်ချစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် အိမ်ထောင် ပြုသည်။

'ဂီတဆိုတဲ့အရာဟာ လူ့စိတ်ကို နူးညံ့စေတယ်၊ သိမ်မွေ့စေတယ်၊ ယဉ် ကျေးစေတဲ့အပြင် နူးညံ့လှပတဲ့ ဂီတသံ လေးတွေဟာ လူ့စိတ်ရဲ့ အဟာနုရတစ် မျိုး ဖြစ်လို့ပါပဲ'

စန္ဒရား ချစ်ဆွေအား ဆရာ တက္က သိုလ် မောင်အောင်ဆွေက တွေ့ဆုံမေး မြန်းခန်းတွင် သည်သို့ အဖြေပေးခဲ့ပါ သည်။ ဆရာက ဖြေကြားရာတွင် 'အနု ပညာသမားတွေဟာ စိတ်ဓာတ် မရင့် ကျက်ဘူး။ လူကြီးပိုင်းရောက်ပေမဲ့လို့ ကလေးဆန်တယ်လို့ တချို့က ပြောကြ တာတွေဟာ အမှန်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်၌ က ကိုယ့်ရဲ့ မနောစိတ်ကို ကောင်း ကောင်း မတည်ဆောက်နိုင်ဘဲ အတ္တ

များတဲ့ အတ္တသမားတွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အသက် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး စိတ်က အမြဲနုပျိုနေကြတယ်”

ဆရာ၏ အကြိုက်ဆုံးတေးများ တစ်ပုဒ်မက သုံးလေးပုဒ်ရှိသည်။ ဆရာ၏ အဆိုအရ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်များ ပေါ်တွင် မြစ်ဖျားခံပါသည်။ စားစား၊ သွားသွား၊ အတူကစား၊ အတူ ပျော်ကာ ခွန်းချိုကြည်သာ တိတိတာတာ စကားများက တေးသီချင်းများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကျော်ကြားလှသော အဆိုတော် နိုင်ငံကျော် မာမာအေး သီဆိုသည့် မေ့ကွက်ကိုရှာ သီချင်း။ ဤသီချင်းကို သီချင်းနာမည်ကို နှစ်သက်သဖြင့် အနုပညာလိပ်ပြာ နိုးလာပြီး ဖန်တီးလိုက်သည်ဟု ဆရာက ဆိုပေသည်။ နောက်ထပ် ပီတောက်လမ်း၊ မောင့်အချစ်မြား စသော တေးသီချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

အချစ်သီချင်းများ မဟုတ်မူဘဲ တိုင်းပြုပြည်ပြု သီချင်းများ၊ တပ်မတော်ကို ဂုဏ်ပြုသော တပ်မတော်နေ့ သီချင်း၊ ပြည်ထောင်စုနေ့သီချင်း၊ အလုပ်သမားနေ့သီချင်း စသည်တို့အပြင် ဓမ္မပူဇာတေး၊ လရာသီဖွဲ့ တေးသီချင်းများလည်းရေးဖွဲ့သီဆိုခဲ့ပါသည်။ စန္ဒရားချစ်ဆွေသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်က ဖင်လန်နိုင်ငံ ဟယ်စင်ကီးမြို့တော်တွင် ကျင်းပခဲ့သော ကမ္ဘာ့လူငယ်ကျောင်းသားပွဲတော်သို့ မြန်မာလူငယ်အနုပညာရှင်များအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် မြတ်လေး၊ ရီလေးတို့အပြင် အခြားအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဆိုဗီယက်ပြည် ထောင်စု(ရုရှား)တို့သို့လည်း သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။

စန္ဒရား ချစ်ဆွေသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဂီတအခြေခံဖြစ်သော(မဟာဂီတ) သီချင်းကြီးများမှ စတင် သံဃာလေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဖခင်၏ကွပ်ကဲကြပ်မတ် သင်ကြားပေးမှုကြောင့် မဟာဂီတသံစဉ်တီးကွက်များကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ယင်းသံစဉ်များကိုလည်း

နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်၏။ အမျိုးသားဂီတ၊ တိုင်းရင်းသားတို့၏ တေးသံများနှင့် မြန်မာကျေးလက်ရိုးရာ ဂီတသံများကိုလည်း လေ့လာသင်ယူခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ လက်ဦးဆရာများသည်လည်း ဆရာကြီးဦးစု၊ စောင်းဆရာကြီး ဦးထွန်းဖေ စသူတို့ဖြစ်ကြပါသည်။ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများကား အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေပြည်အေး၊ အေဝမ်းခင်မောင်၊ စန္ဒရား ညွန့်လှိုင်နှင့် စစ်ကိုင်း လှရွှေတို့ ဖြစ်ကြ၏။

အနုအရွယ်လေးများကို ရေးသား သီကုံးသီဆိုခဲ့သည့်နည်းတူ အမျိုးသားရေးအားမာန် တက်ကြွစေသော တေးများ၊ ဇာတ်ပုည ဂုဏ်မာန်ကို ဖော်ကျူးသော တေးများကိုလည်း ရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။ ဆရာ၏တေးများတွင် လွတ်လပ်ရေးနေ့ကို ဖွဲ့ဆိုသော သီချင်း၊ ပြည်ထောင်စုနေ့သီချင်း၊ အလုပ်သမားနေ့သီချင်းနှင့် နှစ်စဉ် တပ်မတော်နေ့ ဂုဏ်ပြုသီချင်းများပါဝင်ပါသည်။ ယင်းအပြင် ဓမ္မပူဇာတေးဖြစ်သည့် ကိုးဂုဏ်ရှင်မြတ်ဘုရား တေးသီချင်းတို့ကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပေသည်။ စန္ဒရား ချစ်ဆွေ၏ အနှစ်သက်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်ပြီး နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် မာမာအေး သီဆိုခဲ့သည့် မေ့ကွက်ကိုရှာ၊ ထို့နောက် ပီတောက်လမ်း၊ သည့်နောက် မောင့်အချစ်မြား သီချင်းတို့ကား စန္ဒရားချစ်ဆွေကိုယ်တိုင် အနုပညာလိပ်ပြာ နိုးကြားလာပြီး ဖန်တီးလိုက်သည်ဟု ဆိုပေသည်။

စန္ဒရား ချစ်ဆွေသည် အသက်အနည်းငယ် ထောက်လာချိန်တွင် သူဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ကေသီပန် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ကို တပည့်တို့အား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကား ဂီတနယ်ပယ်တွင် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်ကာ နာယကတာဝန်ယူလျက် မြန်မာဂီတလောက တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း အားထုတ်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အမျိုးသားရေး တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သော အမျိုးသားညီလာခံ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်လည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ စန္ဒရား ချစ်ဆွေသည် မိသားစုအားလည်း

မမေ့၊ ကေသီပန်ဂီတတီးဝိုင်းကို ခေါင်းဆောင် နေရသည့်တိုင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မိသားစုနှင့်အတူတကွ ဘုရားလည်းဖူး၊ အပန်းဖြေလည်းဖြစ် အညာပုဂံဘုရားများ သွားရောက်ဖူးမြော်ခြင်း၊ ရွှေစက်တော်၊ ကျိုက္ကမိ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားများသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခြင်း ပြုလုပ်တတ်သည်။

စန္ဒရား ချစ်ဆွေသည် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် လူသတ္တဝါမှန်သမျှ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း မရှိသည့် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါပြီ။ သူ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် သားသမီး ၅ ယောက် ကျန်ရစ်သည်။ သားသုံးဦး၊ သမီးနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သားအငယ်တစ်ယောက်က ဖခင်၏ဂီတအမွေကို ဆက်ခံသည်။ သားကျော်စိုးညိန်းက ပန်းချီပညာ ဝါသနာဖြင့်အနုပညာဓရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ယခုလကမည့် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့ဆိုလျှင် သူဆုံးပါးကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။ အနုပညာနယ်ပယ် ဂီတလောက၏ သူရဲကောင်းတစ်ဦးဟုတင်စားနိုင်သော စန္ဒရား ချစ်ဆွေအား အမှတ်တရ သတိရစွာဖြင့် ဂုဏ်ပြုရေးသားလိုက်ရပါသည်။ ■

ခင်မောင်အေး၊မန္တလေး၊

ရော့စ်ဟာဆန့်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ

ဇာတ်ညွှန်း

အရပ်အမောင်းအားဖြင့် ၆ ပေ ၄ လက်မရှိပြီး ပြေးလိုက်တိုင်း
ပေါ်လာတဲ့ ပါးချိုင့်များနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးများကို
ဆွဲအားကောင်းတဲ့ ရော့စ်ဟာဆန့်ဟာ ဟောလိဝုဒမှာ
ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်လက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်များနဲ့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များမှာ သူ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့
Giant, Pillow Talk ဇာတ်ကားများက သူ အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့
ဇာတ်ကားများစွာထဲက အထင်ရှားဆုံးဇာတ်ကားများ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမသားများက
သည်းသည်းလှုပ်
ချစ်ခင်ကြပေမဲ့သူ့မှာ
လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု
ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သူဟာ
လိင်တုတ်မက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ဒီအကြောင်းကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့
သူ ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်ကျမှ
အမေရိကန်အများစုတို့
သိရှိခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။
သူ့လိင်တုတ်ချစ်သူများထဲက
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ လီဂါလင်တန် ဆိုသူက
'မသေခင်ကတည်းက သူဟာ
လိင်တုတ်မက်သူဖြစ်ပါတယ်လို့
ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့ရင်

အဲဒီကာလတုန်းက သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်ကြမှာမဟုတ်ဘဲ သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ထင်ရှားတဲ့သူဘဝဟာလည်း မြောင်းထဲရောက်သွားမှာဖြစ်လို့ ထုတ်မပြောခဲ့တာပါ'လို့ ဆိုပါတယ်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လက ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့မှာ ရောက်ရှိနေစဉ် အကြီးအကျယ်နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲတဲ့အချိန်မှာ သူပြင်သစ်ပြန်ကြားရေးတာဝန်ခံက မင်းသားမှာ AIDS ရောဂါဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

နောက် ၃ လအကြာ အသက် ၅၉ နှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အနုပညာသမားထဲမှာ ဒီရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်တာ ပထမဆုံးသော အနုပညာရှင်ဖြစ်ပြီး AIDS ရောဂါအကြောင်းကိုလည်း လူအများက ဂရုစိုက် နားမလည်ကြသေးတဲ့အချိန်ပါ။ AIDS ဆိုတာ ပလိပ်ရောဂါလို ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါလို့ သဘောပေါက်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိင်တူဆက်ဆံသူများကို မုန်းတီးကြတဲ့သူများက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားအောင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ကွယ်လွန်ချိန်ကစပြီး အမေရိကန်ပြည်သူလူထုကြားမှာ AIDS ရောဂါ အကြောင်းပြောဆိုဆွေးနွေးစရာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာခိုက်ကယ်လ်ဂျီဒလစ်(အသက် ၆၇ နှစ်)က

ကိုနီကာတစ္ဆေ(ထိပ်ဆုံး)၊
ရောခ်ဟာဆန်(အလယ်)၊
ရောဘတ်ဝက်ဂ်(အောက်)တို့ကို
Life ဓလေ့စဉ်ကြီးက
ထိပ်ဆုံးရောက်နေတဲ့
အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်များအဖြစ်
ဆောင်းပါးရေးသားခဲ့စဉ်က
ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ပုံ

သူ့အပြုအမူ၊ အမျိုးသား၊
အမျိုးသမီးအားထူးကို
ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်

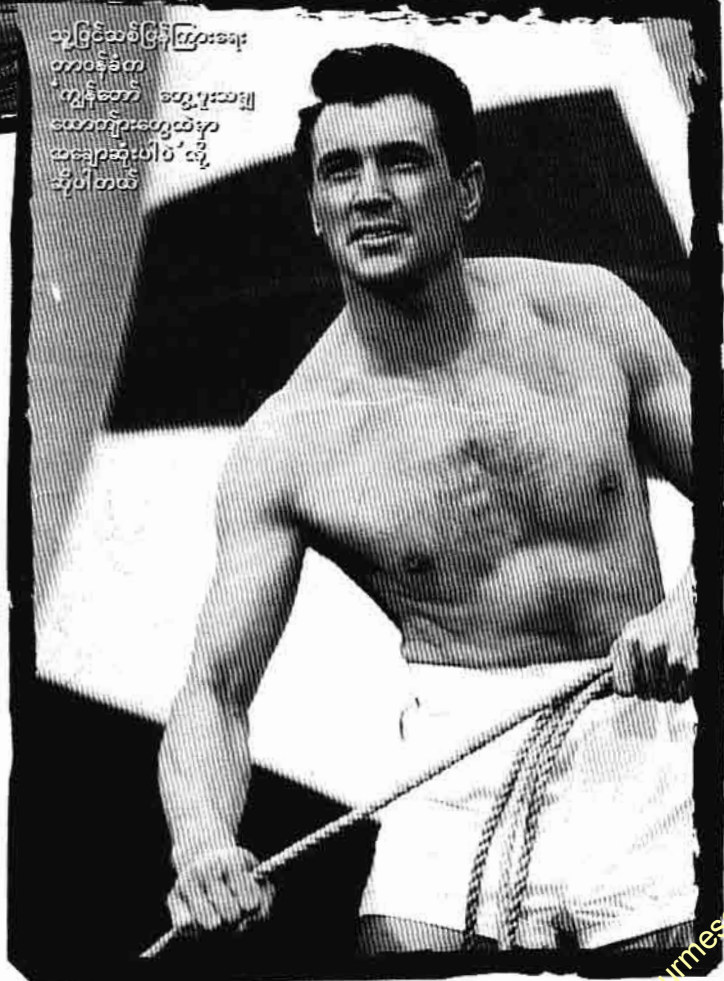
လိုက်ပါတယ်။

၁၉၈၄ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ ဒေါက်တာ
မိုက်ကယ်လ်ဂေါ့ဒလစ်ကို လူသိမခံချင်
တဲ့ အနုပညာရှင်ဝေဒနာသည်တစ်ဦးက
Beverly Hills နေအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရုပ်ရှင်မင်း
သား ရှော့စ်ဟာဆန်ကို ကုသပေးခဲ့ရပုံ
များ ပြန်လည်ပြောပြပါတယ်။

ဒေါက်တာမိုက်ကယ်လ်ဂေါ့ဒလစ်

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာ လူနာ
ဖြစ်တဲ့ ရှော့စ်ဟာဆန်ကို စမ်းသပ်ဖို့
အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်လိုက်
ပြီး 'မင်းသားက တော်တော်အရပ်ရှည်
တာပဲ။ အရပ်အမြင့် ဘယ်လောက်လဲ'
လို့မေးလိုက်တော့ မင်းသားက ကလေး

သူပြင်ဆင်ဖြန့်ဖြူးရေး
တာဝန်ခံက
'ကျွန်တော်' ဟောပြောချ
ထောက်ရှားတွေ့ရမှာ
ထည့်သွင်းပါပဲ' လို့
ဆိုပါတယ်

ဒီရောဂါကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိထုတ်ဖော်
ပြောကြားခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။
အခုသူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အဲလစ်ဇ
ဘက်တေလာ ထူထောင်ထားတဲ့ AIDS
Foundation မှာ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး
အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ ဒေါက်
တာမိုက်ကယ်လ်က ပြောကြားရာမှာ
'ကျွန်တော် ပထမဆုံး သူ့ကို တွေ့တုန်း
က သူဟာ ဆေးပညာသမိုင်းမှာ ပထမ
ဆုံးသော ဝေဒနာရှင်အဖြစ် မှတ်တမ်း
တင်ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး'
လို့ ဆိုပါတယ်။

ရှော့စ်ဟာဆန် ကွယ်လွန်တာ
ဒီနှစ်မှာဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ပြည့်ခဲ့
ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူနဲ့ အနီးစပ်
ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူများက သူ့အမှတ်
တရတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ကြ
ရာ People မဂ္ဂဇင်းကြီးက မှတ်တမ်း
တင်ဖော်ပြထားတာများကို ရွှေအမြဲတေ
ပရိသတ်များအတွက် ပြန်လည်မျှဝေ

၁၉၅၉ ခုနှစ်က ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့
Pillow Talk ဇာတ်ကားမှာ
အိပ်ရာအတွင်း တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်

၁၉၅၅ ခုနှစ်က ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့
The Giant ဇာတ်ကားမှာ
လက်ခံတေးလားနဲ့တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူး

တစ်ယောက်လို ရှက်ပြီးကလေး ပြုံး
လိုက်ပြီး '၆ ပေ ၄ လက်မ' လို့ ဖြေပါ
တယ်။

အဲဒီကာလတုန်းက HIVနဲ့ AIDS
ဆိုတာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
မသိကြသေးတဲ့ကာလပါ။ ဒီရောဂါဖြစ်
လာပြီဆိုရင် ဆေးလောကကလည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်ပေါ့။

ကျွန်တော့်တွေပြီး ရက်သတ္တပတ်
အတွင်းမှာ မင်းသားက သူနဲ့ လိင်ဆက်
ဆံဖူးတဲ့ သူချစ်သူတွေဆီကို စာတွေ
ရေးတော့တာပဲ။ သူက သူ့မှာ စွဲကပ်နေ
တဲ့ ဝေဒနာအကြောင်း သူချစ်သူတွေကို

အသိပေးတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
'သူတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း အသိပေးခဲ့ချင်လို့ပါ' လို့
ပြောပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဆေး
လောကမှာ ဒီပိုးတွေကို အခိုက်အတန့်
အားဖြင့် တားဆီးပေးနိုင်မယ့်ဆေးစွမ်း
ကောင်းတွေကလည်း မပေါ်သေးဘူး
လေ။ မကြာခင်မှာဘဲ ရောဂါကို တန့်
သွားစေနိုင်မယ့် ဆေးတစ်မျိုး ရှာဖွေတွေ့
ရှိကြပြီး ကြွက်များနဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ ဒါကလည်း ပြင်သစ်မှာ စမ်း
သပ်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က

မင်းသားကို ပြင်သစ်က AIDSသုတေသ
နပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဒေါ
မနစ်ဒေါမ္မန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။
ဒေါမနစ်က မင်းသားနဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ
အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်
ယောက် ရစ်ခ်ဟိုတယ်မှာ တွေ့ကြပြီး
ကြွက်များနဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့တဲ့ HPA-23 ဆို
တဲ့ဆေးကို ထိုးပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်းသားက ဒီစမ်းသပ်မှုနဲ့ပတ်
သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားကာ ဘယ်မိတ်
ဆွေကိုမှ အသိမပေးခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၈၅
ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့မှာတော့
သူပုံစံက တော်တော်ကြီး ယိုယွင်းလာ
ပြီမို့ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲလို့ ပရိသတ်
များ စိတ်ဝင်စားလာကြပါပြီ။ သူက
အရင်းနှီးဆုံး အဆိုတော်၊ ရုပ်ရှင်မင်း
သမီးဖြစ်တဲ့ ဒေါရစ္စဒေးရဲ့ပွဲတစ်ပွဲ သွား
တက်လိုက်တာကိုး။

ဒေါရစ္စဒေး

ရောဂါက ပွဲခင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့
အချိန်မှာ ကျွန်မ မှတ်တောင်မမှတ်မီ
ဘူး။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ လုံးဝမကျန်း
မာတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်။ သူ နေ့လယ်စာ
စားဖို့အတွက် ကျွန်မ ယူပေးပေမဲ့ သူ
ဘာမှမစားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
'ကျွန်မ ခက်ရင်းတစ်ချောင်းယူပြီး ရှင်
ကို ခွဲပေးမယ်လေ' လို့ ဆိုတော့ သူက
'နေပါစေ ဒေါရစ္စရယ်... ကိုယ် မစား
နိုင်လို့ပါ' လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ
နေမကောင်းဘူးလို့တော့ ဘယ်တုန်းက
မှ မပြောခဲ့ဘူးရှင်။ နှုတ်ဆက်ဖို့အတွက်
သူ့ကို နမ်းလိုက်တော့ သူ ကျွန်မကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားတယ်။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်မ မျက်ရည်
တွေ ကျလာတယ်။ အဲဒါ သူနဲ့ကျွန်မ
နောက်ဆုံး တွေ့တာပါပဲ။

မင်းသားက ပဲရစ်ကို သွားပြီး
HPA-23 ဆေးဝါးကုသမှုခံယူဖို့ ရောက်
ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်
နေ့မှာ သူ တည်းခိုနေတဲ့ ရစ်ခ်ဟိုတယ်
မှာပဲ လဲဖြိုကျသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်ကို အသိပေး

ပြင်သစ်ပြန်ကြားရေးတာဝန်ခံကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

□
ထားနုကိုလတ်

ည ၇ နာရီအချိန်မှာ ကျွန်တော့် ဖုန်းမြည်လာပါတယ်။ ပြင်သစ်သတင်းဌာနတစ်ခုက ရော့ခ်ဟာဆန်ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ အမေရိကန်ဆေးရုံမှာ တင်ထားကြောင်း၊ အသည်းကင်ဆာလို့ ယူဆကြောင်း သတင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ရစ်ဖီဟိုတယ်ကို လိုက်သွားပြီး မင်းသားရဲ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ဖာန်မီလာနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူက 'ရော့ခ်မှာ AIDS ရောဂါဖြစ်နေပြီ' လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့ကို ကုသပေးနေတဲ့ ပြင်သစ်ဆရာဝန် ဒေါ်မနစ်က စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ဖြစ်တာကြောင့် အရပ်သားများကုသမှုခံယူတဲ့ အမေရိကန်ဆေးရုံကို ဝင်ရောက်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများကို အဆင့်ဆင့် အမိန့်တောင်းခံရပါတယ်။ ပြင်သစ်သမ္မတအထိ တက်ရတာပါ။ ဒေါ်မနစ်က ပြောတာကတော့ ရော့ခ်ဟာ အမေရိကန်သမ္မတဖြစ်တဲ့ ရိုဂင်နဲ့ ရင်းနှီးသူဖြစ်တာကြောင့် ရိုဂင်က ပြင်သစ်သမ္မတဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပေးလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အချိန်က တိုတောင်းလွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြင်သစ်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဆီကနေ ခွင့်ပြုချက်ရလိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီကာလတုန်းက အိမ်ပြုတော်မူ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး။ ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ရေးထားတဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခုမှာ နန်စီရိုဂင်က 'ဒီကိစ္စက အိမ်ပြုတော်အနေနဲ့ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်သင့်တဲ့ ထိခွဲမဟုတ်ဘူး' လို့ ပြောကြောင်း ရေးသားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတ ရိုဂင်ကတော့ ရော့ခ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးကျန်းမာရေးအခြေအနေသတင်းမေးခဲ့ပါတယ်။

မာန်မီလာက ကျွန်တော့်ကို

သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတစ်ခုလုပ်ပြီး ရော့ခ်မှာ AIDS ရောဂါစွဲကပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားဖို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းကို သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက အနည်းဆုံးကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၇၀ လောက် ကျသွားပါပြီ။ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူထက်မှာ တစ်ခါတုန်းက တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရော့ခ်ကို ဝိန့်ဝိန့်သွယ်သွယ် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ တွေ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှာ ထုတ်ပြန်ကြေညာမယ့် ကြေညာချက်ရေးထားတာကို သူ သိအောင် ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ချက်၊ သုံးသပ်ချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးနိုင်လောက်အောင် အားမရှိတော့

ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငိုမိတယ်။

သူက 'အခြေအနေအမှန်ကို အသိပေးဖို့လိုတယ်။ သတင်းသမားတွေက လိုချင်တာလည်း ဒါပဲလေ။ သွားပြီးသာ ပြောလိုက်ပါတော့' လို့ ခပ်တိုးတိုးဆိုပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲလုပ်တဲ့နေရာမှာ လူတွေ များလွန်းလို့ အတားအဆီးတွေ ချထားရတဲ့အထိပါပဲ။ ရော့ခ်ရဲ့အခြေအနေကလည်း ဆေးဝါးကုသမှုမခံယူနိုင်တော့လောက်အောင် အားနည်းနေပါပြီ။ နောက်ဆုံးလုပ်ဆောင်ပေးရမှာကတော့ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှ ကြားစခန်းဝင်မထောက်တဲ့လေယာဉ်ခရီးစဉ်နဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ၇၄ သို့မဟုတ် DC 10 နဲ့ပို့ဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ သူက အားနည်းလွန်းနေတော့

၁၉၇၅ ခုနှစ်က
ဟာသမယ်
ကာရိုးလ်ဘလူဒန်ရဲ့
အစီအစဉ်မှာ
ဝင်ရောက်သရုပ်ဆောင်
ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်

သူမှာ လိင်ဆွဲထားပြီးမှ အပြည့်ရှိတယ်လို့ အကိမ်သာရှာပိရိုက ခိုပါတယ်

လေယာဉ် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပြောင်းပြီးစီးဖို့ရာ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အမေရိကန်ဆေးရုံကလည်း သူ့ကို ခေါ်သွားစေချင်ပြီ။ ဘယ်လေကြောင်းခရီးစဉ်ကမှလည်း သူ့ကိုတင်မသွားချင်ကြပြန်ဘူး။ ကျွန်တော်က ၇၄၇ လေယာဉ်တစ်စင်းငှားပြန်တော့လည်း အယုံအကြည်မရှိကြတာကြောင့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လန်ဒန်က သတင်းသမားများရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ပီယာစလင်းဂါကို လှမ်းအကူအညီတောင်းရတယ်။ သူက ပြင်သစ်လေကြောင်းလိုင်း(အဲဖရန်လေကြောင်းလိုင်း)ကို အကူအညီတောင်း ပေးတော့မှပဲ လေယာဉ်တစ်စင်း ရခဲ့ပါတော့တယ်။

□

ဝါးလေ့ရှက်ဖ်

(မင်းသားရဲ့လုပ်ငန်းမန်နေဂျာ)

အဲဖရန်လေကြောင်းလိုင်းက ၇၄၇ တစ်စင်းအတွက် ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းငါးသောင်းတောင်းတယ်။ တော်တော်များတဲ့ ငွေပါ။ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်သွယ်ကြပြီး လေယာဉ်မထွက်ခင် ဒီငွေကို တစ်ခါတည်းအပြီးချေရမယ်လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ခေါ်နိုင်ခဲ့ကြပါပြီ။

□

ဒေါက်တာ ဂျေလစ်

ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက် ၂ နာရီခွဲအချိန်မှာ UCLA ဆေးရုံရဲ့ခေါင်မိုးပေါ်ကို သူ ရောက်လာပါတယ်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်က အိတ်ဒြဲကြီးပြည့်နယ်မှ မွေးဖွားပြီး သရုပ်ဆောင်လုပ်ခဲ့အတွက် ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှာ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပါတယ်

ကမ္ဘာကျော်သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး HIV ခံဒဏ်သည်အဖြစ် ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ရောက်ရှိလာခြင်းပါပဲ။ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် သတင်းသမားတွေ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေပေမယ့် မင်းသားကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင် အားနည်းနေပါပြီ။

ပရိသတ်ကတော့ ပဲရစ်မှာ ကြေညာခဲ့တဲ့ AIDS ရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရောက်လာတဲ့ သတင်းသမားတွေကို ကျွန်တော်က အတိုချုပ်ပဲ ရှင်းပြလိုက်ရပါတယ်။ ဒီလိုရှင်းပြမယ့်အကြောင်း မင်းသားတို့လည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ 'သတင်းသမားတွေက ခင်ဗျား AIDS ရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိချင်နေကြတယ်။ အဲဒါအမှန်ပဲလို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရမလား' လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက 'ကောင်းမယ်ထင်ရင် ပြောလိုက်ပါ' လို့သာ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နံနက်အရုဏ်ဦး နေရောင်ခြည်ထွက်ပြုစအချိန်မှာပဲ ပရိသတ်များကို သူတို့ချစ်တဲ့ ရော့ခ်ဟာဆန်ဟာ လိင်တူတပ်မက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး AIDS ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဩဂုတ်လမှာ ဂျေးလစ်က ဣ

ဂုဏ်အစီအစဉ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အဲလစ်
ဘောက်တေလာကို ရော့ခ်ထဲ ခေါ်ဆောင်
ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ (နောင်မှာ လစ်ဇ်က
AIDS Foundation တစ်ခု ထူထောင်ပြီး
ယနေ့အချိန်ထိ ဒေါ်လာ ၁၇ သန်းထည့်
ဝင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံ
အနောက်ဘက်က ကုန်စည်တွေတင်တဲ့
လှေကားကနေ ရော့ခ်ရှိနေတဲ့ ဆေးရုံရဲ့
ဆယ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဓာတ်
လှေကားထဲမှာ ရုတ်တရက် အသံတစ်ခု
ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် လန့်သွား
တယ်။ လစ်ဇ်က ရယ်လိုက်ပြီး 'ကျွန်မ
လက်ဝတ်လက်စားတွေက အသံပါ' လို့
ဆိုပါတယ်။ ဓာတ်လှေကားရဲ့နံရံကို သူ
စိန်တွေနဲ့ ပွတ်လိုက်တာကြောင့် ထွက်
လာတဲ့အသံပါတဲ့။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ
ရော့ခ်နဲ့တွေ့ရမှာ တော်တော်ကလေး
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရပါတယ်။ AIDS
ရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာကိုလည်း သိထား
တာဆိုတော့ လစ်ဇ်က သူ့ကို နှမ်းရင်၊
ဖက်ရင် ရောဂါကူးနိုင်သလားလို့ ကျွန်
တော့်ကို မေးပါသေးတယ်။

□
ဂျက်စကာလီယာ
(The Devlin Connection
ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းတွဲမှ
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူ)

ရော့ခ်က ကျွန်တော့်ကို သားတစ်
ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ တနင်္ဂနွေ
နေ့တွေဆိုရင် ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ကြပြီး
မက္ကဆီကန်အစားအသောက်တွေ စား
ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကို သွား
ပြီး လူနာသွားမေးတော့ တော်တော်ကြီး
ပိန်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ AIDS ရဲ့
လက္ခဏာတွေပေါ့။ ကျွန်တော် သူ
အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်သွားပြီး
လှလှပပ ထုပ်ပိုးသွားပေမဲ့ သူ့ခမျာ
အဲဒီအထုပ်ကိုတောင် မဖြေကြည့်နိုင်တဲ့
အင်အား မရှိတော့ပါဘူး။ 'မင်းပဲ ဖြေ
လိုက်ပါကွာ' လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်
တော် သူ့အတွက် မျက်ရည်ဝမိတယ်။
လက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့ 'ကလေး

ရေ ဒီဟာက တော်တော်ကြီးကို ကောင်း
ပါတယ်' လို့ ပြောပါတယ်။ သူ ဆေး
ရုံက ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်သွားတော့ အခန်း
ထဲမှာပဲ နေတော့တယ်။ အပြင်ကို
မထွက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ဆေးရုံမှာ တွေ့လိုက်တာ နောက်ဆုံးပါ
ပဲ။

□
ဝါလော့စ်ရှက်စ်
ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့
တာကတော့ မဆုံးခင်တစ်ပတ်လောက်
အလိုမှာပါ။ အဲဒီတုန်းက သူက အိပ်ရာ
လဲနေပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို AIDS
ရောဂါသည်များအတွက် ထူထောင်
ထားတဲ့ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ကို အလှူငွေထည့်
ဝင်ထားကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူ
တော်တော်ကျေနပ်သွားတယ်။ 'ဆက်
လုပ်ပါကွာ' လို့လည်း ပြောခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော်က ရန်ပုံငွေ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း
ငါးသောင်း ထည့်လိုက်တယ်။ လေ
ကြောင်းလိုင်းက ပက်ပက်စက်စက်ယူ
တာကို ကျွန်တော် မကျေနပ်လို့ပါ။ အဲဒီ
ရန်ပုံငွေက AIDS ရောဂါသည်တွေ
အတွက် သုတေသနလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့
ထူထောင်ပေးခဲ့တာပါ။

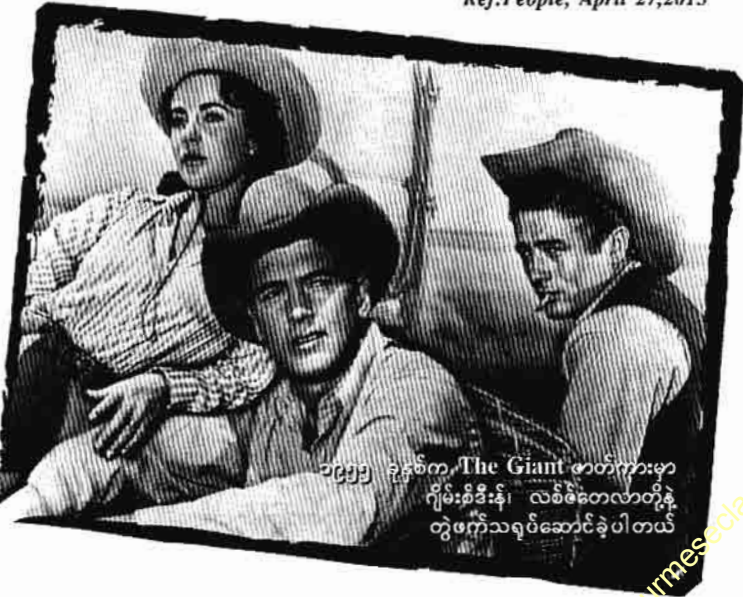
ရော့ခ်က သူ့နေအိမ်မှာပဲ အောက်
တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့မှာ ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့

မာ့ခ်ခရစ္စတီယန်က ရော့ခ်ဟာ သူ့မှာ
AIDS ရောဂါရှိကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းမပြောခဲ့တဲ့အတွက် နှစ်နာကြေး
အနေနဲ့ ငွေကြေးရလိုပါကြောင်း တရား
စွဲခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားရုံး
ပြင်ပမှာပဲ ကျေအေးခဲ့ပြီး သူလည်း
ရောဂါကူးစက်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။

□
ဒေါက်တာဂျေလစ်
ရော့ခ်က သူ့ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အများပြည်သူကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ထုတ်ဖော်ပြောပြနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ
ကိုယ်သူ ကျေနပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
ကာလတုန်းက လူတွေက AIDS ရောဂါ
ကုသဖို့အတွက် ဆေးပေါ်ပေါက်လာပါ
စေလို့ ဆုတောင်းနေခဲ့ကြပါတယ်။
ရော့ခ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှသာ အတိုင်း
အတာတစ်ခုအထိ ဟန့်တားပေးနိုင်တဲ့
ဆေးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ သူလိုကမ္ဘာကျော်တစ်ယောက်
ဒီရောဂါဖြစ်ခဲ့ခြင်းက လူအများကို ဒီ
ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်နိုင်အောင်
လှုပ်နှိုးခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရော့ခ်
ဟာ ဒီရောဂါဆိုးကုသဖို့ဆေးပေါ်ပေါက်
ရေးအတွက် လိုလိုချင်ချင် စမ်းသပ်ခံခဲ့
သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းပါ။

■
ဇာနည်ညိမ်း

Ref: People, April 27, 2015

၁၉၇၅ ခုနှစ်က The Giant ဇာတ်ကားမှာ
ဂျိမ်းစ်ဒီးန့်၊ လစ်ဇ်တေလာတို့နဲ့
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

*ဟာ...

နင် ရူးနေတာလား ချီဇင်၊

ဘာလဲ လက်ထဲမှာ

ငွေလေးသောင်းလေး

ကိုယ်ပေးတာနဲ့ နင့်ကိုယ်နင်

သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး

ထင်သွားတာလား။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ဟာ...

ငါ မပြောချင်ဘူး၊

ကိုယ့်ဘဝကို သိစမ်းပါ

ချီဇင်ရာ'

ငယ်ပေါင်း

ဖြစ်သူ

မေခိုင်က

ချီဇင်ကို

အားမလို အားမရ

ပြောနေတယ်။

ချီဇင်ကတော့ မေခိုင်ကို

တောင်းပန်သလိုနဲ့

မျက်လွှာလေးလှန်ပြီး

ကြည့်လိုက်၊

ဂဏန်းပေါင်းစုံရောထွေးနေတဲ့

လက်ထဲက ညစ်နွမ်းနွမ်း

ပိုက်ဆံလိပ်လေးကို

ကြည့်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

ချီဇင်ရင်ထဲမှာလည်း

ပိုက်ဆံ နှမြောတဲ့စိတ်နဲ့

သူ့ကို မြင်ချင်နေတဲ့

စိတ်နှစ်ခုက

လွန်ဆွဲနေကြတယ်။

'မြန်မာ... မြန်မာ...

မြန်မာဟေ့... မြန်မာ'

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေတဲ့

ဘောလုံးကွင်းဆီက

အားမာန်အပြည့်နဲ့

အော်သံက မိုးသိုညံ့ပြီး

လျှံထွက်လာပြန်တယ်။

ဒီတော့မှ သူ့ကို

တွေ့မြင်ချင်တဲ့

ချီဇင်ရဲ့စိတ်တွေက ပိုပြီး

ဗလောင်ဆူလာပြန်တယ်။

*ကဲ ချီဇင်

သူ ပေးတဲ့

မိတ်ကပ်လေးလိမ်းပြီး

သူ့ကို

လာအားပေးကာမှ

သူ့ကို မတွေ့ရဘူး

ဖြစ်နေတယ်

ချီဇင်လည်း

ဝမ်းနည်းစွာနဲ့

နှုတ်ခမ်းကို

ဖိကိုက်မိပြန်တော့

ခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေတဲ့

နှုတ်ခမ်းနီတွေ့ကို

သတိထားမိပြန်တယ်

အောင်အောင်အောင်
အောင်အောင်အောင်

ငါ ပြောပြမယ်၊ နင် သွားပါပြီ ထားပါတော့။ ဟိုလူကကော နင် လာတယ်ဆိုတာ သိမှာတဲ့လား။ သိတယ် ထားပါဦးတော့ ဒီလူသိုက်ကြီးထဲမှာ ဟိုလူက နင့်ကို တွေ့မှာတဲ့လား။

မေခိုင်ကတော့ မှန်ကန်သေချာတဲ့ စကားတွေကို ဒဲ့ (တဲ့တိုး)ပဲ ပြောပြလိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ချီဇင်စိတ်က ဝေဝါးနေဆဲ။ ချီဇင်တို့ စကားညှိနေတာကို စောင့်နေတဲ့ အစ်မကြီးကလည်း စိတ်ရှည်ပုံမပေါ်တော့ဘူး။

‘ကဲ ညီမလေး ယူမှာလား။ မယူရင်တော့ တခြားသူတွေဆီ သွားရောင်းတော့မယ်။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး။’

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဘောလုံးကွင်းထဲက ဩဘာပေးသံတွေက လျှံထွက်လာပြန်တယ်။

‘ဟေး ချီ... မြန်မာ... မြန်မာ... မြန်မာဟေ့... မြန်မာ’

‘မြန်မာ’ဆိုတဲ့ မာန်အပြည့်သွင်းပြီး အော်သံတွေက လွန်ဆွဲနေတဲ့ ချီဇင်ရဲ့ စိတ်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သလိုပဲ။ ချီဇင်လည်း သေချာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အတူ တခြားလူဆီကို ခြွေလှမ်းစ၊ပြုနေတဲ့ အစ်မကြီးကို လှမ်းတားလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ အစ်မ ယူမယ်၊ ယူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးသောင်းခွဲကြီးတော့ များတယ်လျှော့ဦး၊ ကျွန်မ ပါလာတာမှ လေးသောင်းတည်းရယ်’

‘အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အဲဒီ လေးသောင်း

ည
အိပ်ရာဝင်
တော့လည်း
သူ့အကြည့်
သူ့အပြုံး
သူ့အမူအရာ
တွေက
ချီဇင်မျက်လုံးထဲ
ဝဲလည်
လှည့်နေတယ်
ချီဇင်လည်း
သူ့အကြောင်း
စဉ်းစားရင်း
ပြုံးပြီး
အိပ်ပျော်သွား
ရတာကိုက
အရသာ
တစ်မျိုးလို
စွဲမက်
လာတယ်လေ

ပေးခဲ့၊ ရော ဒီမှာ လက်မှတ်’
မေခိုင်ကတော့ လူမိုက်ကို တရားပြမိတာ အမှားပဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်မြှောက်ခေါင်းခါပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်။ ချီဇင်ကတော့ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ လဲလှယ်ပြီးရလာတဲ့ လက်မှတ်လေးကို သာကြည့်ရင်း မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိတယ်။

ချီဇင်လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတာကြောင့် အများနဲ့အတူ ယောင်ချာချာနဲ့ ဂိတ်ပေါက်တစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးတော့ ရှေ့ကသွားနေတဲ့လူတွေနောက်ကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လျှောက်လိုက်သွား

တယ်။ လှေကားထစ်တွေ ကျော်ပြီး လိုဏ်ဂူလို အပေါက်က ထွက်လိုက်တော့ သောင်းနဲ့ချီပြီး ရှိနေတဲ့ ပရိသတ် လူထုကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပရိသတ်ရဲ့အလယ်က ကွင်းပြင်ထဲမှာတော့ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ဘောလုံးကန်နေကြတဲ့ အားကစားသမားတွေ၊ ဘောလုံးသမားတွေ မြင်ရတော့လည်း ချီဇင်ရင်ထဲမှာ ပျော်သွားသလိုပဲ။ ချီဇင်လည်း နည်းနည်း မြန်လာတဲ့ ရင်ခုန်သံနဲ့အတူ ကွင်းပြင်ထဲကို မျှော်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချီဇင် သူ့ကို မတွေ့သလိုပါပဲ။ ချီဇင်လည်း ခဏနေတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာတာနဲ့ လက်ထဲက ဘောလုံးပွဲလက်မှတ်လေးကို ကြည့်ပြီး ဘယ်နေရာ သွားထိုင်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေပြန်တယ်။

‘လွတ်တဲ့ နေရာသာ ကြည့်ပြီး သွားထိုင်လိုက်၊ အားလုံးပဲ ဘယ်သူမှ နေရာမှန် မထိုင်ကြဘူး။ ဟော ဟို နားလေး လွတ်နေတယ် သွားလိုက်’

ချီဇင်ရဲ့ ကြောင်တောင်တောင် အမူအရာကို သိလိုထင်တယ်၊ ဘေးနားက လူကြီးတစ်ယောက်ကပြောရင်း နေရာညွှန်ပြတာကြောင့် ချီဇင်လည်း သွားထိုင်လိုက်တယ်။ ချီဇင် နေရာရောက်ပြီး ထိုင်ဖို့လုပ်နေတုန်းမှာပဲ အားလုံးက ထ၊ရပ်ပြီး အော်ကြပြန်တယ်။

‘မြန်မာ... မြန်မာ... မြန်မာဟေ့... မြန်မာ’
ချီဇင်ကတော့ လူတွေ

ကြားထဲမှာ ထိုင်မယ့်အနေအထားနဲ့ ဒူးနှစ်ဖက်ညွတ်ပြီး ဘေးကလူတွေကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးတော့မှ ချီဇင်အဖြစ်ကို တခြားလူတွေများမြင်သွားသလားလို့ ရှက်စိတ်နဲ့ ဘေးကလူတွေကို လှည့်ကြည့်ရင်း ထ၊ရပ်ပြီး ခါးက အင်္ကျီစကို ဆွဲဆန့်နေမိပြန်တယ်။ ချီဇင်လည်း ခြေများလေးထောက်၊ လည်ပင်းလေး ရှည်ပြီး ကွင်းထဲကို မျှော်ကြည့်မိပြန်တယ်။ သူ့ကို မတွေ့။ ချီဇင် သေချာပြန်ကြည့်တယ်။ လုံးဝ မတွေ့။ ချီဇင် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ချီဇင်လည်း သေချာအောင် တစ်ယောက်ချင်းစီကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ဘူး။

လက်ထဲက သော့တဲ့လေးကိုသာ ချီဇင် ငေးကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ချီဇင်လည်း ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာတာနဲ့ လက်နှစ်ဖက်က ပါးကို ဖိကပ်လိုက်မိတော့ ပါးပေါ်က မိတ်ကပ်တွေက စေးစေးကပ်ကပ်နဲ့ ဒါ ချီဇင်ကို သူပေးခဲ့တဲ့ မိတ်ကပ်လေးလေ။ သူ ပေးတဲ့ မိတ်ကပ်လေးလိမ်းပြီး သူ့ကို လာအားပေးကာမှ သူ့ကို မတွေ့ရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ချီဇင်လည်း ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်မိပြန်တော့ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတွေကို သတိထားမိပြန်တယ်။ ဒါလည်း မိတ်ကပ်ဘူးနဲ့ အတူတူ သူပေးခဲ့တာပါပဲ။ သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ တကူးတကနဲ့ သူပေး

တဲ့ မိတ်ကပ်တွေလိမ်းပြီး လာကြည့်တာပါ။ ခုတော့...

လက်မှတ်နဲ့ အလဲ အလှယ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ငွေလေး သောင်းကို မြင်ယောင်မိပြန် တော့ ချီဇင်ရင်ထဲမှာ ဝမ်း နည်းစိတ်တွေ လှိုက်တက် လာပြီး နှမြောတသစိတ်တွေ က ကြီးစိုးလာပြန်တယ်။ ဒီ တော့လည်း ချီဇင်မျက်ဝန်း မှာ မျက်ရည်တွေ ရိုးလေးခို ကြရပြန်ပြီ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငွေ လေးသောင်းကို နှမြော စိတ်တိုက် အပြည့်။

‘ဟော ဟို ဘက် အသင်းက လူလဲနေပါလား’

ဘေးနားက ယောက်ျား ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံ ကြောင့် ချီဇင် ကွင်းထဲကို မျှော်ကြည့် မိပြန်တယ်။ နံပါတ်တွေနဲ့ ဆိုင်းဘုတ် မြောက်ပြနေတဲ့ လူနားကို ကွင်းထဲက လူတစ်ယောက် ပြေးလာတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်းဘုတ်မြောက်ထားတဲ့ လူ နားမှာ ရပ်နေတဲ့ သူက ကွင်း ထဲကို ပြေးသွားတယ်။ ဒီ တော့လည်း မျက်ရည်တွေ ကြားကပ် ချီဇင် ပြုံးမိသလို လို ဖြစ်သွားတယ်လေ။

ဘောလုံးကွင်းထဲကို ခြေသွက်သွက်လေးနဲ့ ပြေးနေ တဲ့ သူကို နောက်ကကြည့်ရုံ နဲ့ ချီဇင် မှတ်မိနေတယ်လေ။ ချီဇင်လည်း ပိုပြီး သေချာ အောင် သူ့ကျောက နံပါတ်နဲ့ လက်ထဲက သော့တွဲပေါ်က နံပါတ်ကို တိုက်ပြီး စစ်ကြည့် လိုက်တယ်။ သူ သေချာ တော့ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နေ မိတယ်။ ပြုံးတုံ့လေးနဲ့ ချီဇင် ကြည့်နေရင်းမှာပဲ ဘောလုံးက မြန်မာဂိုးနားကို

ရောက်သွားပြီး ဂိုးနားမှာ လူ တွေ ရှုပ်ထွေးသွားတယ်။

‘သေလိုက်... သေ လိုက်...သေလိုက်... သေ လိုက်’

မြန်မာပရိသတ်ကြီးက သေလိုက်နဲ့ ထ,အော်တာနဲ့ ချီဇင်လည်း ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြန်မာ ဂိုးရှေ့နားမှာ သူတို့ဘက်က လူတစ်ယောက် လဲနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူများအသင်း က လူ နာကိုကြည့်ပြီး မေတ္တာ ပို့လိုက်တဲ့ မြန်မာပရိသတ် ကြီးကို ချီဇင် ပြုံးချင်မိသွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချီဇင် မပြုံး ဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ မြန်မာဂိုးရှေ့ မှာ ဘောလုံးကိုတည်ပြီး သူ တို့ဘက်က လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ကန်သွင်းရတဲ့ ဂိုးက ချီဇင်ရဲ့ ပြုံးချင်နေတဲ့ စိတ်တွေကို ရပ်တန့်သွားစေ တယ်လေ။ သူကတော့ ဂိုး သွင်းပေးတဲ့ သူတို့အသင်း သားကို ပြေးဖက်ပြီး ပျော် နေလိုက်တာ။ သူပျော်တာကို မြင်ရတော့ ချီဇင်လည်း ပျော် ချင်သလိုလို၊ ပြုံးချင်သလိုလို နဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချီဇင် မပျော်နိုင် ပါဘူး။ ပြုံးလည်း မပြုံးမိပါ ဘူး။ ချီဇင်စိတ်ထဲမှာ တစ် ခုခုကို နှမြောပြီး ဝမ်းနည်းနေ သလိုပဲ။ ချီဇင် ဝမ်းနည်း နှမြောနေတာ ငွေလေး သောင်းလား။ ဒါလည်း မှန် ကန်တဲ့မေးခွန်း မဟုတ်သလို တိကျတဲ့အဖြေကိုလည်း ရှာမရ ပြန်ဘူး။

ဘောလုံးက မြန်မာ အသင်းဘက် ဝဲကျလာလိုက် မြန်မာပရိသတ်ကြီးက အော် ဟစ်အားပေးလိုက်၊ သူတို့

ဘက်က လူ လဲကျလိုက် ပရိသတ်က မေတ္တာပို့လိုက်နဲ့ အချိန်တွေ ရွေ့လျားနေတဲ့ ကြားကပ် ပြေးလွှား ကြီးစား ကစားနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့် ရင်း ချီဇင်ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်တယ်ထင်ပေမဲ့ မပြုံးမိ စွာနဲ့ဘဲ ပထမပိုင်း ပြီးသွား တယ်။ ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံး သမားတွေ မရှိတော့ ကြည့် နေတဲ့ ပရိသတ်လည်း အလွှ်လွှ် ထ,သွားကြတယ်။ ထိုင်ခုံတွေမှာတော့ တခြား လူတချို့နဲ့ ကြောင်တောင် တောင် ထိုင်ကျန်နေရစ်တဲ့ ချီဇင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ စူးစိုက်စရာ အာရုံမရှိတော့ ချီဇင်စိတ်တွေက နေရင်းထိုင် ရင်း ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်လာ ပြန်တယ်။ ဘာကို ဝမ်းနည်း နေတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သေချာ မသိ။ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို အဖြေ ရှာကြည့်ရင်း အတွေးထဲကို မေးခွန်းတစ်ခုက ဝင်လာ တယ်။

ရေခြားမြေခြား တိုင်း တစ်ပါးသားဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ချီဇင် တကယ်ပဲ ချစ်နေမိပြီ လား။

ကိုယ့်မေးခွန်းနဲ့ကိုယ် ချီဇင် စိတ်အိုက်သွားပြန် တယ်။ ရင်ထဲက အဖြေက လည်း မသေချာ မရေရာ ဝေဝေဝါးဝါး။ တွေးရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာ ကို ပြေးမြင်မိပြန်တယ်။ သူ မျက်နှာက ချီဇင်တို့ မြန်မာ တွေနဲ့ သိပ်ပြီး မကွဲပြားတဲ့ ရုပ်။ သူ့အရပ်က အတင့် အသင့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်က နည်းနည်း အပိန်ဘက်ကို လှနေပေမဲ့ အသားကျစ်ပြီး

တောင့်တင်းပုံ ရှိတယ်။

သူနဲ့ ချီဇင် စ, သိ တုန်းက နေပြည်တော်က လမ်းမကြီးတစ်ခုရဲ့ဘေးနားက ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာပါ။ အချိန်က နံနက်ပိုင်း။ အဲဒီ တုန်းက ချီဇင်က သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားလေးနဲ့ ကွမ်း ယာရောင်းနေတုန်း သူက လမ်းမှာ ပြေးရင်းက ကွမ်းယာ ဆိုင်ထဲကို ခဏ ဝင်လာတာပါ။ ချီဇင်လည်း ဗမာတွေသာ ဝါးတဲ့ ကွမ်း ယာဆိုင်ထဲကို နိုင်ငံခြားသား ဝင်လာတာမြင်ရတော့ အရမ်း အံ့သြပြီး ကြည့်နေမိတာပေါ့။ ဒီတော့ သူက ပြုံးပြုံး မြန်မာငွေတစ်ထောင်တန်ကို ထောင်ပြရင်း ‘ပေး’ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လက်ကို သူ့ဘက် ယက်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ဗမာ စကားကို မမီမသနဲ့ ပြော လာပြန်တယ်။

‘ပေးဘာ’

ချီဇင် ကွမ်းယာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ‘ပေးပါ’ ကို ‘ပေးဘာ’ဆိုပြီး မမီမသ ပြောလာတဲ့ သူ့အသံကိုကြား တော့ ချီဇင် ပြုံးမိသွားပြန် တယ်။ ဒါနဲ့ သူ ကွမ်းယာ ဝယ်ချင်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ ချီဇင် ဘယ်လိုယာပေးရမှာ လဲ။ ထုံးပါးပါးနဲ့လား၊ နိုင်တီ တူးနဲ့လား၊ နှပ်ဆေးနဲ့လား၊ ဆေးဝါးရည်နဲ့လား။ ချီဇင် မေးမလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာ စကားနဲ့ မေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ချီဇင်က လေးတန်းထိပ် နေဖူးတာဆို တော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြော နိုင်တာလည်း မဟုတ်။ ပြီး တော့ သူက ဘယ်နိုင်ငံသား မှန်း ချီဇင် မသိဘူးလေ။ ဒါနဲ့

ချိုဇင်လည်း ကလေးတွေ
ဝါးသလိုပဲ ထုံးပါးပါးနဲ့ ကွမ်း
သီးနဲ့ အာမွေးလေးဖျန်းပြီး
ပေးလိုက်တယ်။ သူ မူး မှာ
စိုးရိမ်တာနဲ့ ဆေးတော့
မထည့်လိုက်တော့ဘူး။

‘ဘရီခေါ်ယ’

ချိုဇင် ယာနေတဲ့ ကွမ်း
ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြော
လာတဲ့ သူ့စကားကို ချက်
ချင်း သဘောမပေါက်။
နောက်မှ ‘ဘယ်လိုခေါ်လဲ’
မေးတာကို သိပြီး ချိုဇင်
လည်း တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိ
တယ်။ ပြီးတော့ ကွမ်းယာကို
သူ့ဆီလှမ်းပေးရင်း ပြောပြ
လိုက်တယ်။

‘ကွမ်းယာ’

ချိုဇင် ပြောတာကို သူ
က သံယောင်လိုက်ဆိုရင်း
ကွမ်းယာယူပြီးတော့ လမ်း
ပေါ်ကို ဆက်ပြေးသွားတယ်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ချိုဇင်
ဘက်လှည့်ပြီး ပြောသွားပြန်
သေးတယ်။

‘နောက်နေ့ လာမြယ်’

အဲဒီနေ့က သူ ပြော
သွားတာကို သဘောကျစွာ
ကြည့်ရင်း မြင်ကွင်းက
ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ
ချိုဇင် ပြီးပြီး ငေးနေမိခဲ့သလို
သူ့အကြည့်ကလည်း တစ်မျိုး
ပဲလို့ ချိုဇင် ခံစားမိတယ်။
ချိုဇင်ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်နေ
ခဲ့သလိုပဲ။ နိုင်ငံခြားသားတစ်
ယောက်နဲ့ စကားပြောလိုက်
ရလို့ ဘဝင်ခိုက်သွားတာလား။
သူ့ရဲ့ဖော်ရွေတဲ့မျက်နှာကြောင့်
လား။ ဘာမှမသေချာ။ သေ
ချာတာကတော့ သူ့အကြောင်း
ကို သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ ချိုဇင်
ရဲ့မေမေကို အားပါးတရပြော
ပြနေမိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

သူ
ပေးခဲ့တဲ့
သော့တွဲလေးကို
စူးစိုက်
ကြည့်နေမိ
ပြန်တယ်
ပြီးတော့
သူ့ကို
ချစ်နေတာလား
မချစ်ဘူးလား
ဆိုတာ
ချိုဇင်နှလုံးသားကို
ချိုဇင်
ပြန်မေးနေမိတယ်
ဒါပေမဲ့
အဖြေက မထွက်
တွေးရင်းနဲ့
ချိုဇင်
ရင်မောလှပါပြီ

ချိုဇင်ရဲ့မေမေက ဘာမှမပြော
ခဲ့ပေမဲ့ ချိုဇင်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ကတော့ ဘုပြော
တာကို ခံလိုက်ရတယ်။

နောက် တစ် ရက်
ရောက်တော့ ချိုဇင်လည်း
သနပ်ခါး အမွှေးသားလိမ်းပြီး
သူ့ကို မျှော်နေမိတယ်လေ။
မကြာပါဘူး။ သူကလည်း
အရင်နေ့က အချိန်မှာပဲ
သူ့အဖော် နှစ် ယောက်နဲ့
ရောက်လာတယ်။ ဒီနေ့တော့
သူတို့က တော်တော်လေး
ကြာတဲ့အထိပဲ စကားတွေ
ပြောပြီး ချိုဇင် ကွမ်းယာဆိုင်
မှာ နေခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့
သူ့အကြည့်တွေက ချိုဇင်ဆီ

မှာ ဝဲနေသလိုပဲ။ သူနဲ့
အကြည့်ချင်း ဆုံတိုင်း ချိုဇင်
လည်း ရှက်သလိုဖြစ်ပြီး
မျက်လွှာချလိုက်ရတာလည်း
အခါခါ။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။
ချိုဇင် မသိ။

ချိုဇင် ည အိပ်ရာဝင်
တော့လည်း သူ့အကြည့်၊ သူ
အပြုံး၊ သူ့အမူအရာတွေက
ချိုဇင်မျက်လုံးထဲ ဝဲလည်
လှည့်နေတယ်။ ချိုဇင်လည်း
သူ့အကြောင်း စဉ်းစားရင်း
ပြုံးပြီး အိပ်ပျော်သွားရတာကို
က အရသာတစ်မျိုးလို စွဲမက်
လာတယ်လေ။ ချိုဇင်ပြော
သမျှ စကားတွေမှာလည်း
သူ့အကြောင်းတွေသာ ဖြစ်နေ
ခဲ့တယ်။ နံနက်ခင်းတိုင်းမှာ
လည်း ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ
တွေ့ကြရင်း သူ့အကြည့်တွေ
ကလည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ နက်
ရှိုင်းလာသလို ချိုဇင်အကြည့်
တွေကလည်း သူ့အတွက်
အဓိပ္ပာယ်တွေရှိနေသလိုပါပဲ။
ဒီလိုနဲ့ ငါးရက်မြောက်ရောက်
တဲ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ သူက
ချိုဇင်ကို လက်ဆောင်တွေ
ပေးလာတယ်လေ။ ပြီးတော့
ချိုဇင်ကိုလည်း အရည်ကြည်
တွေ ရွှန်းလှဲနေတဲ့ မျက်ဝန်း
အစုံနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြော
လာတယ်။

‘နင်ကို ချစ်တယ်’

တွေ့ဖူးတာမှ ငါးရက်ပဲ
ရှိသေးတဲ့ သူ့စိမ်းယောက်ျား
တစ်ယောက်က ရည်းစား
စကားပြောတာ ခံလိုက်ရတာ
ဆိုတော့ ချိုဇင်လည်း ပါးစပ်
အဟောင်းသားနဲ့ သူ့ကို
ကြည့်နေမိခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရဲ့
လက်ဆောင်တွေကတော့
ချိုဇင်ရှေ့မှာ ငြိမ်သက်လို့။
ပြီးတော့ ပြုံးပြရင်း ပြေးပြေး

လွှားလွှားလေးနဲ့ ထွက်သွား
တဲ့ သူ့ကို ချိုဇင် ငေးကြည့်
နေမိတယ်။ ခပ်စေးစေးနေရာ
ရောက်တော့ သူက ချိုဇင်
ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး လက်
ညှိုးနဲ့ လက်သန်းကို ထောင်
ပြရင်း ထပ်ပြီး နှုတ်ဆက်
သွားပြန်သေးတယ်။

ချိုဇင် အိမ်ပြန်ရောက်
လို့ သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်
တွေကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မိတ်
ကပ်ဘူးနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်
လေး တွေတယ်။ ပြီးတော့
သူတို့နိုင်ငံ အလံပုံပေါ်မှာ
ဘောလုံးပုံ လေးတစ်ပုံနဲ့
ဂဏန်းနံပါတ်တစ်ခုပါတဲ့
သော့တွဲလေးတစ်ခု။ သူနဲ့
ချိုဇင်အဖြစ်ကို မေမေကိုပြော
ပြတော့ ချိုဇင် မေမေက
လေသံအေးအေးနဲ့ပဲ မှတ်ချက်
ချတယ်။

‘သူတို့ နိုင်ငံကလိုပဲ
ခုမြင်၊ ခုကြိုက်၊ ခုညားပြီး
ခုကွဲတဲ့ ဓလေ့လိုပဲ ပြောတာ
နေမှာပေါ့။ သူတို့နိုင်ငံရဲ့
ဓလေ့နဲ့ဆိုတော့ သမီးကို
ရည်းစားစကားပြောတာ ရိုင်း
တယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမေတို့
မြန်မာတွေက တစ်ယောက်
ဆိုတစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိ
ချစ်တတ်ကြတာလေ။ အမေ
တို့ရဲ့ ရွှေလိုတန်ဖိုးရှိတဲ့
နုလုံးသားနဲ့ သူတို့နဲ့ မတန်ပါ
ဘူးသမီးရယ်၊ ပြီးတော့
သူက လူပျိုမှန်းမသိ၊ လူအို
မှန်းမသိနဲ့’

တကယ်ဆိုတော့ ချိုဇင်
မေမေပြောသလို လူပျိုလား၊
လူအိုလား မသိပါ။ ပြီးတော့
ချိုဇင်နာမည်ကိုလည်း သူ
မသိသလို၊ ချိုဇင်ကလည်း
သူ့နာမည်ကို မသိပါ။ ဒီလို

လူက ရည်းစားစကား အပြောခံရတာ ရယ်စရာ လိုလို ဖြစ်ပေမဲ့ ချီဇင် မရယ် ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း နောက်နေ့ကစပြီး မတွေ့ရ တော့ဘူး။ ဒီတော့လည်း ချီဇင်စိတ်ထဲမှာ မျှော်နေမိပြန် တယ်လေ။ သူ့အကြည့်တွေ ကို မြင်ယောင်ရင်း အိပ် မပျော်တဲ့ညတွေ များလာ တယ်။ ချီဇင် သူ့ကို ချစ်နေ တာလား။ ဒါလည်း မသေ ချာ။ မချစ်ဘူးလား။ ဒါ လည်း ပြတ်သားတဲ့အဖြေ မဟုတ်။ သေချာတာကတော့ အမည်မသိတဲ့ သူ့ကို 'သူ'လို့ စိတ်ထဲက နာမည်ပေးရင်း သတိရနေမိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

သူ ပျောက်သွားပြီး ရက်နည်းနည်းကြာတော့ ချီဇင်လည်း ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ညီမ လေး နေမကောင်းဘူးဆိုတာ နဲ့ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံလေးစုပြီး ချီဇင်မေမေနဲ့ ပြေးလာခဲ့ရ တယ်။ ညီမလေး ဖျားတာ ကို အကြောင်းပြုပြီး အနုတ် လက္ခဏာဆောင်တဲ့ကံတရား ရဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြေးလာတဲ့ ချီဇင်ကို ပျော်ရွှင် စရာ အနာဂတ်တွေက ဆီး ကြိုနေခဲ့ပြန်တယ်။ ချီဇင် ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ညီမ လေးကလည်း တော်တော် လေး ကျန်းမာလာတယ်လေ။ ပြီးတော့ သုဝဏ္ဏအားကစား ကွင်းမှာ သူတို့အသင်းနဲ့ မြန်မာအသင်း ကန်မယ်ဆို တာ သိလိုက်ရတော့ အမှတ် တမဲ့နဲ့ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင် ရပြန်တယ်။ ချီဇင်ရင်ထဲမှာ သူ့ကို တွေ့ချင်နေတဲ့စိတ်က လည်း ပြင်းပြနေတာနဲ့ သူ

ပေးခဲ့တဲ့ မိတ်ကပ်လေးလိမ်း ပြီး သွားအားပေးမယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့တာလေ။

'ဟေ့... မြန်မာ... မြန်မာ... မြန်မာ'

ပရိသတ်ရဲ့ သောင်း သောင်းဖြဖြ အော်သံကြောင့် ချီဇင် အတွေးစ ပြတ်သွား တယ်။ ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ က သူ အပါအဝင် အားလုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘောလုံးက မြန်မာအသင်းဘက်ကို ဝဲကျ နေတယ်ဆိုပေမဲ့ ပထမပိုင်း ပွဲစဉ်တုန်းကလောက်တော့ မဆိုတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာတွေ တစ်စုံစုစု ထား တယ်ဆိုတဲ့ အသိက ချီဇင်ကို ဝမ်းနည်းနေစေတယ်။ ပြီး တော့ သူ ကန်လိုက်တဲ့ ကန် ချက်တွေကလည်း မြန်မာဦး ရှေ့ကို တည့်တည့်ကျနေ တတ်ပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာ တော့ သူ တော်တာကို ချီဇင် ချီးကျူးချင်သလိုလို ရှိပေမဲ့ သူ့အတွက် ဝမ်းသာတဲ့ အပြုံးပန်းက ချီဇင်နှုတ်ခမ်း မှာ ပွင့်မလာခဲ့ပြန်ဘူး။

ချီဇင်လည်း လက်ထဲ က သူ ပေးခဲ့တဲ့ သော့တွဲ လေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချစ်နေတာလား၊ မချစ်ဘူး လား ဆိုတာ ချီဇင်နှလုံးသား ကို ချီဇင် ပြန်မေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေက မထွက်။ တွေးရင်းနဲ့ ချီဇင် ရင်မောလှ ပါပြီ။

'သေလိုက်... သေ လိုက်... သောက်သုံးမကျ တဲ့ ပတ်ဆောင်ယွာ နည်းပြ စုတ်၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ ဒိုင် စုတ်၊ နင့်အဖေတွေဘက်ပဲ

ဘက်လိုက်နေ၊ နှစ်ယောက် လုံး (...)ပဲကွာ'

ပွဲပြီးခါနီးတော့ ပန်း နီမိတ်တွေနဲ့ ဆဲဆိုသံတွေနဲ့ အတူ ခုံရိုက်ချိုးနေတဲ့သူတွေ နဲ့၊ ကွင်းထဲဆင်းတဲ့သူနဲ့ ပရိသတ်က ပွဲကြမ်းနေကြပြီ။ ချီဇင်လည်း အများနဲ့အတူ ရပ်ကြည့်နေရင်း ရင်တွေတုန် ပြီး ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်နေပြီ။ အချိန်ပို ငါးမိနစ်ဆိုတဲ့ အသံ က ချီဇင်အပါအဝင် ပရိ သတ်အားလုံးကို သွေးဆူ သွားစေခဲ့တယ်လေ။ ဖြစ်နိုင် မယ်ဆိုရင် ပွဲပြီးခါနီး နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်တွေကို ချီဇင် ရပ်တန့်ထားပစ်ချင်တယ်။ ဒါ သူ့ကို တွေ့ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချီဇင် သိနေတယ်။ ခုတော့ ချီဇင် အကြည့်တွေက သူ့ဆီကို သိပ်မရောက်တော့။ ဘော လုံးနောက်ကိုသာ လိုက် ကြည့်နေမိတယ်။ ဘောလုံး က မြန်မာဂိုးနားကပ်လာပြီ ဆိုရင် ဂိုးပေးရတော့မှာလား ဆိုပြီး ရင်တမမနဲ့ ဝမ်းနည်း စိတ်တိုက အပြည့်။ ဘောလုံး က သူတို့ဂိုးနားရောက်သွား ပြန်ပြီဆိုရင်လည်း ဂိုးသွင်း လိုက်ပါတော့လားဆိုပြီး စိတ် လှုပ်ရှားစွာနဲ့ မချင်မရဲ တွေး ရင်း လက်သီးလေးဆုပ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဂိုးနား ဘောလုံးဝဲနေပြီဆို ချီဇင်လည်း မသိစိတ်နဲ့ အတူ ခုန်ပြီး အားပေးနေမိပြန် တယ်။ ဂိုးဝင်ခါနီး ဘောလုံး ပျက်သွားပျက်သွားပြန်ပြီ ဆိုတော့လည်း 'ဟာ'ခနဲ သက်ပြင်းချရင်း အင်အား တွေ ကုန်ခန်းသွားသလိုပဲ။

'ခွီ'
ဒိုင်လူကြီးရဲ့ ပွဲသိမ်း ခရာ မှုတ်သံနဲ့အတူ မြန်မာ ရုံးသွားပြီဆိုတဲ့ အသံက ချီဇင်ရင်တစ်ခုလုံးကို ကြေမွ သွားစေခဲ့တယ်။ ရေကူးနေ ရင်းနဲ့ လေဖြတ်သွားတဲ့ လူ တစ်ယောက် ရေထဲမှာ မွန်း ကျပ်နေသလိုပဲ။ ချီဇင် ခြေ လက်လှုပ်ရှားဖို့ကို အားမရှိ တော့။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစွာ နဲ့ ပေါက်ကွဲငဲ့ကြွေးနေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ကြည့်ရင်း ချီဇင် မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျ လို့။ မျက်ရည်ကြောင့် 'ဝေ ဝါးနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လက်ထဲက သော့တွဲလေးကို တွေတွေလေးငေးကြည့်မိတယ်။ ပြီးတော့ ချီဇင်နှလုံးသားထဲ ကို လင်းထိန်သွားစေတဲ့ အသိအလင်းရောင်နဲ့အတူ ချီဇင်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး လိုက်မိတယ်။

တကယ်တော့ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချီဇင် ပျော်ခဲ့ တာတွေက မြန်မာတို့ရဲ့ ဓလေ့စိတ်ထားအတိုင်း အိမ် ရှင်က စဉ်းသည်ကို ကောင်း မွန်စွာ ပြုစုစဉ်းခံလိုက်ရလို့ ပျော်တဲ့ အပျော်မျိုးပါပဲလေ။

ချီဇင်လည်း မျက်ဝန်း က စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည် တွေနဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး ပါးပြင် ပေါ်က မိတ်ကပ်ကို ဖျက်ပစ် လိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင် တော့ မြန်မာသနပ်ခါးတုံး စစ်စစ်ကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ် မှာ အားပါးတရသွေးပြီး ချီဇင်ပါးပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူစွာ လိမ်းလိုက်တော့မယ်လေ။

မြတ်သျှိုင်းသျှိုင်း

ကာနယ်စလေဒင် က
 စုဖုရားလတ်ကို
 'ဆိုဖီယာဆလီနာ' ဟု
 ခေါ်ခဲ့သည်ဆို၏
 ဤသည်ကို
 မြန်မာစာရေးဆရာများက
 အကောင်းထင်၍
 လိုက်ရေးနေကြသည်

စုဖုရားလတ်အတွက် ဂျော့ခ်လ်ချက်

မောင့်သုံးစွေ

(၀၀၁ : ၀၀၂)

အမှန်မှာ
 စလေဒင်သည်
 စုဖုရားလတ်အား
 ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်
 နာမည်သိမ်းဖြင့်
 ကျော်ကြားခဲ့သော
 မက်ဆာလီနာ
 အဂ္ဂရစ်ပီနာ
 မေရီအင်တိုင်းနက်
 စသည်
 ၁၇ ရင်မများနှင့်
 တစ်တန်းတည်း
 ထား၍
 ခေါ်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်

အမှန်မှာ ဤဆောင်းပါးအမည်ကို
 ‘သီပေါမင်း
 မိဖုရားခေါင်ကြီးအတွက်
 လျှောက်လဲချက်’
 သို့မဟုတ် ‘သီပေါမင်း၏
 နန်းမတော်ဖုရားအတွက်
 လျှောက်လဲချက်’ဟူ၍သာ
 ရေးချင်ပါသည်။ သို့သော်
 လူတိုင်းက စုဖုရားလတ်...
 စုဖုရားလတ်ဟု တစ်စုတည်း စု၊
 တစ်လတ်တည်း လတ်နေကြ၍
 ယခုလို ‘စုဖုရားလတ်အတွက်
 လျှောက်လဲချက်’ဟုသာ ရှေ့နေပီပီ
 အမည်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
 ‘စုဖုရားလတ်နှင့်ပတ်သက်၍
 ရှင်းရလျှင်’ဟူ၍
 ဆောင်းပါးတစ်စောင်ကို
 အလင်္ကာဝတ်ရည်ဂျာနယ်၊
 အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၁)၊ (၂၀၁၀)
 မေလတွင် ရေးသားခဲ့သည်။
 စာရေးသူ၏
 ‘ကုန်းဘောင် စာပန်းချီ’
 စာအုပ်တွင်လည်း ပါသည်။
 ထိုဆောင်းပါးတွင်
 အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများ၊
 မြန်မာစာရေးဆရာများက
 စုဖုရားလတ်နှင့်ပတ်သက်၍
 အကောင်းမြင်ရှုထောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ
 ရေးသားခဲ့ကြသည်နှင့်ပတ်သက်၍
 ရှင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ယခုတစ်ဖန် ဆက်လက်၍
 ‘စုဖုရားလတ်အတွက်
 လျှောက်လဲချက်’ဟု
 ထပ်မံရေးသားရခြင်းမှာ
 အကြောင်းပေါ်လာ၍ ဖြစ်၏။
 လွန်ခဲ့သည့် ၂ လ၊ ၃ လခန့်ကဟု
 ထင်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့
 မြို့မကျောင်းလမ်းရှိ
 အမျိုးသားဇာတ်ရုံတွင်
 ‘ပါတော်မူ’ဇာတ်ကို
 သဘင်ဦးသျှောင် မင်းသားကြီး
 ဦးဖိုးစိန်၏ မြေး၊ မြစ်များက ဦးစီး၍
 က၊ခဲ့သည်။ ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏

မြေးမြစ်များအပြင် ရွှေမန်းဦးတင်မောင်
 ၏ သားများ၊ ဦးစိန်မာဒင်၏ သားများ
 စသည်တို့ ပါဝင်ကပြကြသည်။
 စာရေးသူအနေဖြင့် ထိုပါတော်မူ
 ဇာတ်ကို သွားကြည့်ရာ သီပေါမင်းက
 သူမိဖုရားအား စုရေ... စုရေဟု တစ်စု
 တည်းစုနေသည်ကို မြင်ရကြားရသည်။
 သီပေါမင်းသည် သူ၏ မိဖုရားအား
 မိဖုရားမဖြစ်မီ ချစ်သူဘဝကတည်းက
 နှင့် မိဖုရားဖြစ်ပြီးနောက်လည်း ‘နှမ
 လေး’ဟုသာ ခေါ်ခဲ့သည်။ မိဖုရားက
 လည်း မောင်တော် ရွှေနန်းရှင်ကို ချစ်သူ
 ဘဝက ‘သီပေါမောင်မောင်’ဟု ခေါ်ခဲ့
 ပြီး ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သောအခါ ‘ဘုန်းတော်
 ကြီးဘုရား’ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။
 သမီးတော်များကပါ ဤသို့ပင် လိုက်၍
 ခေါ်ရ၏ဟု မိလိုက်သူများက ပြောပြ၍
 သေသေချာချာ သိရပါသည်။
 ဇာတ်က၊ရာတွင် တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်
 ချက်ချမှည့် အခန်း၌ သီပေါမင်းက-
 ‘စုသဘော... စုသဘော...’
 ဟု မိန့်တော်မူနေလေရာ စုဖုရား
 လတ်ကပင် အရာရာ ဦးဆောင်ဦးစီး၍
 အုပ်ချုပ်နေလေဟန် ဖြစ်နေသည်။ ဤ
 ပြကွက်များသည် မိဖုရားကြီး စုဖုရား
 လတ်အား ချစ်လွန်း၍ ဦးစားပေးလေ
 ဟန် မကျဘဲ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်
 ပြီးမှ အရာရာတွင် ပြီးလေဟန်၊ နန်း

တော် တစ်နန်းတော်လုံးနှင့် ဘုရင်ကိုပါ
 ချုပ်ကိုင် ဩဇာပေးလေဟန် ကျနေတော့
 သည်။ နဂိုကမှ နိုင်ငံခြား စာရေးဆရာ
 များနှင့် ထိုစာရေးဆရာတို့၏ လေကို
 ဖမ်း၍ လိုက်ရေးသော မြန်မာစာရေး
 ဆရာတို့ကြောင့် မကောင်းပြော ခံရဆုံး
 ဖြစ်နေသော စုဖုရားလတ်သည် ဇာတ်၏
 ဗီလိန်၊ လူကြမ်းမကြီး ဖြစ်သွားရတော့
 သည်။
 ပါတော်မူစဉ်က အရှင်နှစ်ပါး
 သဘောပေါ်သို့ တက်တော်မူသွားကြ
 သည့် ပုံကို မည်သည့်ဇာတ်ပုံဆရာကမျှ
 ရိုက်ထားခြင်း မရှိပါ။ ဗြိတိသျှတို့က
 ယန်းချီကား ရေးဆွဲထားခြင်းသာ ရှိပါ
 သည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ပါရီ တစ်ဦးက
 ဟာရိုက်နီး မှန်အိမ်ကို လက်တစ်ဖက်က
 ဆွဲပြီး တစ်ဖက်က လမ်းပြနေသည်။
 အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ဦးက ကုန်းပေါင်
 ပေါ်သို့ တက်ရန် အရှင်နှစ်ပါးကို လက်
 ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြနေသည်။ စုဖုရား
 လတ်သည် သဘောပေါ်သို့ ကြွတော်မူ
 ရန် မဝံ့မရဲ၊ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသော
 သီပေါမင်းကို အားမရဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့
 တက်လာကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်
 ကို လက်ဆွဲခေါ်သည့်နှယ် ဘုရင်လက်
 ကို ဆွဲကာ ရဲရင့်တည်ကြည်သော
 မျက်နှာဖြင့် ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ တက်
 လာခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်ပန်းချီပုံကိုပင်
 မြန်မာများက ထပ်မံရေးဆွဲလာခဲ့ကြ
 သည်။ သူ့ကျွန်မစံပြီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
 ၌လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ပြသခဲ့သည်။
 မြန်မာဘုရင်တို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ
 နန်းကျဘုရင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဘုရင်၏
 လက်ကို မည်သူကမျှ ဆွဲ၍ခေါ်ရိုး မရှိ
 ပါ။ ဘုရင်ကလည်း မင်းမာန်ဖြင့် အဆွဲ
 ခံရိုး မရှိပါ။ သီပေါဘုရင်၏လက်တော်
 ကို မိဖုရားက ဆွဲခေါ်တော်မူရာ ဘုရင်
 က မလိုက်ရဲသည့်သဘော သို့မဟုတ်
 စိုးရွံ့ထိတ်လန့်သည့်သဘော။ ဤ
 သဘော နှစ်ရပ်စလုံးသည် သီပေါ
 ဘုရင်၏ သိက္ခာကျလှသည်ဟု ထင်ပါ
 သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်
 မျှပင် သီပေါမင်းက သတ္တိမရှိလေဟန်

ဖြစ်နေသည်။

မျိုးဆက် ၃၂၄ ဆက်မျှသော အနောက်တိုင်း သမိုင်းဆရာများ၊ မှတ်တမ်းဆရာများသည် သီပေါမင်းကို ယစ်ထုတ်ကြီးသဖွယ် ရေးခဲ့ကြပြီး စုဖုရားလတ်ကိုလည်း မိန်းမဆိုးကြီး တစ်ယောက်ပမာ ရေးခဲ့ကြ၏(ဒေါ်ရီသီဝုဒ်မင်း၊ ဟယ်လင်ထရေဂါနှင့် ဆာကစ် ဟန့်စီတို့လောက်သာလျှင် ခြင်းချက်ထား၍ရနိုင်မည်ထင်ပါသည်။)။ သူတို့က ဤနယ်၍ပုံ ရေးသားကြခြင်းမှာ ၈၁၅၊ ၈၁၆ ယစ်ထုတ်ကြီးဘုရင်၊ လူသတ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောဘုရင်၊ ဘုရင်ထက် ဆိုးသည့် မိန်းမဆိုးကြီး မိဖုရားတို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှတို့က ကယ်တင်ကြရလေဟန် ဆိုလို၍ ရေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ပရင်တာကတစ် ကွပ်ကဲသည့် တစ်သောင်းငါးထောင်သော အင်္ဂလိပ်တပ်ကြီးသည် အထက်မြန်မာပြည်ကို စစ်ကြေညာ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်နည်းတူ ဟာပေးအမျိုးပြုသော အနောက်တိုင်း သမိုင်းဆရာ အုပ်ကြီး တစ်အုပ်လုံးသည် စုဖုရားလတ်ကိုလည်း စစ်ကြေညာခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့သည် စုဖုရားလတ်ကို ရွံ့ပုပ်များနှင့် ဝိုင်းပက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဟု ဆရာ မြသန်းတင့်က သူ၏ ‘ဂေါ်ဝိန်အလွမ်း’တွင် ရေးသားခဲ့သည်။

မန္တလေး သိမ်းပိုက်ရေးတပ်များနှင့် အတူပါလာသည့် ကာနယ်စလေဒင်က စုဖုရားလတ်ကို ‘ဆိုဖီယာဆလီနာ’ ဟု ခေါ်ခဲ့သည်ဆို၏။ ဤသည်ကို မြန်မာစာရေးဆရာများက အကောင်းထင်၍ လိုက်ရေးနေကြသည်။ အမှန်မှာ စလေဒင်သည် စုဖုရားလတ်အား ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သော မက်ဆာလီနာ၊ အဂ္ဂရစ်ပီနာ၊ မေရီအေတို့င်းနက် စသည့် ဘုရင်မများနှင့် တစ်တန်းတည်းထား၍ ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းမဟုတ်ပါ။ သီပေါမင်း၏အမှားဟူ သမျှသည် စုဖုရားလတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

စုဖုရားလတ်က အစစအရာရာကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခွန်တော်ငွေများနှင့် အခြားသော အခိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းများ အားလုံးကို စုဖုရားလတ်ထံ ဆက်သရကြောင်း စလေဒင်က ရေးခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာမတ် (ဆရာမတ်ကြီး)က-

‘ကျွန်ုပ်သည် သူ(စုဖုရားလတ်)ကို ကလေးဘဝကတည်းကပင် သိရှိခဲ့ပြီး ရက်စက်၍ လတ်စားချေတတ်သော သဘောရှိကြောင်းကို တွေ့ခဲ့သည်။ သူမယ်တော်သည် စုဖုရားလတ်၏ချို၊ ယွင်းချက်ကို သိသော်လည်း လွန်လျှံထားသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆင်ဖြူမရှင်တို့ စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ‘ဟုတ်တယ်...သမီးတော်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ သူငယ်ကလေး’ဟု သူ၏ သမီးတော်ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ဣတ္ထိလိင်နာမ်စားဖြင့် မပြောဘဲ ပုလ္လိင်နာမ်စားဖြင့် ပြောသည်။ စုဖုရားလတ်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ငှက်ကလေးများကို ဖမ်းကာ အတောင်အလက် ချိုးဖဲ့ပစ်သည့် ရက်ရက်စက်စက် ကစားနည်းဖြင့် အပျင်းပြေ ကစားလေ့ ရှိသည်’

ဟု စုဖုရားလတ်အား ကလေးဘဝကပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လေဟန်ဆိုပြီး၊ မင်းညီမင်းသားအပေါင်း သတ်ဖြတ်သည့်ကိစ္စတွင် စုဖုရားလတ်သည်သာ တာဝန်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ သတ်ဖြတ်ရာတွင် ကလေးငယ်များအား အုတ်တံတိုင်းနှင့် ကိုင်ရိုက်သည့် ကိစ္စကို ဩဘာပေးခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် ရက်စက်ယုတ်မာ ကြမ်းတမ်းလေဟန် ဒေါက်တာ မတ်က ရေးခဲ့သည်။

စုဖုရားလတ်သည် မင်းညီမင်းသားအပေါင်း သတ်ဖြတ်သည့်ကိစ္စတွင် ဦးစီးဦးဆောင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ရက်စက်သူဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိပါ။ ဤကိစ္စတွင် သူတို့ သမိုင်းဆရာ အချင်းချင်းပင်လျှင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေရေးနေကြသည်။ ထိုစဉ်က စုဖုရားလတ် အသက် ၁၉ နှစ်သာ

ရှိသေးသည်။ ထိုမျှ ငယ်ရွယ်သည့် မြန်မာမိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ထိုမျှ ကြီးလေးသောအမှုကြီးကို ဆုံးဖြတ်၍ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းရန် မြန်မာ့မျက်စိဖြင့်ကြည့်လျှင်ပင် လွယ်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

ဖူးကား သစ်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ သား၊ ဝတ်လုံတော်ရ ဖူးကားက-

‘စုဖုရားလတ်သည် ရတနာဂီရီတွင် အကျဉ်းစံနေရစဉ်ကပင် စိတ်ဓာတ်ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိ၊ သူနှင့် ဆက်ဆံနေရသော အရာရှိများအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိမ်းမောင်းတတ်သည်’

ဟု ရေးခဲ့သည်။

အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်ကတော် လေဒီဒပ်ဖရိုင်က-

‘စုဖုရားလတ်ဟာ သူသဘောကွဲပြီဆိုရင် အဲဒီလူကို ချစ်တော့တာပဲ၊ သူသဘောမကွဲတော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီ လူကို သတ်ပစ်လိုက်တော့တာပဲ’

ဟု ဘာမျှမသိနှင့် သံယောင်လိုက်၍ ရေးသားခဲ့သည်။

တင် နီစင်ဂျက်စီ ကဆို လျှင် အင်္ဂလိပ်၏ ရာဇသံကို အကြောင်းပြန်ကြားရန် စည်းဝေးသည့် သီပေါမင်း၏ စစ်ကြေညာရေး အစည်းအဝေးတွင် စုဖုရားလတ်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ပြီး စစ်မတိုက်ရန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသော မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီးကို ပေးစားကာ ကင်းဝန်မင်းကြီးအား သတ္တိမရှိ၍ ယောက်ျားမဟုတ်၊ ‘ထဘီနှင့် ယပ်တောင် ယူခဲ့ကြစမ်း’ဟု အဖို့တော်တို့ကို ခိုင်းကြောင်းဖြင့် ရေးသည် (မြန်မာစာရေးဆရာတို့ကမူ ကျောက်ဖျံကို ယူခိုင်းကြောင်း ရေးသည်။)။ ထို့ကြောင့် သီပေါမင်း၏ မန္တလေးခေတ်ကို ‘ထဘီအုပ်စိုးမှု’ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်တို့က ရေးသားခဲ့သည်။

ဖီးလဒင်းဟောလ်က သီပေါမင်းနှင့် စုဖုရားလတ်တို့ နန်းတက်သည့်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍-

‘ဤကလေးများသည် ငါတို့က ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်

သော ကလေးများသာဖြစ်ပြီး ကစား မြူးထူးနေသော မဟာမျိုး မဟာနယ် များသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရာဇဝလ္လင်၏ ခြေရင်းတွင် ကစားနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ် နေခြင်း မဟုတ်ချေ။

ဟု ရေးခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုမူ စာရေးသူက ထောက်ခံချင်ပါသည်။ အမှန်မှာ ထိုစဉ်က နောက်ကွယ်မှ တိုင်းပြည်ကို ခြယ်လှယ်နေကြသူများမှာ ကင်းဝန်မင်းကြီး အမျိုးပြသော မျိုးမတ်များနှင့်ဆင်ဖြူမရှင်တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

အပျိုတော်တစ်ယောက်က ပြန်ပြောလေဟန်နှင့် ရေးသားထားသော ဖီးလဒင်းဟောလ်၏ရေးသားချက်တွင်-

‘ဗိဇုရားခေါင်ကြီးသည် မာနလည်းကြီး၊ အလိုလည်းကြီး၊ အချစ်လည်းကြီး၊ မျှော်မှန်းချက်လည်းကြီးသည်။ သူသည် လှတော့မလှပေ။ သူ၏ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်ပြီး တော်တော် ထူးခြားသည်။ အံ့ဩစရာကောင်း၍ သူ့မျက်လုံးမျိုးရှိသူ ရှားမည်။ သူသည် အလွန်မာနကြီးပြီး အလွန်ရက်စက်သည်။ သူမုန်းပြီဆိုလျှင် ထိုသူကို မည်သည့်အခါမှခွင့်မလွှတ်တော့ချေ’ ဟုလည်း ရေးခဲ့သည်။

သူ့စာအုပ်အလိုအရ ထိုအပျိုတော်မှာ သီပေါမင်း နန်းတက်ပြီး ၂ နှစ်အကြာတွင် ရောက်လာသော အသက် ၉ နှစ်မျှသာရှိသည့် ထားဝယ်မှ တရုတ်အမျိုးသား ကန်ထရိုက်တာတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဖီးလဒင်းဟောလ်သည် ထိုအပျိုတော် ပြောလေဟန်ဖြင့် ‘သီပေါ၏ မဟေသီ’ကို ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် စုဖုရားလတ်အကြောင်းကို အသက်သာဆုံး ရေးထားသည်။

မင်းညီမင်းသားများကို သတ်ဖြတ်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဟောလ်က-

‘ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို သတ်ဖြတ်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူတွင် တာဝန်ရှိသည်ကိုမူ ကျုပ်မပြော

နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ်သည့် ဘုရင်နှင့် သူမဟေသီဖြစ်လာမည့် မိန်းမပျိုတို့တွင်မူ အပြစ်မရှိဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်’

ဟု အမှန်အတိုင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။ စုဖုရားလတ်နှင့်ပတ်သက်၍ သက်သက်ညာညာ ရေးသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် အပေါ်စီးမှ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားအနောက်တိုင်း စာရေးဆရာ၊ မှတ်တမ်းဆရာများကား စုဖုရားလတ်ကို မိန်းမကြမ်းကြီး၊ သွေးဆာနေသည့် ဘီလူးမကြီးအဖြစ် ရေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ရေးသားချက်နှင့်ပါးစပ်ရာဇဝင်တို့ ပေါင်းလိုက်သည့်အခါတွင် စုဖုရားလတ်သည် ကြောက်စရာ၊ မိန်းမကြမ်း၊ မိန်းမဆိုး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

၁၉ ရာစုနှစ်သည် ဗြိတိသျှကျဖြင့် နယ်ချဲ့စနစ် အထွတ်အထိပ်ရောက်နေသော ခေတ်ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့တို့သည် ကိုလိုနီတိုင်းပြည်များကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ လုယက်သိမ်းယူနေကြသည်။ သီပေါမင်း နန်းတက်သော အချိန်၌ မန္တလေးအစိုးရသည် ဥရောပနိုင်ငံများနှင့် အဆက်အဆံရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အီတလီနှင့် သဟာယမဟာမိတ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနေပြီ။ ပြင်သစ်နှင့်လည်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးစာချုပ် ချုပ်ရန် ဆွေးနွေးပြီးပြီ။ ရုရှ ဧကရာဇ်နှင့် ချစ်ကြည်စွာ ဆက်ဆံကြရန် မင်းတုန်းမင်းက ကမ်းလှမ်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ချောင်းနေသော(ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီကို သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်သော)နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်သည် မန္တလေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်၍ စိတ်မချ ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးကို မျှီရန် ကြံရွယ်ထားရာ ယခုကဲ့သို့ အခြားနိုင်ငံများနှင့် အဆက်ဆံ၊ အဆက်သွယ် ပြုလာသောအခါ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးလာသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းရှာကာ မြန်မာနိုင်ငံကို အပြီးအပိုင် ဝါးမျိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော အချိန်တွင် မြန်မာ့ထီးနန်း

ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မည်သည့်ဘုရင်မဆို နယ်ချဲ့၏သားကောင် ဖြစ်မည်မှာ မလွဲပါ။ သီပေါမင်းနှင့် စုဖုရားလတ်တို့သည် ထိုသို့ သားကောင် ဖြစ်ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောမသမိုင်းတွင် အဂ္ဂရစ်ပီနာသည် သားတော်မှတစ်ဆင့် တိုင်းပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ သားတော်၏ ယောက္ခမကို သတ်၍ သားတော်၏ မိဖုရားကို နယ်နှင့်ခဲ့၏။ ပြင်သစ်မိဖုရားမေရီအင်တိုင်းနက်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီး၏ အဖိုးတန်ရတနာများကို သူတို့ဩစထရီးယန်းမင်းဆက်သို့ ဆက်ခံနိုင်ရန် အလှူသုံးစား လုပ်ခဲ့၏။ ပြည်သူလူထုကို ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခဲ့၏။ မိဖုရားကြီး စုဖုရားလတ်သည် ဤအမှုမျိုးများကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ စုဖုရားလတ်ကို မြန်မာပြည်သူတို့ တော်လှန်ရေးက နန်းချခဲ့ခြင်းမဟုတ်၊ နယ်ချဲ့က နန်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင် အနောက်တိုင်း သမိုင်းဆရာတို့သည် စုဖုရားလတ်အား အဂ္ဂရစ်ပီနာမျှ ရက်စက်လေဟန်၊ မေရီအင်တိုင်းနက်လောက် တရားမျှတမှု ကင်းလေဟန် ရေးသားခဲ့ကြလေသည်။(သူတို့ရေးသားချက်များကို ထောက်လျှင် စုဖုရားလတ်၏ စရိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုသေချာသည်မှာ ‘စုဖုရားလတ်သည် ရဲရင့်၍ထက်မြက်သော စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။’ ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။)

ထို့ကြောင့် မြန်မာစာရေးဆရာတို့က အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာတို့ကို သံယောင်လိုက်၍ မရေးသင့်ပါ။ ဇာတ်သဘင်၊ ရုပ်ရှင်က သူများကလည်း သံယောင်လိုက်၍ မကကြသင့်ပါ။ သို့မှသာ ‘ဒို့အရှင်... ဒို့သခင်ကို မျှော်မှန်းရှည်၊ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ပါတော့သည်’ ဆိုသည့် သီချင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိပေမည်။ မဟုတ်မူ ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ဆိုးဝါးခဲ့သော အရှင်နှစ်ပါးအား မေ့ပစ်လိုက်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ ■

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၅

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာမ မနှင်းဖွေး ရေးသားပြီး

၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင်
ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် 'ဆင်သာဆင် မယဉ်သည့်ပန်း' ဝတ္ထုရှည်ကို
ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။ ဤဝတ္ထုမှာ ရှုရှုနိုင်ငံတွင်
ရှုရှုဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော
ဝတ္ထုရှည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

မနှင်းဖွေး

ဆင်သာဆင် မယဉ်သည့်ပန်း

ပြောရမည်ဆိုလျှင် မူယာသည် တစ်ယောက်လုံးကို အိတ်ကွက်
အိတ်ကိုကြီးကို မရရအောင် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိတ်ကိုကြီးနှင့်မယူခင် ပတ်သက်မိစဉ်ကတည်းက အမေ
ကလည်း သဘောမတူ၊ ညီမလေးကလည်းဖျက်၊ အရင်းနှီးဆုံး
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝိုင်းတားကြသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေထဲက မူယာနှင့် ဖြိုင်ဘက်တွေကတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့သုမဲ့၊ ခွဲသူ
ခွဲလေ။

'သမီးရယ်၊ ဒီလူကလွဲပြီး သမီး သိယောစဉ်တွယ်စရာ
တခြားယောက်ျား မရှိတော့ဘူးလားကွယ်၊ သူတစ်ပါးအိမ်ရာ
ဆိုတာ မပြစ်မှားကောင်းဘူး သမီး။ နောက်ပြီး မိန်းမချင်း
ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ခမ်း၊ သမီးကြောင့် ဟိုတစ်ဖက်က ဇနီးမရော
ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစမ်း။ ယောက်ျား
မရှားပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးရှုပ်ရည်၊ သမီးပညာရှိ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ယောက်ျားတွေကို သမီး တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လူမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့အလုပ်ကိုမှ လုပ်ချင်
ရတာလဲ သမီးရယ်'

အမေသည် မူယာကို မျက်ရည်ခက်လက်နှင့် ရက်ပေါင်း
များစွာ၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နားချခဲ့ဖူးသေးသည်။ သို့သော်
အမေမျက်ရည်စတိုသည်လည်းကောင်း၊ အမေစကားလုံးတိုသည်
လည်းကောင်း မူယာ၏ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်အပေါ် အခြေခံ
သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တိမ်းစောင်းယိုင်နှံ့ခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်
နိုင်ခဲ့။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မူယာ မပြင်လို၊ မပြင်နိုင်၊ မပြင်
တော့ပြီ။ ရရှိသည့်အခွင့်အရေးကို အမိအရ မလွှတ်တမ်းပင် အရ
ယူတော့မည်။ လက်လွှတ်အဆုံးရုံးခံလို့ မဖြစ်။ ဒီအခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်ရလျှင် မူယာတစ်သက် ကြီးပွားဖို့လမ်း ရှိနိုင်တော့မည်

မဟုတ်ပေ။

မူယာ ကြီးပွားချင်သည်။ ဟုတ်သည်။ မူယာ သိပ်ကို ကြီးပွားချင်သည်။ ချမ်းလည်း ချမ်းသာချင်သည်။ လူတကာ မော်ကြည့် အားကျရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်သည်။ ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့်မားမားထားသည့် မိန်းကလေးများ စာရင်းကိုကောက်လျှင် မူယာ ထိပ်ဆုံးက ပါလိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့တစေ 'ခါချင်ကောင် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးမြို့မယ့် ကြံ ခါးကမသန်' ဆိုသလို မူယာ ဘဝအကျိုးပေးက နံချာလှသည်။ မူယာသည် ချမ်းသာသော မိဘက ဆင်းသက်လာသူမဟုတ်။ ရာထူး၊ ဂုဏ်သိန်နှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းသော မိဘက ပေါက်ဖွားလာသူလည်း မဟုတ်။ သာမန် လူတန်းစား မိဘ၏သားသမီးသာ ဖြစ်လေသည်။

မူယာအဖေက အရာရှိမဟုတ်သော ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ အဖေ အသေစောခဲ့သဖြင့် မူယာ ဆယ်တန်းမအောင်ခင် ကျောင်းထွက်၍ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသည်။ အမေ၏ မရောင်းတတ်ရောင်းတတ် ရောင်းရသော အိမ်ဆိုင်လေးမှ ဝင်ငွေနှင့် မူယာ၏ အကူစာရေးလစာပေါင်းပြီး ညီမလေးကို ကျောင်းထားရင်း ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

အဖေဆုံးစဉ်က တဒဂံ ဝမ်းနည်းအားငယ်မိသည်ကလွဲ၍ မူယာ စိတ်ဓာတ်မကျ။ 'တစ်နေ့ ငါ ကြီးပွားမှာပဲလေ' ဟု မိမိကိုယ်ကို အားတင်းကာ ယုံကြည်မှုအပြည့် ထားရှိခဲ့သည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ဆယ်တန်းဖြေသည်။ အောင်သည်။ အားမာန်အပြည့်နှင့်လုပ်သားကောလိပ်ကို ဆက်တက်သည်။ ငါးနှစ်

မူယာက သိပ်လှလွန်းတယ်
ကျမ်းတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့၊ ဖွဲ့လို့ရတဲ့ အလှမျိုးပါ
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူမှ မူယာအလှကို
စာမဖွဲ့စေချင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း မဖွဲ့ဘူး။ မူယာကို
အလှကြောင့်လည်း မကျော်ကြားစေချင်ဘူး။ အဲဒီအလှဟာ
မူယာကို ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးပေးမှာ စိုးတယ်

ပြည့်တော့ ဘွဲ့တစ်ခုရလာသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ဘွဲ့နှင်းသဘင်တွင် ဘွဲ့တက်ယူသည်။ အမေနှင့်ညီမလေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီရံ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ မှန်ပေါင်သွင်း၍ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းတွင် ချိတ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

အဲ...သည့်နောက်ပိုင်းမှ မူယာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ အလုပ်ဝင်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ရခဲ့သော အောက်တန်းစာရေးရာထူးသည် အနေမြဲလွန်းလှသည်။ ရှေ့မတိုးဘဲ ရပ်တန့်နေသည်မှာ စိတ်မရည်ချင်စရာ။

အခြားဝန်ကြီးဌာနများတွင် ကိုယ့်နယ် စောစောစီးစီး အလုပ်ဝင်ကြသူတွေကတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရာထူးတွေ

တက်ကုန်သည်။ တချို့ အထက်တန်းစာရေး၊ တချို့ ဌာနခွဲစာရေး၊ မူယာနှင့် လုပ်သားကောလိပ်တက်ဖက်၊ ဆေးမှတ်တမ်းရုံးမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားပညာသင်သွားပြီးလို့ ပြန်လာတော့မည်။ မူယာမှာသာ ဒုံရင်း ဒုံရင်း။

ဌာနပြောင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ လက်တွေ့တွင် မလွယ်။ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ခေါ်သော အလုပ်စာမေးပွဲ တစ်ခု၊ နှစ်ခုလည်း ဝင်ဖြေကြည့်သေးသည်။ ရေးဖြေပင် အောင်အောင် မဖြေနိုင်။ ဒီတော့ ရာထူးကြီးကြီး ရရှိဖို့ကို အားလျှော့ရပြန်သည်။

ဒီလို ဦးနှောက်စားသော အရည်အချင်းများ ပါးရှားသော်လည်း မူယာမှာ အားကိုးစရာတစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ အခြားမဟုတ်၊ ရုပ်ရည်။ မူယာ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာ၊ မူယာကို လှသည်ဟုတော့ အများက ပြောကြသည်။ မျက်နှာလည်း လှသည်တဲ့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးအဆစ် ကျကျလှပပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်တဲ့။

ကိုမင်းဦး၏ အပြောကတော့ တစ်မျိုး။ မူယာမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း မောလျှော့ သက်ပြင်းချ၍...

'မူယာက သိပ်လှလွန်းတယ်။ ကျမ်းတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့၊ ဖွဲ့လို့ရတဲ့ အလှမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူမှ မူယာအလှကို စာမဖွဲ့စေချင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း မဖွဲ့ဘူး။ မူယာကို အလှကြောင့်လည်း မကျော်ကြားစေချင်ဘူး။ အဲဒီအလှဟာ မူယာကို ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးပေးမှာ စိုးတယ်'

သူက ကဗျာယောင်ယောင်၊ စာယောင်ယောင် သမားဆိုတော့ ထိုကဲ့သို့ စကားဆန်းဆန်းပြားပြားလေးများလည်း ပြော

တတ်သည်။ မူယာကိုလည်း အလှဂုဏ်ကြောင့် မကျော်ကြားစေချင်ဘူးတဲ့လေ။ မူယာသည် သူပြောသမျှကို ရယ်၍သာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဪ ကိုမင်းဦး၊ ကိုမင်းဦး။ သူက မူယာတို့နှင့် တစ်ရပ်တွက်သားတွေပါ။ သူ့မဗျာ မူယာအချစ်ကို ခွဲပဲနှင့် တောင်းခံလာခဲ့သည်မှာ

လည်း နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ မူယာက ဘယ်လိုပဲ ခါထုတ်၊ ခါထုတ် တပဲလည်လည် ဝဲနေသူဖြစ်သည်။

တွေ့ကြည့်တော့လည်း ကိုမင်းဦးကို မူယာ ခင်တော့ခင်ပါသည်။ ယောက်ျားပီသသော ဥပမိရုပ်၊ တည်ကြည်သော စိတ်နေသဘောထား၊ အေးဆေးသော အမူအကျင့်တို့ကြောင့် အပြစ်ပြောစရာတော့ မရှိလှပါ။ သို့သော် ခက်နေသည်က သူကလည်း ဘွဲ့ရ အောက်တန်းစာရေး၊ ကိုယ်ကလည်း ဘွဲ့ရ အောက်တန်းစာရေး။ ဒီနှစ်ယောက် ပေါင်းလို့ကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းစားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကိုမင်းဦး၏အချစ်ကို လက်မခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလေတော့။

သူငယ်ချင်းအရင်းအချာတွေကတော့ မူယာကို ကိုမင်း ဦးနှင့် ဝိုင်းတွန်းကြသည်။

‘ကိုမင်းဦးက နင့်ကို တော်တော်ချစ်တာဟ’

‘မူယာ ရွေးချယ်သင့်တဲ့သူဟာ ကိုမင်းဦးပဲ’

‘ကိုမင်းဦးက ရုပ်ရော၊ ပညာရော ရှိတယ်။ သဘောလည်း ပြည့်တယ်။ အလားအလာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဟာ၊ နင် မငြင်းသင့်ဘူး’

ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော မူယာကတော့ ခေါင်းမာမာနှင့် ခေါင်းခါခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရှင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ အခုလို ပြောသည်။

‘ဟယ်... ယောက်ျားတွေ ဘာတွေ ယူမနေနဲ့။ ဒုက္ခများတယ်။ နင့်လို ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသာလျှောက်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်’

အားလုံးထဲမှာတော့ သူ့အကြံပေးချက်ကို မူယာ သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့လိုပင် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ပြောလာတော့ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်စိတ်လေး ဝင်လာသည်။ ဖြတ်လမ်း သူဌေးဖြစ်နည်းတွင် ဤနည်းက အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သတင်းစာတွင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အသစ်ခေါ်သည့်ကြော်ငြာတစ်ခုပါလာတော့ မူယာ ဝင်လျှောက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဪ... တကယ်တော့ စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့က တခြားစီပါလား။ သိပ်မခက်ပါဘူးဟု ထင်ထားသည့် သရုပ်ဆောင်ခြင်းပညာသည် သူ့အတွက် အတော့်ကို မလွယ်မှန်း အင်တာဗျူးဝင်မှ သူ သိလိုက်ရသည်။ သူ အသက်ပါအောင်လည်း မရယ်တတ်၊ အသက်ပါအောင်လည်း မငိုတတ်။ အပြင်တွင်လှသော သူ့မျက်နှာသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ရုပ်သေကြီး ဖြစ်နေသည်။ အသားဖြူလွန်းသဖြင့် ဓာတ်ပုံမစားဟု ဆိုသည်။ အပြင်တွင် ပြည့်ဖြိုး၍ ကြည့်ကောင်းသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်သည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဝအိုင်အိုင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ အရွေးချယ် မခံခဲ့ရ။ ဒီလိုနှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဘဝကို သူ့အိပ်မက်ထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ဒီနောက် စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျနေချိန်တွင် မူယာ အထက်အရာရှိ ဦးနေအောင်ကတစ်ဆင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် သိကျွမ်းခွင့် ရလာသည်။ တကယ်တော့ မူယာတို့အဆင့် အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သိကျွမ်းဖို့ နေနေသာသာအနားပင် သိနိုင်ဖို့မလွယ်။ အဆင့်ချင်းက ကွာမှကွာ။ သို့သော် ဦးနေအောင်နှင့်ကတော့ တစ်မြို့တည်းသားလည်းဖြစ်၊ တူသားတပည့်လိုလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးနေအောင် ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် နီးစပ်ခွင့် ရလာခြင်းဖြစ်သည်။

ရည်မှန်သော အစ်ကိုကြီးနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခွင့်ရတော့မှပဲ အောက်တန်းစာရေးများ အထက်တန်းစာရေးရာထူး တိုးသည့်အသုတ်ထဲတွင် မူယာ ပါသွားခဲ့လေသည်။ ဝန်ကြီးဌာနချင်း မတူသော်လည်း လူကြီးချင်း ပြောကြသည့် စကားလေး

တစ်ခွန်း သို့မဟုတ် နှုတ်၏စောင်မခြင်းတစ်ချက်က မည်မျှအရေးပါအရာရောက်ကြောင်း မူယာ ဒိဋ္ဌ ခံစားနားလည်လိုက်ရသည်။

မူယာ ရာထူးတော့ တိုးသွားသည်။

သို့တစေ အစ်ကိုကြီးကို မူယာ ပေးဆပ်လိုက်ရသော ကျေးဇူးတရားကား ဘဝတစ်ခုလုံးပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ဒီအတွက်တော့ မူယာ ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲမှု မဖြစ်ခဲ့။ ဝမ်းနည်းပက်လက်လည်း ဖြစ်မနေတော့။ ဘဝတက်လမ်းအတွက် အမှီကောင်းတစ်ချက်ရပြီဟု တွေးကာ မိမိဆုံးရုံးမှုအတွက် စိတ်ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

မူယာဆရာ ဦးနေအောင်တစ်ယောက်လည်း သုံးနိုင်ငံလေ့လာရေးခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပေပြီ။

အစ်ကိုကြီးနှင့် ရင်းနှီးမှုတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာသည်နှင့်အမျှ အစ်ကိုကြီး၏ဘဝကိုလည်း မူယာ ပို၍သိနားလည်လာရသည်။ စင်စစ်တော့ အစ်ကိုကြီး၏ဘဝက အများထင်ထားသလို ဖျော်ရွှင်စရာအတိတော့ မဟုတ်ပါ။ နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင် အဘွားကြီးကို ဇနီးပြု၍ သာယာမှုကင်းမဲ့သော အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးနေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် တွေ့သည့်အချိန်တိုင်း မူယာက အစွမ်းကုန် ယုယသည်၊ ပြုစုသည်။ နားလည် စာနာစိတ်ဖြင့် ကြင်နာပြသည်။ ဒီတော့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော အစ်ကိုကြီးသည် မူယာမှ မူယာ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ကာ မတွေ့ရမနေနိုင်သည့်သည်းလျပ်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဒီအတွက်ကြောင့်လည်း မူယာ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အစ်ကိုကြီးက မူယာကို လူသိရှင်ကြား မဟုတ်သည့်တိုင် လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေး၍ ဒုတိယဇနီးအဖြစ် တရားဝင်စေခဲ့သည်။ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်လည်း ထားပေးပြီဆိုမှတော့ မူယာအနေနှင့် အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရင်း ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့လေ။

ဘယ်လိုပဲ သိုသိုသိပ်သိပ်နေနေ သတင်းစကားများ ပြန့်ပွားလွယ်လိုက်ပါဘိ။ မယူခင်ကလည်း ပြောလိုက်ကြသည့်အတင်း။ ယူပြီးပြန်တော့လည်း ဆိုလိုက်ကြသည့် အဖျင်း။

‘သူများယောက်ျားယူပြီး မျက်နှာကတော့ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲဟေ့’

‘သူမို့လို့ပဲနော်၊ တို့များသာဆိုရင် ရှက်တာနဲ့ လဲသေမိမှာ’

‘အိုးနဲ့ဆန် တန်ရုံမမှန်းတော့ မယားငယ်ဖြစ်တာပေါ့’

ကွယ်ရာမှာရော၊ မကြားတကြားရော ပြောလိုက်ကြသည့် မလိုတမာရှိသူများ၏ စကားကို မူယာ ဂရုစိုက်မနေတော့။ ပြောကြပါစေ။ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်ဆို မဟုတ်လား။

ထူးလည်း မထူးတော့ပြီမို့ မူယာ ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုကော့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရဲရဲပင် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဘို့

ပြောသလို တကယ်ပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းလို ပုံမှန်ရုံးတက်သည်။ လုပ်စရာရှိ လုပ်သည်။ အလုပ် ကိစ္စပြောစရာရှိ ပြောသည်။ ဆိုစရာရှိ ဆိုသည်။ အချိန်တန် ရုံးဆင်းသည်။ ဘာမထီ မျက်နှာထားနှင့် အရွဲ့တိုက် နေပြလိုက် တော့ သူများအတင်းပြောမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သော ကိုအော့၊ မအော့တို့ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ကုန်သည်။ ကဲ ဘာ တတ်နိုင်ကြသေးလဲ။

ထို့ပြင် ရုံးမှာ မူယာက သူတကာထက်သာအောင် ဝတ်ပြ လိုက်သည်။ သူတကာထက်သာအောင် စားပြလိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို နေပြလိုက်သည်။ လအတန်ငယ် ရလာ၍ မူယာအပေါ် ဖိနှိပ်၍ မရမှန်း သိလာသောအခါ စောစောက နှုတ်ခမ်းမဲ့သူ၊ ရွံသူတွေ သူထဲပါး တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာကြပြန်သည်။ ဝိုင်းလာကြပြန်သည်။ အရေးတယူ လုပ်လာကြပြန်သည်။

သူများ အမာပ ပြောတတ်သည့် နေရာတွင် ဘွဲ့တံဆိပ် ပေးလောက်အောင် ထူးချွန်သော မစန်းမြင့်တစ်ယောက်များ တကယ် ရယ်ရသည်။

တစ်ရက်က မလာစဖူး အလာထူး၍ စောစောစီးစီး မူယာစားပွဲကို ကူးလာသည်။ မပြီးနိုင်၊ မလိမ်းနိုင် ဖိုသီဖတ် သိနှင့်။ မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်နှင့်။ သူကလေးအငယ် ဆုံး သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်သဖြင့် ညက ဆေးရုံတင်လိုက် ရသည်တဲ့။ ငွေတစ်ရာလောက် အရေးတကြီး လိုသည်တဲ့။ လွယ်လျှင် ခဏလှည့်ပါတဲ့။ လကုန်သည်နှင့် ချက်ချင်း ပြန် ဆပ်ပါမည်တဲ့။

မူယာ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အစ်ကိုကြီးက မူယာကို လူသိရှင်ကြား မဟုတ်သည့်တိုင် လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေး၍ ဒုတိယဇနီးအဖြစ် တရားဝင်စေခဲ့သည်

*သူများ ယောက်ျားယူပြီး မျက်နှာကတော့ ခပ်ပြောင် ပြောင်ပဲဟေ့*ဟု သူ ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင် တော့ မူယာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ *မရှိဘူး*ဟု တစ်ခွန်းတည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်မည် စိတ်ကူးပြီးမှ အတွေးတစ်မျိုး ပြန်ဖြစ်ကာ နံရံဘက် ကပ်ထားသော နိုင်ငံခြား ဖြစ် သားရေ လက်ပွေ့အိတ်ကို ဟန်ပါပါ ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ ခလုတ်ကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး သုံးရွက်ထပ်ထား သော ရာတန်ထဲမှ တစ်ရွက်ကိုယူ၍ မဆင်းမတွပင် ထုတ်ပေး လိုက်သည်။

တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မမေးမစမ်း၊ မငြင်းမဆန်ဘဲ လကုန်

ခါနီးရက်တွင် ရာတန်တစ်ရွက်ကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေး လိုက်သော မူယာအား သူ အတော် အံ့သြသွားပုံရသည်။ တစ်လ ၁၂၆ ကျပ်စား အောက်တန်းစာရေး မစန်းမြင့်တစ် ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားကိုဖြစ်လို့။ မူယာကတော့ သူ့ကို ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

နောက်တော့မှ *ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မူယာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ*ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ပြောသည်။ ရာတန်ကို လှမ်းယူသော လက်ကလေးများပင် တုန်လို့။

ရပါတယ်၊ အဆင်ပြေတော့မှ ပြန်ပေး

မူယာက အရေးမကြီးသလို တမင်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရာတန်လေးကိုင်းပြီး ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်း ထွက်သွား သော မစန်းမြင့်ကို ကြည့်၍ မူယာ ကျေနပ်စွာ ရယ်နေလိုက် သည်။ ဘာပဲပြောပြော မူယာကို ဖိနှိပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော မစန်းမြင့်တစ်ယောက် ခုတော့ ရေရေလည်လည် ဦးကျိုးသွား ပေပြီ။ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် အနိုင်ရလိုက်သည့်အတွက် မူယာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်အားရ၍ မဆုံးတော့။

ဒီလိုနှင့် ရက်မှလ၊ လမှနှစ်ကူးလာတော့ မစန်းမြင့်လိုပင် ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးနှင့်ပတ် သက်၍လည်းကောင်း မူယာရှေ့မှောက် ခယ၊ဝပ်စင်းသူတွေ မနည်းတော့။

တစ်ရုံးလုံးကို မူယာ အရွဲ့တိုက်နေမိသော်လည်း ကိုမင်း ဦးကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မူယာ အားနာသလိုလို ရှိ သည်။ သူကလည်း မူယာကို ရှောင်သည်။ မတွေ့အောင် ကြိုးစားသည်။ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် သတိထားသည်။

မလိုအပ်ဘဲ စာအုပ်တွေကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ဟန်ဆောင် သည်။ သို့သော် အဝေးမှာဆို လျှင်တော့ မူယာကို ကြေကွဲစွာ ငေး၍ ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီး မျက်တွင်းကြီးဟောက်ပက်နှင့် အရင်ထက် ပိုကျပါးလျားသွား သည်ကို သတိပြုမိသည်။

မေတ္တာသူ ဖုန်းစားကို

သနားသလိုလိုတော့ အရှိသား။ သို့ပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး ကိုမင်းဦးရေ၊ ရှင်က အစွမ်းအစမှ မရှိပေဘဲကိုး။

ခုတော့လည်း မူယာ တစ်လောကလုံးကို အန်တုပုံပြီ။ မူယာဘဝမှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ် ရှိနေသရွေ့ ဘာဆိုဘာမျှ မမူတော့။ ဘာဆိုဘာမျှ ထိမထင် တော့။ မူယာဘဝတွင် လိုချင်သော အရာအားလုံး မဟုတ် တောင် အတော်များများလည်း ပြည့်စုံနေပြီ မဟုတ်လား။ မူယာအတွက် နေရာအိမ် မြို့လယ်မကျတကျ နေရာ တွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရနေပြီ။ စီးစရာကား အငြိမ်းပေးထား

စေကာမူ အသုံးလိုသည့်အခါ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ငွေဆိုလည်း အရင်လို စစ်စစ်စီစီ ချွေတာနေစရာမလို။ ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်ပေပြီ။ အစ်ကိုကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုး၍ ချွဲနဲ့လိုက်သည်နှင့် ဟောခနဲ ဟောခနဲ အထပ်လိုက် ထွက်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အတွင်းသဘော ဘယ်လိုနေနေ၊ အပေါ်ယံ အချိန်သော အပြုံးတွေနှင့် မူယာကို ထိုက်ထိုက် တန်တန် ဆက်ဆံလာကြပြီဆိုတော့ မူယာဘဝမှာ ဘာလိုတော့ သနည်း။

အခြားသူ မပြောပါနှင့် အစ်ကိုကြီးနှင့် ဖြစ်ကြသည့် ကိစ္စတွင် သဘောမတူနိုင်ပါဘူး၊ မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူးနှင့် ကဗျက်ယဗျက် တစ်ဗျက်တည်းဗျက်ခဲ့သော အမေကိုယ်တိုင် ပင် မိုးအခါတွင် ဗွက်ထပြီး နွေအခါတွင် ရေမရသဖြင့် ရေဘုံ ပိုင်၌ တန်းစီရင်း ဆဲဆိုရန်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ အဖေ၏ တစ်ခုတည်းသောအမွေ၊ သစ်သားအိမ်ကလေးမှ မြို့ထဲတိုက်ခန်းကို ရွှေပြောင်းလာပြီးကတည်းက ဘာဆို ဘာမျှ မပြောတော့။

‘ညည်းအကြောင်းနဲ့ ညည်းပဲလေ’ဟု သံဝေဂသံဖြင့် ကျေနပ်စွာ ညည်းတွားနေတော့သည်။ အရင်က သွေးတိုး ရောဂါလိုလို၊ နှလုံးရောဂါလိုလိုနှင့် မကြာခဏ မူးမောတတ်သော အမေသည် ယခုတော့ သမားတော်ကြီးများ၊ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးများ၏ ဂရုတစိုက်ကြပ်မတ်ကုသပေးမှုကြောင့် ဝမ်းမိုပြည်ကာ တစ်သွေးတစ်မွေးပင် ဖြစ်၍နေချေပြီ။

ညီမလေးကလည်း တက္ကသိုလ်ကို ဣန္ဒြေရရ တက်ရောက် ပညာသင်ကြားရပြီ ဖြစ်သဖြင့် မူယာသည် မိမိဘဝနှင့် မိသားစုအတွက်ပါ စိတ်အေးရပေပြီ။

ခုတော့လည်း ဘာမှ အထူးတလည် ပူပန်ကြောင့်ကြနေစရာ မလိုတော့။

အဲ... ပူပန်စရာဆိုလို့ တစ်ခုတော့ ရှိသည်လေ။ ယင်းမှာ အစ်ကိုကြီး၏အချစ်။ သူ့အချစ် မလျှော့ပါးဖို့ တစ်ခုကတော့ မူယာ ပူပန်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ မူယာကို အသည်းနှလုံးက ပဲ ချစ်ချစ်၊ အသွေးအသားကပဲ ချစ်ချစ် အမြဲချစ်နေဖို့တော့ လိုအပ်သည်။ ချစ်နေဖို့သာ အရေးကြီးဆုံး။ မူယာဘဝ ရပ်တည်မှုသည် အစ်ကိုကြီး၏အချစ်တစ်ခုအပေါ်သာ မူတည်နေသည် မဟုတ်လား။

လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးသော အစ်ကိုကြီး၏ အချစ်က လောလောဆယ်မှာတော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပေ။ ယင်းအချစ် တာရှည်ဖို့သာ မိမိဘက်က အစွမ်းကုန် ပညာကုန် ထိန်းထားဖို့ လိုလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ရသမျှအခွင့်အရေးကို အလိမ္မာဖြင့် ယူတတ်ရပေလိမ့်မည်။

မူယာ လက်ရှိဘဝတွင် လိုနေတာဆို၍ တစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ ထိုတစ်ခုက အခြားမဟုတ်။ ‘နေရာ’၊ ဟုတ်သည် ‘နေရာ’။ ပထမဆိုသည့် ‘နေရာ’။

သို့သော်လည်းပေါ့လေ။ အစ်ကိုကြီး၏ မယားကြီးက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်။ နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာရှင်ဆိုတော့လည်း အင်း... ဒုတိယနေရာမှ ပထမနေရာသို့ ရောက်ရမည့် အခွင့်အရေးကလည်း သိပ်အလှမ်းဝေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သည်းခံစောင့်စားနေဖို့သာ လိုသည်မဟုတ်လား။

ပထမနေရာသာ ရလိုက်စမ်း၊ မိမူယာတို့ တစ်လောကလုံးကို ခါးစောင်းတင်ပြလိုက်ဦးမည်။ စောင့်သာကြည့်ကြပေတော့။

မူယာ အိမ်ထောင်သက်က သုံးနှစ်ကျော်၍ လေးနှစ်တွင်း သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ မူယာတိုက်ခန်းတွင် အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့်လည်း တင့်တယ်နေပေပြီ။ လက်ဝတ်လက်စားလည်း တစ်ဆင့်စာမက စုမိပြီ။ ညီမလေးလည်း ဘွဲ့ရပြီ။ အမေလည်း ဘုရားကျောင်းကန်တွင် ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ရင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ နေရပေပြီ။

သို့သော် ခက်နေသည်က အစ်ကိုကြီးသည် မူယာထံ အလာကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောလိုက်လျှင်တော့ သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုး။

အစ်ကိုကြီး ပေါ်မလာတာ ကြာသောအခါ အသက်သုံးဆယ်သီသီစွန်းပြီဖြစ်သော သူ့အပေါ် အစ်ကိုကြီး ရိုးအိသွားပြီလားဟူသော အတွေးများဖြင့် မူယာ တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ အစ်ကိုကြီး၏အချစ်တွေ လျော့ရဲသွားပြီလား။ အသစ်ထက်သစ်သော အသစ်ကိုများ တွေ့နေပြီလား။ သူ့မယားကြီး၏စည်းရုံးရေးက ထိရောက်သဖြင့် စိတ်ပြန်လည်သွားပြီလား။

နှစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေပြီးမှ တစ်ညနေ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာသည်။ မူယာ တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ အစ်ကိုကြီး ရောက်သည်နှင့်...

‘ရော... ဒီမှာပေတံ၊ အင့်...မူယာလည်ပင်းကို တိုင်းကြည့်ပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးမလာလို့ မျှော်ရလွန်းလို့ မူယာလည်ပင်း ဘယ်နှလက်မလောက် ပိုရှည်သွားသလဲလို့’

အစ်ကိုကြီးရှေ့တွင် ရင်ကိုကော၊ ခေါင်းကိုမောပြီး ခပ်နေ့နေလေး ပြောလိုက်တော့ အစ်ကိုကြီး ရယ်လိုက်သည်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။

‘ဆောရီးကွာ၊ အစ်ကိုကြီး သိပ်အလုပ်များနေလို့ပါ။ အိမ်ကဇနီးလေ၊ အင်္ဂလန်က နှလုံးအထူးကုပါရှာ ရောက်တုန်း ပြချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ကိစ္စ လိုက်လုပ်ပေးနေရလို့ပါ’

‘အေးပေါ့လေ၊ သူ့အတွေးကြီး မူလိုက်တာနဲ့ ဒီကဟာမကို မေ့သွားပြီပေါ့’

‘ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မူယာ၊ ကိုယ်တကယ် အချိန်မရလို့ပါ’

‘သိပါတယ်၊ သိပါတယ်။ မူယာအတွက်ဆို အချိန်မရဘူး၊ သူ့အတွေးကြီးအတွက်ဆို အချိန်ဘယ်လောက် ပေးရဦးမလဲ’

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချတ်ဖိစိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချတ်ဖိစိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက်အလှူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၁၁၀၀၀/-) နှုန်းနှင့် ထာဝရဋ္ဌေပင် ငွေကျပ်၅သိန်းနှင့်အထက် ထူထောင်လှူဒါန်းလိုပါကအောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျွဲရွာချောင်
ပုန်းတု ၂-၂၀၇၄၊ ၀၇၂-၂၀၇၄၊ ၀၉-၆၄၆၃၆၉၉၊ ၀၉-၉၁၀၄၇၇၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး(ဖုန်းလွှဲရုံ) ပုန်းတု-၉၁၀၂၇၈၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း(လူထု) ပုန်းတု ၂-၃၉၇၁၇၊ ဒေါ်ရီရီမြင့်(တွင်စက်မှု) ပုန်းတု-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

သီရိထူးမွန်သိင်္ဂီဒေါ်သန်းမြင့် (ယဝင်းရတနာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) ပုန်းတု-၇၃၂၀၂၁၀၀)

ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြာရုံအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၅၁၅၂၂၇၇)

ဒေါ်သင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာစံလမ်း၊ စတန်းမြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၅၁၂၂၀၀၃)

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၂၂၀၅၁၉၊ ၀၉-၇၃၀၇၂၄၉၂)

ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ဝဏ္ဏိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၅၁၉၅၀၉၊ ၀၉-၇၃၀၇၃၁၄၄)

ဒေါ်စန်းစန်းခိုင် (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၁-၂၅၊ ဂျွန်ဇွန်သာ၊ ဂျွန်ဇွန်လမ်း၊ ဟံလှာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၂၅၂၂၇၂၀၉-၅၀၀၂၂၂)

ဒေါ်စန်းစန်းဇေယျ (ယဟပြိုင်သေတိုက်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၂၃၀၀၄၂၇၊ ၀၁-၂၃၀၀၄၂၀)

ကလျာမဂ္ဂဇင်းတိုက်(မုခ်) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်းလမ်း၊ ဟံလှာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ပုန်းတု-၂၉၀၁၇၆)

အလှူ (၁၁) မျိုး ဘက်စုံအလှူရင်ဖျား

၃၄၁။ မလင်းလက်လမင်း (မွေးနေ့အကြိုအလှူ)

တိုက်(၁)၊ အခန်း (၂၀၂)၊ ကမ္ဘာအေးအိမ်ရာ၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁,၃၁,၀၀၀/-

(တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

၃၄၂။ ဒေါက်တာ သိန်းထွန်း(ညွန့်ချုပ်-ငြိမ်း)နှင့်

ဦးသူရအောင်ဘို(ပြည်နယ်လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ၊ ရခိုင်)တို့၏

ကောင်းမှုကုသိုလ်။

၁,၃၁,၀၀၀/-

(တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

၃၄၃။ ဒေါက်တာ သိန်းထွန်း(ညွှန်ချုပ်-ငြိမ်း)၊

ဒေါက်တာ ဒေါ်သန်းတိုး၊ (သား) ကျော်တိုးထွန်း၊

(သား) ဇော်တိုးထွန်း၊ (သမီး) ခိုင်မာလာသိန်း မိသားစု။

၁,၃၁,၀၀၀/-

(တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

၃၄၄။ ဖခင် ဦးအုန်းခင်(မိုးကြိုး)နှင့် ခင်ပွန်း ဦးသောင်းတင်တို့အား

ရည်စူး၍ ဒေါ်တင်လှိုင် မိသားစု၊

အမှတ် (၅၁၆/၅၁၈)၊ ဘုန်းကြီးလမ်း အောက်လမ်းနှင့်

ကမ်းနားလမ်းထောင့်၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁,၃၁,၀၀၀/-

(တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

၃၄၅။ ဦးရဲညွန့် + ဒေါ်စန်းရီ မိသားစု (ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့)

မိပ္ပါဘိညာ သဒ္ဓမ္မရံသီ(အင်းတိုင်)ရိပ်သာ။

၁,၃၁,၀၀၀/-

(တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

လျှင်ဒါးကြွတ်အလှူရင်ပျားတရား

၃၄၆။ ခွန်ပြည်နယ်၊ ဘီလူးကျွန်း၊ ချောင်းဆုံမြို့နယ်၊ ကွမ်သဲရွာ၊

ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး ဦးပါညွန့်၊ မိခင်ကြီး ဒေါ်စောရီတို့အား ရည်စူး၍

ဦးကြင်အောင် + ဒေါ်ခင်ရွှေတင့် မိသားစု၊ DL Export Fashion Co., Ltd.

အမှတ် (၁၅၄/၁၅၈)၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(၂၈.၅.၁၅ တွင် စိုက်ထူလှူဒါန်းသည်)

၁၀၀,၀၀,၀၀၀/-

(သိန်းတစ်ရာ)

၃၄၇။ ဦးစိုင်းမောင်ကြီး + ဒေါ်အိရွှေစင် မိသားစု၊

R.49, ကံကော် ၆ လမ်း၊ မြကန်သာအိမ်ရာ၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-

(ငါးသိန်း)

၃၄၈။ ဦးထိန်လင်း(Financial Consultant),

ဒေါ်ခင်စုဌေး(Khin Su Htay & Associates Audit Firm) မိသားစု

(ဦးထိန်လင်း၏ နယုန်လပြည့်မွေးနေ့အလှူ နှစ်စဉ် ၅ သိန်း x ၄ ကြိမ်)

အမှတ် (၆၁၅/R)၊ ပြည်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၀,၀၀,၀၀၀/-

(သိန်းနှစ်ဆယ်)

၃၄၉။ Australia, Perthမြို့မှ

မင်္ဂလာရာမဆရာတော် ဦးပညာစက္ကနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများ။

(ပထမအကြိမ်) လှူဒါန်းငွေ

(ဒုတိယအကြိမ်) လှူဒါန်းငွေ

၂၁၇,၆၄,၇၅၀/-

၃၈,၈၀,၀၀၀/-

၃၅၀။ မိဘဘိုးဘွားများနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့အား ရည်စူး၍

စက်တင်ဘာ ၂၀၁၅ တွင် အသက် ၇၅ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အလှူ

ဒေါ်လွင်လွင်မြင့်ကောင်းမှု၊ အမှတ် (၁၂၈)၊ လသာလမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-

(ငါးသိန်း)

၃၅၁။ (ဦးစိုးအောင်) + ဒေါ်တင်တင်မြင့် မိသားစု

(၃၀.၅.၁၅ ကွယ်လွန် ၂ နှစ်ပြည့် ရည်စူးအလှူ)

အမှတ် (၁၀၂)၊ သစ်တောလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-

(ငါးသိန်း)

၃၅၂။ ဦးသိန်းဖေ + ဒေါ်တင်လှိုင် မိသားစု၊

အမှတ် (၄၄၅)၊ သရဖီ (၆) လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(ယခင် ၈ သိန်း + ယခုလှူတစ်သိန်း)

၉,၀၀,၀၀၀/-

(ကိုးသိန်း)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါရန်)

၇

‘ဪ... မူယာရယ်၊ ကလေးတွေကလည်း သူတို့ အမေကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးစေချင်ကြတယ်လေ။ နောက်ပြီး အဲဒီပါရဂူက မြန်မာနိုင်ငံကို ခဏလာတာ။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ပြရတာဆိုတော့ ကိုယ့်အပိုင်းကလည်း ဂရုစိုက်ပေးရမှာပေါ့။ ဒီအခွင့်အရေးလေးတော့ သူကို ပေးသင့်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး သူ့အပေါ် လျစ်လျူထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက် ဝတ္တရားပျက်ပျက် သူ မပျက်ခဲ့ရပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မူယာကိစ္စ သူ့သိပေမဲ့ ကျိတ်မျက်ရည်ကျတာကလွဲပြီး သူ ဘာပြောခဲ့လို့လဲ။ ဒါတွေ ငဲ့ရမယ်လေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား’

အခုတလော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် သူ့သားကြီး မယားကြီးအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိလွန်း၊ အရေးတယူနိုင်လွန်းသည်ကို မူယာ သတိထားမိသည်။ အစ်ကိုကြီးပြောသော စကားများသည် လက်ခံသင့်သော စကားမှန်းသိသော်လည်း မူယာက ကျေနပ်ဟန်မပြ။ နှုတ်ခမ်းကိုစု၍ အစ်ကိုကြီးကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်ရာထက်တွင် မှောက်၍ ငိုကြွေးပစ်လိုက်သည်။

ငိုမည့်သာ ငိုနေသော်လည်း အရေးထဲ မျက်ရည်က ရှားပါးနေသေးသည်။ မည်သည့်မျက်လုံးကမျှ တလိမ့်လိမ့် စီးကျမလာ။ ကျ၊မလာသည့် မျက်ရည်ကို ဒေါသထွက်ရသေးသည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ခန်းထဲသို့ အစ်ကိုကြီး လိုက်လာသည်။ ခုတင်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်တုန်

အစ်ကိုကြီး၏ မယားကြီးက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင် နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာရှင်ဆိုတော့လည်း အင်း... ဒုတိယနေရာမှ ပထမနေရာသို့ ရောက်ရမည့် အခွင့်အရေးကလည်း သိပ်အလှမ်းဝေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ

နေသော မူယာကျောပြင်ကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်သည်။

‘ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ငိုမနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုကြီး ရှေ့လလောက်ဆိုရင် အားပါပြီ’

အစ်ကိုကြီးစကားကြောင့် မူယာသည် မှောက်လျက်အနေ အထားမှ ကိုယ်ကို တစ်ဝက်စောင်း၍ အစ်ကိုကြီးကို လည်ပြန် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဟင်...ဒါ...ဒါဆို ဒီနေ့လည်း မူယာဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

မူယာက တထိတ်တလန့်၊ တအံ့တဩ ပြန်မေးမိသည်။

‘ကြည့် မျက်ရည်လည်း မထွက်ဘဲနဲ့ ငိုပြတယ်။ အိုက်

တင်ကတော့ အပြည့်ပဲ’

‘မေးနေတာ ဖြေပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒီနေ့လည်း မူယာ အနားမှာ မနေဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

အစ်ကိုကြီးက ပြုံးလျက် ခေါင်းခါသည်။

‘သူ့အမေကို နေ့ခင်းက ခွဲတယ်။ စောစောကမှ သတိရတယ်။ သိပ်စိတ်ချရတဲ့ အခြေအနေတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ် အိမ်မှာပဲ ရှိနေသင့်တာပေါ့။ သားကြီးနဲ့ သမီးက ဆေးရုံမှာပဲ စောင့်ကြတယ်။ ဒယ်ဒီ အိမ်ပြန်အနားယူပါတဲ့။ အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်...’

အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာသည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မှိုင်းမှုန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဲဒီကိစ္စ လာပြောတာ။ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး သွားမယ်။ သူ့အမေ ဆေးရုံခင်းပြီး စိတ်ချလောက်တဲ့ အခြေအနေရောက်မှ အစ်ကိုကြီး မင်းဆီ ကိုလာနိုင်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ မူယာက လိမ္မာပါတယ်ကွာ’

တင်ပါးကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော အစ်ကိုကြီး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း မူယာ ကြောင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုခု ပြန်လည်ပြောကြားလိုသော်လည်း ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်နေသဖြင့် စကားတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာ။

တိုက်အောက်တွင် ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ ဂူခနဲ မောင်းထွက်သွားသော အသံကို ကြားရသောအခါမှ ငေးကြောင်နေမိသော မိမိအဖြစ်ကိုမိမိ ပြန်သတိရသည်။

သွားပြီ၊ သွားပြီ။ ဒီနေ့အုခိုလည်း အစ်ကိုကြီးကို သူပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတော့။ သူ ဆုံးရှုံးရပြန်ပြီ။ ဒီလိုနှင့် တစ်စတစ်စ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားလေတော့မလား။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မသိယောင်ဆောင်ထားသော သူ့ဘဝ အာရုံအမှန်သည် တစ်စွန်းတစ်စ ရုပ်လုံးပေါ်လာနေပြီလား မသိ။

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် စောင်းလျက် အနေအထားမှ ကိုယ်ကို မှောက်၍ ချလိုက်သည်။

ဪ... ခုမှ ဘယ်က ဘယ်က ရောက်လာသော မျက်ရည်များလည်း မသိ၊ အဟုတ်ကို ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ၍လာကြပါပကော။

ယနေ့ စနေနေ့ နေ့တစ်ဝက် ရုံးတက်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ရုံးတွင် လူမစုံသည့်တိုင် ကလေးတွေက များလှသည်။ သူကလေး၊ ကိုယ့်ကလေး ခေါ်လာကြသည်။

ကလေးထဲမှာတော့ ခင်ခင်ထွေး၏သမီးလေးက ရှုစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမခင်နှင့် တစ်မူတုံပြီး

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချောလည်းချောသည်။ စကားပြောတော့လည်း ချက်ချက်ချာချာ။ မူကြိုကျောင်း စ၊တက်ပြီဆိုတော့ ကဗျာလေးများလည်း ဆိုတတ်ရုတ်တတ်သည်။

ရုံးရောက်ပြီး မကြာခင် သူ့အမေစားပွဲမှ မူယာစားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာကာ မူယာရှေ့တည့်တည့်၌ လာရပ်၍ မူယာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

‘ဒီအိန်တီက ချော့ရှင်ထိုက်နဲ့ တူတယ်’ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဆွေဇင်ထိုက်ထက်တောင် ချောတယ် သမီးရဲ့၊ ချောတယ် မဟုတ်လား’

လှောင်တာလား၊ ပင့်တာလား၊ ရိုတာလားမသိ။ ကလေးကိုတော့ ဝိုင်းဩဘာပေးကြသည်။

မူယာက ထိုင်ရာမှထပြီး ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ယူပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ခင်ထွေးရေ ယူသမီးက လူလည်ပဲ၊ ပန်းသီးမြင်တာနဲ့ ကိုယ့်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနဲ့ တူတယ်တဲ့’

‘သူ ဒီလိုပဲ ဟိုလူ့ဘာစား၊ ဒီလူ့ဘာစားနဲ့’

မူယာသည် ကလေး၏ သနပ်ခါးနံ့သင်းနေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို မွေးလိုက်မိသည်။ ဝကစ်သော ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ပိုက်လိုက်သောအခါ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ရသည်နှင့်အတူ ရင်ဝယ်အေးမြ၍ သွားလေသည်။

ကလေးကိုချီလျက် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကလေးသည် ရုံးပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသော မော်တော်ကားများ၊ ဈေးဆိုင်တန်းများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေချိန်တွင် ခင်ခင်ထွေး အနားရောက်လာသည်။

‘ယူသမီးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲနော်’ဟု မူယာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆိုမိသည်။

‘မူယာ ဘာလို့ ကလေးမယူတာလဲဟင်၊ သမီးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သားလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက်တော့ ယူထားပါလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သားသမီးရှိမှ ခိုင်မြဲတာ မူယာရဲ့’

ခင်ခင်ထွေး၏ စကားသည် မူယာ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုကို လှုပ်နှိုးအသိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်သည်။ ခင်ခင်ထွေးပြောသလို အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် သားသမီးရှိမှ ခိုင်မြဲနိုင်သည်ဆိုသည့် စကားကို မူယာ ကြားဖူးသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လောက် ရလျှင်ဖြင့် အစ်ကိုကြီးထံမှ အချစ်အပြင် ဖြတ်မရသော သံယောဇဉ်ကိုပါ ရနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် မူယာအဖို့တော့ သားသမီးရဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့မယားကြီး နှလုံးရောဂါရပြီးက

တည်းက သားသမီး မရတော့အောင် ခွဲစိတ်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြဖူးသည်။

သားသမီးရှိမှ အိမ်ထောင် ပို၍ခိုင်မြဲသည်ဆိုသော စကားမှန်လျှင် အစ်ကိုကြီး၏အိမ်ထောင်သည် ဘယ်သောအခါမျှ ပြိုကွဲမည်မဟုတ်တော့ပေ။ အစ်ကိုကြီးတွင် သားသမီး သုံးယောက်ပင် ရှိသည်။ သားအကြီးဆုံးက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသည့် ဆေးကျောင်းသား။ သမီးအလတ်က ဒေသကောလိပ်ကျောင်းသူဖြစ်ကာ အငယ်ဆုံးသားပင် ကိုးတန်းသို့ရောက်နေပြီ။

ဒီလိုဆိုလျှင် အစ်ကိုကြီး၏ ပထမအိမ်ထောင်သည် အုတ်မြစ်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံခိုင်ခံ့နေပြီးသော အဆောက်အဦ။ မူယာနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်က ခနော်ခန့် အဆောက်အဦ။ ဘယ်လို ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အစ်ကိုကြီးကို အလယ်တွင်ထား၍ သံယောဇဉ်လွန်ပွဲဆွဲကြစတမ်းဆိုလျှင် သူတို့မှာက အမေနှင့် သားသမီးသုံးယောက် ပေါင်းတော့ လေးယောက်။ မူယာမှာက တစ်ယောက်တည်း။ အခုလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ နောင်လည်း တစ်ယောက်တည်း။

လက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကို သူမိခင်ထံသို့ ပြန်ပေး၍ သူတို့သားအိမ်နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည့်တိုင် မူယာ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ ငေးနေရင်း...

‘ဪ... သူ့ဘဝက အဘက်ဘက်က တစ်ပန်းရှုံးနေပါပကောလား’ဟူသော အတွေးကို မတွေးရဲတွေးရဲတွေးနေမိလေသည်။

ရာသီဥတုက ပူပြင်းလွန်းသည်။ မူယာတွင် ခွင့်လက်ကုန်တွေက အတော်များများ ရှိနေသဖြင့် လုပ်သက်ခွင့်၁၅ ရက်တင်ပြီး အိမ်မှာ နားနေလိုက်သည်။ ဤအတောအတွင်း အစ်ကိုကြီးက မူယာထံ မလာ။

ရက်အတော်ကြာကြာ မူယာကို ပစ်သွားခဲ့သော အစ်ကိုကြီးသည် တစ်ညနေတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည်။ မူယာက ဝမ်းသာအားရ ပြေးကြိုပြီး အစ်ကိုကြီးလက်တွင် ခေါက်တင်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အင်္ကျီကို အိပ်ခန်းထဲ ယူသွားကာ အင်္ကျီချိတ်တွင်လည်း ချိတ်ထားလိုက်သည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီ အပြင်အိတ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို တွေ့သဖြင့် အသာဆွဲထုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ လူကုတ်တစ်ဦး၏ သားနှင့် ကြေးရတတ်တစ်ဦး၏ သမီးတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ။ မင်္ဂလာနေရာက အင်းလျားကန်ဟုတယ်။ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသူက ဦးဉာဏ်ကျော်နှင့်ဇနီးတဲ့။

ဇနီး၊ ဇနီး။ ဪ... သူတို့ဖိတ်ကြားသော ဇနီးမှာ မိမိ မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိတော့ မူယာ ရုတ်တရက်

စာမျက်နှာ(၂၃၄)သို့...

၁။

နယ်မြို့ကလေး တစ်မြို့မှ
ဈေးတစ်ဈေး၏နေ့လယ်ခင်းသည်
တချို့ဈေးသည်များအတွက်
ငိုက်မျဉ်းရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး၊
တချို့ဈေးသည်များအတွက်
တစ်မြို့လုံး၏သတင်းများကို
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန်
အသင့်တော်ဆုံးအချိန် ဖြစ်လေသည်။
ဈေးလမ်းပေါ်
ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်
ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ လူတစ်ယောက်
နှစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွား၏။
ဤအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍
ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှေ့ပက်လက်ထိုင်ခုံတွင်
ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို အပြီးသတ်နိုင်ရန်
ကြိုးစားနေသည်။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ဘေးမှ
ဆိုင်ခန်းအလွတ်ရှေ့တွင်
ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပီပီပြားပြား
ဖင်ချထိုင်၍ ကစားနေ၏။
‘ပြုံးပြုံးရေ...’
ဆိုင်တန်းတွေ အနောက်ဘက်
ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းဘက်မှ
အော်ခေါ်သံ စူးစူးရှရှ ထွက်လာသည်။

သူငယ်နာ

မိုးကျော်စင်

Tan Vint

ကျွန်တော် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို အာရုံမှ ခွာထုတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်မနီးမဝေး၌ တစ်ကိုယ်တော်ကစားနေသည့် ကလေးငယ်က လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ကစားလက်စ သစ်ရွက်ကလေးတွေ၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ၊ အရပ်ကားချပ်ကလေးတွေ လှုပ်ခါ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

□
J။
မနက်ခင်းဈေးဖွင့်၍ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သို့ ရောက်သည်နှင့် စတင်ကြားရတတ်သော အသံပေါင်းများစွာထဲတွင် 'ပြုံးပြုံးရေ...' ဟူသော ခေါ်သံလည်း ပါဝင်လေသည်။ မာမာဆတ်ဆတ် အသံဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သံရှည်ဖြင့် ဖြစ်စေ 'ပြုံးပြုံးရေ...' ဟူသော အော်ခေါ်သံသည် ဈေးလမ်းပေါ်မှလည်း ကောင်း၊ ဆိုင်တန်းများ အနောက်ဘက်ရှိ ဈေးဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းတွေဆီမှလည်း ကောင်း၊ ဈေးရေတွင်းဘက်မှလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုး ကုန်ခြောက်ဆိုင်မှလည်းကောင်း အချိန်အခါမရွေး စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။

မနက်ခင်း ဈေးထွက်သည်နှင့် တွေ့မြင်ရသော သက်ရှိ သက်မဲ့များစွာထဲတွင် ပြုံးပြုံးလည်း ပါဝင်နေသည်။ ဈေးလမ်းပေါ်မှာလည်းကောင်း၊ ဈေးအမှိုက်ပုံဘေးမှာလည်းကောင်း၊ နို့စို့အရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို တရွတ်ဆွဲ၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ဘေးမှဖြတ်၍ နောက်ဖေး

မျက်နှာ
လုံးလုံး
ကလေးထက်
အချိန်တိုင်း
လိုလို
စွန်းထင်း
ပေကျံနေ
တတ်သည့်
ကလေးငယ်
တစ်ယောက်၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ
အစကို
မည်သည့်
အကြောင်းတရား
တွေကများ
အစွန်းအထင်း
တံဆိပ်တွေ
ထပ်မံ
ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပါလိမ့်

လိုင်းခန်းဘက်ကို လှစ်ခနဲ ကူးသွားခြင်းကိုလည်းကောင်း အသွင် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် မြင်နေရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေသလုံးသားကလေးကို ကုန်းကုန်းပွတ်ရင်း ငိုယိုပြေးလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သေးသည်။
ဤသို့ မနက်ဈေးခင်းချိန်မှ ညနေဈေးသိမ်းချိန်အထိ ပြုံးပြုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့အာရုံတွေ ထိခိုင်းနေခြင်းမှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်။ ဤဈေးဝင်းသည် ပြုံးပြုံး၏ ဇာတိဖြစ်သည်။ ဤဈေးဆိုင်

ခန်းတွေသည်ပင် ပြုံးပြုံး၏ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဈေးထဲမှ ကလေးများ၊ ခွေးများနှင့် ဈေးအမှိုက်ပုံကြီးသည်သာ ပြုံးပြုံး၏ ကစားဖော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။
တကယ်တော့ တစ်ဈေးလုံး မသိသူ မရှိလောက်အောင် ထင်ရှားသူကလေး ပြုံးပြုံးသည် အသက် ၆ နှစ် ဝန်းကျင် ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ကောင်မကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ရေချိုးပြီးစ တစ်နာရီအတွင်းသာ ပြုံးပြုံးကို သနပ်ခါး အဖွေးသားနှင့် တွေ့နိုင်၍ ထိုတစ်နာရီ လွန်မြောက်ချိန်မှစကာ ပြုံးပြုံးမျက်နှာတွင် တစ်ခုခု ပေကျံနေသည်ကို အမြဲတစေ တွေ့နေရတတ်သည်။ ပြုံးပြုံး တစ်ခုခု စားပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုတ်သင်ဖို့ မေ့လျော့နေတတ်သော အညစ်အကြေး တချို့သည် နှာခေါင်းပေါက်နှင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဆက်သွယ်မိနေ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရလျှင်မူ ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးဝန်လေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးဖြစ်သော်လည်း အားငယ်မှု မိုးတိမ်များ သုံးရာသီပတ်လုံး အုံ့မှိုင်းနေတတ်သည့် မျက်လုံး ပြူးပြူးလေးကြောင့် ချစ်စရာ ကောင်းသည်ထက် သနားစရာ ကောင်းနေတတ်သည်။
ဈေးသူ ဈေးသား အများစုမှာလည်း ပြုံးပြုံးကို သနားစရာလေးဟု စုတ်တသပ်သပ် ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ထိုသို့ ပြောသည်နှင့်

အညီ ပြုံးပြုံးကို မုန့်အစအန ကလေးများ၊ ပိုက်ဆံ အကြွေအနုတ်ကလေးများကို ပေးကမ်းတတ်ကြ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပေးလိုက်သည်တော့မဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက် လုပ်နိုင်သော အလုပ်တစ်ခုခုကို အရင်ခိုင်းစေပြီးမှ ပေးကမ်းတတ်ကြခြင်းပင်။
ကျွန်တော်လည်း တခြားသူများနှင့် သိပ်ခြားနားလှသည်ဟု မကြွေးကြော်ရဲပါ။ ကျွန်တော်ဇနီးဖြစ်သူက ပြုံးပြုံးအား မုန့်တစ်ခုခု ခေါ်ကျွေးတိုင်း ကျွန်တော်က အခွင့်ကောင်းယူ၍ မေးခွန်းတွေ ထပ်ကျွေးတတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝအတွင်းသားထဲရောက်အောင် မေးခွန်းတွေ ခြေကျွဲသွားတတ်ပါသေးသည်။ ပြုံးပြုံးကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။ ကျွန်တော်ဇနီးပေးသော မုန့်ကို စား၍ လက်တစ်ဖက်က ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီကို အဟောင်းလေး၏ တွန့်လိပ်နေသော အနားကို အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံလိပ်တင်နေရင်း သေးမျှင်တိုးတိမ်သော အသံကလေးဖြင့် ဖြေကြားပေးပါသည်။ ပြုံးပြုံးအသံသည် သေးမျှင် တိုးတိမ်ခြင်းသာမက 'တ'သံနှင့် 'သ'သံကိုလည်း ကွဲပြားအောင် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။
တစ်ခါတလေမှာတော့ ပြုံးပြုံးသည် သူ့သဘောနှင့် သူ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှေ့တွင် ရစ်သီရစ်သီ လမ်းလျှောက်နေတတ်ပါသည်။ သူ့စတင်၍ နှုတ်ဆက်သော အကြိမ်တွေလည်း ရှိခဲ့ပါ

သည်။ များသောအားဖြင့် ဆိုင်ရှေ့မနီးမဝေးမှ ရပ်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြုမူလှုပ်ရှား သမျှကို ပြုံးပြုံးလေး ငေးနေ တတ်ပါသည်။ ထိုအခါများ တွင် ကျွန်တော်ကလည်း မေးခွန်းတစ်ခုခု လှမ်းမေး တတ်သည်။ များသောအား ဖြင့် ကျွန်တော်မေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းမှာ 'ပြုံးပြုံး ကျောင်း မသွားဘူးလား...' ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုမေးခွန်းသည် မေး စရာမလိုသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဈေးဝန်ထမ်းလိုင်း ခန်းမှ တခြားကလေးတွေ ကျောင်းသွားချိန်တွေဆို လွတ် နေသော ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်း ခန်းရှေ့တွင် တစ်ယောက် တည်း အသံတိတ်ကစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပြုံးပြုံးကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ပထမ တော့ သိပ်သတိမထားမိ။ တွေ့ရဖန်များလာသောကြောင့် ဆိုင်ဘေးဝန်းကျင်ကို မေး မြန်းကြည့်သောအခါ သူငယ် တန်းမကုန်မီမှာပင် ကျောင်း ထုတ်ထားလိုက်ကြောင်း သိရ လေသည်။

တကယ်တော့ ပြုံးပြုံး ဘဝသည် ဤသို့ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ်မေးခွန်းများဖြင့် ဆွဲထုတ်ရန် မလိုပါ။ ဈေးသူ ဈေးသား အားလုံးနီးနီး သိထားကြသည့် ဖွင့်ထား သော စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

□

၃။

ကျွန်တော်တို့ ပြုံးပြုံးကို စတင်သိချိန်တွင် ပြုံးပြုံးဟူ၍ သိခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဈေးဝန် ထမ်းလိုင်းခန်းမှ ကျွန်တော်တို့

မခွဲခြားနိုင်သော ကလေးတွေ ထဲမှ တစ်ယောက်အဖြစ်သာ သိခဲ့ခြင်းပင်။ ဈေးထဲမှ ကလေးများမှာလည်း မနက် ခင်း မိုးလင်းသည်နှင့် ဈေး ဆိုင်တွေ မဖြင့်ရသေးမီ သူတို့ ကစားကွင်းကို အရင်ဖွင့်ထား တတ်ကြသည်။ ဈေးလမ်းမ ပေါ်တွင် ဘောလုံးကန်သူ ကန်ကြ၊ သားရေကွင်းပစ်သူ၊ ဖိနပ်ပစ်သူ စသဖြင့် စည် ကားနေနှင့်တတ်မြဲ။ ထိုအချိန် တွင် ဈေးဝင်းအခြေစိုက် ကလေးပေါင်းများစွာထဲမှ ပြုံးပြုံးကို လူသိများလာစေ သည် ဇာတ်လမ်းသည် အချစ်ဟာသဇာတ်မြူးကလေး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ပြုံးပြုံးအဖေက သန့် ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ် သည်။ မနက်ဆိုလျှင် အမှိုက် သိမ်းကားပေါ် တောင်းတွေ ခြင်းတွေတင်၍ မြို့တစ်ပတ် အမှိုက်သိမ်းရန် လိုက်ပါသွား ရတတ်၏။ အမှိုက်သိမ်းကား ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ် တော့ ထိုအမှိုက်သိမ်းကား သည်ပင် အမှိုက်ဘဝ ဖြစ်နေ လေပြီ။ မီးစက်အင်ဂျင်ကို ရှေ့တွင် တပ်ဆင်ထားပြီး ကားဘော်ဒီအဟောင်းနှင့် တွဲ ဆက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကား တစ်စီးလုံး၏ အကောင်းဆုံး နေရာဟု ပြောနိုင်သည့် ဒရိုင် ဘာခုံသည်ပင် ထိုင်ပါများ၍ ပြောင်လက်နေသော သံပြား တစ်ချပ်သာ ဖြစ်သည်။ ရှေ့ ခန်း တံခါးကို သွပ်ကြိုးဖြင့် Lock ချထားသည်။

တစ် မနက်ခင်းတွင် ပြုံးပြုံးအဖေသည် ထိုအမှိုက် သိမ်းကား၏ နောက်တွဲပက် လက်ပေါ် တခြားသန့်ရှင်း

ရေး ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား၏။ အမှိုက်သိမ်း ပြီး မြို့စွန့်သို့ သွန်ရန် အသွား တွင် အရက်မူးမူးနှင့် ကား ပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားရာ ဈေး ဝန်ထမ်း လိုင်းခန်းကလေးဆီ ပြန်ရောက်မလာတော့ပေ။

သို့သော် ပြုံးပြုံးတို့ ဈေးထဲမှ ရွှေ့မသွားပါ။ နဂို က ဈေးထဲတွင် ရေလိုက် ထမ်းသော ပြုံးပြုံးအမေက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ သန့်ရှင်းရေး နေရာကို ဝင်ယူလိုက်သည်။ အစိမ်း၊ အဝါ နှစ်ရောင်စပ် လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်ဆောင်းလိုက်သည်။ မနက်ခင်းစောစောထ ဈေးထဲ တာဝန်ကျအပိုင်းကို တံမြက် စည်းလည်း၍ အမှိုက်ကား ကြီး မြို့တစ်ပတ်အမှိုက်သိမ်း ထွက်ရာ၌လည်း ယောက်ျား များနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက် ပါသွားတတ်ပြန် သည်။ ပြုံးပြုံးအမေသည် မိန်းမသား တစ်ဦး၏ လက္ခဏာများ ကွယ်ပျောက်လုနီးနီး ဖြစ်နေ သည့် လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာ ဖြစ် သည်။ အစိမ်းအဝါ နှစ်ရောင် စပ် လျှာထိုးဦးထုပ်ဖြင့်ဖြစ် စေ၊ အဝတ်တစ်ခုခုနှင့်ဖြစ်စေ ဖြူကွယ်ထားတတ်သောကြောင့် ဆံပင်အတိုအရှည် မသိနိုင် သော်လည်း ပါးလျားလိမ် ကောက်နေသော ဆံစများ ပြုထွက်နေတတ်ပါသည်။ ပါးရိုးကြီးများ ထောင်ကားနေ ကြပြီး ချိုင့်ဝင်နေသော မျက် တွင်းနှစ်ဖက်မှာ ပင်ပန်းမှု ဒီဂရီ ဖြစ်သည်။ ပုံမကျပန်း မကျ တိုမြောက်မြောက် အင်္ကျီလက် တို အောက်မှ တစ်ဖြောင့်တည်း စင်းကျနေ

သည့် လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ သေး ကျစ် သော လည်း အကြောအပြိုင်းပြိုင်းဖြင့် ရန်းကန်ခြင်း အမှတ်အသား ကို ဖော်ပြနေကြလေသည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် နားထဲ အလိုလိုဝင်လာသော ဈေးသတင်းအရ ထိုအမျိုး သမီးသည် ပြုံးပြုံး၏ 'အဒေါ် မိထွေး'ဟု တိတိကျကျ သိရ လေသည်။ အဒေါ်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ကျွန်တော် အထိုက်အလျောက် လက်ခံ နိုင်သော်လည်း မိထွေးဟူ သော တံဆိပ်ကိုမူ ကျွန်တော် ငြင်းပယ်ပေးရပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အမှိုက်သိမ်းကား ပြန်ဝင် လာ၍ ထိုအမျိုးသမီး ကား ပေါ်မှ မောမောပန်းပန်း ဆင်း လာသောအခါ လာကြိုနေ တတ်သည့် ပြုံးပြုံးအား မည် သို့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်ကို ကျွန် တော် တွေ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျက်လုံး များသည် မိခင်အရင်းတစ် ယောက်၏ မျက်လုံးများနှင့် မူရင်း မိတ္တူ မခွဲနိုင်အောင် ထပ်တူကျလွန်းလှသည်။ အလုပ်အေးသော ရှားရှားပါး ပါး နေ့လယ်ခင်းတချို့တွင် ဆိုင်ခန်းအလွတ်တစ်ခုခုပေါ် ထိုင်၍ ပြုံးပြုံးဆံပင်တွေကြား တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစား ရှာဖွေပေးနေတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ သူ သည် သွားမရုံတော့သည့် ပါးစပ်ထဲ ဆေးလိပ်တစ်တို ကို ခဲလျက် ငေးမောနေတတ် ပါသည်။ ထိုငေးမောခြင်း သည် အတိတ်အလွမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို အနာဂတ်ကို

ခြေဖျားထောက်ကြည့်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင် 'ပြီးပြီကို ဘာလို့ ကျောင်းထုတ်ပစ်တာလဲ' ဟူသော မေးခွန်းကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်နေရ၏။ အမှန်တကယ်လည်း မမေးသင့်ပါ။ ရင့်ကျက်သည့်အရွယ် ရောက်နေပါလျက် ကိုယ့်မနက်ဖြန်အတွက်ပင် မသေချာသူ ကန္တာရမိန်းမသားတစ်ဦးကို ဒီလိုမေးခွန်းများဖြင့် ချောင်မပိတ်သင့်ပါ။

၄။

အမေဖြစ်သူ ဈေးဝင်းထဲ တံမြက်စည်းလှည်းနေလျှင် ပြုံးပြုံးက မနီးမဝေးမှာ ရပ်ကြည့် ရပ်ကြည့်လှုပ်နေတတ်သည်။ အမေဖြစ်သူ အဖိုက်သိမ်းကားနှင့် ပါသွားလျှင်တော့ ဈေးလမ်းမှာ ပြုံးပြုံးတစ်ယောက် ယောင်ချာချာ။ ဟိုဆိုင်ရှေ့သွားရပ်၊ ဒီဆိုင်ရှေ့သွားရပ်။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်ခိုင်းလျှင်လည်း ပြုံးပြုံးက ပေါ့ပါးသည်။ ဈေးဝန်ထမ်းလိုင်းခန်း တစ်ခုခုမှ ကလေးထိန်းပေးပါဆိုလည်း ပြုံးပြုံးမငြင်း။ ဆီဝယ်၊ ဆေးဝယ်ခြင်းကအစ စာတစ်စောင်နှင့် လုံလောက်သော ပိုက်ဆံသာပေးလိုက်လျှင် အာမခံ ပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုထက် ပိုယုံကြည်ရ၏။

နောက်ဆုံး၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင် မျက်စောင်းထိုး ကုန်ခြောက်ဆိုင်မှ လေးနှစ်သမီးကလေး၏ ကစားရန် လှမ်းခေါ်သည်ကအစ ပြုံးပြုံးမတုံ့နှေးတတ်။ ကစားရင်းငြင်းခုံကြသည့်အခါ ပြုံးပြုံး

ပြီးပြီ၏
အမေသည်
သူ
ကွယ်လွန်
သွားခဲ့လျှင်
ရေထမ်း
ထမ်းပိုးတစ်ချောင်း၊
စိမ်း၊ ဝါ
နှစ်ရောင်စပ်
လျှာထိုး
ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့်
ဈေးအတွင်းမှ

သူ
တာဝန်
ယူထားရသည့်
သန့်ရှင်းရေး
နယ်မြေများကို
ပြုံးပြုံးအတွက်
အမွေ
ချန်ရစ်ခဲ့မည်
မှာတော့
သေချာနေပါသည်

က အရှုံးဘက်မှာသာ ရှိနေတတ်သည်။ ကစားဖော်ကလေး၏ စိတ်အလိုမကျစွာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ ကျူးလွန်မှုများအတွက် ပြုံးပြုံး၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့ကလေးများကို ပင့်၍ ရွာလှလှ မိုးတိမ်နှစ်ခုနှင့် ဆွဲအစွာ စိုက်ကြည့်နေတတ်ခြင်းပင်။ သက်ရောက်မှုတိုင်းအတွက် ခေါင်းညိတ်လက်ခံရမည်ဟူသော အခွဲသည် မွေးရာပါရောဂါများ ဖြစ်နေသလား။ သည်းခံမှု အတိုင်း အတာကို ကျော်လွန်လာလျှင်

တော့ နောက်ဆုံးလက်နက်ဖြင့် ပြုံးပြုံး လက်တုံ့ပြန်သည်။ ထိုနောက်ဆုံးလက်နက်မှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး၍ သူ့ကစားစရာများကို ပြန်သယ်ယူကာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

၅။

ဆက်ဖတ်မရတော့သော စာအုပ်ကို ဘေးချလျက် ဆိုင်ခန်းအနောက်ဘက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဈေးဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းက မြင်ကွင်းထဲ ကန့်လန့်ဖြတ် ဝင်လာ၏။ တကယ်တော့ ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းဟူသော ပညတ်သည် ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးကို ချီးမြှောက်မှုတစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ မူလရှိနှင့်ပြီး လိုင်းခန်းကဲ့သို့ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာများ မဟုတ်ဘဲ တံတန်းလျားရှည်ကြီးကို ဝါးထရံများဖြင့် ပိုင်းကန့်လျက် ဝန်ထမ်းတစ်အိမ်ထောင်စီ နေရာချထားပေးခြင်းပင်။ မညှာတမ်းပြောရလျှင် တံတန်းလျားဟူသော အမည်သည်ပင် လေးလံလွန်းလှပြီ။ အုတ်ခဲတွေဖိထားသော သွပ်ခေါင်မိုးရှည်ကြီးမှအပ အကာအရံတွေမှာ မူလဝါး ထရံတွေ မဟုတ်တော့။ ဈေးထဲမှ ကောက်ထားသော ခရမ်းချဉ်သီးခြင်းတွေကို ဆန့်ဖြန့်ကာရံထားသည်လည်း ပါသည်။ ကတ်ထူချပ်တွေ၊ ဆပ်ပြာမှုန့်အိတ်ခွံတွေလည်း ထိုးညပ်ဖာထားထားကြသည်။

တံတန်းလျား တံစက်

မြိတ်အရိပ်တစ်နေရာမှာ ပြုံးပြုံးက နို့စို့အရွယ် ကိုယ်လုံးတီးကလေးကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားတွင် ထားလျက် ကားကားလေးထိုင်နေသည်။ အလုပ်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လိုင်းခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြုံးပြုံးထိန်းနေသော ကလေးထံမှ တအိအိ တအဲ့အဲ့အသံသာ ပြတ်တောင်းပြတ်စထွက်ပေါ်နေသည်။ တံခါးဖွင့်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော ပြုံးပြုံးသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ချက်ချင်း ပြုံးပြသည်။ မည်သည့်နေရာမှ မည်သို့ ပေကွဲလာမှန်းမသိသော အစွန်းအထင်းများသည် ပြုံးပြုံးမျက်နှာ သေးသေးလေးမှာ ပြည့်နှက်နေ၏။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးပြ၍ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သောအခါ ထိန်းလက်စကလေးကို တရွတ်သီထိုးချီလျက် ကျွန်တော့်ရွှေနားမှ မြေပြင်ပေါ် နေရာပြောင်းလာသည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံး၏ ဘဝဖတ်စာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်ရန် ထပ်ကြိုးစားကြည့်၏။

'ပြီးပြီ အသက် ဘယ်နှနှစ်တုံး'

အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ဖူးသော မေးခွန်းဟောင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြုံးပြုံးလက်ချောင်းကလေးများ အလုပ်များသွားကြသည်။ အတန်ကြာ ရေတွက်ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ 'မသိဘူး' ဟု ရက်ရယ်ရယ်၍ ပြန်ဖြေသည်။ က၊ကြီး၊ ခ၊ဇေ့ဆိုခိုင်းလျှင် ရသည်။ အဘီစီဒီ၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး

ဆိုနိုင်သည်။ သူငယ်တန်းစာ
အတော်များများ အာဂုံဆောင်
နိုင်ပါလျက် သူငယ်တန်းမှ
ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည့်
ပြုံးပြုံး၏ ပညာရေးဇာတာ
က ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

‘ပြုံးပြုံး ဘာလို့
ကျောင်းဆက်မနေတာလဲ’

‘အမေက ထုတ်လိုက်
လို့’

‘အမေက ဘာလို့ထုတ်
တာလဲ’

‘ဆရာမတွေက ထုတ်
ခိုင်းလို့’

ပြုံးပြုံးသည် အကြိမ်
ကြိမ် ဖြေဆိုခဲ့ဖူးသော မေး
ခွန်းဟောင်းများကို က၊ကြီး၊
ခ၊ကွေး ဆိုခိုင်းစဉ်ကလိုပင်

ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြေဆိုနိုင်နေ
၏။ ‘အမေက ထုတ်လိုက်
လို့’၊ ‘ဆရာမတွေက ထုတ်
ခိုင်းလို့’ ဟူသော အဖြေများ

သည် သာမန်ကလေးတစ်
ယောက်အတွက် စိတ်ထိခိုက်
ဖွယ် အကြောင်းအရာများသာ
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်၊

ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း ရွယ်
တူကလေးများကို အားကျ
စွာ ငေးမောနေတတ်သည့်

ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် သူ
ကျောင်းဆက်မနေရခြင်း
အကြောင်းများကို မည်သည့်

ဝေဒနာရှိပုံမှ မစွန်းထင်စေဘဲ
ပြန်ပြောပြနေနိုင်သည်မှာ
တစ်ခုခုမှားယွင်းနေသည့်

သဲလွန်စ ရင်းမြစ် ဖြစ်သည်။
‘ဆရာမတွေက ဘာလို့
ထုတ်ခိုင်းတာလဲ’

‘သမီးက... သမီးက
လေ... သူများတွေရဲ့ ခဲတံ
တွေ၊ ပေတံတွေကို ခိုးလို့
တဲ့...’

ကျွန်တော့် မေးခွန်းတွေ

ခေတ္တ ရပ်တန့်သွားကြသည်။
ဆိုင်ခန်းနောက်ဘက် တံခါး
ပေါက်မှာထိုင်ရင်း ပြုံးပြုံးကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခိုးယူ

ခြင်းနှင့် ရိုးရိုးသားသား ယူ
ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ခွဲခြား
နိုင်သည့် အသိသည် ဒီ
ကလေးမလေး၌ ပိုင်ဆိုင်ထား

ခြင်း ရှိ ၊ မရှိ မသေချာ။
ပြုံးပြုံးက ဘာမျှ မထူးခြား။
စောစောက မေးခွန်းတွေကို
ဖြေစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်

ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။
‘ပြုံးပြုံးက တကယ်ယူ
လို့လား’

‘ယူတယ်၊ ဟုတ်တယ်
...သမီးက သူများခဲတံတွေ၊
ပေတံတွေကို ခိုးတာ...’

ပြုံးပြုံးက သူ့အဖြေကို
ကျွန်တော်မယုံကြည်မည်
စိုးရိမ်သည့်အလား အခိုင်

အမှာ ထပ်ပြောသည်။ ကျွန်
တော့်၏ ရုတ်တရက် ရယ်
မောလိုက်ချင်စိတ်ကို အတွေး

တစ်ခုက ဝင်ရောက် ပိတ်ပင်
လိုက်၏။ ဦးလေးတွမ် ဝတ္ထု
ထဲမှ လူမည်းကျွန်မ ကလေး

တစ်ဦးကို သတိရလိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို
သခင်များက တစ်ခုခု ဆူပူ

လိုက်တိုင်း သူသည် မည်သူ
နားဆွဲကို ခိုးယူကြောင်း၊ မည်
သူ့အရပ်ကို ခိုးထားကြောင်း

ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်
ဝန်ခံတော့သည်။ သို့သော်
အမှန်တကယ်မဟုတ်။ လူ

မှန်းသိတတ်စကတည်းက
ရှင်သန်ရာဝန်းကျင်၏ အချိုး
နှိုင်းထားရခြင်းနှင့် အရိုးစွဲနေ
သည့် အကြောက်လွန်ခြင်းက

စေ့ဆော်နေသောကြောင့်ပင်။
အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှကလေးမ
ကလေးကရော။ မျက်နှာလုံး

လုံးကလေးထက် အချိန်တိုင်း
လိုလို စွန်းထင်း ပေကျံနေ
တတ်သည့် ကလေးငယ်တစ်

ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစကို
မည်သည့်အကြောင်းတရား
တွေကများ အစွန်းအထင်း

တံဆိပ်တွေ ထပ်မံ ရိုက်နှိပ်ခဲ့
ပါလိမ့်။
ပြုံးပြုံးသည် နောက်

၁၀ နှစ်ခန့် ကြာလျှင် လေ
တိုက်၍ သစ်ရွက်ကလေးများ
လှုပ်နေသည်ကို မြင်ပါက

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိမ့်မည်။
ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောလိမ့်
မည်။ နောက်ထပ် နှစ်အနည်း

အငယ် ထပ်ကြာလျှင် ရင်ခွင်
တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရလိမ့်ဦး
မည်။ အမှားတွေ ပိတ်ဖုံးနေ

သည့်ကြားမှ အမှန်တရားကို
ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေရဦးမည်။
ထိုအခါ...

အကြောက်တရားနှင့်
ချိုးနှိမ်ခံရမှုတွင် အသားကျ
နေသည့် ကလေးငယ်တစ်

ယောက်အတွက် ကံကောင်း
ခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်ထား
သော အနာဂတ်လမ်းသည်

အမှန်တကယ် ရှိနေပါမလား။
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
စစ်မက်တွေ၊ ရန်လိုခြင်းတွေ

နှင့် အပူချိန်တွေ မြင့်တက်လာ
နေသည့် ကမ္ဘာကြီး၏ မနက်
ဖြန်များတွင် ပြုံးပြုံးတစ်

ယောက် ဆက်လက် ပြုံးနေ
နိုင်ပါ့မလား။

ပြုံးပြုံး၏ အမေသည်

ချန်ရစ်ခဲ့မည်မှာတော့ သေချာ
နေပါသည်။ ထိုသေချာမှု
သည်ပင် မသေချာမှုတစ်ခု
ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်

သိနေနှင့် မည်မှားလည်း
သေချာပါသည်။
ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးကို

ပြန်ကြည့် မိလိုက်သည်။
ပြုံးပြုံးကလည်း ရုန်းကန်နေ
သည့် ကလေးကို မနိုင်မနင်း

ဆွဲငင်နေလျက်က ကျွန်တော့်
ကို ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ကြည့်
သည်။ မည်သည့်ဝေဒနာကို

မျှ မခံစားရသည့် အပြုံးမျိုး
ဖြစ်၏။
ကျွန်တော် ဆိုင်ရေ၊

ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့
သည်။ ဈေးလမ်းမပေါ် လူ
တစ်ယောက် နှစ်ယောက်

ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။
ခွေး တစ်ကောင်နှစ်ကောင်
ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ အမှိုက်

တွေ ဝတ်ဆင်ထားသော လူ
တစ်ယောက်က ဈေးအမှိုက်ပုံ
မှာ စူးတံတစ်ချောင်းနှင့်

ယက်ဖြဲနေသည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း ဦးနှောက်အမှိုက်ပုံ
ထဲမှာ ဝေဒနာစူးချွန်နှင့် ယက်

ဖြဲနေသည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်
အမှိုက်ပုံထဲမှာ ပျော်မွေ့ရင်း

ပြောင်လက်သော အရာများ
ကို သူထက်ငါ ယက်ဖြဲရှာဖွေ
နေကြသူတွေသာ ဖြစ်ကြ၏။
နယ်မြို့ကလေး တစ်မြို့

မှ ဈေးတစ်ခု၏ နေ့လယ်ခင်း
သည် သူ့အရေပြားပေါ် ကပ်
တွယ်ရှင်သန်နေရသည့် ပိုး

မွှားကလေးတစ်ကောင်၏
ဒဏ်ရာကို သူနှင့် မသက်ဆိုင်
သည့်အလား နှုတ်ဆိတ်မြဲ

နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ■
မိုးကျော်စင်

မိုးကြိုးသည်
အသံများ
လျှောက်လျှောက်

BURMESE
CLASSIC

'ငါတို့
 လက်မထပ်ရင်
 ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်'
 ကျွန်မ သူ့ကို
 ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။
 ထိုစကားကို
 ဦးဆုံးပြောထွက်သူသည်
 ကျွန်မသာဖြစ်လိုက်ချင်သည်။
 သူ့နှုတ်ဖျားက
 ဘာကြောင့် ဦးဆုံး
 ထွက်လာရသည်ကို
 တွေး၍ ကျွန်မ
 မျက်နှာပျက်ယွင်း
 ခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ
 လက်မထပ်ချင်တော့
 တာလည်း
 ဒီလို အပြုအမူ
 များကြောင့်ပဲ
 ဖြစ်လိမ့်မည်။
 အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျ
 တတ်သည့်အပြင်
 အယူအဆမတူ၊
 အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်၊
 ကြိုက်နှစ်သက်မှုက
 အစ ကွဲပြား
 ခြားနားလွန်းသော
 သူနှင့်ကျွန်မသည်
 ခုနစ်နှစ်ကြာအောင်
 လက်တွဲညီညီ
 ချစ်သူတွေအဖြစ်
 ရှိခဲ့သည်မှာ
 ယနေ့အထိပင်။ သူ
 ကျွန်မကို စောနက
 စကားမပြောခင်
 အချိန်ထိ ပေါ့လေ။
 'မင်းလည်း ငါ့ကို
 လက်မထပ်ချင်ဘူး
 မဟုတ်လား။

ငါနဲ့တစ်အိမ်တည်းနေရင်
 မင်းလည်းရူးမှာပဲဖြူ။ ဒါ
 ကြောင့် အကောင်းဆုံးလမ်း
 ကို ငါ ဆုံးဖြတ်ပေးတာ'
 သူ၏ ဆရာကြီးမျက်နှာ
 ထားကို တစ်ချိန်က ချစ်စနိုး
 ဖြစ်စွာ ငေးငေးကြည့်ခဲ့ပေမဲ့
 ယခုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပျက်
 စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။
 အမြဲတမ်း ဆရာလုပ်တတ်
 မှန်း သိခဲ့ပေမဲ့ တစ်ချိန်က
 တော့ ကိုယ့်ဘဝကို လမ်းပြ
 သူအဖြစ်၊ ဦးဆောင်နိုင်သူ
 အဖြစ် သဘောကျနှစ်သက်၍
 မျက်စိမိုတ် ချစ်ခဲ့ရသည်။
 မချစ်တော့လို့ အပြစ်မြင်တာ
 မျိုးမဟုတ်ပေမဲ့ ကြာလာတော့
 လည်း ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့
 စဉ်းစားသောအခါ မဖြစ်နိုင်
 မှန်း ပို၍သိလာခဲ့တော့သည်။
 ကျွန်မဘက်က စိတ်ကုန်နေ
 သောအကြောင်းတရားများစွာ
 ရှိခဲ့သလို သူ့ဘက်မှာလည်း
 ရှိနေခဲ့ပါလိမ့်မည်။ မချစ်တော့
 ဘူးလားဆိုတော့လည်း ကျွန်မ
 သူ့ကို ချစ်နေခဲ့သေးသည်။
 ကျွန်မ နှလုံးသားတို့ ရင်ခုန်
 လှုပ်ရှားနေဆဲ၊ ပူနွေးနေဆဲသာ
 ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း
 ကျွန်မ ဘဝကို သူနှင့်အတူ
 မဖြတ်သန်းချင်တော့ပေ။
 'ဒေါ်ကုန်းကော်ဖြူ၊ ကျုပ်
 ပြောတာ ကြားရဲ့လား'
 သူ ကျွန်မ ပခုံးများကို
 လှုပ်၍ မေးလိုက်ပေမဲ့ ကျွန်မ
 ခေါင်းညှိတ်လိုက်သလား၊
 ခေါင်းခါလိုက်မိသလား မသိ
 ပေ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ

ကျွန်မအတွက် အချစ်ရိပ်တွေ
ကျန်နေသေးကြောင်း ကျွန်မ
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ
မှာ နှင့်ခနဲ ထိခိုက်နာကျင်သွား
သော်လည်း သူ့ဆန္ဒများနှင့်
ထပ်တူရှိနေခဲ့သည်ပါပဲလေ။

‘မောင်’ဟု ကျွန်မ တိုး
သက်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။
ကျွန်မကို မော့ကြည့်လာသော
သူ့မျက်ဝန်းတွေက အတိတ်
ကို လွှမ်းဆွတ်နေသည်ဟု
ကျွန်မ အလိုလို သိနေမိသည်။
ခဏလေးပါပဲ အရိပ်တွေ
ပျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး အဝေးဆီ
ကို ပို့လိုက်သော မျက်ဝန်း
တွေဆီမှာ ခိုင်မာသော ဆုံး
ဖြတ်ချက်တွေ ရှိနေခဲ့ပြီဆိုတာ
ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။

မောင်နှင့်ကျွန်မ၏ တွေ့
ဆုံမှုသည် အရမ်း Romantic
မဆန်ခဲ့သလို အရမ်းလည်း
အေးစက်မနေခဲ့ပါ။ ကျွန်မ
အသက် ၂၆ နှစ်မှာ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းတစ်ခုကို တက်ဖြစ်
ခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက်မဖြစ်
မနေ လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေ
ဖြင့်သာ တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ကိုယ့် စာမူတွေကို
ကိုယ့်ဘာသာရိုက်နိုင်တော့
ကောင်းတာပေါ့။ လက်
တော့ပဲလည်း ရှိရဲ့နဲ့ ဂိမ်းပဲ
ဆော့နေတာလား သမီးငယ်’
ဟု စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးလေး
အရင်းက ထောက်ပြလာ
သောအခါ ကျွန်မ၏မေ့လျော့
သွားသော Memory ကို ပြန်
ခေါ်ရန်အတွက် ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းတစ်ခုကို တက်ရန်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ တက်သော သင်တန်းတွင် ကျွန်မ၏တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းသည် အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် ကျောင်းတက် နေသော စွမ်းပကား ဆိုသည့် ကျွန်မချစ်သူ မောင်ပင်ဖြစ် ခဲ့သည်။ 'ဒီလို အစ်မရဲ့၊ 'အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊' ကျွန် တော် လုပ်ပြမယ်' ဆိုတာမျိုး နည်းမျိုးစုံနှင့် ဆရာလုပ်ခဲ့ သော်လည်း လွန်ခဲ့သောခုနှစ် နှစ်ခန့်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှစ်သက်ခဲ့သည်။

'မမက အရမ်းနုပျိုတာ ပဲနော်။ မသိရင် ကျွန်တော်နဲ့ အသက် မကွာဘူးလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော်ထက် ကြီးလှ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပေါ့' ဟုဆိုခဲ့သော သူ့စကားမှာ နှစ် မျောခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ် တိုင် ကျေနပ်နှစ်သက်ခဲ့သည်။

'မမ မင်း အသက်ကြီး တာ သတိထားဦး၊ မင်းအပြု အမူက သူငယ်ပြန်နေပြီ။ သွားမယ်ဆို သွားလို့ရပြီ' ဟု ယခုအချိန်မှာတော့ မောင် ပါးစပ်က မညာမတာပြော ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း အရင် ကလို မောင် ဘာလေးပဲ လုပ် လုပ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဟု တစ်မှိတ်မှိတ်ကြည့်နေတာမျိုး မရှိတော့ဘဲ လုပ်ယူမှု အရာရာ တိုင်း ကိုယ့်အပေါ် ခိုးခိုးခြယ် လှယ်လွန်းလို့ မကြည့်ချင်တော့ လောက်အောင် စိတ်ပျက်စိတ် ကုန်ခဲ့သည်ပဲလေ။

'မောင် နင် ဝင်မစွက်ပါ နဲ့။ ဒီဝတ္ထုကို ဒီထုတ်ဝေသူနဲ့ ထုတ်ကုန်ထုတ်မယ်။ နင် ဘာမှ ဆရာကြီး လာမလုပ်နဲ့၊ နင့် ကြောင့် ငါ့မှာ ဆုံးရှုံးတာတွေ

သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ကျွန်မအတွက် အချစ်ရိပ်တွေ ကန်နေသေးကြောင်း ကျွန်မ တွေ့လိုက် ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ထိခိုက်နာကျင် သွားသော်လည်း သူ့ဆန္ဒများနှင့် ထပ်တူ

ရှိနေခဲ့သည်ပါပဲလေ 'မောင်' ဟု

ကျွန်မ တိုးသက်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်

ကျွန်မကို မော့ကြည့်လာသော

သူ့မျက်ဝန်းတွေက အတိတ်ကို

လွမ်းဆွတ်နေသည် ဟု

ကျွန်မ အလိုလို သိနေမိသည်

များနေပြီနော် မောင်' ဟု ခပ် ကြမ်းကြမ်းစကားတွေ ကျွန်မ နှုတ်က လွယ်လင့်တကူ တရ စပ်ပြောထွက်လာတော့သည်။

'မောင် သဘောလေ၊ မောင် ကြိုက်ရင် ဒီထုတ်ဝေ သူနဲ့ ထုတ်လိုက်မယ်။ မောင် မကြိုက်ရင် မမ ဆက်မလုပ် တော့ဘူး' ဆိုသည့် စကား များက အစပြန်ထုတ်မရ အောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ တော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆန့် ကျင်ဘက်စကားများဆိုတိုင်း မောင်မျက်နှာပျက်ယွင်းသွား ခဲ့ပြီး ကျွန်မကို စိတ်ပျက်

လက်ပျက်ကြည့်ကာ 'မင်းနဲ့ ငါ မဖြစ်တော့ဘူး' ဟု ပြော ချိန်မှာတော့ ကျွန်မကလည်း 'ဟုတ်တယ်' ဟု ထောက်ခံခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည်။

'ကံကော်ရေ နင် သေ ချာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။ နင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်က ဖြတ်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား' ဟု ကျွန်မသူငယ်ချင်းများက ဝေ ဖန်ထောက်ပြသောအခါ 'ရရ မှာပေါ့၊ မရရအောင် ကြိုးစား ရမှာပေါ့' ဟု အားတင်းစကား ကို ကြိုးစားဆိုခဲ့ရသည်။ ခုနှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း မောင်လောက် ကျွန်မအပေါ် နားလည်ပေးနိုင် ဆုံးသူမှာ လောကမှာ မရှိနိုင်တော့ဟုပင် ကျွန်မ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မအလုပ်အပေါ်၊ ကျွန်မခံစားချက်များအပေါ် နားလည်သိတတ်ပေးခဲ့သူမှာ မောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မောင် ၏ဆန္ဒ၊ အလိုရှိရာ စိတ်စေ ညွှန်းသမျှ အရာအားလုံး နား လည်သိတတ်စွာ ဖြည့်စွမ်းခဲ့ သူမှာလည်း ကျွန်မပင် ဖြစ် ခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင်လျှင် လမ်း ခွဲကြရန် ကျွန်မတို့ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မဘဝထဲသို့ သူ ဝင်လာစက တကယ့်ကလေး ငယ်လေးလိုပင်။ ချွဲ့နွဲ့ဆိုးနွဲ့ တတ်သော၊ ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူ တတ်သော ဝိဘိကလေးငယ် လေး။ ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူမှုများ ကလည်း ပြုံးချင်စရာ ချစ် ချင်စရာလေးပို့ ကျွန်မ စွဲမက် ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ စာရေး ဆရာမဘဝကို စူးစမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏အကြံပေး၊ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရံတော်၊ ကျွန်မ၏မောင် လေး၊ ကျွန်မ၏အရှင်သခင်၊

ကျွန်မ၏သားငယ်။ သူသည် ကျွန်မကို ခံစားမှုမျိုးစုံပေးစွမ်း နိုင်သော ကျွန်မ၏တစ်ဦး တည်းသော အဖော်မွန်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကို ဖိတ် ကြားခဲ့သော စာပေဟောပြော ပွဲတိုင်း၊ ပန်းချီပြပွဲများ၊ စာအုပ်သစ်မိတ်ဆက်ပွဲများ၊ ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေစာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ၏ အိမ်များသို့ အလည်သွားတိုင်း ကျွန်မနှင့် အဖော်အဖြစ် အမြဲလိုက်ပါခဲ့ သည်။ ကျွန်မ၏ပါရမီဖြည့် ဖက်စစ်စစ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။

'မမနောက်ကို အခုလို လိုက်ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ မမမျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်ရ တာကိုက အရသာတစ်မျိုး' ဟု လွန်ခဲ့သောနှစ်များက သူ ဆိုခဲ့ပါသော်လည်း ယခုအခါ မှာတော့ 'ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားလို့ရရင် သွားပါလား ကွာ။ အမြဲတမ်း ငါ့ကို အား ကိုးမနေနဲ့။ မင်းဘာသာ လုပ် တတ်အောင်လည်း ကြိုးစား ဦး' ဟု ဆိုခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ မာနကလည်း ခေါင်းထောင် လာခဲ့ပြီ။ သူ မပါလာသော လမ်းကို မဝံ့မရဲနှင့်သွားလာ ရင်း ထိုသို့သွားလာရခြင်း၏ လွတ်လပ်မှုကို သဘောကျ လာခဲ့သည်။ သူ မပါလည်း နေသားကျလာချိန်မှာတော့ သူ့ကို ပုန်ကန်ရန် ဘာကြောင့် များ အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်မ ရေးခဲ့သောဝတ္ထု တိုများ၊ ဆောင်းပါးများတွင် သူ၏ထင်မြင်ချက်များ၊ ယူဆ ချက်များ အများဆုံး ပါဝင်ခဲ့ သည်။ အစောပိုင်းကလေးများ တွင် သူ ပြောသမျှနားထောင်

လက်ခံခဲ့သဖြင့် သူနှင့် ကျွန်မ
၏ဆက်ဆံရေးမှာ အင်မတန်
မှ သဟဇာတဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်
ကြာလာတော့မှ သူသည်
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊
အငြင်းသန်သူ၊ သူစကားတစ်
ခွန်းကိုသာ အမှန်ထင်တတ်
သူမှန်း သိလာခဲ့ရသည်။ သူ
စကားများ၊ သူထင်မြင် ယူဆ
ချက်များကို ကျွန်မ ငြင်းဆန်
သည့်နေ့၊ အတိုက်အခံလုပ်
သည့်နေ့၊ သူနှင့်ကျွန်မ အကြီး
အကျယ် စကားများသောနေ့
များသာ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

‘ငါ ပြောတာ အမှန်ပဲ
မမ၊ မင်းကို ဒါကြောင့်
ဦးနှောက်မရှိဘူး ပြောတာ။
မင်းက အထူးကြီး သိလား’ ဟု
အနိုင်ပိုင်းတတ်ပြန်သည်။

‘ခပ်ကြောင်ကြောင်
အလုပ်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့
ကွာ။ မင်းဟာလေ တကယ့်
ကြောင်ဆီဘူး’ ဟု လူကြားသူ
ကြားမရှောင် ပြောဆိုတတ်ခဲ့
သည်။ အရှက်ပိုရသောကျွန်မ
က ပြောတိုင်း ‘အပြောမခံ
ချင်ရင် မလုပ်နဲ့ပေါ့’ ဟုသာ
သူက ဆိုခဲ့သဖြင့် ကျွန်မမှာ
သူ့ရှေ့မှာ အမှားလုပ်မိမှာ
ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း သူသည် ကျွန်မ၏ပျော်
ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများစွာကိုလည်း
ယူဆောင်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။
ကျွန်မ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာ
သမျှ လိုအပ်ဟူသမျှ ဖြည့်
ဆည်းပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မက လိုချင်တာ
ချက်ချင်းမရခဲ့လျှင် စုပုံပုံကောက်
ချိတ်၍ မျက်နှာမသောမယာ
နှင့်နေတတ်သူဖြစ်လေရာ သူ
က ထိုအပြုအမူကို တစ်စက်
လေးမှ အကြောမတည့်ခဲ့ပေ။

ကျွန်မ
ရေးခဲ့သော
ဝတ္ထုတိုများ
ဆောင်းပါးများတွင်
သူ၏
ထင်မြင်ချက်များ
ယူဆချက်များ
အများဆုံး
ပါဝင်ခဲ့သည်
အစောပိုင်း
ကာလများ တွင်
သူပြောသမျှ
နားထောင်
လက်ခံခဲ့သဖြင့်
သူနှင့် ကျွန်မ၏
ဆက်ဆံရေးမှာ
အင်မတန်မှ
သဟဇာတ
ဖြစ်ခဲ့သည်

ကျွန်မကိုကြည့်၍ ဒေါသတွေ
ထွက်နေတတ်သူဖြစ်သည်။

‘ဒီစာအုပ်မှ မရရင် မင်း
သေသွားမှာမို့လား’၊ ‘ဒီ
ပစ္စည်းမှ မရရင် မင်း သေ
သွားမှာမို့လို့လား’ ဟု ဒေါသ
တကြီး အော်ငေါက်တတ်
သည်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲ၍ သူ့အနားက လှည့်ထွက်
သွားလျှင်တောင် ချက်ချင်း
လိုက်ချောတတ်သူ မဟုတ်
ပေ။ ကျွန်မက ချက်ချင်းချော
မှ ကျေနပ်တတ်သူ။ ကျွန်မမှာ
သာ သူ လိုက်ချောမလားဟု
လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်

မျှော်လင့်ခဲ့ပေခဲ့ သူ ဘယ်
တော့မှ လိုက်မလာခဲ့ပေ။
စိတ်ပြေလောက်ပြီဆိုမှ ကျွန်မ
နှစ်သက်သော စားစရာတစ်
ခုခု ဝယ်ကျွေးတာမျိုး၊ သွား
ချင်တဲ့နေရာလိုက်ဖို့တာမျိုးဖြင့်
ချောမော့တတ်သူ ဖြစ်သည်။

‘မင်း ရှာနေတာ ဒီစာ
အုပ်လား’၊ ‘မင်း လိုချင်တာ
ဒီပစ္စည်းလား’ ဟု ခပ်တည်
တည် ခပ်တင်းတင်း ကျွန်မ
ကို စိုက်ကြည့်၍၊ ကျွန်မ လို
အင်များကို အမှတ်တရထား
ရှိ၍ ဖြည့်ပေးခဲ့ဖူးသည်။
နောက်တစ်ခုက ကျွန်မက
သွေးဆူလွယ်ပြီး စိတ်မြန်သ
လောက် သူက သွေးအေးကာ
စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အေး
တိအေးစက်နေတတ်ခဲ့သည်။
အဲဒီလိုဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ
ခဲ့သော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
သည် ဘဝနှစ်ခုကို အမှန်
တကယ်ပေါင်းစပ်ရန် ကြိုး
စားခဲ့ဖူးပါသည်။ သူလည်း
လွန်ခဲ့သော နှစ်တွေက ကျွန်မ
ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ရှိခဲ့သည်။

‘ငါတို့လက်ထပ်ကြရို့
မမရာ။ မင်းက ငါ့အတွက်
ကလေးလေးတွေ မွေးပေးလေ၊
ငါတို့ဘဝလေးက သိပ်ပျော်
စရာကောင်းမှာပဲနော် မြန်မြန်
လက်ထပ်ကြရို့’ ဟု တမ်းတမ်း
တတပူဆာခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီ
အချိန်က အိမ်ထောင်တစ်ခု
ကို တည်ဆောက်ဖို့ ကျွန်မ
မဝံ့မရဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့
ချစ်သူသက်တမ်း ၃ နှစ်ရှိခဲ့
သောအချိန်က ဖြစ်သည်။
ကျွန်မ သူ့အချစ်ကို ယုံကြည်
ခဲ့သော်လည်း သူနှင့် ဘဝကို
တည်ဆောက်ရန် တွေ့ဝေခဲ့
သည်။ အမိန့်ပေးကြမ်းသော၊
အတ္တဆန်သော သူ့ကို ဘဝ

အရှင်သခင်အဖြစ် ထားရှိရန်
တွေဝေခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း အချိန်တွေ ကြာလာ
သောအခါ တိတိကျကျ ဆိုရ
လျှင် ချစ်သူသက်တမ်း ၆ နှစ်
ကျော် ကျွန်မအသက် ၃၀ ကျော်
လာသောအချိန်တွင် ဘဝကို
လေးလေးနက်နက်တွေးတော
ပြီးနောက် သူနှင့်သာ အပြီးဆုံး
ထိ ဖြတ်သန်းသွားချင်တော့
သည်။ သူ၏ကောင်းခြင်း၊
ဆိုးခြင်းဟူသမျှ မျှဝေခံစား
ရန် သတ္တိများ ရှိလာခဲ့သည်။

‘မောင်၊ မမတို့ လက်
ထပ်ကြရအောင်၊ မောင် လို
ချင်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေ မွေးပေး
မယ်။ ပြီးတော့ မမ မောင့်ကို
မခွဲချင်တော့ဘူး။ မောင် လာ
မယ့်အချိန်ကိုလည်း စောင့်မျှော်
မနေချင်ဘူး။ အမြဲမခွဲအတူ
တစ်မိုးအောက်မှာပဲနေချင်တော့
တယ်’ ဟု ကျွန်မအလေးအနက်
ထားပြောခဲ့ ချိန်မှာတော့
မောင်က ကျွန်မကို ဟားစရာ
သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်
၍ ဟားတိုက်ရယ်ခဲ့သည်။

‘လက်ထပ်မယ် ဟုတ်
လား။ မင်း တော်တော်
ကြောင်တာပဲ။ မင်း ဘာလို့
လက်ထပ်ချင်တာလဲ။ မင်းကို
ငါ အံ့သြလွန်းလို့ပါ။ လက်
မထပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း နေတော့
ရော မဖြစ်လို့လား။ ငါ လက်
မထပ်ချင်သေးဘူး။ အခု
လည်း ဘယ်မှာ ခွဲရလို့လဲ။
ငါ အလုပ်မသွားခင် မင်းနဲ့
မနက် စာအတူ စားတယ်။
အလုပ်ကပြန်ရောက်တာနဲ့ မင်း
ဆီလာတယ်။ ည ၉ နာရီမှ
ငါ့အဆောင်ပြန်တယ်။ အလုပ်
ပိတ်ရက်တွေမှာ အတူရှိနေပေး
တယ်။ ဘယ်အချိန်များခွဲရလဲ’
အဲဒီအချိန်က ရင်ထဲက

ဆန္ဒနှင့် ပြောချင်သောစကားများကို မျှီသိပ်ခဲ့ရသည်။ ရစ်ဝဲလာသောမျက်ရည်စများကို အသာသိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မအသက်က ရပ်ထားလို့ မရကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သိအောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောထွက်တော့မလဲ။ ဆန္ဒမပါသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မတည်ဆောက်နိုင်သဖြင့် သူ ပြောလာမည့်လက်ထပ်ခွင့်ကိုသာ ကျွန်မ တိတ်တဆိတ်မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မဘဝမှာ ၇ နှစ်တာကာလအတွင်း သူ မရှိ၍ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဖိနပ်တစ်ရံ၊ ထီးတစ်လက်၊ ဘောပင်တစ်ချောင်း ဝယ်တာက အစသူဆုံးဖြတ်ချက်၊ သူကြိုက်နှစ်သက်မှု မပါလျှင် မဝယ်သည့်အထိ ကျွန်မဘဝကို သူလွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ သူသည်လည်းဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ၊ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မမပါလျှင်၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်မပါလျှင် မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုသို့သံယောဇဉ်တွေ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားသော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်များဘဝကို နီးစပ်ဖို့ မကြိုးစားကြတော့တာလဲ။

‘မင်း မဝတ်တတ်၊ မစားတတ်နဲ့ကွာ ဆိုင်က စားပွဲထိုးက အန်တီခေါ်တာ နည်းသေးတယ်။ အဘွား မခေါ်တာကကောင်း။ မင်းအသက်ကလည်း ကြီးပြီပဲ’ဟု သူစတင်အပြစ်မြင်ခဲ့ချိန်တွင် ကျွန်မအသက်က ၃၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ မှားယွင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ မတူညီသောအခါ

ကျွန်မဘဝမှာ ၇ နှစ်တာကာလအတွင်း သူ မရှိ၍ မဖြစ်ခဲ့ပါ ဖိနပ်တစ်ရံ ထီးတစ်လက် ဘောပင်တစ်ချောင်း ဝယ်တာကအစ သူဆုံးဖြတ်ချက် သူကြိုက်နှစ်သက်မှု မပါလျှင် မဝယ်သည့်အထိ ကျွန်မဘဝကို သူလွှမ်းမိုးခဲ့သည် သူသည်လည်း ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မမပါလျှင် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် မပါလျှင် မဖြစ်ခဲ့ပါ

အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ ရ ကြိုမြင်သမျှ တားမြစ်ပိတ်ပင်မိသောအခါ သူနှင့်ကျွန်မ အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ရသည်။ ဒေါသတကြီး ဆက်ဆံတတ်သော၊ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ဒေါသထွက်တတ်သော သူ့စရိုက်အမှန်ကို ချစ်စရာလေးဟု ကျွန်မ မမြင်ခဲ့တော့ပေ။ ဒေါသကြီးချိန်တွင် ဆဲရေးတိုင်းထွာတတ်သော သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်မကို များစွာစိတ်ပျက်စပြုလာခဲ့သည်။ အဆိုးဆုံးအချက်ကတော့ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ယောက်စလုံး တွက်ကပ်တွက်

ချက်လာခြင်းပင်။ အရင်လို သဒ္ဒါတရားတွေ၊ ဉာဏာစားခဲ့တာတွေ၊ အငတ်ခံ၍ သူမစား ကိုယ်မစား ကျွေးခဲ့တာတွေ ဘာကြောင့်များ ပျောက်ဆုံးခဲ့တာပါလိမ့်။ မချစ်၍လည်း မဟုတ်၊ ရင်ခုန်သံတွေလည်း ပူနွေးနေကြဆဲပင်။

သူ၏အတ္တ ဆန်သော အမိန့်ကြမ်းကြမ်းတွေ ဘာကြောင့် ကျွန်မ ခါးသီးလာမှန်း မသိပေ။ အရာရာတိုင်း သူ၏ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုများကို ဘာကြောင့်များ ငြင်းဆန်တွန်းလှန်ချင်ခဲ့တာလဲ။ ဘာကြောင့်ဆိုသောအဖြေတစ်ခုကို ကျွန်မရဲရဲဝံ့ဝံ့ မထုတ်ပြန်နိုင်ပေ။

သူ့ဘက်ကရော တစ်ချိန်က သဘောကျချီပြီနဲ့ခဲ့သော ကျွန်မ၏ဝန်တို့မူတွေ၊ ပိတ်ပင်တားမြစ်မှုတွေကို ဘာကြောင့်များ ခါးသက်သွားခဲ့တာလဲ၊ မလိုက်နာချင်တော့တာလဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ ဘာကြောင့်စိတ်မပါတော့တာလဲ ကျွန်မ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားချင်တော့ပေ။ အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ၊ သူ့စိတ်ကိုယ်စိတ် ဟန်ဆောင်မှု လုံးဝကင်းမဲ့လာသည်နှင့်အမျှ ရယူပိုင်ဆိုင်မှုတွေ နည်းပါးလာခဲ့သည်။ ချစ်သူသက်တမ်း ၇ နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် လက်မထပ်ကြဖို့ သူပြောလာသည့်အခါ ကျွန်မကလည်း အလိုအလျောက် ထောက်ခံခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပညာအဆင့်အတန်း၊ မိဘတွေ၏သဘောတူခွင့်ပြုမှု၊ ငွေကြေးဥစ္စာဖြူညည်စုံပါလျက် ဘာကြောင့်များနီးနေလျက်နှင့် လွဲသွားဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလဲ။ ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို ဒုတိယအကြိမ်ကြည့်၍ ‘မောင်’

ဟု ခပ်တိုးတိုးခေါ်မိပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ လှုပ်ရှားလေးခေါ်ပေမဲ့ သူ ကြားခဲ့သည်။ အဝေးသို့ ငေးနေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မဆီရောက်လာခဲ့သည်။

‘နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း၊ နောင်တမရကြေး၊ မျက်ရည်မကျကြေး၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ယုံကြည်ကြကြေးနော်။ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးလမ်းခွဲမယ်’

သူက ကျွန်မစကားလည်းအဆုံးရောက်ရာ ကျွန်မပန်းများကို ခပ်ဖွဖွက်၍ နဖူးကို ညင်သာစွာ နှမ်းလေသည်။

‘မင်းစကားကို ငါလက်ခံပါတယ် ဖြူ။ ဒါ နှုတ်ဆက်အနမ်းပါ။ မင်း မငိုရဘူးနော်၊ ဘယ်တော့မှ မင်း မငိုရဘူး’ ကျွန်မ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညှိတ်ပြမိသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မျက်နှာနှစ်ခု ဆီသို့ ကျွန်မတို့ခြေစုံရပ်လိုက်ကြသည်။ လေးငါးလှမ်းသွားပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်နားမည့်ကို တစ်ယောက်ကခေါ်၊ ရင်ခွင်နှစ်ခုလုံး ကျစ်လျစ်စွာဖက်တွယ်၍ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်ကိုယ်စီဖြင့် ‘လက်ထပ်ကြမယ် အမြန်ဆုံးပဲနော်’ ဟုပြောလိုမိမည် ထင်ကောင်းထင်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်တစ်ခုဆီဆက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စက်များ ကင်းမဲ့ခဲ့ပါတော့သည်။

ပင်ခြံငုံစံ၊ရွှေဘို၊

ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ခေါက်စာအရည်အချင်း

ဗီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ဒေါင်းဆောင်မှု အဆင့်ကဏ္ဍတွင် ဒေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်းကို ဖွဲ့စည်းအသုံးအပြု လမ်းညွှန်ချက်ထုတ်ဝေမှု ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စအရည်အချင်း၊ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အဓိကရပ်များ၊ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အပြုအမူ၊ စကားပြောနည်း၊ ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ဒေါင်းစဉ် ၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မဒူတ ဦးအောင်နိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မအတွေးအကြံများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသီးသီးစော်ညွှန်းလျက်ရှိနေကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ နာမမြတ်ဒေသနာကို ယေလိုသည့်အခါ ဖိုးရိုးစကားဖြင့် နာမမြတ်ဒေသနာသည်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး နာမမြတ်ဒေသနာဖြင့်ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဒေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ ဦးအောင်နိုင်

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဖောင်ကြည်ညို(ပါထီဂျ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြင်ပဘဏ္ဍာရေးထဲသို့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးပုံစံတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်စေခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဗွဲ့ပြီးစေနိုင်ငံများ၊ စီးပွားရေး ပုံစံတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားစေရန် အဓိကဟောင်းနှင့်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသစ်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတစား လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစတင်ခဲ့ စော်ညွှန်းထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်တေသူများ၊ ဖွဲ့စည်းရေးကွက်တွင် လုပ်ကိုင်သူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မဒူတ ဦးအောင်နိုင်

အလင်းသစ်စာတိုင်းတွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအကျဉ်းအဆင့်(၄)၊ ဒုတိယတရားသူကြီးများ၊ ဒု-အိမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဒု-အကျောက်ခံများ၊ ဒု-စီမံကိန်းများ၊ စသည့်ဇယားတို့ကို အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကျိုးရှိရာတွင် အလင်းသစ်စာတိုင်းတွင် ရေးသား နှုတ်ဖြေဖြေဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြန်ရန်ပြုထားသည်။ အထွေထွေလော့ဘတန်း မြန်မာစာဘာသာပရိယာယ်ပင်သည်၊ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲဖြေဆိုမှုသူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အသိရှိတတ်သွင်းအကျိုးပြုနိုင်အောင် ထောက်ပံ့အကူအညီပြု ထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်စာတိုင်းတွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

ထေရဝါဒရှုထောင့် - မင်းနုနှင့်(မော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် တီတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကမ္မာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သီလဗျူဟာပြုလုပ် သမာဓိလည်းဖြစ် လောဘလည်းမီးလျှော့ချမလာ၊ ဘာတရားထူးမှုလည်းမရှိပဲ သောတာပန် ဖြစ်ပို့ဆိုသည့်မာထလေ့စွဲ ထိုကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

အလင်းသစ်စာတိုင်းတွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အပျိုဒေသနာများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စိုးစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည့်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည့်အဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အပျိုဒေသနာ၊ ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာပဇာပတိ၏တမိ ယသောဆရာဒေဝီ၊ ဒေဝဒေဝီ၊ ပဉ္စမာရ၊ မိဂါရ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အနုမိလီ၊ ဣန္ဒသာဒွါ၊ သုမုဒ္ဒေဝီ၊ ဒီပကောသီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သိရိမာ၊ စာမိ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အပျိုဒေသနာများ - ဓမ္မဒူတ ဦးအောင်နိုင်

www.burmeseclassic.com

ဒိုင်ယာလော့ခ်

ဒိုင်ယာလော့ခ်လို့ခေါ်တဲ့

စကားပြောခန်းများဟာ

လူကြီး ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာရော၊

ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေမှာပါ

အင်မတန်မှ အရေးကြီးလှပါတယ်။

ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းများကို

ကလေးတို့အတွက်ရေးမယ့်

စာရေးသူတစ်ယောက်အတွက်

ကတော့ဖြင့် ကလေးဇာတ်ကောင်တွေ

ပြောမယ့် ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို

စဉ်းစားရတာဟာ လူကြီး

ဇာတ်ကောင်များထက် ပိုပြီးတော့

အခက်တွေ့စေနိုင်ပါတယ်။

ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေကို

ရေးမယ့် စာရေးသူဟာ ပုံပြင်၊

ဇာတ်လမ်းတွေကို မရေးခင်မှာ

ကတည်းက ကလေးတွေကြားထဲမှာ

နေပြီးတော့ ကလေးတို့ရဲ့စကားကို

နားထောင်ဖို့ လိုပါတယ်။

ကလေးတို့ရဲ့ ပြောစကား၊ အပြုအမူ၊

အတွေးအခေါ်များဟာ လူကြီးများနဲ့

မတူပါဘူး။ ကလေးတောင်မှ

ရှစ်နှစ်အောက်ကလေးရဲ့အပြောအဆို၊

အပြုအမူနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ

ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်ပတ်လည် ကလေးများနဲ့

မတူပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့

ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထုတို့ကို ရေးမယ့် စာရေးသူဟာ

ကိုယ်ရေးမယ့် ဇာတ်ကောင်ရဲ့

အသက်အရွယ်အလိုက်

စာမရေးခင်မှာ အရင်ဆုံး

ကလေးများကို လေ့လာဖို့

လိုပါတယ်။ သူတို့ ပြောတာ၊

ဆိုတာ၊ စိတ်ဝင်စားတာ၊ တွေးတာ၊

ခေါ်တာ စတာတွေကို အရင်ဆုံး

လေ့လာဖို့ လိုပါတယ်။

ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းထဲက

စကားများနဲ့ ဝတ္ထုအပြင်က

စကားများ ကွာခြားချက်

လူကြီးပုံပြင်နဲ့ ကလေးပုံပြင်

ဇာတ်လမ်းတွေရေးတဲ့

စာရေးသူများ အားလုံးဟာ

ကလေးပုံပြင်၊

ဇာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထုတို့ကို

ရေးမယ့်

စာရေးသူဟာ

ကိုယ်ရေးမယ့်

ဇာတ်ကောင်ရဲ့

အသက်အရွယ်

အလိုက်

စာမရေးခင်မှာ

အရင်ဆုံး

ကလေးများကို

လေ့လာဖို့

လိုပါတယ်

သူတို့

ပြောတာ

ဆိုတာ

စိတ်ဝင်စားတာ

တွေးတာ

ခေါ်တာ

စတာတွေကို

အရင်ဆုံး

လေ့လာဖို့

လိုပါတယ်

သူတို့ရဲ့ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုများထဲက ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စကားပြောခန်းကို အပြင်ကအတိုင်းပဲ သဘာဝကျကျ ဖြစ်စေချင်ကြပါတယ်။ ဒီလို သဘာဝကျကျ ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်ကပဲ တစ်ခါတလေမှာ စာဖတ်သူ ငြီးငွေ့သွားအောင်လို့ အင်မတန်မှ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ရေးမိတတ်တော့တာပါပဲ။

ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ပြောစကားဟာ အပြင်ကအတိုင်းပဲ သဘာဝကျနေဖို့ လိုတယ် ဆိုတာမှန်ပေမဲ့ စာရေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အပြင်ကအတိုင်းပဲ တစ်ထပ်တည်း ကျနေအောင်လို့ ဇာတ်ကောင်တွေကို ဖန်တီးယူလို့တော့ မရပါဘူး။

ဥပမာအနေနဲ့ပြောရရင် ကျွန်ုပ်တို့တွေ အပြင်မှာ စကားပြောတဲ့အခါမှာ ဝါကျ

တစ်ခုလုံးကို ချောချောပြေပြေနှင့် တစ်ဆက်တည်း မပြောတတ်ကြပါဘူး။ *အင်း... ဟိုဟာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အတုလေ...သိလား *စသဖြင့် စာတစ်ကြောင်းမှာ မလိုတဲ့ စကားတွေ အများကြီးပါအောင် ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဒီလို မလိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို အပြင်မှာ ကျွန်မတို့စကားပြောတဲ့အခါမှာ အများကြီး ထည့်ပြောလေ့ ရှိကြပေမဲ့ တကယ့်တကယ် ဝတ္ထုတွေကိုရေးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒီစကားလုံးတွေကို ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေမှာ အကုန်ထည့်သုံးပြီးတော့ ပြောခိုင်းလို့ မရပါဘူး။

ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်ကောင်တွေ စကားပြောကြတယ်ဆိုတာဟာ အလကားသက်သက်ပြောကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်လမ်းအတွက် လိုအပ်လို့(လိုအပ်တဲ့ စကားကိုပဲ)

ပြောကြရတာပါ။ တကယ့် အပြင်မှာတော့ ကျွန်မတို့ဟာ မလိုအပ်တဲ့ စကားတွေကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ပြောနေတတ်ကြတာပါ။ အပြင်မှာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ကြတဲ့ အချိန်များမှာ *ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နေ ကောင်းလား၊ နင်ပိုလှတာတယ်နော်၊ အရင်အတိုင်းပဲလား* စတဲ့ မလိုတာတွေကို ဖောင်းပွနေ

အောင်လို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဒီ စကားတွေကအပိုတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ့် အပြင်က လူမှုဆက်ဆံရေးမှာတော့ အဆင် ပြေနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပို စကားတွေကို အပြင်မှာ သုံးသလိုမျိုး ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ မလို အပ်ဘဲနဲ့ ထည့်သွင်းလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သိပ်ကိုမပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်သွားရပါတော့တယ်။

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ပြောတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တိုင်းလိုလိုဟာ ဇာတ် လမ်းအတွက် လိုအပ်လို့ပြောတဲ့ ဒိုင်ယာ လော့ခ်ပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။

ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို ဘယ်လိုရေးမလဲ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ပြောတဲ့စကားအပြင် သူတို့ရဲ့အသံတွေ၊ သူတို့ရဲ့ရုပ်ပုံတွေကို ပါ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မျက်စိထဲမှာ ကွက် ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာအောင်လို့ ရေး ဖို့ လိုပါတယ်။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာဟာ ရုပ်ရှင်ကြည့်သလိုမျိုး ဇာတ်ကောင်တွေ ရဲ့ ရုပ်နဲ့အသံကို မမြင်ရ မကြားရပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်နား၊ စိတ်မျက်စိမှာ အသံတွေလည်းကြား၊ အရုပ်တွေလည်း မြင်ရအောင်လို့တော့ ဖြင့် ဖန်တီးရေးသားလို့ ရပါတယ်။

ဒီလို ဖန်တီးရေးသားဖို့အတွက် ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ ကို ရေးသားတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြော ခန်းတွေကိုချည်း မျက်တောင်ဖွင့်ပိတ်နဲ့ ရေးသွားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ-

‘မမ မနေ့က ကျောင်းပြေးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မေမေ သိသွားပြီ’
‘ဟုတ်လား မောင်လေး၊ မေမေ က ဘာပြောလဲ’
‘မေမေက အရမ်း စိတ်ဆိုးသွား တာပေါ့’

‘ဖေဖေကိုရော ပြောသေးလား’
‘ပြောတယ်’
‘ဟုတ်လား... ပြောတော့ ဖေဖေ က ဘာပြောတဲ့’
စသဖြင့် ရေးထားတဲ့ အပြန်အလှန်

ဝတ္ထုထဲမှာ
ဇာတ်ကောင်တွေ
စကားပြောကြတယ်
ဆိုတာဟာ
အလကား
သက်သက်
ပြောကြတာ
မဟုတ်ပါဘူး
ဇာတ်လမ်းအတွက်
လိုအပ်လို့
(လိုအပ်တဲ့ စကားကိုပဲ)
ပြောကြရတာပါ

စကားပြောခန်းတွေပါ။ ဒီစကားပြော ခန်းကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘယ်လောက်အထိ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာကို မြင်ကြရမှာပါ ပဲ။ ဒီစကားပြောခန်းများဟာ ဇာတ် လမ်းကို အထောက်ပံ့ ဖြစ်စေတဲ့ စကား ပြောခန်းများ ဖြစ်ပေမဲ့လည်း စာဖတ် သူရဲ့ စိတ်မျက်စိ အာရုံကိုတော့ဖြင့် ကြားလာ၊ မြင်လာအောင်လို့ မနူးဆွနိုင် ပါဘူး။

ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို ရေးတဲ့အခါ

စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မျက်စိအာရုံမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းနဲ့ မြင်လာ၊ ကြား လာအောင်လို့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကိုရေး တဲ့ အချိန်မှာ အပြန်အလှန် စကားပြော ခန်းတွေအပြင် ထည့်သွင်းရေးဖို့ လိုအပ် တဲ့ အရာများကိုလည်း စာရေးသူဟာ သိထားဖို့ လိုပါတယ်။

စာရေးသူဟာ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ အပြန်အလှန် စကားပြောခန်း(Spoken

Words)တွေအပြင် ဒီဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ အတွေး(thoughts), လှုပ်ရှားမှု(actions), ဇာတ်ကောင်က မေးခွန်းမေးတာလား၊ ပြောနေတာလား၊ ငိုနေတာလား၊ အော် နေတာလား ဆိုတာကို စာဖတ်သူ သိစေ ဖို့အတွက် အပြုအမူကို ဖော်ပြတဲ့ စကား (Speech tag)တွေကိုလည်း ထည့်သွင်း ရေးဖွဲ့ဖို့ လိုပါတယ်။

ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရရင်ဖြင့် စော စောက ကျွန်မ ရေးခဲ့တဲ့ မောင်နှမနှစ် ယောက် စကားပြောခန်းကိုပဲ စကား ပြောခန်း၊ အတွေး၊ လှုပ်ရှားမှု၊ အပြုအမူ ကို ဖော်ပြတဲ့ စကားဆိုတဲ့ လေးမျိုးလုံး ပါဝင်လာအောင်လို့ ကျွန်မ ပြန်ရေးပြ ပါမယ်။

မောင်မောင်က အခန်းထဲသို့ မော ကြီးပန်းကြီး(လှုပ်ရှားမှု)နှင့် ဝင်လာ သည်။

သူ့မျက်လုံးကလည်း ဂနာမငြိမ်၊ တောင်ကြည့်လိုက်၊ မြောက်ကြည့်လိုက် နှင့်(လှုပ်ရှားမှု)။

‘မမ မနေ့က မမ ကျောင်းပြေး တယ်ဆိုတာကို မေမေ သိသွားပြီဗျ’ (စကားပြောခန်း) မောင်မောင်က မမ ကို အနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက် သည်။ (အပြုအမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား Speech tag).

မမ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန် သွား၏။ (လှုပ်ရှားမှု)

‘ဟုတ်လား မေမေ ဘာပြောသေး လဲ’(စကားပြောခန်း)

အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မမက မောင်မောင်ကို ပြန်မေးသည်။ (အပြု အမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား Speech tag)

မေမေ ဘာပြောသေးလဲတဲ့ မမ မေးနေပြီ။ မေမေ ပြောတဲ့အတိုင်း အကန့် လုံးကို မမကို ပြန်ပြောပြရင်တော့ မမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့မှပဲ။ (အတွေး)

မောင်မောင်က မျက်နှာကို မပျက် အောင် ထိန်းရင်း လေသံတိုတိုပြတ်ပြတ် နဲ့ပဲ (အပြုအမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား Speech tag)

‘စိတ်ဆိုးတာပေါ့ဗျ’ (စကားပြော

ခန်းဟု ဖြေလိုက်သည်။

စသဖြင့် ရေးရပါမယ်။ ဒီအရေး အသားနှစ်ခုကို ယှဉ်ဖတ်ကြည့်မယ်ဆို ရင်ဖြင့် စကားပြောခန်း (Spoken Words)တွေချည်းပဲ ရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာ လော့ခ်နဲ့ အပြုအမူ၊ အတွေး၊ လှုပ်ရှား မှုအားလုံး ပါအောင်လို့ ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ ထားတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်နှစ်ခုဟာ ဘယ် လောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာကို စာ ဖတ်သူအနေနဲ့ နားလည်သဘော ပေါက် သွားမှာပါပဲ။

ဒိုင်ယာလော့ခ်များတွင် သုံးသော အပြောနဲ့ အပြု

ဒိုင်ယာလော့ခ်မှာ အပြန်အလှန် ပြောစကား (Spoken Words)တွေပါတာ မှန်ပေမဲ့လည်း ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို အား ကောင်းဖို့အတွက် အတွေး၊ လှုပ်ရှားမှု၊ အပြုမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား စတာတွေကို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာတော့ စာ ရေးသူဟာ စာဖတ်သူကို အတတ်နိုင် ဆုံး အပြုလေးတွေနဲ့ပဲ ပြပြီးတော့ ရေး ဖွဲ့ရပါမယ်။ စာရေးတဲ့အချိန်မှာ စာဖတ် သူကို မပြဘဲနဲ့ အပြောတွေနဲ့ချည်း ရေး ဖွဲ့ခြင်းဟာ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်မြင်ကွင်း ကို စကားလုံးတွေနဲ့ ပိတ်၊ကာ၊ဆီး လိုက်သလိုပါပဲ။ ဝတ္ထု၊ ပုံပြင် ဇာတ် လမ်းရဲ့ အရှိန်ကိုလည်း ကျသွားစေပါ တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အထက်မှာ ကျွန်မရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ ကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် အပြုလေးတွေနဲ့ပဲ ပြထားတာကို တွေ့ရမှာပါပဲ။ မမတစ် ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်လို့ အပြုလေးနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ မောင်မောင်စကားကြောင့် မမ လန့်သွား သည်။ ကြောက်သွားသည်လို့ ကျွန်မ မရေးဖွဲ့ထားပါဘူး။ ကြောက်စိတ် ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတဲ့ မမကို စာဖတ်သူရဲ့ စိတ် မျက်စိမှာ မြင်ယောင်လာစေဖို့အတွက် ရေးလိုက်တဲ့စာကြောင်းပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ စာရေးသူက မမ ကြောက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်(ရေးလိုက်)မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား

တဲ့ မမရဲ့ပုံလေးဟာ စာဖတ်သူရဲ့ စိတ် မျက်စိမှာ မြင်ယောင်ကြည့်ဖို့ မလွယ် တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝတ္ထု၊ ဇာတ် လမ်းတွေကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ အပြော ထက်စာရင် အပြုလေးတွေနဲ့ ရေးသား သွားဖို့ လိုတယ်လို့ ဆိုတာပါပဲ။

ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းထဲက အပြု အမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား (Speech tag)

လူကြီးဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးဖွဲ့ရ တာနဲ့ ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးဖွဲ့တဲ့နေရာမှာ သဘာဝအခြေခံအား ဖြင့် တူသယောင်ယောင်ရှိပေမဲ့ တကယ် တော့ မတူပါဘူး။ လူကြီးဇာတ်လမ်း တွေမှာ '...ဟု ပြောလိုက်သည်။ ...ဟု မေးလိုက်သည်။' ဆိုတဲ့ အပြုအမူကို ဖော်ပြတဲ့စကား (Speech tag)တွေကို နေရာတကာမှာ လိုက်သုံးနေဖို့ မလိုပါ ဘူး။ တကယ်လို့ သုံးမယ်ဆိုရင်လည်း နာမဝိသေသနတွေ၊ အဖွဲ့အနွဲ့တွေ၊ တင် စားမှုတွေ၊ ဥပမာတွေနဲ့ စာရေးသူ အစွမ်း ရှိရင် ရှိသလို ဝေဝေဆာဆာ သုံးလို့ ရပါတယ်။

ဥပမာ

'ဒီစကားက တကယ်ပဲလားဟင် ကိုအောင်'

မနွယ်ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပိုင်းတက် လာပါတယ်။ ညိုမည်းနေတဲ့ တိမ် အုပ်က အခုမှပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ကို ရောက်လာ သလိုမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညိုမှိုင်းလို့သွားရဲ့။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ခုနက တေးဆိုနေတဲ့ ငှက်ကလေး တောင်မှ မနွယ်ရဲ့ တုန်ယင်အဖျား ခတ်နေတဲ့ မေးခွန်းသံကြောင့်ပဲလား မသိ၊ ဆိုလက်စတေးကို တစ်ပိုင်း တစ်စနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း တွေမှာတော့ အထက်က ပေးထားတဲ့ မနွယ်နဲ့ကိုအောင် ဥပမာလိုမျိုး Speech tag ကို ရေးလို့ မရပါဘူး။

'သား အရုပ် ပြန်ပေး' လို့ သားက သူ့အစ်မကို ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး

ကိုပဲ ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ခပ်ရှင်းရှင်း ရေးဖွဲ့ရပါမယ်။ ကလေး တို့အတွက် ရေးတဲ့ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း တွေမှာ စကားပြောခန်းတွေ ပါတိုင်းမှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ပြောတယ်ဆို တာမျိုးကိုတော့ဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလို ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ဖို့ လိုပါတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကလေးများဟာ စာ ဖတ်နေရင်းတန်းလန်းနဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ပြောနေတာလဲဆိုတာကို ရပ် ပြီးတော့ စဉ်းစားရတာမျိုးကို ကြိုက်လေ မရှိကြပါဘူး။

ဒါကြောင့် '... ဟု သူက မေး တယ်။ ... ဟု သူက ပြောတယ်။ ... ဟု သူက ငိုတယ်။ဟု သူက အော်ပြောတယ်' စတဲ့ Speech tag များ ဟာဆိုရင်ဖြင့် ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း များကို ရေးမယ့်စာရေးသူများအနေနဲ့ သုံးကို သုံးရမယ့်အရာတွေပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒါတွေကတော့ ဒိုင်ယာလော့ခ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေအချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောဆို၊ ပြုမူ၊ တွေးတောတဲ့စကားတွေကို ပြော တဲ့အချိန်မှာ စာရေးသူများအနေနဲ့ ထည့် သွင်းရေးဖွဲ့ဖို့ အကြောင်းအရာများပါ။ ဒိုင်ယာလော့ခ်ဟာ ကလေးပုံပြင်ပဲရေး ရေး၊ လူကြီးဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုတွေပဲ ရေး ရေး စာရေးသူများအနေနဲ့ ရှောင်လွှဲလို့ မရတဲ့အရာမို့လို့ ကလေးပုံပြင်ရေးသူ ရော၊ လူကြီးဇာတ်လမ်းဝတ္ထုများကို ရေး ဖွဲ့သူများပါ သိထားသင့်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေပါပဲ။ နောက်တစ်ပတ်မှာ တော့ ကလေးပုံပြင်တို့ကိုရေးဖွဲ့ဖို့ အတွက် စိတ်ကူးစိတ်သန်းနဲ့ ဇာတ်လမ်း အကြောင်းအရာကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ ဆက်လက် ဆွေးနွေးပါဦးမယ်။ ■

ခေတ်ဘုန်းသစ်

Ref: How to write a Great Children book by Robin Opie Parnell Writing for Kids by Jennifer Smart Show not to tell by Maureen Lynas. How to write Strong Dialogue in Children books by Taeyoon Choi

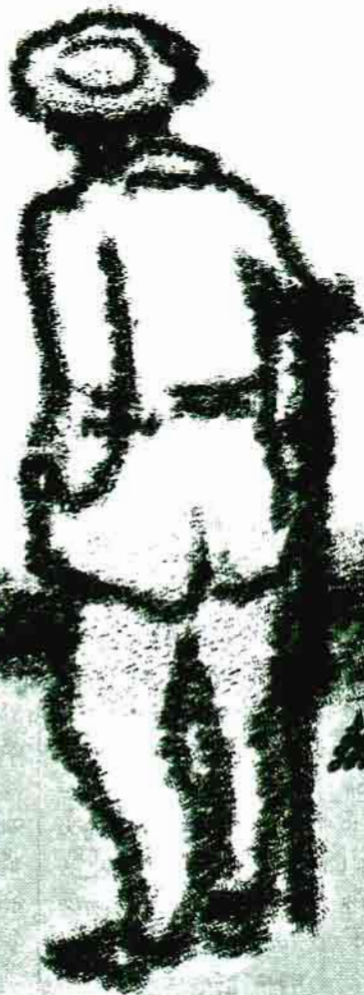
မကျည်းတန်းချွန်မော် သံဝေဓာဗျဉ်တပါး

မြစ်ကူးတံတားတစ်စင်းပေါ်မှ
ကားဖြင့် ဖြတ်သန်း၍ အတန်ကြာ
မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ သူ နေသောနေရာသို့
ရောက်၏။ သူ့နေရာသည် မိမိတို့မြို့ရိုးနှင့်
အတော်ပင် အလှမ်းကွာ၏။ စနစ်တကျ
စိုက်ပျိုးထားသော ဝါးရုံတောတန်းနောက်တွင်
လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်ဖြင့်သော အုတ်တံတိုင်း
တည်ရှိ၏။ ထိုအုတ်တံတိုင်းခတ်ဝင်းထဲတွင်
အုတ်တန်းလျားခန်းများ ရှိ၏။
ထိုအခန်းများအနက်
တစ်ခန်းသည် သူ့အခန်းဖြစ်၏။
‘ထိုင်ကွာ’
အခန်းထဲအရောက်တွင် သူက ပြော၏။

သူ့အခန်းသည် ရိုးရှင်းလှစွာ၏။
မည်သည့်အဆင်အပြင်မျှ မရှိ။
ယုတ်စွအဆုံး ဘုရားစင်ပင် မရှိချေ။
စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်
သုံးလေးလုံးခန့်သာ ရှိ၏။ ဧည့်စားပွဲ၊
ထမင်းစားပွဲ၊ စာရေးစားပွဲ စသည်ဖြင့်
အမျိုးမျိုး အသုံးပြုပုံရ၏။
ဘုရားစင် တည်ရှိရမည်ဖြစ်သော
အမြင့်တစ်နေရာတွင် ယာဘက်လက်ကို
လက်သီးဆုပ်ပြီး တံတောင်ကွေးကာ
ရင်ဖွင့်မတ်နေသော လူရုပ်ပုံတစ်ခုကို
တွေ့မြင်ရသည်။ ဦးထုပ်တွင်

သခင် ဖူးအံ့ သို့မဟုတ်
အဖေ သို့မဟုတ်...
အဖေ ဂုဏ်ပုဒ်များသည် များလှစွာ၏
သူကရေး... သူက အဖေသားလေ
အဖေထက်ပင် ထက်မြက်ခဲ့သေး၏
တက္ကသိုလ် မျိုးချစ် ဟူသော
အနီရင့်ရင့် ကလောင်စွမ်းပြနိုင်ခဲ့၏
ခုတော့... ခုတော့

ကြယ်နီတစ်ပွင့်ပါ၏။ ထိုပုံ၏
အောက်ဘက်တွင် အဖြူအမည်း
စုံတွဲဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။
ဓာတ်ပုံထဲတွင် တည်ကြည်ပြတ်သားပုံရသော
ယောက်ျားကြီးနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာ
မျက်နှာသွင်ပြင်ရှိသော
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။
ယောက်ျားကြီးမှာ ကိုင်းအနက်
မျက်မှန်ထူကြီးကို တပ်ထားပြီး၊ မိန်းမကြီးမှာ
ဆံဖြတ်ချဆံထုံးတွင် စံပယ်ပန်းကုံးများကို
တွဲလောင်းချ ပန်ထားလေသည်။
"ဪ... အဖေ့အမေကိုတော့

အဖေ့အမေကိုတော့

သတိရသေးသားပဲ...နော်'

ဓာတ်ပုံကို လွမ်းမော
တသစွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
မိသောအခါ သူ့ထံမှ ထွက်
ပေါ်လာသော တုံ့ပြန်သံ
တစ်ချက်ကား 'ကျွန်' ဟူ
သော စုတ်သပ်သံတစ်ချက်
သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

'အဝါးရေ... ဧည့်
သည်လာတယ်'

စုတ်သပ်သံနှင့် တစ်
ဆက်တည်း နောက်ဖေးသို့
လွမ်း၍ အသံပြုလိုက်သော
အခါ မိန်းမဝဝကြီးတစ်
ယောက် ထွက်လာ၏။ ရှုံ့
ကြိုးတပ် ပွင့်ရိုက် ဘောင်းဘီ
စကကို ဝတ်ထားသဖြင့်
လိပ်ခါး ဖားဖင် ကိုယ်လုံး
ကြီးက အရုပ်ဆိုးလှစွာ၏။
လည်ဟိုက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ
အတွင်းမှ အဆီပို အသားများ
သည် လျှံထွက်ကျမယောင်
ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာကား နေ
လောင်မည်းရိပ်များနှင့် အဆီ
ပြန်ပြီး ပြောင်နေလေသည်။

'ဒါ... ငါ့မိန်းမပဲ။ ဝ၊
မလေ၊ ပန်ဆန်းမှာ ရခဲ့တာ။
အဝါး...တဲ့'

မိန်းမဝဝကြီးက အလှ
ဆုံးပြီး၍ ခေါင်းညွတ်နှုတ်
ဆက်သည်။

'ထိုင်ဦးနော့၊ ဝေါ ရီ
နွေးကရမ်း ယူခဲ့မယ်'

မပိုတပီ လေသံနှင့်
အသိအမှတ်ပြုစကားပြောကာ
နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ အိပ်
အိပ်ဖြင့် ပြန်ဝင်သွားသည်။

'ဗမာစကား သိပ်
မတတ်ဘူး၊ တရုတ်၊ ကချင်၊
ရှမ်းစကားတွေ တတ်တယ်။
အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်တယ်'
သူက ပြောသည်။

'သားသမီး ရသေးလား'

ရွှေတိဂုံ
ဘုရား
ခြေတော်ရင်းက
မြေကို
နိုင်ငံတော်အလံနဲ့
ထုပ်ပြီး
သိမ်းထားတာ
ဒါဟာ
ငါ့အတွက်တော့
အမွေပါပဲ
လွမ်းတဲ့
အခါတိုင်း
ဒါလေးကို
ထုတ်
ထုတ်ကြည့်ပြီး
ငါ
အလွမ်းဖြေတယ်

'အင်း သားတစ်
ယောက်ရှိတယ်။ သူလည်း
အလုပ်ကြမ်းသမားပါပဲ'

'ကျောင်းမနေရဘူး
လား'

'မင်းကွာ၊ မေးစရာလို
လိုလား၊ သေစာရှင်စာတော့
ဖတ်တတ်တယ်ဟေ့၊ ဒါ
တောင် ငါ သင်ထားပေးလို့၊
ကဲ ရှင်းပလား'

သူ့စကားအဆုံးတွင်
မိမိအကြည့်က ဓာတ်ပုံကြီး
ထံ ရောက်သွားသည်။

'သခင် ဖူးအုံရဲမြေးဟာ
သေစာရှင်စာပဲ ဖတ်တတ်
သတဲ့လား။ စာရေးဆရာ၊

ကဗျာဆရာ တက္ကသိုလ်
မျိုးချစ်ရဲ့သားဟာ သေစာရှင်
စာပဲ ဖတ်တတ်သတဲ့လား'

မိမိ၏ မချီတင်ကဲ ရေ
ရွတ်သံကိုကြားသောအခါ သူ
သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်
လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ
တွေကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ
သည်။

သခင် ဖူးအုံ သို့မဟုတ်
အဖေ သို့မဟုတ်...။ အဖေ
ဂုဏ်ပုဒ်များသည် များလှစွာ
၏။ သူကရော... သူက
အဖေသားလေ။ အဖေထက်
ပင် ထက်မြက်ခဲ့သေး၏။
တက္ကသိုလ် မျိုးချစ် ဟူသော
အနီရင့်ရင့် ကလောင်စွမ်းပြ
နိုင်ခဲ့၏။ ခုတော့... ခုတော့။

'အခု မင်း ဘာလုပ်နေ
သလဲဟင်'

မိမိ အသံကြားမှ
ပစ္စုပ္ပန်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာ
၏။ သူ့ပုံစံအတိုင်း ပန်းနှစ်
ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်၏။
ဝါးရံပင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ ရီဝေ
ဝေ ငေးကြည့်၏။

'ငါလား အဟင်း
ဟင်း...ဟင်း၊ သုံးဆယ့်
ခြောက်ကောင်ထိအတိတ်တွေ
ရေးနေတယ်။ ဒီအရပ်မှာက
သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင်ထိ
အမြဲတမ်း ရှိတယ်။ တစ်နေ့
နှစ်ကောင်ဖွင့်တာ၊ လျော်
ကြေးက ၂၇ ဆလေ။
ကလပ်ကို နှင်း၊ ဂီယာသွင်း၊
လီဗာဗျင်း၍ ထွက်လေ
သည်ဆိုတာက အတိတ်ပေါ့။
ပေါက်ကောင်ဖွင့်တော့ မယ်
သီလ။ အတိတ်နဲ့ ပေါက်
ကောင် ဘာဆိုသလဲ မပြော
နဲ့။ ဆိုင်သမ္ပု သိပ်ဆိုင်း၊ မော်
ဒန်မယ်သီလလေ၊ မော်တော်
ကားနဲ့ အလျှာထွက်တာလို့

ပြောတာပေါ့။ အဟင်း
ဟင်း... ဟင်း'

သူ့ရယ်သံ သည်
ခြောက်ကပ်ကာ နာကြည်းမှု
များ စွက်ဖက်နေ၏။

'မင်း သိပါတယ်၊ သုံး
ဆယ့်ခြောက်ကောင်မှာ ထိုး
သားဘက်က လိုက်တဲ့ နတ်
က ထွန်းအောင်ကျော်၊ ဒိုင်
ဘက်လိုက်တဲ့နတ်က ကြေး
ဆန်နီ။ ကျွန်ဆံမြီးကြီးနှစ်ဖက်
နဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ခြေလက်
ကွကွ နတ်ရုပ်ကြီးတစ်ကိုယ်
လုံးမှာ အကောင်ပေါင်း ၃၆
ကောင် ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲ
က ပေါက်ကောင်တစ်ကောင်
ကို အတိတ်ပေး စဉ်းစားခိုင်း
ပြီး ဖွင့်ပြတာ။ အဲဒီ စဉ်းစား
ရမယ့် အတိတ်ကဗျာတွေကို
ငါ ရေးရတာ။

'ဒီခေတ်ကိုက ငယ်
ငယ်မှ အဘတို့က ကြိုက်
လေသည်ဆိုတဲ့ အတိတ်မျိုး
ပေါက်ကောင်ဖွင့်တော့ ခရူ။
ဘာဆိုသလဲ မမေးနဲ့၊ ခုနက
လိုပဲ ပြောမယ်။ ဆိုင်သမ္ပု
သိပ်ဆိုင်း။ အဘိုးအရွယ်၊
အဘအရွယ်တွေက နုနုငယ်
ငယ်လေး ရထားတော့
အပြတ် ယုယတာပေါ့။
ဒါကြောင့် ပေါက်ကောင် ခရူ။
ဟား ဟား... ဟား
ဟား... ထိုးသားတွေကွ
ဒိုင်စားတဲ့ပွဲ။ ဟား ဟား...
ဟား ဟား'

သူ့ရယ်သံတွင် ကြေကွဲ
နာကြည်းသံတွေ ပါဝင်နေ၏။

'တက္ကသိုလ် မျိုးချစ်ရဲ့
တိုင်းပြုပြည်ပြု ကလောင်
အစွမ်းပေါ့ ဟုတ်လား'

သူ့ရယ်သံ ရပ်သွားသံ
'ပြောတော့ သူငယ်
ချင်း ပြောတော့ ငါ ဘာမှ

မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ဖက်က ငါ့ကို သစ္စာဖောက် သာကူး တဲ့။ တစ်ဖက်ကကျတော့ လည်း ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည် ရသူ မဟုတ်ဘူး တဲ့။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ကို နားလည်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်။

‘၃၆ ကောင်က တစ် ရက်နှစ်ကောင် ဖွင့်တာဆို တော့ အတိတ်ကဗျာ နှစ်ပုဒ် ရေးရတယ်။ တစ်လစာဆိုရင် အတိတ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်။ ၃၆ ကောင်လုံး တွေးလို့ရ အောင် ရေးရတာဆိုတော့ ဘောင်ကျဉ်းလို့ မရဘူး။ တစ်လစာ ထိအတိတ်ရေး လိုက်ရင် သူတို့ငွေနဲ့ ထောင့် ငါးရာရတယ်။ တို့ငွေနဲ့ဆို အကြမ်းဖျင်း သုံးသိန်းပေါ့ ကွာ တန်ပါတယ်’

သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ပဲ လေဟု မှတ် ရချေတော့ သည်။ ထိုစဉ် ဝ၊အမျိုးသမီး က ရေခွေးကြမ်းလာချပေး ၏။ ပန်းသီးစိတ်၊ သစ်တော် သီးစိတ် ထည့်ထားသော ပန်းကန်လည်း ပါသည်။ သစ်သီးအမြည်းနှင့် ရေခွေး ကြမ်းကား လားလားမျှ မအပ်စပ်ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ပေပဟု ထပ်မံ မှတ်ယူရန်သာ ရှိချေ ၏။ သူက စကားဆက်၏။

‘တစ်ခါတလေတော့ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန် ရေး လု ပီ မီ ပါ တယ် ။ တက္ကသိုလ်ပညာရေးဆုံးခန်း မတိုင်ခင် ယုံကြည်ချက်တွေ၊ ခံယူချက်တွေနဲ့ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်ကြီး အခု ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ တစ် လျှောက်လုံးမှာရော ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ။

ခုချိန်မှာရော ဘာဆက်လုပ်ရ မလဲ။ တွေးရင် အခြေမရှိဘူး သူငယ်ချင်း။

‘နောင်တလို့ ပြောရမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ငါ မပြောချင်ဘူး။ ဒါ သိပ်ပျော့ညံ့တဲ့ သုံးသပ် ချက်ပဲ။ မှန်တယ်လို့ ယူဆပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ကို နောင် တစ်ချိန်မှာ မှားတယ်လို့ ငါ ဝန်မခံချင်ဘူး။ အမှန်တရား ဆိုတာ အခြေအနေ၊ အချိန် ကာလနဲ့ နေရာဒေသတစ်ခု အတွင်းမှာ အမြဲတမ်း မှန်နေ တယ်လို့ ငါ ခံယူတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမှန် တရားဟာ ထာဝရ မဟုတ် ဘူးဆိုတာတော့ ငါ သိသွား တယ် သူငယ်ချင်း။ ငါတို့က လေးနက် နက်ရှိုင်းတဲ့ ခံယူ ချက်တွေနဲ့ လုပ်ဆောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ တချို့က တစ်ပြည် သူ မရွှေ့ထားတို့နဲ့ စုံဖက်ပြီး ပြည်ပမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အိုး အိမ်တိုက်တာတွေ ထူထောင် နှင့်ကြပြီးသား ဖြစ်နေပြီလေ။ ငါတို့ လမ်းစဉ်ကြီး အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့က မျောက်သစ်ကိုင်း လွတ်၊ သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ခွေး ဖြစ်ခဲ့ရပေမဲ့ အဲဒီ တချို့ကျ တော့လည်း စင်ပေါ်ကလူတွေ ဖြစ်နေခဲ့တယ် သူငယ်ချင်း။

‘မူဝါဒတွေ ဘယ်လိုပဲ ကွဲပြားခဲ့ကြပေမဲ့ တစ်ခု တည်းသော ဦးတည်ချက်က တော့ အတူတူပါပဲကွာ။ ကုန် လွန်သွားခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ် အတော်များများကို နှမြောမိ တယ် သူငယ်ချင်း။ ခုချိန်မှာ ငါတို့လည်း ပါဝင် ပန်းထမ်း ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ထမ်းလိုက် ချင်ပါရဲ့’

‘ပြန်လာလို့ ရသားပဲ

ကွာ၊ ပြန်လာခဲ့ပါလား’

‘ငါ ဘာလုပ်စားရမလဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့အသက် သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ဟာ တော ထဲနဲ့ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ ကုန် ဆုံးခဲ့တာလေ’

‘ဟူး’ သူ့ဘဝအမော သည် မိမိထံ ကူးစက်လာ သည် ထင်၏။

‘ဒါနဲ့ မောင်ရည်ရွယ် ရော’

‘သေပြီလေ... သူငယ် ချင်း၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ ဆုံး တာ’

‘ဟာ..’

တိုးတက်သော ကဗျာ ဆရာတစ်ယောက်။ အနီရင့် ရင့်လူသားတစ်ယောက်။ ခုတော့ မွဲပြာခြောက် သယောင်လွင့်ခဲ့ပြီဆိုပါလား။

‘ငါက ၃၆ ကောင်ထိ အတိတ်တွေ ရေးတယ်။ သူ က မသေခင် ဘာလုပ်လဲ သိလား။ ၃၆ ကောင် ထိ ရောင်းတာကွ။ ကော်မရှင် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းရတယ်။ တစ် ရက် ရောင်းကြေး ငါး သောင်းအထက်မှာဆိုတော့ အင်း နေ့တွက်ကိုက်ပါတယ်’

‘ဟူး’

လေပူတစ်ချက်ထွက်ရ ပြန်ချေပြီ။ သူတို့ ကိုးကွယ်ခဲ့ သော ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူ ချက်များနှင့် သူတို့ချစ်မြတ်နိုး ခဲ့သောအနုပညာများသည် သူတို့ဘဝအတွက် စံနှုန်း မကိုက်၊ တန်ဖိုးမထိုက်ခဲ့ပါ တကား။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ နံရံထောင့်ရှိ စင်လေး တစ်ခုပေါ်မှ ယွန်းဆွမ်းအုပ် ကလေးကိုယူသည်။ အဖုံး ကလေးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ

အတွင်းတွင် အလံသေးသေး ဖြင့် စုထုပ်ချည်နှောင်ထား သောအထုပ်ကလေးကို တွေ့ ရသည်။ ဘာထုပ်ပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းတွေးမိဆဲတွင် သူက ပိုးကြိုးအထုံးလေးကို တယူ တယူဖြေသည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ညိုမှိုင်းရီဝေနေ၏။ ခံစားချက်ကို ဖိသိပ်မျှချနေ သဖြင့် သူ့လည်စလုတ်သည် အဆင်းအတက် လှုပ်ရှားနေ ၏။ ပိုးကြိုးလေးပြေသွား သောအခါ အတွင်းတွင် မြေ မှုန်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး မြေမှုန်လေးများကို ယုယု ယယကိုင်တွယ်၏။ မြေမှုန် ထုပ်ထားသည့် အလံစလေး ကိုလည်း တန်ဖိုးထားစွာ ပွတ်သပ်၏။ နှုတ်ခမ်းက ပြီးနေသော်လည်း မျက်ရည် ကြည်တို့သည် မျက်ဝန်းအိမ် မှတစ်ဆင့် သူ၏ ပေါ်လွင် ထင်ရှားသော နှာတံရိုးတစ် လျှောက် စီးဆင်းကျလာ၏။

‘အမိမြေနဲ့ အမိနိုင်ငံ တော်လေ။ ရွှေတိဂုံဘုရားခြေ တော်ရင်းက မြေကို နိုင်ငံ တော်အလံနဲ့ ထုပ်ပြီး သိမ်း ထားတာ။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် တော့ အမွေပါပဲ။ လွမ်းတဲ့ အခါတိုင်း၊ ဒါလေးကိုထုတ် ထုတ်ကြည့်ပြီး ငါ အလွမ်း ဖြေတယ်’

ရင်ထု မနာအဖြစ်ပါ တကား။

‘ဘာကြောင့်လဲ ကျွန်တော် မသိ ဒီမြေမှုန်တွေကို ကိုင်မိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ သိမ်သိမ်ခါ ပင်လယ်လှိုင်းလို

မငြိမ်သက်နိုင်ရှာ။
ဘာကြောင့်လဲ
ကျွန်တော် မသိ
ဒီမြေစိုင်ခဲကို
မြင်မိတဲ့အခါ
မွေးရပ်မြေရဲ့
အလွမ်းဟာ
အသွေးအသားထဲ
အရိုးထဲခြင်ဆီထဲ
ပိတ်ခဲ
စေးထန်းလို့လာ။
ကျွန်တော်ကို
ခေါ်ပါကွယ်
ခင်ဗျားတို့နဲ့
အဖော်ပြုကာ
ကျွန်တော်...
ဟိုး...
အဝေးရဲ့...အဝေးက
သိက္ခာရ
ရွှေတောင်ရှိရာ
အရောက်ပျံ့သန်းချင်
လိုက်တာ။
‘ငါ့ဆရာ ငြိမ်းချမ်းသူ
ရဲ့ကဗျာလေးပါပဲ။ ငါတို့
လည်း လွမ်းပါတယ်၊ ချစ်ပါ
တယ်။ လွမ်းရချစ်ရတဲ့ အမိ
မြေကို ဘယ်သောအခါကမှ
ငါတို့ကြောင့် အကျိုးမယုတ်
စေခဲ့ပါဘူးကွာ’
သူသည် ပိုးကြိုးလေး
ကိုပြန်၍ စည်းဖွဲ့ချည်နှောင်
သည်။ ဆွမ်းအုပ်အဖုံးလေး
ကို ပြန်၍ ပိတ်သည်။ ထို့
နောက် ဆွမ်းအုပ်ကလေးကို
ယူကာ စင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်
သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှု
သည် တုန်ခါယိမ်းထိုးနေ၏။
ခြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်း
တော့သော သူ၏ ခြေလှမ်း
သံစဉ်များသည် မည်သည့်
ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ ကြူကုတ်-ပန်
ဆိုင်းအနီးရှိ လှံထန်တောင်
တန်း တစ်နေရာတွင် သူ့ခြေ

တစ်ဖက်ပေးဆပ်ရလေသည်။
သူ့ဖခင် သခင် ဖူးအံ့
သည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကျောင်း
ကောင်းကောင်း ထား၏။
နိုင်ငံတာဝန်ကို ကလောင်ဖြင့်
ထမ်းစေလို၏။ သူ့ကား
ကလောင်ထက် သေနတ်ကို
ပို၍ တွယ်ဖက်ခဲ့၏။ သူ့လက်
ညှိုးသည် သေနတ်မောင်း
ခလုတ် ဆွဲဖြတ်ရန် အသင့်
အနေအထားသဖွယ် ခပ်ကွေး
ကွေး ဖြစ်နေ၏။
ယခုအချိန်တွင်မူ သူ
လက်ထဲတွင် မည်သည့်
သေနတ်မျှ မရှိ။ သူ့လက်ညှိုး
ကွေးကွေးသည် ကလောင်
ကို ပြန်၍ကိုင်နေပြန်သည်။
ကလောင်ကို ကိုင်စွဲနေရလင့်
ကစား၊ သူ့ကလောင်သည်
သေနတ်ကဲ့သို့ပင် နာကျင်စေ
၍ သေလောက်သော ဒဏ်
ရာပေးနိုင်သည့်ကလောင်ပင်
ဖြစ်နေပြန်လေသည်။
သူ့လည် လည် :
ကောင်း၊ သူ၏ မျိုးဆက်ဖြစ်
သော သူ့သားသည်လည်း
ကောင်း ဒဿနတစ်ခုအောက်
တွင် ကြုံလိုမည်းပိန်နေလေ
သည်။
အပြန်ခရီးတွင် သူ
သည် မြစ်ကူးတံတားနား
အထိ လိုက်ပို့သည်။ အရပ်
မြင့်မြင့်၊ အသားလတ်လတ်
နှင့် တိကျပြတ်သားသော ပုံစံ
ရှိသည့် သူသည် တက္ကသိုလ်
တက်စဉ်က ဘန်ကောက်လုံ
ချည်ဖက်ဖူးရောင်၊ ရွှေဖလား
ရောင်၊ ခဲရောင်တို့ဖြင့် သန့်
ပြန့်ခဲ့သောငြား ယခုအချိန်
တွင်မူ အပြာရောင်ချည်ကြမ်း
အင်္ကျီ ဘောင်းဘီကို ထက်
အောက် ဆင်တူဝတ်ဆင်ထား

လေသည်။
ဝင်လုဆဲ နေရောင်က
မြစ်ပြင်ကို ရိုက်ခတ်သည့်
အခါ လှပကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းသလောက်၊ ပွ
ယောင်းယောင်း ဘောင်းဘီ
ရှည်အောက်မှ ထောင့်ဆန်နီ
ကျိုးခြေလှမ်းများနှင့် ကယိုင်
ကပါး လျှောက်လှမ်းနေသော
သူပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ အရပ်
ဆိုးလှစွာ၏။
‘ဂရီ ဒဿနပညာရှင်
ကြီး ဟောရာကလိုက်တစ်
က ပြောဖူးတယ်။ A man
cannot step into the same
river twice တဲ့။ လူတစ်
ယောက်ဟာ မြစ်တစ်စင်းထဲ
ကို နှစ်ကြိမ်မဆင်းနိုင်ဘူးတဲ့’
နေရောင် ဖျော့ဖျော့၊
လေညင်းနော့နော့တွင် သူက
စကားစ၊ ၏။
‘ငါ ဒီမြစ်ထဲကို နှစ်
ကြိမ်မက အကြိမ်ကြိမ် အဖန်
ဖန် ဆင်းခဲ့ဖူးတယ်။ တက်
ကြတဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့
နယ်စပ်မြစ်ကြီးကို ဖြတ်
ကျော်ခဲ့ဖူးသလို တိုက်ပွဲတွေ
ဖြစ်၊ ဒဏ်ရာတွေရပြီး နယ်
စပ်မြစ်ထဲ ခုန်ချထွက်ပြေး
ဖြတ်ကျော်လုပ်ခဲ့ရဖူးပါရဲ့။
‘အလင်းဝင်ဘဝ၊ ခြေ
တစ်ဖက် မရှိတော့ဘဲဘဝနဲ့
ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဦးတိုက်ပြီး
တဲ့နောက် နယ်စပ်ဒေသကို
လက်မှိုင်ချ ပြန်လာခဲ့ရတဲ့
ခရီးမှာလည်း ဒီမြစ်ကြီးကိုပဲ
ထပ်ပြီး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပြန်ပါ
ရောလား။ အဲဒီလို အကြိမ်
ကြိမ် ကူးဖြတ်တိုင်း တစ်ချိန်
မှာ ဖြတ်ကူးခဲ့တဲ့ မြစ်ရေနဲ့
နောက်တစ်ချိန်မှာ ဖြတ်ကူး
တဲ့မြစ်ရေ မတူညီတော့သလို
‘တစ်ချိန်က ငါ’နဲ့ ‘နောက်

တစ်ချိန်က ငါ’ဟာလည်း
မတူညီတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
ဟောရာကလို က်တစ်က
ဒဿနဖွင့်ခဲ့တာပါလားလို့
သိမြင်လာရတယ်။ ကိုင်း...
သွားတော့ သူငယ်ချင်း သွား
တော့။ မသေခင် မင်းနဲ့ တွေ့
ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ အခြေ
အနေပေးရင် နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်ကွာ’
တံတားထိပ်သို့ ရောက်
လာသော တက္ကစီကားကို
လှမ်းတားပြီး သူက ကား
ပေါ်တင်ပေးသည်။ ဝေး၍
ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သောသူသည်
မြင်ကွင်းက ပျောက်သည်အထိ
လက်ငွေ့ယမ်းပြနေခဲ့သည်။
တံတားရှည်ကို ဖြတ်
သန်းနေစဉ် မြစ်ရေသည်
တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။
တံတားအထက်မှ စီးဆင်း
လာသောရေသည် တံတား
အောက် အခြား တစ်ဖက်သို့
ရောက်သွားသောအခါ ထိုရေ
ပင် ဖြစ်နေသေးသလား။
အဆက်မပြတ် အစားထိုး
စီးဆင်းလာသောရေများပင်
ဖြစ်နေရောသလား။
ထိုရေနှင့် ထိုနေရာတို့
ကို တွေးဆနေမိစဉ်-
‘တစ်ချိန်က ရေနဲ့
နောက်တစ်ချိန်က ရေ မတူ
ညီသလို၊ တစ်ချိန်က ငါနဲ့
နောက်တစ်ချိန်က ငါဟာ
လည်း မတူညီတော့ဘူး’ ဟု
သည့် သူ့စကားကို ပြန်လည်
ကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။
မှတ်ချက် ။ ။
(တဖျင့်တပါး =
မည်သည့်တံတား
ယွင်းယွင်းချွတ်ချွတ်)
မကျည်းတန်းလျှင်ကော်။

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၁၈၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၂၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

မြန်ချီရေး-လင်းလွန်းခင်စာပေ

လိပ်ကန်ပန်းခြံချေး၊ တိုက်(D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၂

မိုးလင်း

ဝေဟန်ဝေဟန်

ပိစိရဲနားရင်းကို	
မုန့်ဆရာက	
ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တော့	
ပိစိ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတယ်။	တောက်တိုမည်ရ
ပိစိက ကောင်တာကို	အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်။
လှမ်းကြည့်တယ်။	ပိစိတို့မိသားစု
ကောင်တာက	စားမလောက်ဘူး။
ဆိုင်ရှင်အတွေးကြီးက	လေဖြတ်နေတဲ့ အဖေနေ့တင်
မြင်လျက်နဲ့	ပိစိတို့ ရသမျှက
မသိချင်ယောင်ဆောင်	ကိစ္စချောနေတယ်။
တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။	ပိစိမှာ ညီမတစ်ယောက်နဲ့
မုန့်ဆရာဟာ ပိစိထက်	ညီတစ်ယောက်
ဆယ်ငါးနှစ်လောက်	ရှိသေးတယ်။
ကြီးတယ်။ စာမတတ်ဘူး။	ပိစိညီလေးက
ပိစိအသက်က ဆယ်နှစ်။	အသက် ၇ နှစ်
ပိစိ အဖေက လေဖြတ်ပြီး	ကျောင်းမနေဘူး။
ဆိုက်ကား မနင်း	ညီမလေးက ၄ နှစ်ပဲ
နိုင်တော့ဘူး။ ပိစိအဖေက	ရှိသေးတယ်။ သူလည်း
အဝတ်လိုက်လျှော်တယ်။	ကျောင်းနေရမယ့်သဘော
အိမ်သန့်ရှင်းရေးလိုက်	မရှိဘူး။ ပိစိ
လုပ်တယ်။ ဒီပြင်	လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
	စားပွဲထိုးတာ တစ်နေ့ကို
	ထောင့်ငါးရာနဲ့
	နားရင်းအုပ်ချက်
	လေးငါးခြောက်ချက်

လောက် ရတယ်။ မဆိုးဘူး။ အိမ်စရိတ်ထောက်သေးတယ်။ ညနေ ပိုက်ဆံရှင်းတိုင်း တစ်ထောင်တန်လေးတစ်ရွက်နဲ့ ငါးရာတန်လေးတစ်ရွက် ရလိုက်ရင် ပီစီ သိပ်သဘော ကျတာပဲ။ နားရင်း အုပ်ခံရ တာတော့ သဘောမကျဘူး။

မုန့်ဆရာတို့၊ အဖျော် ဆရာတို့က သူတို့မိန်းမတွေ နဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ရှင်နဲ့ သိပ် အစေးကပ်မထားရင် ပီစီတို့ အပေါ်ပဲ သတ္တုကျတယ်။ ပီစီ ဟာ အဲဒီလို မုန့်ဆရာ၊ အဖျော် ဆရာတွေရဲ့ အထုအထောင်းခံ ရတာတင်မဟုတ် တစ်ခါတ လေ အပိုဆုအနေနဲ့ ဆိုင်ကို လာသောက်တဲ့ အစ်ကိုကြီး တွေ၊ ဦးလေးကြီးတွေကပါ နားပန်ကျင်းတယ်။ ခေါင်း ခေါက်တယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး စားပွဲဝိုင်းက သုံးဆယ်ကျော် တယ်။ စားပွဲထိုးက ပီစီအပါ အဝင် ၆ ယောက်တည်းဆို တော့ မနိုင်မနင်းလုပ်ရတာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာတဲ့လူ တွေက အဲဒါကိုတော့ မသိ ဘူး။ သူတို့ခေါ်လို့မှ တန်း ရောက်မလာရင် စားပွဲထိုး တွေ ပျင်းတယ်၊ ခိုတယ်ပဲ ထင်တော့တာ။

လက်ဖက်ရည် အော်မှာ လိုက်၊ ပြေးဆွဲလိုက် စားပွဲကို သွားချလိုက်၊ ဘာသောက် မလဲ မေးလိုက်နဲ့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်လေး ပေနှစ်ရာသာ သာလောက်ကို တစ်နေ့တစ် နေ့ ပီစီ လမ်းလျှောက်အားက မိုင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် အသာ လေးပဲ။

ပီစီဟာ ခေါင်းခေါက်၊ နားပန်ကျင်း၊ နားထင်အထု ခံရတဲ့ အချိန်တွေလောက်က

လွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ပျော်နေတာပဲ မြင်ရမယ်။ ‘တူးပုံ ဝမ်းဆီမို့’၊ ‘တစ် ထောင်တန် သုံးရာအမ်းမယ်’၊ ‘ထပ်တစ်ရာ တစ်ပွဲ စား မယ်’၊ ‘ဝမ်းရိုး ပါဆယ်’ စသ ဖြင့်။ ဘဝကို ဆိုးလိုက်တာ တို့၊ တစ်ခါတလေ ကျောင်း စိမ်းလေးတွေမြင်လို့ ကျောင်း တက်လိုက်ချင်တာတို့၊ လော ကဓံက ထုထောင်းလွန်းပါ တယ်တို့ ပီစီ ဘယ်သိမလဲ။ အစိုးရရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှု ညံ့ဖျင်း တာတွေ၊ အာဏာတည်မြဲချင် တာနဲ့ပဲ လူတွေကို စာမတတ်၊ ငတ်ပြတ်နေအောင် လုပ်ထား တာတွေ၊ ကလေး အလုပ် သမားမရှိရတာတွေ၊ ကလေး အခွင့်အရေးဆိုတာတွေဟာ ပီစီရဲ့အဘိုး ဘယ်သူလဲ ပီစီ မသိသလိုဘဲ အဲဒါတွေ ပီစီ မသိဘူး။ ပီစီ ကလေးပဲ ရှိ သေးတယ်။

ပီစီ အဖေ လေမဖြတ် ခင်တန်းကတော့ ပီစီ ကျောင်း တက်ဖူးပါတယ်။ သုံးတန်း အထိပေါ့။ ဒါကြောင့် စီအေ တီ ကက် ကြောင်၊ ဒီအိုဂျီ ဒေါ့၊ ခွေးလောက်တော့ မစမ်း နဲ့။ ပီစီအဖေက ရှက်ကီချ တယ်။ ဆိုတော့ လေဖြတ် တယ်လေ။ ဆိုတော့ ပီစီ ကျောင်းထွက်ရတယ်လေ။ ဆိုတော့ ပီစီ စားပွဲထိုး လုပ် ရတယ်လေ။ ဆိုတော့ နား ပန်ကျင်းအခံရတယ်လေ။

သူ့အမေနှဲ့အတူ ဒီလက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပထမဆုံး ရောက်တော့ ဆိုင်ရှင်အဘွား ကြီး အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ပီစီနဲ့ သူ့အမေဟာ ဆိုင်ရဲ့တစ်ဖက် က ထနောင်းပင်ရိပ်အောက် မှာ စောင့်နေတယ်။ ပီစီက

သူ အလုပ်လုပ်ရမယ့်ဆိုင်ဆို တာကို သူ့အမေ ပြောထားလို့ သိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆိုင်ထဲကို ကြည့် နေလိုက်တာ။ သူ့ အရွယ်ပဲ တခြားကောင်တွေ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ဆွဲ လာလိုက် စားပွဲမှာ ချလိုက်။ ထပ်တစ်ရာတစ်ပွဲ သကြားနဲ့။ ဝမ်းရိုး၊ ဟင်းရည်နည်းနည်း အဖတ်များများ အော်နေတာ တွေကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်း ပျော်လာတယ်။ မနက် ကိုး နာရီလောက်ကတည်းက စောင့်နေတာ။ ဆယ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက် လူပါး သွားမှ ပီစီနဲ့ပီစီအမေ ဆိုင်ထဲ ကို ဝင်ရတယ်။

‘အစ်မကြီး ဒီမှာလေ ကလေးက’

ပီစီအမေက မျက်နှာ ငယ်ကို အပြုံးဆင် ပြော တယ်။ အဘွားကြီးက ပီစီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

‘အေးလေ ထားခဲ့၊ ငါ ကတော့ ပြောမရရင် ရိုက်ဆုံး မမှာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မကြီး ရယ် ဆုံးမပါ’

အမေက ပီစီကို တစ် ချက်ကြည့်။ ခေါင်းကို ဖွဖွ ပုတ်ပြီး အမေ သွားတော့မယ် နော် သားကြီးလို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့ကစ ပီစီဟာ တစ်နေ့ တစ်ထောင့်ငါးရာရ တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက ကလေး အလုပ်သမားစာရင်း ဝင်သွား တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက ကလေးအလုပ်သမားစာရင်း ဝင် သွားတယ်။ အင်း မြန်မာ နိုင်ငံက ကလေးအလုပ်သ မားစာရင်း...။

ကဗျာဆရာ နေဝါဟာ တစ်ခါမှ ဝတ္ထုမရေးဖူးဘူး။ အဲဒီစားပွဲထိုးလေး ပီစီ အကြောင်းကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခံစားမှုက မဆုံးသေးဘူး။ ဒါနဲ့ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ရအောင် ရေးမယ်ဆို ပြီး ချရေးထားတာ ကလေး အလုပ်သမားစာရင်းဝင်တယ် ဆိုတဲ့ နောက် သူ ဘာမှ မရေးတတ်တော့ဘူး။ ပီစီ အကြောင်း သူ သိထားတာ လည်း ကုန်သလောက်ရှိနေ ပြီ။ အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့က သူ စိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ပွင့် နေတဲ့ ပန်းတွေကို ငေးကြည့် နေတယ်။ လက်ထဲက ဆေး လိပ်မီးခိုးဟာ မျက်လုံးထဲ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်လို့ မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက် ရည်စတွေနဲ့ အဲဒါကို သုတ် လည်းမသုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်း ပဲ ပန်းတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ဘာပန်းတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ တကယ်တော့ ပီစီအကြောင်း တွေးနေတာ။

ပီစီကို မြင်တိုင်း ကဗျာ ဆရာဟာ ရင်ထဲ မချီဘူး။ မျက်နှာကလေးကလည်း ကရုဏာသက်စရာ မျက်နှာ မျိုး။ နောက်ပြီး ပီစီကို ကြည့် လိုက်ရင် ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့် ပြုံးရွှင်နေတာ တွေ့ရ တယ်။ ကျောင်းစာတွေ မကျက်ရဘဲ ချိုဆိမ့်တစ်ခွက်၊ ရှုပ်တစ်ပွဲ၊ ရေနွေးအိုးထည့်ရ မယ်၊ ဂျာနယ်က အလည်း ဖန်းဆိုလား၊ နောက် ကီးမား တစ်ပွဲ မှာလိုက်တာတွေ တ ထွတ်ထွတ် ကျက်နေတဲ့ ပီစီ။ ပီစီဟာ သုံးတန်းအထိ တာ ဖူးတော့ သင်္ချာ ဘယ်လောက် သင်ဖူးမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲ

ဆါမှာ စားစရာပန်းကန်တွေ၊
လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ၊ ယင်
ကောင်းမည်းမည်းတွေ၊ စီးက
ရက်ခွက်တွေ ဘယ်လောက်
စွပ်ယုတ်ခတ်နေပါစေ ဘယ်
လောက် ကျတယ် ဆိုတာ
လောက်တော့ ပီစီက အပျော့
ပဲ။

ဟိုတလောလေးဆီက
ဆို ပီစီကို သူညီလေးနဲ့ ညီမ
လေးက ထမင်းချိုင့်လာပို့
တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးက
နှပ်တွဲလောင်းလေးတွေနဲ့။
ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက ထမင်း
ချိုင့်လာပို့တဲ့ ပီစီညီလေးနဲ့ ညီ
မလေးကို တောင်းရမ်းစား
သောက်တဲ့ သူတောင်းစားလေး
တွေမှတ်ပြီး မျက်ထောင့်နီ
ကြီးနဲ့ ကြည့်နေတော့ ပီစီရဲ့
ညီလေးနဲ့ ညီမလေးက ငိုတာ
ပေါ့။ ပီစီ မျက်နှာမကောင်း
ဘူး။ ဪ ပီစီ ပီစီ။

ပီစီအကြောင်း ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းကလည်း ရှေ့
ဆက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။
ရှေ့ဆက်လို့မရဘူး ဆိုတာ
ထက် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရ
မလဲဆိုတာကို မသိတာက
ပြဿနာဖြစ်နေတာ။ တစ်နေ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မိုးချုပ်
အပြန် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်
လာတဲ့ ကားက ပီစီကို ဝင်
တိုက်။ အဲဒီလို ပီစီကို သတ်
ပစ်လိုက်ရမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် တစ်နေ့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဈေးဝယ်
ခိုင်းလို့ ဈေးကို အသွား
ကျောင်းဆင်းတဲ့အချိန်နဲ့ တိုး၊
သူ့အရွယ် ကျောင်းစိမ်းဝတ်
ထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စက်
ဘီးနဲ့ အတိုက်ခံရ။ ကျောင်း
သူကောင်မလေးနဲ့ စားပွဲထိုး
ကလေး ပီစီအကြည့်ချင်းဆုံ

ရင်ခုန်။ ကျောင်းမတက်ရတဲ့
အဖြစ်ကို တွေး ငိုကြွေး။ အဲဒီ
လိုလုပ်ရမလား။ မဖြစ်သေး
ပါဘူး။ ပီစီက ငယ်သေး
တယ်။

ဒါဆိုရင် ဝတ္ထုတိုက
ဘယ်လို ရှေ့ဆက်မလဲ။
ကဗျာဆရာဟာ ကဗျာမရေး
ဘဲ သူ မကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝတ္ထု
လုပ်ချင်နေတော့ ခက်နေ
တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဝတ္ထု
ကို ရေးဖြစ်အောင် ရေးရမယ်
လို့လည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား
တာ။ ပီစီဟာ အပြင်မှာ
တကယ်ရှိသလို ပီစီလိုကလေး
မျိုးတွေဟာလည်း ဒီနိုင်ငံရဲ့
နိုင်ငံနဲ့အဝန်းမှာ ရှိနေတာ
ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းကတော့
မရှားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို
ဇာတ်လမ်းလဲ။ ရွှေရိုက်နဲ့ အိုး
လုပ်လို့မရဆိုတာလို့ပဲ။ ကဗျာ
ဆရာဟာ ရွှံ့ဘယ်က တူးရ
မယ် မသိဖြစ်နေတယ်။

□
ကိုးနာရီလောက်ကြီး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူတွေ
သိပ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန် ပီစီအမေ
ဟာ မဝံ့မရဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ မျက်
နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ငို
ထားလို့ မျက်လုံးတွေလည်း
နီနေတာပဲ။ ပီစီက လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်အတွင်းထဲမှာ လက်
ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ ဆေး
နေရတယ်။ ပီစီ ယန်းကန်ဆေး
တာ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်
ရှိလို့ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက
သဘောကျတယ်။ အခု
လည်း လူရှုပ်နေတဲ့အချိန် ယန်း
ကန်ဆေးတဲ့ ဒီပြင်ကလေးက
နွေးနွေးကွေးကွေးဆိုတော့
ခေါင်းနှစ်ချက် ခပ်ဆတ်ဆတ်
ခေါက်ထားပြီး ဒီပြင်အလုပ်

လုပ်ခိုင်းထားရတယ်။
ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးခမျာ
လည်း စုတ်တီးစုတ်ပြတ်မြင်
ရင် သူတောင်းစားထင်တဲ့
ရောဂါရှိပုံရပါတယ်။
‘ပီစီ ဟို တောင်းစားတဲ့
မိန်းမကို ဆိုင်ထဲ မဝင်ဖို့ သွား
ပြောစမ်း’
‘ဟုတ်’ ဆိုပြီး ပီစီ ပြေး
ထွက်သွားရာက တန်းပြန်
လှည့်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်
မိန်းမကြီးက စိတ်ဆိုးသွား
တာပေါ့။ သွား မောင်းထုတ်
ပါဆို ဘာလို့ လှည့်ပြန်လာရ
တာတုံးလို့ ဆီးအော်တော့
‘အဲဒါ အမေလေ အန်တီ’တဲ့။
ပီစီက ငိုမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ဖြေရှာ
တယ်။ စိတ်ထဲကလည်း
ဒါလေးတောင် မမှတ်မိဘူးလို့
တွေးနေတယ်။ ပီစီအမေက
အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်
ခုမှ မသိပါဘူး။ ဆိုင်ထဲထိ
ရောက်လာပြီး ဆိုင်ရှင်မိန်းမ
ကြီးကို ပြောတယ်။
‘အစ်မကြီး ကျွန်မ
ယောက်ျား ဆုံးသွားလို့ အဲဒါ
ပီစီကို ခေါ်သွားမလို့’
ပီစီရဲ့ အင် အင် ဆိုတဲ့
ရွက်သံကြီး ထွက်လာတယ်။
ပီစီ ငိုနေပါပြီ။ ပီစီအမေက
သူ့သားကို ဆွဲပြီး ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်တယ်။ သူလည်း မျက်
ရည်တွေနဲ့ပါပဲ။ ‘သားကြီး
တိတ် တိတ်’လို့ တိုးတိုး
ကလေး ချောနေရတယ်။
ပီစီဟာ ကလေးပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ချောတဲ့အခါ ပိုဝမ်း
နည်းလာလို့ ငိုသံက ပိုကျယ်
လာပါတယ်။ ကျန်တဲ့စားပွဲ
ထိုးကလေးတွေကလည်း
အလုပ်လုပ်နေကြရာက ပီစီ
ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ သူတို့
သူငယ်ချင်း ငိုတော့ သူတို့

လည်း ရောပြီး ငိုချင်လာကြ
တယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေကြ
တဲ့ စားသုံးသူတွေလည်း
မျက်နှာမကောင်းကြပါဘူး။
ဪ... ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝ။
ဆိုးလိုက်တဲ့နိုင်ငံ။
ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက
ပီစီအမေကို အကူငွေသဘော
အနေနဲ့ ၅၀၀၀ ကျပ် တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးပြီး ‘အေး အေး
ခေါ်သွား ခေါ်သွား’လို့
တမင်လုပ်ယူထားတဲ့ ကရု
ဏာသံနဲ့ ပြောရတယ်။ ပီစီ
တို့သားအမိဟာ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဖက်ထားကြရင်း လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြ
တယ်။ ပီစီရဲ့ကိုယ်လေးဟာ
သူ့အမေ ဖက်ထားတဲ့ကြားက
ရွက်တဲ့အခါ တွန့်တွန့်သွားပြီး
လွန်းထိုးနေတယ်။
‘ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်
လုပ်ကြလေ၊ ဘာလုပ်နေတာ
လဲ’ဆိုတဲ့ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး
အသံကဟိန်းထွက်လာတယ်။
ကျန်တဲ့စားပွဲထိုးကလေးတွေ
လည်း ပီစီတို့သားအမိကို ငေး
ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရာ
က လန့်ပြီး ပြေးလွှား အလုပ်
ပြန်လုပ်ကြပါတော့တယ်။
□
ကဗျာဆရာ နေဝါဟာ
ညောင်းကလည်း ညောင်း
လာ၊ ပါးစပ်ကလည်း ခံတွင်း
ချည်သလို ဖြစ်လာတာနဲ့
လက်ဖက်ရည်နဲ့ စီးကရက်
အဖြူကလေး သောက်ရ
ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားမိ
တယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
စဉ်းစားရင်း စိတ်ကလည်း
နည်းနည်းအိုက်လာတာပေါ့။
အိတ်ကပ်ထဲမှာ ငါးရာတန်
လေးတစ်ရွက်ကလည်း ရှိနေ

သေးလေတော့ ပိစိရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာလည်း ပိစိအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပေါ့။ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းကို လှည့်မလဲ။ အသိမ်းကို ဘယ်လိုသိမ်းမလဲ။ ပိစိကို မြင်လိုက်ရရင်တော့ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဇာတ်လမ်းထွက်လာကောင်းပါရဲ့လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်လည်း နည်းနည်းရှင်သွားတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူထွက်လာတော့ ကလေးတွေ ကျောင်းပြန်တက်ချိန်ဖြစ်နေတော့ အဖြူအစိမ်းနဲ့ ကလေးတွေ စက်ဘီးလေးတွေကိုယ်စီကိုယ်စီနဲ့ မြင်နေရတယ်။ ပိစိအရွယ် ကျောင်းသူကောင်မလေးတွေကို တွေ့တော့ ခုနက သူ စဉ်းစားတဲ့ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းကို တွေးမိလို့ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးတယ်။ ဪ ကလေးတွေ ကလေးတွေ ဆိုပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ညည်းသေးတယ်။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်က လူရှင်းနေတယ်။ ဆိုင်ထဲ ဝေကြည့်တော့ စားပွဲထိုးကလေးတစ်ယောက်က အနားရောက်လာတာနဲ့ ကျဆိန်တစ်ခွက် ရှုဘီတစ်ပွဲကွာ၊ ဆေးပေါ့လိပ်ပါချီလို့ မှာလိုက်တယ်။ မျက်လုံးကလည်း ပိစိကို လိုက်ရှာနေလိုက်တယ်။ ပိစိကို မတွေ့ဘူး။ ဒီကောင် အတွင်းထဲ ပန်းကန်များ ဆေးနေသလား။ စားပွဲထိုးကလေး လက်ဖက်ရည်လာချတော့ မေးကြည့်လိုက်တယ်။

‘မင်းတို့ဘော်ဒါ ပိစိ

တစ်ကောင် မတွေ့ပါလားကွာ၊ ခေါ်လိုက်စမ်းပါဦးကွာ၊ အစ်ကိုက ခေါ်နေတယ်လို့’ စားပွဲထိုးလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ မျက်နှာကလည်း ညှိုးသွားပြီးတော့ ခေါင်းလေး ငိုက်စိုက်ချကာ ပြောရှာတယ်။

‘ပိစိအဖေ သေသွားလို့တဲ့ဗျ။ အဲဒါ မနက်က သူ့အမေက လာခေါ်သွားတယ်ဗျ’တဲ့။

‘ဟာ...ဟုတ်လား’ ကဗျာဆရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကံဆိုးရှာတဲ့ ကလေးပါလား။ သူတို့မိသားစုဘဝကို ဘယ်လိုမျိုးရှေ့ဆက်ကြမှာပါလိမ့်။ အင်းလေ ဒုက္ခိတအနေနဲ့ ခံနေရတာထက်စာရင် သေတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ်။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းနဲ့လည်း ကုနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု လျော့သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အပြင်လူရဲ့အတွေးပဲ။ ပိစိရဲ့အမေနဲ့ ပိစိအနေနဲ့ကတော့ အိုအိုနာနာကျိုးကျိုးကန်းကန်း၊ အရက်သမားမကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ အိမ်ဦးနတ်က အိမ်ဦးနတ်၊ အဖေဟာ အဖေပဲလေ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ကြမလဲ စသဖြင့် ကဗျာဆရာရဲ့ အတွေးဟာ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်နေတော့တာပဲ။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ပိစိငိုနေတဲ့ ပုံရိပ်ကို တွေးဆမြင်ယောင်နေတယ်။

တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားမိသွားတာက သူ့မှာ ပိစိအကြောင်း ဝတ္ထုရေးရင်းကလေးအလုပ်သမားစာရင်း

ဝင်တဲ့နေရာမှာတင် ရပ်နေတာကို ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမလဲဆိုတာ သိသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုသိမ်းရမလဲဆိုတာ သိသွားတယ်။ ပိစိရဲ့တကယ့်အဖြစ်အပျက်က ပိစိအကြောင်း ဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းပေးသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ တကယ့်ဘဝထဲက တကယ့်ကြေကွဲစရာအဖြစ်ကို ဝတ္ထုလုပ်ရေးရမှာ စိတ်ထဲမှာလည်း မလုံဘူး။ သူ တရားရဲ့လား။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ပိစိရဲ့တကယ့်အဖြစ်ကို ဝတ္ထုလုပ်ရေးရမှာ လက်မရဲတော့ဘူး။

□ ကဗျာဆရာ နေဝါဟာ ပိစိဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရေးဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိစိအကြောင်း ဝတ္ထုဟာ စိတ်ညစ်ညူးစရာဖြစ်အောင်တော့ ရေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ လောကခံရဲ့လှိုင်းတံပိုးကို ခံရခဲရ၊ နောက်ဆုံးမှာ ဘဝကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိအောင် အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင် ဖြတ်သန်းလို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘိုးဘိုးအောင်က ဝင်ကယ်သွားတယ်ဆိုတာမျိုး ရှင်အစ္စဂေါဏ မ၊တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့လေ။ အဲဒါမျိုးဖြစ်အောင် ရေးမယ်လို့ စဉ်းစားတယ်။

ပိစိရဲ့အဖေ တကယ့်ဘဝမှာ သေပေမဲ့ သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ မသေရဘူး။ ပိစိရဲ့အဖေမရှိမဲ့ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ အမှတ်တရမဲ့ ကံစမ်းထားတဲ့ ထိလက်မှတ်ကလေးက ထိပေါက်။ ပိစိမိသားစုဘဝ

ပြောင်းလဲ။ ပိစိအဖေကလည်း လေဖြတ်ဝေဒနာက သက်သာလာ။ အကူနဲ့ လမ်းလျှောက်လာနိုင်။ ပိစိဟာလည်း ကျောင်းစိမ်းကလေးနဲ့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ပြုံးလို့၊ ကြည့်နူးစရာ...

ဝတ္ထုထဲမှာ ထိပေါက်တယ်လုပ်ရတာ သိပ်တော့မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိစိတို့မိသားစုကို ထိပေါက်ဘဲ ချမ်းသာအောင်ဆိုရင် မိသားစုလိုက် ဓားပြထွက်တိုက်နိုင်ဖို့ ရှိတာပဲ။ ဒီခေတ်ထဲ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ချမ်းသာဖို့ဆိုတာက တစ်နိုင်ငံလုံး မီးလင်းနေတယ်ဆိုတာမျိုး အိပ်မက်ထဲက ကိစ္စပဲ။ ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားတယ်။ ကဗျာဆရာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် မချမ်းသာဘူးလေတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးရမလဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဗြန်းခနဲ ချမ်းသာနည်း၊ ဟူး...မလွယ်ပါလား။

‘ဗျို့ ကိုနေဝါ၊ ကိုနေဝါ၊ ကိုနေဝါ ရှိလား’

‘ဗျ...ဗျ...၊ ဟေ့လူဒီမှာဗျ၊ အလောကကြီးနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘာတဲ့ဗျ’

‘ခင်ဗျားအဖေ အခုလေးတင် ဆုံးသွားလို့ဗျ၊ အဲဒါ...’

‘ဗျာ...’

ကဗျာဆရာ နေဝါရဲ့ မျက်လုံးမှာ လေဖြတ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အဖေကို မြင်ယောင်မိပြီး အကြာကြီးထိ ကြက်သေသေနေတော့တာနဲ့

ခေါ်ဦးလင်း

၂၀၁၀-၂၀၁၁ ခုနှစ်
 ရွှေအမြုတေစာပေဆုပွဲ၏
 ပရိသတ်အကြိုက်ဆုကိုလည်း
 ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း
 နိဝင်ဘာလထုတ်တွင်
 ဖော်ပြပါရှိသော
 “ကျွန်တော်နှင့် သူမ” ဝတ္ထုတိုဖြင့်
 ဆွတ်ခူးရယူနိုင်ခဲ့သည်။
 စင်စစ်မူ သိပ်မကြာလှသည့်
 ကာလအတွင်းမှာပင်
 စာဖတ်ပရိသတ်၏
 နှစ်ခြိုက်အားပေးခြင်းခံလာရသော
 “နန်းကောရီရှင်” ဆိုသည့်
 ကလောင်မှာ ကလောင်သစ်
 ယှဉ်တွဲခဲ့။ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်
 ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော
 ရေးသားရ ကလောင်
 “စုစုမြတ်ကျော်”ပင်
 ဖြစ်တော့သည်။
 လင်ဇို

ပင်ကိုစကားနည်းတဲ့ ဆရာမရဲ့
 ဝတ္ထုတွေမှာကျတော့ ဇာတ်လမ်း၊
 ဇာတ်ကောင်စရိုက်၊ အသင်းအကျင်း
 အခက်အလက်ပြည့်စုံအောင်
 ရေးဖွဲ့တတ်တယ်။ ဆရာမရဲ့
 ရေးဖွဲ့မှုတွေမှာ အပိုအလိုမရှိ၊
 သူပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို
 စာဖတ်သူ စိတ်ဝင်စားအောင်
 ဆွဲဆောင်ယူတယ်။ စာဖတ်သူ
 စိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်လာအောင်
 ရေးဖွဲ့တယ်။ စိတ်ဝင်စားမှု
 အမြင့်ဆုံးရောက်မှ သူပေးချင်တဲ့
 အချက်အလက်ကို ပေးတယ်။
 ပြီးရင် သူဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေသည့်
 ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်သည်။
 အဆုံးသတ်တယ်။ ယခုစုစည်းထားသည့် နန်းကောရီရှင်ဝတ္ထုတိုလေးများသည်
 စာဖတ်သူ ရသမြောက်မှု သုံးနှုန်းသော ချစ်စဖွယ်ဝတ္ထုတိုလေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။
 တွေးယူရမယ့်အချက်တွေ
 ချွန်ထားခဲ့တယ်။ ဒါက
 ဆရာမ နန်းကောရီရှင်ရဲ့ ရေးဟန်ပါပဲ။
 မျိုးမြင့်ညီအ

ကျွန်မတို့ခေတ်နှင့်ကျွန်မတို့အချစ်

နန်းကောရီရှင်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

လူဦးရေ ၅၁ သန်းရှိသည့် မြန်မာနိုင်ငံတွင်၊ ရသစာအုပ်များ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တက်သစ်စ
 စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များ အုပ်ရေ ၅၀၀ ကုန်ရန်မလွယ်ဟု ညည်းညူနေသည့်ကာလတွင်
 ပြီးရင် သူဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်သည်။
 အဆုံးသတ်တယ်။ ယခုစုစည်းထားသည့် နန်းကောရီရှင်ဝတ္ထုတိုလေးများသည် အတွေးအခေါ် ရေးသားတင်ပြမှုနှင့်
 စာဖတ်သူ ရသမြောက်မှု သုံးနှုန်းသော ချစ်စဖွယ်ဝတ္ထုတိုလေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။
 တွေးယူရမယ့်အချက်တွေ
 ချွန်ထားခဲ့တယ်။ ဒါက

မြန်ချီရေး - သီရိဆွေတအုပ်တိုက်
 အမှတ် ၂၇ အပေါ်ဆုံးလွှာ(၆)၊ ဟင်္သာတလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်။
 ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၄၂၇၇၄၊ ၀၉ ၉၇၆၉၇၉၃၄၅

ထွက်ပြီ

ဘဝမှာ
 နင့်နှင့်သီးသီး ခံစားခဲ့ရတဲ့
 ဖြစ်ရပ်တိုင်းဟာ
 အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလေတိုင်း
 အသစ်တစ်ဖန်
 ပြန်ဖြစ်လာတတ်တယ်လို့
 ဆိုရလေမလား မသိဘူး။

အိပ်က ကြက်မကြီး
 ရုတ်တရက် သေသွားတော့
 မိခင်မိမိသွားတဲ့
 ကြက်ကလေးတွေကို
 အကြောင်းပြုပြီး သူ့ဘဝ
 သူ့ရဲ့အဖြစ်တွေက
 သူ့အတွေးမူတတ်ထဲကို
 ပြန်လည်ရောက်လာခဲ့တာ
 အိပ်က မေ့ထားမိ
 ကြက်ကလေးသေသွားတာပဲ။

သူတစ်ယောက်တည်းနေရတာ

လူငြိမ်းအေး၊ နီယဲ၊ ချဲ့၊

ကြက်သားအုပ်မကြီး တစ်ရက်
 မနက်ထအိပ်တန်းဆင်းချိန်မှာ
 သူ့မြို့ဝပ်ကျင်းထဲမှာပဲ
 တောင့်တောင့်ကြီး
 သေနေတာတွေ့ရတယ်။ သမီး
 အငယ်မရဲ့ယောက်ျား သူ့သမက်က
 ကြက်မွေးတာကို
 အလွန်ဝါသနာကြီးတာ။
 တိုက်ကြက်မျိုး ကြက်သား
 အုပ်မတစ်ကောင်နဲ့ တိုက်ကြက်ဖ
 လိုက်ကြက်ဖကြီး
 တစ်ကောင်လောက်ကို အိမ်မှာ
 အမြဲမွေးထားလေ့ရှိတယ်။
 ကြက်မကြီးက ပေါက်လာတဲ့
 ကြက်သားပေါက်ကလေးတွေကို
 အရွယ်ရောက် အတောင်စုံလာရင်
 သူလိုဝါသနာတူ အချင်းချင်း
 ကြက်သမားတွေကို

ရောင်းစားလေ့ ရှိတယ်။ သမက်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကြက်တိုက်ကြက်လောင်းတာ အလေ့မရှိလို့ တော်ရသေး တော့လို့ တစ်ခါတစ်ခါ သမက်ကို သူ ကြိဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိရသေးတော့။

ဆောင်းလည်းဆောင်း တွင်းဖို့လားတော့ မသိဘူး ကြက်မကြီးက ဒီတစ်ခါ ကြက်ကလေး ဆယ့်နှစ်ကောင် များတောင်ပေါက်တာ။ မအေ ကြက်သားအုပ်မကြီးက သား ထိန်းကောင်းတာရယ်။ သမက် လုပ်သူက အစာကျွေး၊ နေရိုက် ဂရုစိုက်တာရယ်ကြောင့် ဆိုရ မှာပေါ့။ ကြက်ကလေးတွေ ကြီးထွားလွယ်လိုက်တာလို့ တောင် သူ့အောက်မွေမိတယ်။ အဲဒီအထဲက အခုလိုဖြစ်သွား တော့ နဂိုက ကြက်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါမျိုးကို မွေးဖို့ဖြူဖို့ မပြောနဲ့ လက်နဲ့ကိုင်ဖို့ ပွေ့ဖို့ တောင် ရွံတတ်တွန့်တတ်တဲ့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ကြက်ကလေး တွေကို ကြည့်ပြီး အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ သူတို့အမေကြက်မကြီးသေပုံ ကလည်း အတော် အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ရုတ်တရက် ဆို ရုတ်တရက်ကြီး။

သမက် လုပ်သူ ဒီ ကောင်က သူ့ကြက်ဆိုရင် အလွန်ဂရုစိုက်တဲ့အကောင်။ အိပ်တန်းတက်ချိန် နေဝင်ရိုးရီ တိုင်ရင် ကြက်ကလေးတွေ အတွက် ညအချိန်မတော် မြွေ ပါးကင်းပါးနဲ့ ကြောင်တို့ခွေး တို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လို့ လုံလုံခြုံခြုံအောင် သိပ်တာ။ ရေနဲ့ပုံးဟောင်း ဖော့ပုံးခွဲကြီး ထဲကို ကောက်ရိုးတွေထဲခင်း ပြီး လေရှူပေါက်ကလေးတွေ

သူ
ကြက်ကလေးတွေနဲ့
ကြက်သား
အုပ်မကြီးရဲ့
အဖြစ်ကို
ကြည့်နေရင်း
တစ်ရံခါကာလ
ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ
သူတို့
သားအဖတစ်တွေရဲ့
မမျှော်မလင့်
ရင်ဆိုင်
ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့
ဖြစ်ရပ်ပုံရိပ်တွေကို
မျက်စိ
သူငယ်အိမ်ထဲ
တရေးရေး
ပြန်လည်
မြင်ယောင်
လာတယ်

ဖောက်ပေးထားတဲ့ အမုံးပေါ် မှာ အလေးအပင်တစ်ခုခု တောင် ဖိထားလိုက်သေး တာ။ အဲဒီနေ့ မနက်ကတော့ ဘယ်လိုများဖြစ် ရှာသလဲ မသိဘူး။ မနက်လင်းတော့ ရေနဲ့ပုံးဝပ်ကျင်းထဲမှာပဲ ကြက် သားအုပ်မကြီး သေနေတော့ တာ။ သမက်ခေါ်ပြလို့ သူ ကြည့်လိုက်တော့ ပုံးထဲမှာ ကြက်မကြီးက စင်းစင်းကြီး တောင့်လို့၊ ကြက်ကလေးတွေ ကတော့ တကျည်ကျည် တကျာကျာ စာစာပါအောင် အော်မြည်ကြရင်း ဘဝပျက် ကိန်း ဆိုက်နေကြရတာပေါ့။ မအေကြက်မကြီးရဲ့ခေါင်းပေါ် ကိုယ်ပေါ် ခုန်ချည်ပြေးလွှားစွ

တက်နေကြတယ်။ လူတွေလို ဆိုရင်တော့ မထင်မမှတ် နေ ချင်း ညချင်း မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင်ဖြစ်သွားတဲ့ အမွေရဲ့အနားမှာ ဆောက်တည် ရာမရ အငြိမ်မနေနိုင်ဖြစ်နေ ရှာကြတာပေါ့။

သူ ကြက်ကလေးတွေနဲ့ ကြက်သားအုပ်မကြီးရဲ့အဖြစ် ကို ကြည့်နေရင်း တစ်ရံခါ ကာလ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ သူတို့သားအဖတစ်တွေရဲ့ မမျှော်မလင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပုံရိပ်တွေကို မျက်စိသူငယ်အိမ်ထဲ တရေး ရေး ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ တယ်။

သူတို့သားအဖတစ် တွေရဲ့အဖြစ်ကလည်း ကြက် ကလေး သားအမိတစ်တွေနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။ မရင့်ဘဲကြွေ မခြွေဘဲညှိုး သစ်စိမ်းအချိုး ခံလိုက်ရသလို၊ ညနက်နက် မှာ အိပ်မက်ဆိုး မက်လိုက် ရသလို ကြုံခဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

၂၄ ရက်၊ ၉ လ၊ ၂၀၀၈ ဟာ သူ့ဘဝတစ်သက်မေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်တဲ့နေ့တစ်ရက် ပါ။ အဲဒီနေ့မှာ သမီးတို့အမေ ရဲ့ဘဝ ကကြမ္မာဟာလည်း အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ လေ။ အဲဒီတုန်းက သမီးတို့ အမေ သူတို့ရပ်ကွက် ညနေ ဈေးလေးမှာ ဈေးဝယ်ပြီး လမ်းလျှောက်အပြန် လမ်းပေါ် မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ငြိပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ ဆုံးခဲ့တယ်။ သမီးတို့အမေဆုံးတော့ ရွာက တက်လာခဲ့တာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ရွာမှာ တောင်သူရှုံး စပါးရှုံးနဲ့ သူတို့ မိသားစုလေး မြို့ကို ပြောင်း

လာခဲ့တာ။ သူမိန်းမ၊ သမီးတို့ အမေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဲ ပြုတ် ရောင်းတယ်။ သမီးနှစ် ယောက်က စက်ရုံတစ်ရုံမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ သူက စက် ဘီးချယ်ဂါရီနဲ့ ရေသန့်ဘူး လည်း ပို့တယ်။ အငယ်ဆုံး ကောင်ကတော့ အလယ်တန်း ကို ရောက်စ၊ ရွာမှာပဲ ဦးကြီး ဒေါ်ကြီးနဲ့ နေခဲ့တာ။

သူမိန်းမဆုံးတော့ သူ့ အသက်က ငါးဆယ်ထဲမှာ။ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ သူတို့ လင်မယား မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ဒိုးတူပေါင် ဖက် ဘဝကို အရှုံးမပေးတမ်း တက်စုံရွက်စုံဖွင့်မယ်ကြံတုန်း လှေမပြေးခင် တက်ကျိုးခဲ့ရ တာ။ ပြီးတော့ တောသူမကြီး သမီးတို့ရဲ့အမေက သားသမီး တွေကို ကြက်မကြီးလို အတောင်စုံနဲ့ ဖြန့်အုပ်ပြီး ယက် ပြီးရှာဖွေကျွေးခဲ့တာ။ ခုတော့ အစစအရာရာ သူ့တာဝန်တွေ ပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတော့တာပေါ့။

သမီးတို့အမေ မရှိတဲ့ နောက် သူတို့သားအဖသုံး ယောက် ဘဝကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ အစကတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဘဝမှာ မျှော် လင့်ချက်ဆိုတာကို ဘာမှ မထားချင်တော့လောက် အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သေးတာ ပေါ့။ နောက်တော့လည်း သားသမီးလေးတွေ ရှိသေး ပါလားလို့ သူကိုယ်သူ ဖြေ သိမ့်ရတယ်။

အဲဒီနောက် သမီးအငယ် မက အဝေးသင်ဘွဲ့လေးနဲ့ စက်ရုံရုံးခန်းမှာ စာရေးမဖြစ် လာတယ်။ အကြီးမကတော့ ရိုးရိုးအလုပ်သမေပေါ့။ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ သူတို့

အမေဆုံးတော့ အငယ်မက နှစ်ဆယ်ထဲမှာ၊ အကြီးမက နှစ်ဆယ်နှစ်၊ သားအငယ် ကောင်မှ ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ရွာမှာ ၆ တန်းပဲ ရှိသေးတာ။

ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝလူ့ လောကကြီးက အံ့သြဖို့တော့ အကောင်းသားလို့ တစ်ခါ တစ်ခါ သူ တွေးမိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်၊ ရည်မှန်းချက် တွေ တစ်လှေကြီးချမှတ်ပြီး အစီအစဉ်တကျ လုပ်ပေမဲ့ ထင်သလိုဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာ တတ်တာ။ တချို့နေရာမှာ ဘာမှရေရေရာရာ ထူးထူးထွေ ထွေ မျှော်မှန်းမထားတာက ဘဝအတွက် အဓိကအရာဖြစ် ချင် ဖြစ်လာကြတာ။ အဲလိုပဲ သူ ကိုယ်တွေ့ဖို့ တရားကျမိ တယ်။

သူအဖြစ်ကိုပဲ ကြည့် လေ။ သူ့မိန်းမဆုံးသွားတော့ စိတ်လေလေနဲ့ သူ့ရပ်ကွက် ညနေဈေးလေးဘက်မှာ စိတ် ပြေလက်ပျောက်သဘော ကွမ်း ယာရုံလေးချပြီး ကွမ်းယာ ရောင်းတယ်။ နှစ်နှစ်လောက် အကြာ ကံအားလျော်စွာ သူ့ဆိုင်လေးအနား နိုင်ငံခြား ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ မှာ သူတို့သားအဖတစ်တွေ လည်း တစ်နှစ်လောက်အတွင်း ဆိုင်ကယ်လေးနှစ်စီး၊ ဖုန်းလေး နှစ်လုံး၊ သားသမီးလေးတွေ အတွက် လက်ဝတ်လက်စား လေးတွေနဲ့ ကျောတစ်ခင်းစာ အိမ်ရာခြံဝင်းကလေးဖြစ်သွား တယ်။ နောက်တော့ ကွမ်းယာ ဆိုင်ကလေးကပဲ မိသားစုရပ် တည်မှုအတွက် အဓိကအရာ ဖြစ်လာတဲ့အခါ သမီးအကြီးမ လေးရယ်တောင် စက်ရုံအလုပ်

က ထွက်လိုက်ပြီး သူနဲ့ကွမ်း ယာရောင်းနေတာ ကြာလှ ပေါ့။

‘ဪ... သမီးတို့ အမေရယ်၊ ခုနေခါ မင်းများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိဦးမယ် ဆိုရင်...’

တစ်ခါတစ်ခါ အမှတ်ရ တိုင်း သမီးတို့အမေကို အဲလို ပဲအောက်မေ့မိတယ်။ မိသား စု ထမင်းတစ်လုတ် ရပ်တည် မှုအတွက် အသက်ထင်ရှားရှိ စဉ်အခါ နောက်ဆုံးအချိန်တွေ အထိ ဘဝကို ချို့ချွှံ့ငဲ့ငဲ့ရုန်း ကန်ရင်ဆိုင်သွားရရှာတဲ့ သူ့ မိန်းမအတွက် အမှတ်တရရှိ တိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရ တာ အခါခါပါ။

‘ခင်ဗျားက အိမ်က ဈေးဆိုင်ကလေးရယ်၊ ကွမ်း ယာဆိုင်ရယ်ကို သမီးနှစ် ယောက်ကို ပေးလိုက်ပြီပေါ့’

စကားစပ်မိလို့များ သူနဲ့ သူ့သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောပြမိရင် အကြောင်း သိအစင်းသိ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် တဲ့ မိတ်တွေအပေါင်းအသင်း တော်တော်များများက သူ့ကို အဲဒီလိုပဲ ပြန်လည်မေးခွန်း ထုတ်တတ်ကြတယ်။ သူက တော့ ကိုယ့်ရဲ့ခံယူချက်၊ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် ကိုယ် အကြောင်းကိုယ်သာသိမို့ ပြီးလို့သာပဲ ခေါင်းညိတ်နေ လိုက်တာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၂ မှာ သမီးအငယ်မအိမ်ထောင်ကျ တယ်။ တစ်ကုမ္ပဏီတည်း ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းပါပဲ။ သူ့ ဆိုင်အနားက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း လည်း တစ်နှစ်လောက်အကြာ

အဲဒီ ၂၀၁၂ ထဲမှာပဲ ပြီးသွား တယ်။ သူ့ဆိုင်ကလေးရဲ့ ရောင်းအား ဟိုးအရင်ကလို ပုံမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတော့ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ သားအဖနှစ် ယောက် ထိုင်စရာ မလိုတော့ ဘူး။ အဲဒီမှာ သူစုပြီးဆောင်း ပြီးရှိတာလေးနဲ့ အကြီးမကို ရပ်ကွက်ထဲအိမ်မှာ ကုန်ခြောက် ကုန်ဆိုင်ကလေးဖွင့် ပေးလိုက် တယ်။ အငယ်မ လင်မယား ကတော့ သူတို့ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဆက်လုပ်မြဲပါပဲ။ အငယ်မကို အိမ်ထောင်မကျမီကလိုပဲ သူ့ရဲ့လစာကိုသာ မိသားစု ရပ်တည်မှုအတွက် သုံးစေပြီး သူ့ယောက်ျားရဲ့လုပ်အားခကို တိုးတက်အောင်စုကြဖို့ မိဘဖြစ်တဲ့သူကပဲ ပိုင်းခြား ကန့်သတ်ပေးထားလိုက် တယ်။

နောက်တစ်နှစ် ၂၀၁၃ ထဲမှာ အကြီးမကလည်း အိမ် ထောင်ပြုဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ သိတင်းကျွတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် ဖို့အကြောင်း၊ ပို့မယ့်၊ သမယ့် အကြောင်း ဝါမဝင်မီမှာ မိဘ ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ပြောပြလာ တယ်။ သူကလည်း သမီးနှစ် ယောက်ကို ပြောပြထားတယ် လေ။ အဖေမို့ဆိုတဲ့အနေနဲ့ အဟန့်အတားမဖြစ်စေနဲ့၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို ပြောစရာဆို လင်းလင်းပြောကြဖို့၊ အဖေ လည်းသူ၊ အမေလည်းသူမို့ သမီးတို့ပြောမှသာ အဖေအနေ နဲ့ လွယ်လင့်တကူ သိနိုင်မှာ မို့ဆိုတာ သဘောပေါက် အောင်ပြောပြထားရတယ်။

ဪ... ခုတော့ အတောင်အလက်ရုံတော့ လည်း တစ်ကောင်ပြီးတစ်

ကောင် ပျံ့ကုန်ကြပါပေါ့လား ရယ်လို့ သူ အောက်မေ့မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်ကောင် တာလဲကတော့ သူ့မှာ ရတက် မအေးနိုင်ရသေးဘူး။ အငယ် ကောင်က ရွာမှ ဆယ်တန်း ကို နှစ်နှစ်ကျပြီးပြီလေ။ အဲဒီ နှစ်နှစ်တုန်းက သူက မြို့မှာ တက်စေချင်တာ။ ဒီကောင် သားတော်မောင်ကိုယ်၌ကကို မြို့မှာ မနေချင်ဘူးဆိုတော့ လည်း အခက်သားလား။ နှစ်နှစ်ဆက်ကျတော့ မြို့ကို ခေါ်လာပြီး ဒီကောင်အတွက် သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန်၊ အဖေရယ် မြို့မှာ တစ်နှစ် တော့နေပါရစေဦးဆိုတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးနဲ့ ကုတ် ကုတ်ကတ်ကတ်စစ်စစ်ပေါက် ပေါက် သူ စုကြေးလိုက်ပြီး မြို့ဘော်ဒါမှာ ထားပေးထား တယ်။

၂၀၁၃ နှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ သမီးအကြီးမ မင်္ဂလာဆောင် တယ်။ အကြီးမ မင်္ဂလာ ဆောင်တော့ အငယ်မက မွေး တဲ့ သူ့မြေးဦး မြေးမလေး တောင် ငါးလခြောက်လ သမီး ရှိနေပါပြီ။

‘အဖေရယ် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ရာပဲ၊ သမီးစက်ရုံအလုပ် ကို ပြန်မလုပ်တော့ဘူး’

သမီးအငယ်မက မြေး မလေး နှစ်လသုံးလရှိတော့ သူ့ကို ပြောလာတယ်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီမှာ ရုံးခန်းမှာလုပ်တဲ့ စာရေးမတွေ များသောအား ဖြင့် ကလေးမီးဖွားပြီးလို့ ထူထူထောင်ထောင်ရှိရင် ကလေးထိန်းခေါ်ပြီး ကလေး တစ်ဖက်နဲ့ ရုံးအလုပ်ကို ပြန် ဆင်းကြတာများတယ်။ သူ့ သမီးက အဲလိုလည်း ဆင်းကို

ပုံမပေါ်ဘူး။ မွေးကင်းစ သူ
သမီးလေး အနေအထိုင်
ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်ပုံပေါ်တယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့
ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်
မယ်ထင်တဲ့နည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်
ရဲတဲ့ သမီးအငယ်မရဲ့ သတ္တိ
ကို သူ ကျေနပ်မိတယ်။

အဲဒီမှာ အဖေတစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ စဉ်းစား
တယ်။ ငါ့မှာ ဘာရှိသလဲ
ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ။

အကြီးမရဲ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်အပြီး သူဆုံးဖြတ်ချက်
ခိုင်ခိုင်မာမာ ချခဲ့တယ်။

သူတို့ အမျိုးသားတွေ
လား။ အကြီးမရဲ့ယောက်ျား
က စတိုးစတိန်းလက် ပရို
ဘောဂလုပ်ငန်းမှာလုပ်တာ။
ပညာရှင်အဆင့်တော့ ရှိပါ
တယ်။ အငယ်မယောက်ျား
ကတော့ စက်ရုံထုတ်လုပ်မှု
အပိုင်းမှာ သာမန်လုပ်သား
ပါ။ ယောက်ျားလုပ်စာတစ်ခု
တည်းကိုသာ အားထားအား
ကိုးပြီး ထမင်းချက်အဝတ်
လျှော် အိမ်မှုကိစ္စတောက်တို
မည်ရနဲ့ အချိန်တန်တော့
ယောက်ျားတွေထံ လက်ဝေခံ
သုံး အချိန်ဖြုန်းရတဲ့ မိန်းမ
သားမျိုး သူ့သမီးလေးတွေ
ကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်နေတဲ့ ဒီခေတ်ကြီး
မှာ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ ဝန်
ဆောင်မှုအကုန်အကျကလည်း
များကများနဲ့။ မောင်တစ်
ထမ်းမယ်တစ်ရွက် နိုင်ရာဝန်
ထမ်းနိုင်ပါမှ ရုန်းကန်နိုင်ပါမှ
တော်ကံရယ်လို့ပဲ သူ
သဘောပေါက်ထားတယ်။

စက်ရုံမှာ ပြန်မလုပ်လို
တဲ့ အငယ်မကို သူ အဲဒီခဲယူ

သူတို့
သားအဖ
တစ်တွေရဲ့
အဖြစ်ကလည်း
ကြက်ကလေး
သားအမိတစ်တွေနဲ့
ဘာထူးလို့လဲ
မရင့်ဘဲကြွေ
မခြွေဘဲညှိုး
သစ်စိမ်းအချိုး
ခံလိုက်ရသလို
ညနက်နက်မှာ
အိပ်မက်ဆိုး
မက်လိုက်ရသလို
ကြုံခဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ
မဟုတ်လား

ချက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ အိမ်
ဆိုင်ကလေး ပေးလိုက်တယ်။
အကြီးမကိုတော့ တစ်ရက်
တစ်ပိဿာလောက်ကုန်တဲ့
သူ့ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး ပေး
လိုက်တယ်။

သူ့အတွက် ကတော့
ရော။ သူတို့ငယ်ငယ် ကက်
ဆက်အခွေဇာတ်လမ်းထဲမှာ
မင်းသားကြီး ထွန်းဝေရဲ့
စကားလို ဒီကောင်ကြီးအတွက်
ကတော့ရောလို့ မေးလာခဲ့
ရင်...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆို
အကြီးမရဲ့ယောက်ျားကလည်း
သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ အငယ်မရဲ့
ယောက်ျားကလည်း စက်ရုံ
ထဲကထွက်၊ သူ့မိန်းမရဲ့လက်

ဝတ်လက်စားလေးတွေ ထုခဲ့
ရောင်းချ၊ ရပ်ကွက်မီးပေးတဲ့
မီးစက်ကလေးထောင်ပြီး
ဣန္ဒြေရနေပြီလေ။ သားသမီး
တွေအတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မရှိရှိတာကို လုပ်ပေးလိုက်ရ
လို့ သူ့မှာ ဘယ်လိုပဲရှိပါစေ
စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

နောက်တော့ မင်္ဂလာ
ဆောင်လို့ပြီးတာနဲ့ အကြီးမ
က သူ့ယောက်ျားရဲ့လုပ်အား
နဲ့ သူပေးတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်
ကလေးအားကိုးနဲ့ သူ့နောက်
ဖေးမှာ ခင်းပြင်ကြမ်းခင်း
ဒူးထောက်အိမ်ကလေးဆောက်
တယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့လင်
မယားနှစ်ယောက် ခွဲနေကြ
တယ်။ အငယ်မကတော့
သူ့အိမ်ပေါ်မှာပဲပေါ့။

သူတို့သားအဖလား။
ဘော်ဒါမှာနေတဲ့ အငယ်ကောင်
သားကို အငယ်မတာဝန်
ယူစေတယ်။ သူကတော့
အကြီးမနဲ့ တစ်အိုးတည်း စား
တယ်။

*အဲလိုပေးလိုက်တော့
ခင်ဗျားမှာ လက်တိုလက်
တောင်းအသုံးအစွဲ လူမှုရေးရာ
ကုန်ဖို့ကျဖို့ ကြုံလာရင်...

ဘာမှ မဖြစ်ဘူး

သူ တိုးညှင်းညှင်းသာ
စွာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း
ယမ်းရင်း ဖြေလိုက်တယ်။

*ဆိုလိုတာက ဟို စပ်စု
တယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့နော်
ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား
တို့တစ်တွေက ငါးဆယ်ကျော်
ကုန်ကြပြီ၊ သက်တူရွယ်တူ
တွေလေ။ အိမ်ထောင်မကျ
တာရောကျတာရော သားကြီး
သမီးကြီးတွေနဲ့ ခံစားမှုတူညီ
ကြသူတွေ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်
အခုလမ်းဘေးမှာ စက်ဘီး

လေထိုး၊ ကျွတ်ဖာဆိုင်လေး
မဖြစ်ညစ်ကျယ်နဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့
အတိုင်းပဲ၊ သူတို့အမေနဲ့ သား
သမီးတွေက ရပ်ကွက်ထဲ
အိမ်မှာနေတယ်။ ကျွန်တော်
က နေနေညည ကျွန်တော်
ဆိုင်လေးမှာပဲနေတယ်။ ကိုယ့်
မှာ လုပ်အားခပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာမူ
ခလေးတွေရတဲ့အခါမျိုးပဲဖြစ်
ဖြစ် ကိုယ့်အသုံးအစွဲလေးက
ပိုရင် ကလေးတွေအမေကို
ပေးနိုင်သလောက်ပေးသုံးလိုက်
တယ်။ တစ်နေ့သယ်လောက်
ပေးနိုင်ရမယ်၊ တစ်လကို ဘယ်
လောက် အဲလိုမဟုတ်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါ့တစ်နေ့တာအသုံး
ဒါမှမဟုတ် ငါ့လူမှုရေးက
ဘယ်နေ့ကုန်ရ ဘယ်လောက်
သွားရကုန်ရဦးမှာ ကိုယ့်အစီ
အစဉ်နဲ့ကိုယ် စီမံချက်ချပြီး
ကိုယ့်ဆိုင်လေးကရတဲ့ လုပ်
အားခကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်
နဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတယ်။
ဘယ်သားသမီးဆီကမှလည်း
လက်ဝေခံတောင်းဖို့၊ ဒုက္ခပေး
ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ဒါ ဆရာ
ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာ
စိတ်အပြည့်နဲ့ စေတနာနဲ့ ပြော
တာပါ။ ကျွန်တော်ကို ဘယ်
လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ မိဘ
တွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်
တွေက တော်တော်များများ
သားသမီးကို ချစ်လို့ အောက်
ကျမှာစိုးလို့ ရှိမဲ့စုစုကို ပုံလိုက်
တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ကိုယ်က လူထဲဝင်တုန်း၊ လူ
ပြင်ထွက်တုန်း၊ လူထဲလူပြင်
ဝင် ထွက် သွားလာနေတဲ့
လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်
အတိုင်းအတာ ပမာဏအား
လျော်စွာ လူမှုရေးရာ ကုန်ပို့
ကျဖို့ဆိုတာ ရံခါမဟုတ်
ရှိလာမှာပဲ။ အခု ခင်ဗျားမှာ

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တယောင်တဆောင် ဆိုင်လေးကနားလေးနဲ့ ခွဲလုပ်ရအောင်ကလည်း ခင်ဗျား ပြောသလိုဆို သမီးက အိမ်မှ ကိစ္စ ဗာဟီရနဲ့ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်။ အခုလိုပဲ စခန်းသွားကြစို့ဆိုပြန်တော့လည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထိုင်ရောင်းနေတာဆိုတော့ လက်တိုလက်တောင်း နိစ္စရူဝ အသုံးလောက်ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်မှာ အစောကပြောသလို လူမှုကိစ္စတစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ကြုံတွေ့လာတဲ့အခါ၊ ခက်တာက သားသမီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အကြားမှာ ကျွန်တော်တို့လူမှုရေးရာတိုင်းဟာ သူတို့လူမှုရေးရာလို့ နေရာတိုင်းမှာ လက်ခံလိုမရဘူးဗျ။ ကိုယ်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာနဲ့ နားလည်လို့ရပါတယ်။ ငယ်ရွယ်သူဆိုတာ ရှိတာလေးယုတ်လျှော့မသွားဘဲ စီးပွားဖြစ်ချင်တာကိုပဲသိတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သားကြီးသမီးကြီးတွေ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေတာနဲ့ သူတို့အမေ မိသားစု ရပ်တည်မှုလည်ပတ်အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာတာပဲ ပြီးတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်တယ်။ ဆရာကို စကားအလျဉ်းသင့်တုန်း စပ်မိတုန်းမို့ ပြောကြည့်တာပါ။

မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာက သူစကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းအဆုံးသတ်တယ်။

သူနဲ့ သူ့ရေးဖော်မိတ်ဆွေကဗျာဆရာတစ်ယောက်နဲ့

စာရေးဆရာတစ်ယောက်တို့ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ဘီယာဆိုင်မှာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံလေ့ရှိကြတယ်။

အဲဒီနေ့က မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာနဲ့ သူနဲ့တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဆုံနေကျ ဘီယာဆိုင်မှာဆုံဖြစ်ကြတာ။ အချင်းချင်းကို ယ် ရေးကို ယ်တာ အကြောင်းပေါင်း သိသူတွေချင်းမို့ အကြောင်းရှိလာရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတတ်ဆိုတတ်ကြတယ်။ သမီးအကြီးမ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက ဈေးဆိုင်ကလေးတွေ သမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ဆိုင်စီပေးလိုက်တဲ့အကြောင်းက အစ သူမိသားစုနဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေးတွေ သူက ပြောပြထားတာ။

သူကတော့ စာရေးဆရာရဲ့ စကားဆုံးတော့ ခင်ဗျားပြောတာ မမှားပါဘူး။ အမှန်တွေချည်းပါပဲဆိုတဲ့ သဘော ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ-

‘ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့သူ ပိုပြီးသိတော့မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ အမေရယ်လို့ အားထောက်အားထား လူလောကမှာ မရှိရုံကြတော့တဲ့ သားသမီးလေးတွေအတွက် မိဘနှစ်ပါးရယ်လို့ရှိတဲ့အနက်၊ လူလောကမှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိသေးတဲ့ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ရခိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ အဆုံးရှုံးအနစ်နာခံရပါစေ၊ ပေးဆပ်ခြင်းအတွက်

သက်သက်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ရရှိလိုက်ရတဲ့ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ ပီတိတွေကို စားသုံးရင်း ကျွန်တော် အားရှိနေပါတယ်။ အားရှိနိုင်အောင်လည်း အမြဲကြိုးစားနေပါတယ်’

သူ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာကို စိတ်ထဲ ရင်ထဲကပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြနေမိတယ်။

□

ဘာလိုလို့နဲ့ ကြက်ကလေးတွေရဲ့အမေ ကြက်မကြီးသေခဲ့တာ ရက်နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိသွားပြီ။ အမေသေစဉ်အခါတုန်းက ဆယ့်ငါးရက်သားလောက်ပဲ ရှိသေးရှာကြတဲ့ ကြက်ကလေးတွေတောင် အခုဆိုအတော်သွက်လက်ချက်ချာနေကြပြီ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ ခုန်ချည် ပျံလွှားနေတတ်ထိုင်တတ်ရှိနေကြပြီ။

ဒါပေမဲ့ သူ့သမက်မှာ နောက်ထပ်ကြက်မကြီးတစ်ကောင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသေးတယ်။

အဖြစ်က ဒီလို။

ကြက်မကြီးကသေသွားပေမဲ့ ကြက်ကလေးတွေရဲ့ အဖေလို့ ပြောရမယ့် ကြက်မကြီး ရှိသေးတယ်။ မအေမရှိတဲ့နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကတော့ အိမ်က ကြက်ကလေးတွေခမျာ မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ တကျည်ကျည် အော်နေတော့တာပေါ့။ သမက်လုပ်သူက အစားကျွေး၊ ရေတိုက်၊ ဖောပုံးခွံကြီးထဲကို အိပ်တန်းသိမ်း၊ အိပ်တန်းချ၊ ကြက်ကလေးတွေ ခြံအပြင်တပိုတပါးထွက်တာကအစ အလစ်မပေးဘဲ အမြဲဂရုစိုက်

စောင့်ရှောက်နေရတော့တာ။ ကြက်မကြီးက ကြက်မကြီးသေသွားတာ သူတို့ဘာသာဘာဝ သိချင်သိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကြက်ကလေးတွေအတွက် သူ့မှာ ထူးပြီး ဝန်ပိုင်တက်ဟန်မရှိဘူး။ ခြံချင်းကပ်လျက် သူ့ဘေးက အိမ်မှာ လိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ ကြက်မကြီးသေပြီး သုံးလေးရက်လောက်ရှိတော့ သူ့ဘေးအိမ်က ကြက်မတစ်ကောင်က သမက်ရဲ့ ကြက်မကြီးနဲ့ အိမ်ကိုပါလာပြီး တပူးတွဲတွဲနဲ့ မြင်နေတွေ့နေရတယ်။

တစ်မနက်၊ ဘေးအိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ အိမ်ကကြက်မကြီးနဲ့ သူတို့ဘက်အိမ်က ကြက်ဖနှစ်ကောင်သား အကြိတ်အနယ်ခွပ်နေကြတယ်။ အဲဒီအိမ်ရှင်က ခွဲထုတ်လိုက်မှ အိမ်ဘက်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီတစ်နေ့တည်းကိုပဲ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်မက မကြာမကြာ ခွပ်နေကြတော့တာ။ ခြေငြိမ်သွားအောင် သမက်ကို ကြက်မတစ်ကောင်လောက် ဝယ်လိုက်လေလို့ ပြောတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး သမက်က ဖင်လေးနေတယ်။ နောက်ရက်တွေမှာ တစ်ဖက်အိမ်က ကြက်မလည်း အိမ်ဘက်ကို လာတာ မမြင်တော့ဘူး။ သူတို့ခြံဘက်ကိုကြည့်တော့လည်း သူတို့အိမ်မှာ ကြက်ဖတစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မတစ်ကောင်သာ တပူးတွဲတွဲမြင်ရတော့တယ်။ သူ့အောက်မေ့မိတယ်။ ကြက်အရှင်က သူ့ကြက်မကို ရောင်းလိုက်တာလား။ တခြားအိမ်

ကို ပို့ထားလိုက်တာလား။
ကြက်သမားတွေရဲ့အလေ့က
သူတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာကြက်
အမျိုးကိုမှ သားဖောက်ချင်
ကြတာလို့ သူကြားဖူးတယ်။
သမက်ရဲ့ကြက်အမျိုးကို
မကြိုက်လို့နေမှာပေါ့လို့ပဲ သူ
တွက်ဆလိုက်တယ်။

‘ဦးလေး ကျွန်တော့်
ကြက်ဖကြီး ရှာမတွေ့တော့
ဘူးဗျ’

နောက် သုံးလေးရက်
လောက်နေတော့ သမက်က
သူ့ကြက်ဖကြီးပျောက်လို့ ရပ်
ကွက်ထဲကို လိုက်ရှာပြီးပြန်
အလာ သူ့ကို ပြောတယ်။ ပြီး
တော့ သမက်က သူ့ကို ပြော
သေးတယ်။ သူတို့အိမ်နဲ့ သုံး
လေးအိမ်ခြားလောက်မှာလည်း
ကြက်တွေမွေးသတဲ့။ အဲဒီကို
ရောက်သွားပြီး သတ်စားတာ
လား၊ ရောင်စားတာလား

ရယ်တော့ မပြောတတ်ဘူးတဲ့။

သူ ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေး
မိပြန်တယ်။

ကြက်ဖကြီးပျောက်
သွားတာ ကြက်ကလေးတွေရဲ့
အမေ ကြက်မကြီးသေပြီးတဲ့
နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာ
မှာပါ။ ကြက်ကလေးတွေ
အမိမဲ့ဖြစ်သွားစဉ်အခါတုန်း
ကလည်း ကြက်ဖကြီးက
ဘာသိဘာသာပါ။ အခု
ကြက်ဖကြီး မျက်စိအောက်က
ပျောက်သွားတော့လည်း
ကြက်ကလေးတွေမှာ သတိ
တောင် ထားမိရှာကြမှာ
မဟုတ်ဘူး။

သူ သိထားတာက
ကြက်ဖကြီးဟာ သူတို့အဖေ
လေ။

‘ဪ...သူတို့က
တိရစ္ဆာန်တွေကိုး’

သူ အဲလိုပဲ ဖြေသိမ့်
လိုက်မိတယ်။

အခုဆို ကြက်ကလေး
တွေ အရွယ်တောင်တစ်လ
သားကျော်လာတော့ သူ့သမက်
ရယ်တောင် ကြက်ကလေး
တွေအတွက် လက်လွှတ်
သလောက်ဖြစ်နေပေါ့။

မကြာမတင် ကာလ
အပိုင်းအခြားအတွင်း အမြီး
အတောင်ရုံ ကြတော့မယ်။
အတောင်အလက်စုံရင် သူတို့
ရပ်တည်နေထိုင်မှုအတွက် ခက်
ခဲပူင်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

ကြက်ကလေးတွေကို
ကြည့်ရင် သမီးနှစ်ယောက်
ရယ်၊ မြေးမလေးရယ်၊
အငယ်ကောင် သားရယ်
သူတို့တစ်တွေရဲ့ မျက်နှာတွေ
က မျက်စိထဲပေါ်လာပြန်တယ်။
သူ ရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာတစ်
ပုဒ်ရဲ့အဆုံးသတ် အပိုဒ်က
လေးကို သတိရမိတယ်။

ဘာတဲ့...။

အခုတော့လည်း

ရုံပိုင် ရုံစောင့်တောင်
အတည်တကျမမြဲ
သည်းသည်းလှုပ်
မိုးရေထဲ
အုတ်ကြွပ်
အမိုးအကာတွေ
ယိုပေါက်
ပျက်စီးနေတဲ့
ဘူတာရုံအို
ကလေးက
အချိန်စေ့လို့
ထွက်ခွာသွားတဲ့
ရထားတွေနဲ့
အချိန်ကျရင်
ခဏတစ်ဖြုတ်
ရောက်လာတတ်တဲ့
ရထားတချို့ကို
ဘာကြောင့်
စောင့်မျှော်နေမိ
တတ်တာလဲ...
တဲ့။

လူငြိမ်းအေး၊ဆီမီးခုံ၊

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “**ဗုလပထမ**”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ
မှာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ကြိုစကွဏ္ဍာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။

(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါရှိမိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရုန်း-၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

ဖူးသစ်မော် အမုန်းမဲ့ ကမ္ဘာ

ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်

ရသစာတမ်း

အမှတ် ၃၀၀၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

ဒဿနပညာရှင်ကြီးများ
ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် ခေါ်မလူမျိုးတွေမှာ အချစ်၊
အလှ၊ ကောင်းခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း၊
လွတ်လပ်ခြင်းဟူသည့် ပြဿနာတို့နှင့်
အမြဲခေါင်းရွပ်နေခဲ့ကြဖူးသည်။
ပညာရှင်ကြီးများကိုယ်တိုင် မဆုံးနိုင်အောင်
လုံးလည်လိုက်နေသည့်အထဲတွင်
အချစ်တစ်ခုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။
ပလေးတိုးက 'အချစ်ဆိုတာ
ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းပါ' ဟု စ၊ ပြောသည်။
'ပိုင်ဆိုင်လိုသောအရာမှာ
အခြားမဟုတ်၊ အလှပါ' ဟု ဆက်သည်။
'ဒါကြောင့် အလှဆိုတာ
အကောင်း(ကောင်းမြတ်ခြင်း)ဟု
အဓိပ္ပာယ်ဆက်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
ဖတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသော စကားလေးတစ်ခုရှိသည်။
He who finds not love finds nothing-

'အချစ်ကို ရှာမတွေ့သူဟာ ဘာကိုမျှ
ရှာတွေ့မည်မဟုတ်' တဲ့။ အမှန်ပင် အချစ်မရှိသူအဖို့
ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ငြီးငွေ့ခြောက်သယောင်း မိုးမကောင်း၊
ချောင်းမစီး အမှောင်တိုက်ကြီး ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။
ကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ လူသားတို့၏ မတူကွဲပြားသောနိုင်ငံ၊ လူမျိုး
ဘာသာယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေမှုဘဝ၊ အသားအရောင်၊

‘အချစ်ကို
ရှာမတွေ့သူဟာ
ဘာကိုမျှ
ရှာတွေ့မည်မဟုတ်’တဲ့
အမှန်ပင်
အချစ်မရှိသူအဖို့
ကမ္ဘာလောကကြီးသည်
ငြီးငွေ့ခြောက်သယောင်း
မိုးမကောင်း
ချောင်းမစီး
အမှောင်တိုက်ကြီး
ဖြစ်နေမှာ
သေချာသည်

အသက်အရွယ်နှင့် ရုပ်လက္ခဏာ အရာအားလုံးသည် အချစ်မရှိသူအတွက်
အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်မှုကို
လိုလားထောက်ပံ့သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ဆန့်ကျင်ဘက် အမုန်းတရားကမူ
ကမ္ဘာကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်မှုကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်ပါသည်။
ချစ်မေတ္တာ အရင်းခံစိတ်သည် ဦးစွာပထမ မိမိခန္ဓာဗေဒကို အကျိုးပြုသည်။

ပျော်ရွှင်သော စိတ်ခံစားမှုနှင့်ချစ်မေတ္တာ စိတ်တွေ ပေါက်ဖွားလာချိန်တွင် ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးလာစေပြီး အစာအိမ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကို ပိုမို မြန်ဆန်စေနိုင်ကြောင်း အမေရိကန်နိုင်ငံ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က လာရီ မောက်တက္ကသိုလ်မှ သုတေသီများက လေ့လာဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ ချစ် မေတ္တာစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာရန် ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်း ဓာတ်ပြုမှုအတော်များများ လိုကြောင်း ဓာတုဗေဒပညာရှင်များက လည်း ထုတ်ဖော်တင်ပြခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဓာတ်ပြုမှုများမှာ ဦးနှောက်အာရုံ ကြောများနှင့်သက်ဆိုင်ပြီး အစိအစဉ် တကျ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် လူတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက် အပေါ် စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မိရလေသည်။ ဦးနှောက်အတွင်း ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ် ကြောင့် အောက်စီတိုစင် (Oxytocin)နှင့် ဗေဆိုပရက်ဇင် (Vasopressin)ဟော်မုန်း များသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းတွင် ပုံမှန်ရှိ နေကျထက် ပိုမို ထွက်ရှိလာသည်။ ထို ဟော် မုန်းများက သွေးကြောတွေပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်သည်။ သွေးဖိအားကို တိုးစေနိုင်သည်။ နှလုံးကိုပါ ပိုအလုပ် လုပ်စေနိုင်သဖြင့် ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံ သွားစေသည်သာမက ခန္ဓာကိုယ် တက် ကြွစေသည့် အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်း (Sympathetic nervous system)အပေါ် လည်း လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ လူသည် ပိုမိုနေထိုင်ကောင်း လာပြီး တက်ကြွလန်းဆန်းကာ ခွန်အား သစ်တွေ တိုးပွားလာသည်။ ထိုစိတ်၏ တွန်းအားကြောင့်ပင် စွန့်လွှတ်စွန့်စား ချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

စိတ်ပညာရှင် Robert Sterberyက ချစ်ကြိုက်သီအိုရီ စာအုပ်တွင် အချစ်အမျိုး အစားတွေကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြခဲ့သည်။ အနှစ်ချုပ်က ရင်းနှီးမှု၊ တာဝန်ယူမှုနှင့် ရမ္မက်တို့ ပါဝင်မှသာ ပြီးပြည့်စုံသော အချစ်ဟု ဖွင့်ဆိုပါသည်။ စာရေးဆရာ ကြီး Irving Stone က သူ၏ Love is

လောကတွင်
အနိုင်အရှုံးနှင့်
အမှားအမှန်သည်
အစဉ်အမြဲ
ဒွန်တွဲနေတတ်သည်
မဟုတ်
အမှားဘက်က
အနိုင်ရတတ်သလို
အမှန်ဘက်ကလည်း
ရှုံးတတ်ပါသည်
အနိုင်အရှုံးကို
[အားကစား
ပြိုင်ပွဲများမှအပ]
အမှားအမှန်ဖြင့်
စံထားဆုံးဖြတ်လို့
မရပါ

eternal စာအုပ်တွင် အယ်နီနှင့် မေရီတို့ နှစ်ယောက် စိတ်သဘောထားကို စကား အချေအတင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ မေရီ- 'သူဟာ အချောအလှတစ် ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ' အယ်နီ- 'လူတစ်ယောက်ကို သမ္မတ ဖြစ်လာနိုင်တာနဲ့ လက်ထပ်ရမှာလား မေရီ' မေရီ- 'အယ်နီကရော လူတစ်ယောက် ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်မှာလဲ' အယ်နီ- 'ကျွန်မကတော့ ချစ်လို့ လက် ထပ်မှာ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အချစ် မပါလို့ မဖြစ်ဘူး'

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် အယ်နီက အချစ်ကို အဓိကထား စဉ်းစားသည်။ အချစ်မပါလျှင် ဘာကြီးဖြစ်နေနေ စိတ်

မဝင်စား။ သူမအဖို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက သမ္မတကြီးတစ်ယောက်ထက် ပိုတန်ဖိုး ရှိသည်။

ကဗျာဆရာကြီး Hemer က ခရစ် မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့်က တိုက်ခဲ့သည့် ထရိုဂျင်စစ်ပွဲကြီးကို အီလီယက် (Iliad) အမည်ဖြင့် ကဗျာရှည်ကြီး ရေးဖွဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် ဧရာမ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ထည့်သွင်းခဲ့ပါ သည်။ 'အရာခပ်သိမ်းထက် ကြီးကျယ် တာ နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုက အချစ်၊ တခြားတစ်ခုက စစ်' တဲ့။ ထိုအရာ နှစ်ခုစလုံး ကြီးကျယ်တာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် သက်ရောက်မှုချင်း ခြားနားလှ သည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် တိုက်သည့်စစ်ပွဲ ဟူ၍ မရှိပါ။ အမျိုးမျိုးသော အမုန်းများ ဖြင့်သာ စစ်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲကြပါသည်။ အမုန်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာလို စိတ်ခံ စားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဆင့် တက်ရောက်လာတော့ ရုပ်ခန္ဓာဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လှုပ်ရှားလာရာမှ Hate Crimes တွေ ဖြစ်လာတော့သည်။

စိတ်ပညာရှင် အယ်လီဘောက် ယန်းဘရူးက အချစ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အမုန်းသုံးမျိုးကို ခွဲခြားပြခဲ့သည်။ အစွဲ အမုန်း- Obsessive Hate, လိုချင်ပြင်းပြ အမုန်း- Hysterical Hate, အတ္တ အမုန်း- Narcissistic Hate စသည်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။ မြစ်ဖျားခံ ရှင်သန်လာပုံ ခြား နားကြသော်လည်း အမုန်းစိတ်ခံစားမှု က အတူတူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ အနှံ့တွင် အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် Hate Crimes တွေ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။ အသားအရောင် ကွဲပြားမှုအမုန်း၊ လူမျိုး ရေးအမုန်း၊ ဘာသာရေးအမုန်း၊ ကျွေး ကျော်မိနိပ်သူအမုန်း၊ အမိနိပ်ခံအမုန်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းအနေအထားနှင့်ယဉ်ကျေး မှုဓလေ့ထုံးတမ်းအရ ပဋိပက္ခအသွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်အဆင့်အထိ အမုန်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေကြပါသည်။ လူ မည်းကို လူမည်းမို့၊ အဖြူအဝါကို အဖြူ အဝါမို့၊ ဂျူးကို ဂျူးမို့၊ မွတ်စလင်ကို မွတ်

လင်မို့၊ ခရစ်ယာန်ကို ခရစ်ယာန်မို့ မတူ
ကွဲပြားမှုတွေအပေါ် အာယာတတား
အမုန်းပွားနေကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခုလုံး စစ်တလင်းအဖြစ် သက်ဆင်း
သွားဖို့သာ ရှိတော့သည်။

မတူကွဲပြားမှုတွေအပေါ် ဆန္ဒစွဲ
တွေ၊ သွေးထိုးလွှဲဆော်မှုတွေ ကင်းကင်း
ဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ သုံးသပ်ဆင်ခြင်
ကြည့်လျှင် ကံစီမံရာ ပစ်ချခံကြရသည့်
လူသားအချင်းချင်းတွေသာ ဖြစ်ကြပါ
သည်။ လောကတွင် အနိုင်အရှုံးနှင့်
အမှားအမှန်သည် အစဉ်အမြဲ ဒွန်တွဲနေ
တတ်သည်မဟုတ်။ အမှားဘက်က
အနိုင်ရတတ်သလို အမှန်ဘက်ကလည်း
ရှုံးတတ်ပါသည်။ အနိုင်အရှုံးကို(အား
ကစားပြိုင်ပွဲများမှအပ)အမှားအမှန်ဖြင့်
ခံထားဆုံးဖြတ်လို့ မရပါ။ အနိုင်အရှုံးက
အင်အားနှင့်ဆိုင်ပြီး အမှားအမှန်က ဉာဏ်
ပညာနှင့် ဆိုင်ပါသည်။ အမှန်းတရား
စိတ်အခံဖြင့် အနိုင်ယူလိုသူသည် An
eye for an eye- အစွန်းရောက် ဥပဒေလို
အမှန်းအပေါ် အမှားဆင့်ကာ အမှန်းရာဇ
ဝတ်မှု တရားခံသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နိုင်ငံ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာယဉ်ကျေး
မှု၊ လူနေမှုဘဝ၊ အသားအရောင်၊
အသက်အရွယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာတွေ မည်
မျှပင် ကွဲပြားဝေးလံနေပါစေ ချစ်မေတ္တာ
အရင်းခံစိတ်က အလွယ်တကူ နားလည်
ကျော်လွှားနိုင်ပါသည်။ မြန်မာလူ့ဘောင်
တွင် ဆိုရိုးစကား အနိုင်အမာ ရှိခဲ့ပါ
သည်။ မှန်းစကိုတို့စေ၊ ချစ်စကို ရှည်
စေ တဲ့။

နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်၏ စံပြအချစ်ဟု
ကမ္ဘာက တင်စားခဲ့ရသော ဆွစ်ဇမြောက်
ကျော့ဘုရင်လောင်းလျာ Edward မင်း
သားသည် နန်းတွင်းခလေ့က ခွင့်မပြု
သည့် နှစ်ခုလပ် အမျိုးသမီး ဝါးလေ့စ်
ဆင်မိဆင်ကိုချစ်မိပြီး ထီးနန်းစည်းစိမ်
တွေ စွန့်လွှတ်ကျော်လွှားကာ လက်ထပ်
ထိမ်းမြားခဲ့ပါသည်။ ဒီဘက်ခေတ် နှစ်
ဆယ်တစ်ရာစုတွင်မူ နယ်စည်းမထား
ချစ်သူများ ပိုမိုများပြားလာကာ Global
Loveအဆင့်ပင် ရောက်နေပြီဟု ဆိုနိုင်

သည်။

ကမ္ဘာကျော် ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ်
မဂ္ဂဇင်းမှ ဒီဇိုင်းပညာရှင် အမေရိကန်
လူမျိုး ဒေးဗစ်ရော့စ်သည် သူနိုင်ငံကို
ကျော်လွှားကာ ဂျပန်အမျိုးသမီးနှင့်
လက်ထပ်သည်။ ဒစ်စ်ကာဘာရီ ရုပ်သံ
မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ နာတာလီသွန်မဆင်
က ထိုင်ဝမ်သား ဗစ်တာနှင့် လက်ထပ်
သည်။ နိုင်ငံတစ်ခုအတွင်း တစ်နိုင်ငံ
တည်းသားချင်း မဟုတ်ဘဲ မတူကွဲပြား
သူချင်း အများဆုံး လက်ထပ်ထိမ်းမြား
သော နိုင်ငံမှာ စင်ကာပူ ဖြစ်ပါသည်။
စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် နှစ်စဉ် လက်ထပ်
ထိမ်းမြားကြသူ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ နိုင်ငံ
မတူ လူမျိုးခြားများနှင့် လက်ထပ်ကြသူ
တွေ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံ ဟန်နိုဘာမြို့မှ အာရှ
ဂါးဒင်း စားသောက်ဆိုင်တွင် အချိန်ပိုင်း
အလုပ်ဝင်နေသော မယ်လာနီအဲလ်ဘတ်
သည် အဖေ ဂျာမန်၊ အမေ စပိန်တို့မှ
ပေါက်ဖွားသည့် ကပြားမလေး ဖြစ်
သည်။ ကွန်တူးက ဗီယက်နမ်ဖွား
တရုတ်နိုင်ငံသား ဖြစ်သည်။ ကွန်တူး
မိဘတွေက ရေနံတင်သင်္ဘောကြီးတစ်
စင်းဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာသူ
တွေ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေး
လာကြသည့် တရုတ်လူမျိုး သုံးသောင်း
ကျော်သည် ဗီယက်နမ်မှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ
နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။
ကွန်တူးတို့ မိသားစုက ဩစတြေးလျကို
ရောက်သွားသည်။ အာရှဂါးဒင်းတွင်
ကွန်တူးနှင့် မယ်လာနီအဲလ်ဘတ်တို့
တွေ့ဆုံပြီး ချစ်မေတ္တာတွေ မျှဝေမိကြ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မတူ
ကွဲပြား ဝေးလံခြားနားတာတွေ ဘာမျှ
မရှိတော့ဘဲ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ကြပါ
သည်။

ကုလသမဂ္ဂ အကူအညီပေးရေး
ရန်ပုံငွေဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သော ဂျိုင်း
ရှီဟာရောသည် အဖေ အီသီယိုးပီးယား
နှင့် အမေ ဖိလစ်ပိုင်တို့မှ မွေးဖွားလာသူ
ဖြစ်သည်။ အမေက အီသီယိုးပီးယားသို့
ကျောင်းဆရာမ သွားလုပ်ရင်း အိမ်

ထောင်ကျခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျိုင်းရှီဟာ
ရောသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု
တွင် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် နေထိုင်ရင်း
အမေရိကန်လူမည်း ရှောင်စီယာဆီနှင့်
တွေ့ဆုံချစ်ကျွမ်းဝင်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ပါ
သည်။

အိန္ဒိယတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူး
ကြီးအဆင့် တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးသူ ဘာ
ဆေးမက်ဆေသည် ကုလသမဂ္ဂ လက်
နက်ဖျက်သိမ်းရေးနှင့်စစ်မှုထမ်းဟောင်း
များ နေရာပြန်ချထားရေး စီမံကိန်းတွင်
အလုပ်လုပ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံသူ ဟီရို
ကိုတာကာဂီးက ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုးရေး
အစီအစဉ်တွင် အလုပ်လုပ်ပါသည်။
သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တာဝန်ကိုယ်စီ
ဖြင့် အားဖန်နစ္စတန်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာ
ကြပြီး နေထိုင်ဖြစ်ပွားနေသည့် တိုက်ပွဲ
များ၊ ဗုံးခွဲမှုများကြားတွင် တစ်ယောက်
အပေါ်တစ်ယောက် စာနာနားလည်မှု
ကြီးစွာ ချစ်မေတ္တာစိတ်တွေ ပေါက်ဖွား
ရှင်သန်လာပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြပါသည်။

ချီလီနိုင်ငံ၏ အထူးချွန်ဆုံး အမျိုး
သမီးအဖြစ် ဂုဏ်ပြုခံခဲ့ရသော ဒန်နီယယ်
လာသည် စတုတ္ထနှစ် ဆေးကျောင်းသူ
ဘဝတွင် ရထားတွဲဆက်ကြားမှ ပြတ်
ကျကာ ခြေလက်လေးဖက်လုံး ပြတ်
တောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သူမ ပြတ်ကျ
ကျန်ခဲ့တာ မသိသည့် ရထားကြီးက
ဆက်လက် ခရီးနှင့်သွားလေသည်။ ည
အမှောင်ထုကြီး အောက်တွင် ကူကယ်
ရာမုနေစဉ် ဒေသခံ လယ်သမားကြီး
တစ်ယောက်က တွေ့ရှိခဲ့လို့သာ အသက်
မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒန်နီယယ်လာ
သည် ဆေးရုံပေါ်သို့ အချိန်မီ ရောက်
ရှိသွားပြီး သုံးနာရီကြာ ခွဲစိတ်ကုသမှု
ခံယူခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် နှစ်ရက်
လုံးလုံး သတိလစ်နေရာမှ သတိပြန်ရ
လာစဉ် သူ့ချစ်သူ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသား ရီကာဒိုကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။ ရီကာဒိုသည် ခြေလက်အင်္ဂါ
တွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားရှာသည့်
ဒုက္ခိတမလေးအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တွေ ယုတ်လျော့သွားလေပြီလား။

‘ကျွန်မဘဝကို ပြန်တည်ဆောက်မယ်၊ ရှင် ကူညီမှာလား’

ဒန်နီယယ်လာ၏ အမေးကို ရိုကာ ဒိုက စိတ်အားတက်ကြွစွာ-

‘ကိုယ် အစွမ်းကုန် ကူညီမှာပေါ့’ ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။ ဒန်နီယယ်လာသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ယုံကြည်မှု ခွန်အားဖြင့် ဘဝကို အရှုံးမပေး၊ စိတ်ဓာတ်မယိုင်လဲဘဲ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးစခန်းမှ လေ့ကျင့်တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည့် ခြေတုလက်တုတွေကို အသုံးပြုကာ ဆေးတက္ကသိုလ် ပြန်တက်သည်။ စာမေးပွဲတိုင်းကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေလက်အင်္ဂါ အားလုံးမရှိသည့် ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး ဆရာဝန် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် နိုင်ငံ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာယဉ်ကျေးမှု မတူကွဲပြားခြင်းများသာမက ရုပ်ခန္ဓာ ယိုယွင်းမှုနှင့် အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားများကိုပါ ကျော်လွှားနိုင်ကြောင်း သာဓကတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေပါသည်။ အိန္ဒိယ အမျိုးသား မိုဟမ္မက်အဗ္ဗာသည် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်သားအရွယ်မှ စ၍ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ အဖုအကျိတ်တွေ ထွက်လာသောကြောင့် ပူဖောင်းလူသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရသည်။ လူတွေက သူ့ကို မကြည့်ချင် မမြင်ချင် ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ပမာ ရှောင်ကြဉ် ဖယ်ခွာခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကံတရားက သူ့ဘဝအတွက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပ်နှင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ဖာဟက်အန်နီဆာအမည်ရှိ အမျိုးသမီးက မိုဟမ္မက်အဗ္ဗာကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သားသမီးသုံးယောက်နှင့် သူတို့မိသားစုသည် ယခုတိုင် ဟိုက်ဒါရာဘတ်မြို့တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လျက် ရှိကြပါသည်။

အသက် ၇၅ နှစ်အရွယ်ရှိ တရုတ်အမျိုးသမီးကြီး ဝမ်ဖစ်ရှားသည် လွန်ခဲ့သော ၁၄ နှစ်ကျော်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် လင်ယောကျ်ားအပေါ် သေသောသူ ကြာလျှင်မေ့ မေ့တာအတိုင်း မေ့

မြန်မာနိုင်ငံသာ

မဟုတ်

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ

အသီးသီးတွင်

လူမျိုး

ဘာသာ

အသားအရောင်

ယဉ်ကျေးမှု

မတူကွဲပြားမှုတွေ

အပေါ်

အမြင်မမှန်

ဉာဏ်ပညာမဖက်

တရားလက်ကိုင်

မထားနိုင်သူတွေ

ရှိနေသမျှ

ပဋိပက္ခတွေလည်း

ရှိနေပါဦးမည်

ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ လင်ယောကျ်ားအပေါ်ထားသည့် သူမ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေလည်း လျော့ပါးမသွားနိုင်ခဲ့။ အထီးတည်း သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝမ်ဖစ်ရှားသည် ၁၄ နှစ်ကျော်အတွင်း ကွယ်လွန်သူ ချစ်လင်ထံ စာပေါင်း ၅၃၀ ကျော် ရေးသားနေခဲ့ပါသည်။ သူ့စာတွေထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ အိမ်ထောင်ဦးကာလများ၊ တရုတ်နိုင်ငံ၏ ထူးခြားပြောင်းလဲမှုသတင်းများ၊ လူလိုက်ပါသည့် အာကာသယာဉ် လွှတ်တင်ခြင်းနှင့်တရုတ်အိုလံပစ်မီးရှူးတိုင်အကြောင်းများအထိ ပါဝင်ကြောင်း ပီကင်းမောနင်းပို့စ်သတင်းစာက ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကျော်ရှိ ယာပြည်နယ် အတ္တလန်တားမြို့ရှိ အမ်မိုရီဆေးတက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံပညာရှင်

လာရီယန်းက ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း ခံစားမှုသည် လူဦးနှောက်အတွင်း ဇီဝဓာတုပစ္စည်းများ ဓာတ်ပြုစေဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချစ်ဆေးအမှန်းဆေးများကို လက်တွေ့ဖော်ထုတ်ပြသနိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်မြင်သံကြားဌာနသို့ရှင်းပြလာသည်။ သူ့အချစ်ဆေးကို မှီဝဲသောက်သုံးလိုက်သည်နှင့် ချစ်မေတ္တာစိတ်တွေ တရိပ်ရိပ်ပေါက်ဖွားရှင်သန်လာမည်။ ထို့အတူ အမှန်းဆေးကို သောက်မျိုးချလိုက်လျှင် အလျှဉ်းညီး အမှန်းမီးတွေ တောက်လောင်ကာ ချစ်မေတ္တာအကြင်နာစိတ်တွေ ခန်းခြောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါမည်တဲ့။

လာရီယန်းက မြက်ခင်းလွင်ပြင်များတွင် နေထိုင် ကျက်စားကြသည့် မြေကြွက်များနှင့် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ မြေကြွက်မတစ်ကောင်ကို အောက်စီတိုစင် ဓာတုဆေးရည် ထိုးသွင်းပေးလိုက်ရာ မူလက တစ်လင်တစ်မယား သစ္စာထား ပေါင်းသင်းတတ်သည့် မြေကြွက်မသည် လက်နဲ့လင် ကိုရွှေ့ကြွက်ကို စွန့်ခွာပြီး အသစ်လင် ကြွက်တစ်ပါးနှင့် ချစ်ကြင်ထွက်ခွာသွားကြောင်း အတိအကျ သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါသတဲ့။

ကျွန်တော် ဘုရားတ၊ လိုက်မိပါသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး လာရီယန်း စီမံထုတ်လုပ်တော့မည့် အချစ်ဆေးအမှန်းဆေးများကြောင့် လူ့ဘောင်လောကကြီး ကပြောင်းကပြန် မှောက်လှန်ကုန်ကြတော့မည် ထင်သည်။ ကိုယ့်ဆရာ၏ အချစ်ဆေးကိုစားကာ ချစ်မေတ္တာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်ထကြွလာတာ အဟောဝတ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူက ဘယ်သူ့ကို ချစ်မှာလဲလို့နဲ့ ဦးတည်ရာမဲ့ ပုပုရွရွ မြင်တွေ့သမျှ လူတွေကို သိမ်းကျုံးချစ်နေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အစမ်းသပ်ခံ မြေကြွက်မလို့ အဟောင်း လင်ကိုပစ်ကာ အသစ်လင် နောက်လို့ ကောက်ကောက်ငါးအောင် လိုက်သွားမှာလား။

အမုန်းဆေး သောက်မျိုသူကရော
တဟုန်းဟုန်း အမုန်းစွမ်းအားတွေ ထကြွ
လာပြီး မတော်မတရား ဘယ်သူတွေကို
သွားမုန်းနေမှာပါလိမ့်။ အမုန်းစိတ်တွေ
ဖိတ်လှုံနေမှတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း
ချစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ ထို့ထက်ပို၍
လူသားမျိုးနွယ်တွေအပေါ် မချစ်မခင်
အပြစ်မြင် အမုန်းပွားနေလျှင် ကိုယ်ကျိုး
နည်းရပေတော့မည်။

လူသည် စဉ်းစားဆင်ခြင် တွေး
ခေါ် မြော်မြင်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်ပါ
သည်။ လူပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်း
အတွင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ထိတွေ့
ရှင်သန်ရင်း ချစ်ရမည့်သူနှင့် မုန်းရမည့်
သူကို ခွဲခြားသိမြင်နိုင်ပါသည်။ လာရီ
ယန်း တီထွင်ဖော်စပ်သည့် အချစ်ဆေး
အမုန်းဆေးများကြောင့် မြင်မြင်သမျှ
ထ၊ချစ်၊ ထ၊ မုန်း တရုန်းရုန်း လုပ်နေ
ပါက လူယဉ်ကျေးမှုအဆင့်တွေ လျှော
ကျ ပျောက်ဆုံးလျက် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်
များပမာ ပရမ်းပတာကမ္ဘာကြီး ဖြစ်
သွားဖို့သာ ရှိပါသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများအနေဖြင့်
ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်း
အလားအလာရှိသော တီထွင်ဖန်တီးမှု
မျိုးကို(ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးသလို
မဟုတ်ဘဲ)အစဉ်အမြဲ အပတ်တကုတ်
လေ့လာဖော်ထုတ်နေနိုင်ပါလျှင် ကုရာ
နတ္ထိဆေးမရှိ အနာရောဂါတို့ ပပျောက်
ကင်းစင်ရာ၊ သဘာဝဘေးရန် အန္တရာယ်
များနှင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေးတို့
ကင်းဝေးရာ၊ သွေးချောင်းစီး စစ်ပွဲကြီး
ငယ်တို့ အပြီးကွယ်ပျောက်ရှောင်လွှဲရာ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာရနံ့တွေ တဝေဝေဖြာစီး
နေသော အမုန်းမဲ့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုကိုသာ
ရေးရှုလိုလား တောင့်တအပ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသာ
မဟုတ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတွင် လူမျိုး၊
ဘာသာ၊ အသားအရောင်၊ ယဉ်ကျေးမှု၊
မတူကွဲပြားမှုတွေအပေါ် အမြင်မမှန်၊
ဉာဏ်ပညာမဖက်၊ တရားလက်ကိုင်
မထားနိုင်သူတွေ ရှိနေသမျှ ပဋိပက္ခတွေ

လည်း ရှိနေပါဦးမည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
အများစုရှိသည့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်
ဒီသာဖရဏ မေတ္တာပို့နှင့် မေတ္တာဘာဝ
နာ ၁၁ မျိုးအကြောင်း အထူးပြောစရာ
လိုမည်မထင်ပါ။ ဘုရားရှင်က အမျိုး
ဇာတ်ကိုမကြည့်၊ အကျင့်စာရိတ္တကိုသာ
ကြည့်ပါသည်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊
မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဟူသည့် ဗြဟ္မစိုရ်
(ဗြဟ္မဝိဟာရ) လေးမျိုးအပြင် သည်းခံ
ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ စကားချီသာခြင်း၊
သိမ်မွေ့ခြင်း၊ မာန်မာနကင်းခြင်းတို့
သည် ငြိမ်းချမ်းမှုကို အလိုရှိသော၊ မိမိ
အကျိုးစီးပွား၌ လိမ္မာသောလူ၏ တာဝန်
ဝတ္တရားများဖြစ်ကြောင်း ဟောပြော
ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

သမ္မာကျမ်း ကောဟိနု ဩဝါဒ
ပထမစာစောင် (အခန်းကြီး ၁၃- ငယ်-
၄-၇)-တွင် မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကို ဤသို့ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

‘မေတ္တာသည်
စိတ်ရှည်တတ်၏၊
ကျေးဇူးပြုတတ်၏၊
ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်းမရှိ၊
ဝါကြွားခြင်းမရှိ၊
မာန်မာနမရှိ၊
မလျှောက်ပတ်စွာ မကျင့်တတ်၊
ကိုယ်ကျိုးကို မရှာတတ်၊
ဒေါသအမျက် မထွက်တတ်၊
အပြစ်ရှိသည်ဟု မထင်တတ်၊
မတရားသော အမှု၌
ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိတတ်၊
ခပ်သိမ်းသောအရာကို
ပုံးအုပ်တတ်၏၊
ခပ်သိမ်းသောအရာကို
ယုံတတ်၏၊
ခပ်သိမ်းသောအရာကို
မျှော်လင့်တတ်၏၊
ခပ်သိမ်းသောအရာကို
သည်းခံတတ်၏၊
မေတ္တာသည်
ဖောက်ပြန်ခြင်းသဘောနှင့်
အစဉ်ကင်းလွတ်တတ်၏’

■ ပူးသစ်မော်

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၀

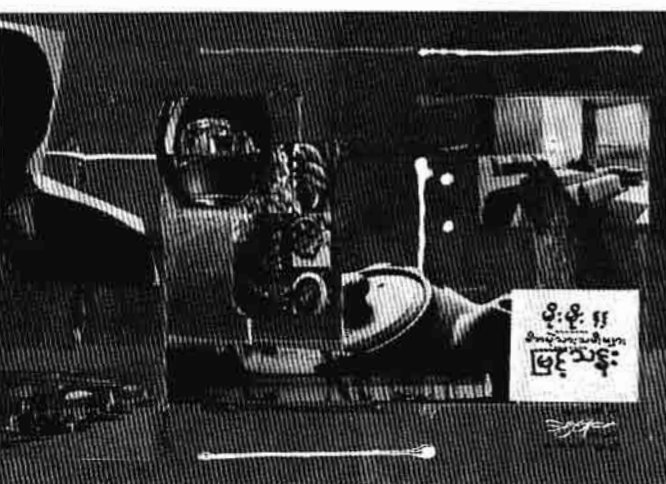
မှိုးမှိုး နှု
မိဘမဲ့သား သမီးမဟာ
မြင့်သန်း

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

အ ခန်း ဆက် ၀ ဣ၊ ရှည်

၂၀၁၅ ဇူလိုင်၊ ရွှေအမြဲတေ၊ ပုဂံမဂ္ဂဇင်း ၁၅

စတင်ခဲ့ရခြင်းများ သို့မဟုတ် ဂယ်ထရု
ဒီအချိန်လောက်ရောက်ရင် မိုးမိုးတစ်ယောက်
မီးမိုးခန်းဘက်ဆီက ထွက်လာတတ်တယ်။
သစ်ပင်ရိပ်အောက်ဆီမှာ ချထားတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ
အသာထိုင်ရင်း ဖိမ်ခံပြီး စီးကရက်သောက်တာ ပုံမှန်။
ခုလို မိုးမိုးတစ်ယောက် အပြင်ဘက်ထွက်လာတာ

မြင်လိုက်တာနဲ့ ချွန်တစ်ယောက် ပေါ်လာရော။
သူက မိုးမိုးကို ချောင်းနေတာ။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်
လက်အုပ်ကလေး အသာချီပြီး ပေါ်လာတတ်တယ်။
အနားရောက်ရင် လက်ဖဝါး အသာဖြန့်ပြီး စီးကရက်
တောင်းသောက်တော့တာပဲ။ ဒီကောင်လေးက
အသက်သုံးဆယ်နား နီးနေပေတဲ့ အမေအဖေအတူနေပြီး
လုပ်ကျွေးနေတာ။ မိုးမိုးရဲ့သားကလေးသာ ရှိနေဦးမယ်
ဆိုရင် ချွန်ထက် နည်းနည်းပဲကြီးမယ်။ ခုဆို ချွန်က
နေ့ခင်းပိုင်း၊ ညနေပိုင်း စားပွဲထိုးတွေကို အုပ်ချုပ်ရတယ်။
တစ်ခါတလေ ပရင်ပါ ပေါ်လာတတ်တယ်။
ပရင်ရဲ့ရုံးခန်းကနေကြည့်ရင် မိုးမိုးထိုင်လေ့ရှိတဲ့
သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ကုလားထိုင်ကလေးတွေကို
လှမ်းမြင်ရတယ်။ အားနေလို့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ
လုပ်စရာမရှိ ဖြစ်နေရင် သင်းက ပေါက်ချလာရော။
စီးကရက် လာတောင်းသောက်တာပဲ။ သောက်ပြီး
ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောသေးတာ။ စီးကရက်သောက်တာ
မကောင်းဘူး၊ ကင်ဆာဖြစ်တတ်သတဲ့။
အဲဒီအခါမျိုးကျရင် မိုးမိုးက သေခြင်းဆိုး၊
အဲဒါကြောင့် နင် မိန်းမ မရတာလို့ ပြောပစ်
လိုက်လေ့ရှိတယ်။ ဆိုင်တော့ မဆိုင်လှဘူး။
ပရင်က လေးဆယ့်ငါးလောက် ရှိနေပြီ။
စားသောက်ခန်းတွေရဲ့မန်နေဂျာ။ အင်မတန်
ချေးများတဲ့လူ။ ဒါပေတဲ့ အလှအပတော့

အတော့်ကိုကြိုက်တယ်။ ပြောစရာ တစ်ခုခုပေါ်လာရင်
တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေတတ်တယ်။ ရေမွှေးနံ့ကလည်း
တသင်းသင်းနဲ့မို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုပဲလို့ တချို့က ပြော
ကြတယ်။ မိုးမိုးကိုတော့ ပြန်မပြောရဘူး။
မိုးမိုးကို မပြောရတာက အကြောင်းရှိတယ်။ ဒီဟိုတယ်
ကိုပိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်က မိုးမိုးကို အလုပ်ခန့်ထားလို့
သူဌေးကြီးက ဟိုတယ်တွေအများကြီး ပိုင်ရုံတင်မကဘူး
တခြားလုပ်ငန်းတွေလည်း ပိုင်တာ။ သူပိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတိုင်းကို
တစ်လ-နှစ်လမှာ တစ်ရက်တော့ ရောက်အောင် သွားကြည့်
လေ့ရှိတယ်။ သေသွားတဲ့ မိုးမိုးရဲ့ယောက်ျားက သူဌေးကြီးရဲ့
ဒီဘက်မှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေက စာရင်းကိုင်ကြီး။ ဒီဘက်လာ
ရင် မိုးမိုးတို့အိမ်ကလေးမှာလာပြီး ထမင်းစားလေ့ရှိတယ်။
မိုးမိုးချက်ပြုတ်တာကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက မိုးမိုးက
အထက်တန်းကျောင်းက ဆရာမ။ သူ့ယောက်ျား သေသွား
တော့ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်က အသုဘကိုလာတယ်။ နင်
ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ အဲဒီ
နောက်တော့ သူလာရင် သူ့ဟိုတယ်မှာခေါ်ပြီး ချက်မိုင်းတယ်။
တစ်ညနေတော့ ဟိုတယ်က ရေကူးကန်နားဆီမှာ သူဌေးကြီးနဲ့
သူမိတ်ဆွေ လေး၊ ငါးယောက်လောက် ညနေစာ စားမယ်ဆိုလို့
မိုးမိုး ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်။ ချက်ပြုတ်ပြီးလို့ သူတို့တစ်ဆွေ
စားသောက်နေကြတုန်း မိုးမိုးလည်း နားနေရင်း တခြားထမင်း
ချက်တွေနဲ့ ထိုင်ပြီး စကားပြောလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ
သူဌေးကြီးရဲ့ စက်ကက်တရီမ ခပ်ချောချောကလေးက မိုးမိုး
ကို လာခေါ်ပါလေရော။ သူဌေးကြီးက စကားပြောချင်
သတဲ့။
သူတို့အနားရောက်တော့ သူဌေးကြီးက ဘာမှ စကားမ
မနေတော့ဘဲ ပြောတယ်။ နင့်ယောက်ျား မရှိတော့တဲ့နောက်
နင့်အိမ်ကိုလာလို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ခုလို နင်နဲ့ငါ မကြာတွေ့
နေကြတာလည်း မကောင်းဘူးထင်တယ်တဲ့။ မိုးမိုး ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ငါ့တော့ ချောက်ထဲကျအောင်လုပ်နေ
တာပဲ။ ဒါကြီးက ငါ့များ ကြိုက်နေလို့လား...စတဲ့ မတော်
မတည့်တွေလည်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူမိတ်ဆွေတွေ
ကတော့ ပြုံးတယ်။ ခပ်ချောချော စက်ကက်တရီမကလေးက
တော့ အသံထွက်အောင်ရယ်တာ သီးမလိုတောင် ဖြစ်သွား
တယ်။ ဒီတော့မှ သူဌေးကြီးက ငါပြောချင်တာက ငါ ဒီကို
လာတိုင်း နင်နဲ့တွေ့ရတာကိုပါ။ နင် တစ်မျိုးတစ်မည် မထင်
ပါနဲ့တဲ့။ ဒီတော့မှ မိုးမိုးလည်း အသာသက်ပြင်းချနိုင်တယ်။
အဘိုးကြီးက အသလိုမျိုး နောက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ
သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောတယ်။ နင် အလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီမှာ
စားမိမှူး လာလုပ်စမ်းပါ။ ငါ့မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိတယ်၊
တို့အစာတွေ၊ ဟင်းလျာတွေကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ထဲရောက်
အောင် လုပ်နေတော့ ငါတို့ဆီမှာ တို့တိုင်းရင်းသားအဖစစ်စစ်
ချက်တာ လာသင်ဖို့ လုပ်ထားတယ်။ ငါ တခြားဟိုတယ်တွေ

မှာလည်း အထိုက်အလျောက် လုပ်နေတယ်။ ဒီမှာက လက်ရွေးစင် သက်သက်ပဲ။ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်မှာ လေး၊ငါး၊ခြောက်ယောက် လာမယ်။ အနောက်နိုင်ငံက လူတွေပဲ။ နင်နဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ။ နင်က ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ သင်ကြားတတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း အထိုက်အလျောက် တတ်တယ်။ ပိုတတ်ချင်ရင် ဟိုတယ်အမှုထမ်းတွေကို သင်ပေးတဲ့ ဆရာမက တစ်နေ့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ သင်ပေးလိမ့်မယ်။ နင့်သဘောပဲတဲ့။

နင့်သဘောဆိုတော့ မိုးမိုးက ပြန်မေးတော့မယ်လို့ ပြင်လိုက်တယ်။ မိုးမိုးက ဘာမှ မပြောရခင်ကလေးမှာပဲ သူဌေးကြီးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။ နင့်သဘောဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ဖို့ကိစ္စ။ ဒီမှာလာလုပ်ဖို့ဆိုတာက နင့်သဘော မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သဘော။ နင့်ဘက်က ဘာမှ ပြောနေစရာ မရှိဘူး။ နင့်ယောက်ျား မသေခင်ကတည်းက ငါ ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နင့်ကို ငါ စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့။ နင် ဘာပြောချင်သေးသလဲတဲ့။ မိုးမိုးမှာ သိပ်ပြီး စဉ်းစားချိန် မရှိဘူး။ အလုပ်က ထွက်စာတင်ဖို့၊ ပတ်စင်ကိစ္စ...စတာကလေးတွေ ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ ဒီလိုဆို ကျွန်မ ဒီဘက်က ပညာရေးတာဝန်နဲ့တော့ သွားပြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မိုးမိုးက ပြောလိုက်တယ်။ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပေတဲ့လည်း '...ပညာရေးတာဝန်နဲ့'ဆိုတာ အထိပ် ရောက်လိုက်တယ်။ သူဌေးကြီးက ကြက်တောင်ပံကြော် ဝါးနေရာက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ထောင်လိုက်ရင်း သူနဲ့ နှစ်ယောက်အကျော်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကောင်ကြီးကြီး ခပ်ညီညီတစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အဲဒီလူဆီ ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောလိုက်လို့ ဖြစ်မလားလို့ လှမ်းမေးတယ်။ အဲဒါကြီးက ဒီဘက်ပြည်နယ်နဲ့ နယ်စပ်ဒေသတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့အကောင်ကြီး။ သူက ဖြစ်ပါသော်ကောလို့ ပြန်ဖြေပြီး သူ့နောက်မှား မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူတပည့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အဘွားကြီး၊ အဲဒါတွေ ဘာမှ ပူမနေနဲ့။ ခင်ဗျားရစရာရှိတာတွေ အကုန်ရရစေမယ်။ ကျုပ်ကောင်လေးတွေ အကုန်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းတော့လို့ ပြောတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ရာရာစစ သေခြင်းဆိုး၊ နင်က ဘာမို့ မနက်ဖြန် ဒီမှာအလုပ်ဆင်းခိုင်းရတာတုံးလို့ ပြောလိုက်မိပေတဲ့ ပါးစပ်ထဲကတော့ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ ထွက်သွားတယ်။

သူဌေးကြီးက နေဦး နေဦးလို့ ကြားဖြတ်ပြောတယ်။ ကိစ္စက ပြီးပုံမပေါ်သေးဘူး။ ဂူးစတပ်ဖ်နဲ့တော့ နင် အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လားလို့ မေးရင်း... ဟေ့ ဂူးစတပ်ဖ်ရှိရင် သွားခေါ်စမ်းလို့ ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုးကတော့ ပြေပါတယ်လို့ပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ ပြေလည်း ပြေတာပဲကိုး။ ဂူးစတပ်ဖ်က ဒီက စားဖို့မှူးကြီး။ သူ့ကိုလည်း သူဌေးကြီးက သူလေယာဉ်နဲ့ တင်ခေါ်လာတာ။ ဥရောပမှာ ဟိုတယ်ညီလာခံဆိုသလားပဲ

သွားတုန်းက သူဌေးကြီးက ဂူးစတပ်ဖ်ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ ညစဉ်လို သွားစားသတဲ့။ နောက်တော့ အပြန်မှာ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာ။ အရင်ကတော့ မြို့တော်ကြီးဆီက သူဌေးကြီးရဲ့ဟိုတယ်မှာ လက်ထောက်စားဖို့မှူး လုပ်တယ်။ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဂူးစတပ်ဖ်ရဲ့ မိန်းမက တခြားလူနဲ့ လိုက်သွားလို့ ပြန်တော့မယ်ဖြစ်ရော။ ဒီတော့ သူဌေးကြီးက ဒီကို ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီဟိုတယ်မှာ အောက်နရေဆိုတဲ့ ပြင်သစ်တစ်ကောင်က စားဖို့မှူးကြီး။ သူကပဲ ဂူးစတပ်ဖ်ကို အသာချောထားတာ။ နောက်တော့ အောက်နရေက မြို့တော်က ဟိုတယ်ဆီ ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဂူးစတပ်ဖ်က စားဖို့မှူးကြီး ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဂူးစတပ်ဖ်ရဲ့ တပည့်ကျော် တော်မီဆင်းက သူ့လက်အောက်မှာ အကြီးတန်း စားဖို့မှူးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ မိုးမိုးနဲ့ကတော့ အဆင်ပြေတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်က မိုးမိုးလာတဲ့အခါ ဒီက အစားအစာ ချက်နည်းတွေ တပည့်ခံတယ်။ မိုးမိုးကိုလည်း သူတို့မီးဖိုခန်းက လုပ်နည်းကိုင်နည်းတွေ သင်ပေးတယ်။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ ဒီအဖြူကောင်တွေဟာ တယ်ချေးများပါကလားလို့ မိုးမိုး ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ သဘောကျလာတယ်။ တခြားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီအဖြူကောင်တွေမှာ စနစ်ဆိုတာကတော့ ရှိတယ်။ ဒီစနစ်ဆိုတာကတော့ နည်းယူဖို့ကောင်းတယ်လို့ မြင်လာတယ်။

ဂူးစတပ်ဖ် ရောက်လာတော့ အဘိုးကြီးကို လက်အုပ်ချီ လိုက်ရင်း ပြောတယ်။ ခု ခင်ဗျား ဒီလာရင် မိုးမိုးချက်တာပဲ စားတယ်၊ ကျုပ်ချက်တာ မစားတော့ဘူး။ ဒါလူမျိုးရေး အခြေခံနဲ့ ဘက်လိုက်တာပဲ၊ ကုလသမဂ္ဂတိုင်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့။ သူဌေးကြီးကရယ်တော့ အားလုံးရယ်ကြတယ်။ အားလုံးရယ်ကာမှ ဒါ ရယ်စရာပြောတာပဲလို့ မိုးမိုး သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကုလသမဂ္ဂတွေ ဘာတွေပါနေတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာက တကယ်ပြောနေတာလားလို့။ ဂူးစတပ်ဖ်က သူ့ကို လှည့်ပြီး ရယ်ပြတော့မှ သူလည်းရောပြီး ရယ်လိုက်ရတယ်။ မိုးမိုးတို့ရဲ့လောကမှာ ဒါမျိုးက ရယ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူဌေးကြီးကိုလည်း ခုလို ပြောရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူဌေးကြီးက ရယ်ပြီးကာမှ ညစာစားပြီးတိုင်း မင်းရဲ့ ဆူဖလေးကို ငါ အမြဲစားပါတယ်ကွာလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အစီအစဉ်တွေ ဆက်ပြောတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်က ပြန်ပြီး မေးတယ်။ ခုဟာက မိုးမိုးက သင်ပေးမှာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီက အစာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတပည့်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲတဲ့။ သူဌေးကြီးက မင်းက စားဖို့မှူးကြီးပဲ၊ မီးဖိုခန်းဟာ မင်းပိုင်နက်ပဲ။ ဒီတော့ လိုအပ်တာကူပေါ့။ ဘာလုပ်ရမယ်ရယ်လို့တော့ ငါ မပြောတတ်ဘူး။ လာပြီး သင်ယူမယ့်လူတွေဆီက လျှောက်လွှာတွေ ရောက်လာခဲ့ရင် မင်းက ဦးဆောင်ပြီး ရွေးပေးပေါ့ကွာလို့ ပြောတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်က သူဌေးကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒီလိုဆိုရင် မိုးမိုးအတွက် တရားဝင် စားဖို့မှူးဝတ်စုံ မှာလိုက်မယ်လို့ ပြောရင်း မိုးမိုး

ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ငါ့မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပုံမှန်တော့ အနက်
ဝတ်ကြတယ်။ နေ့ကြီးရက်ကြီးတွေမှာ အဖြူဝတ်တယ်။ အနက်
လေးထည်။ အဖြူ နှစ်ထည်ဆိုရင် တစ်နှစ်စာ လုံလောက်
မယ်ထင်တယ်။ ပိုလိုချင်သေးလားလို့ မေးတယ်။ မိုးမိုး
ကတော့ နှင့်အင်္ကျီခြောက်ထည်ဟာ ငါ ဒီတစ်သက်ဝတ်ဖို့
လုံလောက်တယ်လို့ ပြန်ပြောမယ်လို့ပဲ။ သူဌေးကြီးက ကြည့်
နေလို့ အသာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အမှန်မှာတော့
အဲဒါကြီးတွေ ဝတ်ရမှာ မိုးမိုး မကြိုက်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဂူးစတပ်ဖ်က သူ့မီးဖိုခန်းကို သူ့နိုင်ငံတော်၊ သူ့ပိုင်နက်လို့
သဘောထားတာ။

သူဌေးကြီးကတော့ ဂူးစတပ်ဖ် ပြောတာပဲ နားထောင်နေ
ရင်း သူ့နားဆီက စစ်ဗိုလ်ကြီးဆိုတာကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
အဲဒါပဲကွ။ တခြားဟာတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့လုပ်
ကိုင်နေတာတွေကို သူတို့ တန်ဖိုးထားတယ်။ သူ့စည်းသူ့ကမ်းနဲ့
နေတယ်။ ငါတို့အရှေ့တိုင်းက လူတွေလို ရပါတယ်။ ဖြစ်ပါ
တယ်ဆိုတာတွေနဲ့ မပြီးဘူး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး။
အဲဒါက အတုယူစရာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်က ဒီမှာ
နေတာ အားလုံးပေါင်း ငါးနှစ်နီးပါးရှိနေလေတော့ ဒီက
ဘာသာစကားတောင် အတော်တတ်နေတယ်။ သူဌေးကြီး
ပြောနေတာတွေကို နားလည်ပုံရတယ်။ သူက ပြုံးပြီး စစ်ဗိုလ်
ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် လက်
အုပ်ချီပြတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်ကလည်း ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောရင်း
လက်အုပ်ချီတယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးကိုပြောတယ်။ ဒါပဲဆို
ရင် ကျွန်တော် သွားဦးမယ်တဲ့။ သူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြ

သူဌေးကြီးက ဘာမှ စကားခံ မနေတော့ဘဲ ပြောတယ်
နှင့်ယောက်ျား မရှိတော့တဲ့နောက် နှင့်အိမ်ကိုလာလို့
သိပ်မကောင်းဘူး။ ခုလို နင်နဲ့ငါ မကြာတွေ့ နေကြတာလည်း
မကောင်းဘူးထင်တယ်တဲ့။ မိုးမိုး ဘာပြန် ပြောရမှန်း မသိဘူး
ငါတော့ ချောက်ထဲကျအောင်လုပ်နေ တာပဲ။
ဒါကြီးက ငါ့များ ကြိုက်နေလို့လား...

ရင်း ထိုင်နေရာက မသိမသာ ဖင်ကြွလိုက်တယ်။ အသာ
လက်အုပ်ချီတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ သူဌေးကြီးကို အမြဲလို
ချိုးကျူးနေမိတာတစ်ခုက သူ့အလုပ်သမား မှန်သမျှကို အရို
အသေ ပေးတတ်တာကိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ပိုးစိုးပက်စက်
ပြောတာ မတွေ့ခဲ့ရဖူးဘူး။ ဒီတော့လည်း သူ့အလုပ်ထဲက
အခွင့်အရေးတောင်းချင်တဲ့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတို့ ဘာတို့က
အကောင်တွေတောင် အခွင့်အရေးကို လက်အုပ်ချီပြီး တောင်းရ
တဲ့အနေအထား ရောက်သွားကြတယ်။ သူ့အတွက် ဒီမှာ အခန်း
တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးထားစမ်းပါလို့ သူဌေးကြီးက မန်နေဂျာချုပ်
ကို လှမ်းပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ မိုးမိုးကိုကြည့်ပြီး ညဉ့်နက်တဲ့

အခါမျိုးမှာ ဒီမှာပဲအိပ်ပေါ့။ ရွာထဲဆီ ပြန်ရတာ ဝေးပါတယ်။
အမြဲနေချင်လည်းနေ၊ နှင့်သဘောပဲလို့ သူဌေးကြီးက ပြောပြန်
တယ်။ ဟုတ်ကဲ့လို့ပဲ မိုးမိုးမှာ ပြောစရာရှိတယ်။ သူ့ယောက်ျား
ရှိစဉ်က ပြောဖူးတာတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ပိုက်ဆံနဲ့
ရင် လုပ်လို့ဖြစ်တာပဲ။ လောကကြီးဟာ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တည်
ဆောက်ထားတာ။ အာဏာဆိုတာလည်း ပိုက်ဆံက ဖြစ်တာပဲ
ဆိုတာ။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ယောက်ျားဟာ စာရင်းကိုင်ကြီးနဲ့
ဒီလိုမြင်တာပဲလို့ သူထင်ခဲ့မိတယ်။ မိုးမိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း
ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေ အနီးနားမှာ မရောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ တကယ်
ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေလို ပိုက်ဆံလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ခုတော့
ပိုက်ဆံရှိရင် ထိုင်ရာကမထဲဘဲ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ လုပ်ချင်ရာ
လုပ်လို့ ဖြစ်ပါသော်ကောဆိုတာ မြင်လာမိတယ်။ ပိုက်ဆံဆို
လို့တစ်ခုတော့ သတိရလိုက်မိတယ်။ ဒီမှာလာပြီး အစား
အသောက်ချက်ရတဲ့အလုပ် လုပ်ရတာ ကျောင်းဆရာမ လေး
လောက်တော့ ရကောင်းပါရဲ့ဆိုတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်မငြင်းခုံရင်
အလုပ်လက်ခံလိုက်ပြီပြီ။ တပည့်တွေလောက်ကိုသာ ငေါက်ရဲ့
တာ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူ၊ အာဏာရှိတဲ့လူ၊ ဒီလူတွေကို ငေါက်ရဲ့
မပြောနဲ့ ပြန်တောင် မပြောရပါကလားရယ်လို့ သူ့ဘာသာ
တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိုးမိုးခမျာ ကျောင်းဆရာမကြီး
ဘဝကနေ နေချင်းညချင်း စားဖိုမှူး၊ ရိုးရာအစားအစာ အချက်
ပြုတ်နည်းအတွက် နည်းပြဆရာမကြီး ဖြစ်သွားပါလေရော။
ဘဝဆိုတာကလည်း ကောင်းလာမယ်၊ ဆိုးသွားမယ် ဆိုတာ
တွေကို ကြိုပြီး ပြောမရနိုင်တဲ့ဟာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

မိုးမိုးရဲ့ပထမဆုံး တပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်
မကလေးနဲ့ ပြင်သစ် ကောင်
ကလေး။ ဂူးစတပ်ဖ်ကပဲ စိစစ်
ရွေးချယ်လက်ခံလိုက်တာ။ နှစ်
ယောက်လုံး ကြိုးစားကြစွာ
တယ်။ ပြင်သစ်ကောင်ကလေး
ကတော့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တယ်။
အင်္ဂလိပ်မကလေးကတော့ ရွံ
တတ်ပုံရတယ်။ တစ်ခါတလေ
သူ့နာခေါင်းကို ပိတ်ထားတတ်

လို့ ဂူးစတပ်ဖ်က ဆူရသေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သုံး
ယောက် ထပ်ရောက်လာတယ်။ သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်
ကတော့ ဂူးစတပ်ဖ် အဆက်အသွယ်တွေပဲ။ သူတပည့်တွေ
ရလာတော့ မိုးမိုးအနေနဲ့ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို သိပ်မလွှဲ
တော့ဘူး။ လူလတ်ပိုင်း လူငယ်ပိုင်းတွေကို သင်ကြားရင်း
နီးနီးနားနား နေလာရတော့ သူ့သားကို သတိရလာတတ်တယ်။
သူ့သားရဲ့ မရှိခြင်းတစ်ခုဟာ လစ်ဟာနေမှုအတွင်းဆီက ပြီး
ပြည့်လာတယ်။ ပိုပြီး သတိရလာမိစရာ ဖြစ်လာတာက ငယ်
ထရပဲ။ ဂယ်ထရက ဂူးစတပ်ဖ် အသေအချာရှေ့လိုက်တဲ့
ကောင်မလေး။ ဂျာမန်နဲ့ ဩစတြေးလျအစပ်လို့ ပြောတယ်။

အစားအသောက် သင်တန်းကျောင်းမှာ ဂူးစတပ်ဖ် ဆရာလုပ်နေတုန်းက ဂယ်ထရုက တပည့်ဖြစ်ဖူးသတဲ့။ မိုးမိုးအတွက်တော့ တကယ့်ပြဿနာကလေးပဲ။ ရောက်ခါစကဆိုရင် ကြည့်လိုက်မရဘူး။ ပိုဆိုးတာက ဒီလိုလိုဆိုရင် ဟိုလိုကောလုပ်လို့မရဘူးလားဆိုတာ အမြဲမေးတယ်။ ဒီတော့လည်း ဂူးစတပ်ဖ်ကိုပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီကောင်မကလေးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်လို့။ ဂူးစတပ်ဖ်က ဘာလို့လဲလို့ မေးတယ်။ အမေးအမြန်းက ထူလွန်းတယ်ဟဲ့လို့ မိုးမိုးကပြောတော့ ဂူးစတပ်ဖ်က ရယ်တယ်။ တို့လူမျိုးမှာ ပြန်မေးရစမ်းရတယ်ဆိုတာက အလေ့အကျင့်တစ်ခုပဲ။ ဒီဘက်မှာတွေ့လို ပြောတာကို မျက်စိမှိတ်နားထောင်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး။ ငါလည်း သူ့ကို ဒီကယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြပါမယ်။ အချိန်ပေးပါလို့ပြောတယ်။ ပြောမယ့်သာပြောရတယ်။ သူ့ဆီမှာလာပြီး အချက်အပြတ်သင်တဲ့ လူတွေအထဲမှာတော့ ဂယ်ထရုက အတော်ဆုံးပဲလို့ မိုးမိုး မြင်လာတယ်။ ခိုင်းလိုက်ရင် မငြင်းဘူး။ လူကြီးဆိုတာကလည်း ခိုင်းလိုက်လို့ မငြင်းတဲ့လူကို သဘောကျတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။

ဂယ်ထရုက သူများတွေနဲ့မတူဘူး။ ဒီက အစားအစာတွေကိုတင် စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ အစဉ်အလာ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကား စတာတွေ အားလုံး စိတ်ပါတယ်။ နှစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာတင် မီးဖိုချောင်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဒီက ဘာသာစကားနဲ့ ခေါ်တတ် ပြောတတ်လာတယ်။ လက်ထောက်စားဖိုဖျူးတွေ၊ မီးဖိုခန်းလက်ထောက်တွေနဲ့ အဖွဲ့ကျတယ်။ မီးဖိုခန်းအပြင်ဘက်က သစ်ပင်ရိပ်မှာ မိုးမိုး စီးကရက်ထွက်သောက်ရင် သူလည်း ရောက်လာတတ်တယ်။ သူက စီးကရက်ကို သူ့ဘာသာ လိပ်ပြီး သောက်လေ့ရှိတယ်။ နင့်ဟာက အလုပ်ရှုပ်လှတယ်လို့ မိုးမိုးက ကောက်ချက်ချတော့ ဂယ်ထရုက ရယ်တယ်။ တစ်နေ့ မိုးမိုးကို သူကပြောတယ်။ စီးကရက်သောက်တာ မကောင်းဘူးတဲ့။ ဒီလိုဖြင့် နင်ကရော ဘာလို့ သောက်သလဲလို့ မိုးမိုးကမေးတော့ ကြိုက်လို့လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။ မကောင်းဘူးဆိုရင် မသောက်နဲ့ပေါ့လို့ မိုးမိုးက ပြောလိုက်တော့ သူက မိုးမိုးကို အသေအချာကြည့်နေရင်း ပြောတယ်။ မိုးမိုး မကောင်းတာနဲ့ ကြိုက်တာနဲ့က တခြားစီ၊ မကောင်းလို့ မကြိုက်ရဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကြိုက်တယ်ဆိုတာတိုင်းလည်း ကောင်းနေကြတာချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငရုတ်သီးကြိုက်ကြတာဟာ ကောင်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲတဲ့။ ဂယ်ထရုကိုဖြင့် မိုးမိုး လက်လျှော့ချင်သလောက်ပဲ။ ဂူးစတပ်ဖ်ကို ပြန်ပြောတော့ ဂူးစတပ်ဖ်က ရယ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ဂယ်ထရုပဲလို့ ကောက်ချက်ချတယ်။ မိုးမိုးက ဟိုတယ်မှာ ညဘက်အထူးထမင်းစားပွဲတွေလိုဟာမျိုး မရှိရင် အိမ်ပြန်လေ့ရှိတယ်။ သူ့အတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းမှာ တစ်ခါတလေမှ အိပ်တယ်။ တစ်ညနေတော့ မိုးမိုး အိမ်ပြန်ခါနီးမှာ ဂယ်ထရုက ပြောတယ်။ မိုးမိုး အိမ် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့။ အေးလို့ မိုးမိုးက ပြောတယ်။

အဲဒီညနေက ဂယ်ထရုရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မြီးပေါ်ကနေ မိုးမိုးခမျာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မိသမျှ ရှိရှိသမျှ ဘုရားအစုံစုံကို တ၊ရင်းပါသွားပါလေရော။ အိမ်ရောက်တော့ ဂယ်ထရုကို ကြိမ်းရသေးတယ်။ နောက်ကို ငါပါရင် နင်အသလိုမျိုး မြန်မြန်ကြီး မစီးရဘူးလို့။ ဒီတော့ ဂယ်ထရုက ပြောတယ်။ သွားတာဟာ ရောက်ဖို့။ လမ်းမှာကြာနေရင် အချိန်ပျံ့သတဲ့။ ဒီတော့ မိုးမိုးက ပြောလိုက်ရသေးတယ်။ ဟဲ့ ငါတို့တွေအဖို့က သွားတာဟာ သွားတာပဲ။ ရောက်တာက ရောက်ချင်လည်း ရောက်မှာ၊ မရောက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကံပဲလို့။ ဒီတော့ ဂယ်ထရုက ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုဆို မရောက်လို့ လမ်းမှာသေသွားလည်း ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကံကို ယုံနေမှာတော့ မြန်တာ နှေးတာ ဘာယူနေစရာရှိလို့လဲတဲ့။ မိုးမိုးမှာ ဘာမှ ထပ်ပြောနေစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့လည်း ဂယ်ထရုအဖို့ နောက်ထပ် မိုးမိုးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မြီးမှာ တင်စီးတဲ့အခါ အရှိန်လျှော့စရာ မလိုတော့ဘူး။

နောက်...။ တစ်နေ့တော့ ဂယ်ထရုက ပြောတယ်။ မိုးမိုး အိမ်မှာ သူ လာနေချင်တယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲ၊ နင်ကို ဟိုတယ်က ပေးထားတဲ့အခန်းက ကောင်းသားပဲလို့ မိုးမိုးကပြောတော့ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ မိုးမိုးအိမ်မှာက လူတွေနေတာနဲ့ ပိုတူသတဲ့။ ဟိုထဲမှာက စက်ရုပ်တွေလုပ်ပဲ။ ဟိုတယ်မှာ တစ်ခါတလေ လာတည်းတဲ့လူတွေအဖို့တော့ ပျော်စရာပဲ။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ နေ့စဉ် ဒါပဲလုပ်နေရတာ။ အလုပ်ပြီးရင် အခန်းပြန်အိပ်။ နောက်တစ်နေ့ထဲပြီး ဒီအလုပ်ပဲလုပ်၊ ပိုက်ဆံရနေတာကလွဲလို့ ထောင်တစ်မျိုးပဲတဲ့။ စောင့်ကြည့်တာ ခံနေရတဲ့ဘဝ ရောက်နေသလိုပဲတဲ့။ မိုးမိုးကတော့ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိဘူး။ သူလာနေတဲ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးပါမယ်တဲ့။ တကယ်တော့ မိုးမိုးအိမ်က အတော်ကြီးတယ်။ သူ့ယောက်ျားရှိစဉ်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ အလုပ်ခန်း လုပ်ထားတာ။ ခုတော့ သူ့တူလင်မယား နေကြတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာက အခန်းငါးခန်းလောက် ရှိသေးတယ်။ ပိတ်ထားတဲ့ သူ့သားအခန်းနဲ့ သူ့အခန်းကလွဲရင် အားနေတာပဲ။ ဂယ်ထရုကိုလည်း သူ သနားတယ်။ သနားရတာက ဂယ်ထရုမှာ အဖေအမေ မရှိဘူး။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ အဖေအမေ ရှိတယ်။ ဒါပေတဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိသလောက်ဘဲ။ သူ့အဖေနဲ့ အမေကွဲတော့ အဘွားနဲ့ သွားနေတယ်။ အဘွားကလည်း မိုးမိုးလို ကျောင်းဆရာမဟောင်းကြီး။ အဘွားက ကျောင်းထားပေးတာ။ အဘွားသေတော့ အဘွားအမွေကို သူရတယ်။ ခုတော့ အမွေရတဲ့ အိမ်ကလေးကိုငှားထားပြီး အစားအသောက်ချက်တဲ့ပညာသင်၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ လိုက်အလုပ်လုပ်။ ဒီတော့ မိုးမိုးက မေးကြည့်ဖူးတယ်။ နင့် အမေအဖေကို နင် မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ မသိချင်ဘူးလားလို့။ သိတော့၊ တွေ့တော့ ဘာထူးမှာလဲ။ သူတို့က ကျွန်မကို မွေးပေးပြီးပြီပဲ။ ကျန်တာက ကျွန်မနဲ့ပဲ ဆိုင်တော့တာလို့ ဂယ်ထရု

က ဖြေတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို မကောင်း ဖြစ်သွား လိုက်မိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့သားလေးကို သတိရမိ လိုက်တယ်။ သင်းကလေးလည်း အဲဒီလိုမျိုး အနောက်ဘက်က လူတွေ တွေးတဲ့နည်းများ ရသွားလေသလားပဲ။ ဒါပေတဲ့ ဂယ်ထရရဲ့ ရှိနေခြင်းဟာ မိုးမိုးရဲ့ဘဝထဲကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်နဲ့ ဝင်လာပြီး လစ်လပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးတွေကို မသိမသာ ဝင်ဖြည့်ပေးသလို ဖြစ်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိုးမိုးအိမ်မှာ ဂယ်ထရရ နေဖြစ်သွားတယ်။ မိုးမိုးက ပိုက်ဆံမလိုတော့ နင် ငါ့ကို ပိုက်ဆံမပေးနဲ့၊ ငါ့တူလင်မယားကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးလို့ ပြောထားတယ်။ သူတူလင်မယားတော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်၊ မတတ် မပြောတတ်ဘူး။ ဂယ်ထရရကတော့ ခြောက်လလောက်အတွင်း သူတို့အရပ်သူ အရပ်သားတွေလို ပြောလာနိုင်တယ်။ သူ့အားတုံ့ရက်တွေမှာ သူတူလင်မယားရဲ့ အရပ်ထဲက စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ သွားကျပြီး ရောင်းပေး တယ်။ အဖြူမကလေးက သူတို့တိုင်းရင်းသားတွေလို ပြောပြီး ရောင်းတယ်ဆိုတော့လည်း အရောင်းအဝယ်က ကောင်းလာ တယ်။ မိုးမိုးက ဂယ်ထရရကို ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်လာတယ်။ ဂယ်ထရရကြောင့် မိုးမိုးတောင် အမြင်တွေ ပြောင်းလာတယ်လို့ ဆိုရမလားဘဲ။ တစ်နေ့ အလုပ်နားချိန်မှာ ဂူးစတပ်ဖ်နဲ့ ထိုင် စကားပြောရင်း ဂယ်ထရရအကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ နေ့က ဂယ်ထရရအားရကိမ့် လူအနံ့ပရာဇာနီးဘက်ကို အလည် သွားနေတယ်။ ငါ့ကို ဂယ်ထရရက ပြောတယ်လို့ အစချီရင်း မိုးမိုးက ဂယ်ထရရပြောတာကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ငါနေတဲ့အိမ်၊ ငါနေတဲ့အရပ်ဟာ ငါ့ကမ္ဘာကလေးသက်သက်ပဲ။ ငါ့အထဲက

ဂူးစတပ်ဖ် ဆရာလုပ် နေတုန်းက ဂယ်ထရရက တပည့်ဖြစ်ဖူးသတဲ့။ မိုးမိုးအတွက်တော့ တကယ့်ပြဿနာကလေးပဲ။ ရောက်ခါစကဆိုရင် ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ ပိုဆိုးတာက ဒီလိုလို့ဆိုရင် ဟိုလိုကောလုပ်လို့ မရဘူးလားဆိုတာ အခြေမေးတယ် ဒီတော့လည်း ဂူးစတပ်ဖ်ကို ပြောလိုက်မိတယ် ဒီကောင်မကလေးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်လို့

ကမ္ဘာကလေး သက်သက်ပဲ။ တကယ့်ကမ္ဘာကြီးက အပြင်မှာ။ ငါ့ကိုအပြင်ကို ခုန်ထွက်ရဦးမှာတဲ့လို့ ပြောတော့ ဂူးစတပ်ဖ်က ရယ်တယ်။ ငါ့ကို ပြောသေးသဟဲ့လို့ဆိုပြီး မိုးမိုးက ဆက်ပြော ပြန်တယ်။ မိုးမိုးက ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူများ ထက်စာရင် ပိုပြီး ပညာတတ်တယ်၊ အမြင်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျေနပ်မှုလည်းရှိနေတယ်။ ဒီတော့ တွင်းကလေးထဲက ဖား ကလေးလိုပဲ မိုးကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတယ်။ အပြင်ကို ခုန်ထွက်လိုက်ရင် ပိုပြီး အလင်းရောင်ရမယ်၊ ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိပေတဲ့ ခုန်မထွက်ဘူး။ ပိုပြီး အလင်းရောင်ရအောင် တွင်းထဲက အတွင်းနံရံကို ဆေးအသစ်

သုတ်၊ မြင်ကွင်းကောင်းအောင် နံရံမှာ ဝန်းချိုကားအသစ်ချိတ် နေတာသက်သက်ပဲတဲ့လို့ မိုးမိုးက ထပ်ပြောပြတော့ ဂူးစတပ်ဖ် ကြီးခမျာ ရယ်လိုက်တာ မျက်ရည်ထွက်ရော။ နောက်တော့ ဂူးစတပ်ဖ်ကမေးတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မိုးမိုးတဲ့။ ဒီတော့ လည်း ခေါင်းကို အသာညှိတ်ရင်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် လို့ပဲ မိုးမိုး ဝန်ခံလိုက်ရတော့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဂူးစတပ်ဖ်က သူမြင်တာကို ပြောသေး တယ်။ မိုးမိုးတို့ ဒီဘက်က အရပ်ဒေသတစ်ခုလုံးလိုလိုဟာ ရိုးသားကြတယ်။ ရိုးသားခြင်း၊ ယဉ်ကျေးခြင်းဟာ ဂုဏ်ရည် တစ်ခုလို့ လက်ခံထားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးခြင်းဟာ မကွဲကြဘူး။ အဲဒီအမြင်တွေ အားလုံးဟာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရပ်တန့်ထားလိုက်သလိုပဲ။ လူ့အဖွဲ့ အစည်းမှာနေရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားနိုင်ဖို့က လည်း လိုသေးတာပဲ။ ဒီတော့ တစ်ခါတလေ မိုးမိုးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးခြင်းဆိုတာက တခြားအရပ်က လူတွေအဖို့ အတော့် ကို ရိုင်းနေသေးတာ။ တစ်ခါက ဂယ်ထရရက မေးခွန်းထုတ် တာနဲ့ပတ်သက်လို့ မိုးမိုးက ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့တာ မှတ်မိ သလား။ တို့တွေအဖို့ကတော့ မေးခွန်းထုတ်သင့်ရင် ထုတ်ရမှာ ပဲ။ အသက်ကြီးတာ၊ ရာထူးကြီးတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာ၊ သူဌေး ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ် မေးစရာရှိတာကတော့ မေးရမှာပဲ။ ရာထူးအဆင့်ဆိုတာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဒီဘက်မှာက မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာဖြစ်လိုက်သလို မေးခွန်းထုတ်တာကို မကြိုက် ကြဘူး။ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူဌေးကြီးကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အနောက်ဘက်မှာ ပညာ သင်လာတော့

သူက နားလည်တယ်၊ လက်ခံ တယ်။ မသိလို့မေးတာဟာ လူ တစ်ယောက်အတွက် သာမန် အပြုအမူတစ်ခုပဲ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲ။ သူဌေးကြီးနဲ့ပါလာတတ်တဲ့ စစ် ဗိုလ်ကြီးတွေဆိုရင် ပြန်မေးတာ မကြိုက်ဘူး။ မကြိုက်ရတာက လည်း စစ်ဘက်က ဆက်ဆံရေး ဟာ ရာထူးအဆင့်မှာ အခြေခံ

ထားလို့ ရာထူးအားဖြင့် ငယ်ရင် ပြန်မေးနေစရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ အခြေခံဆက်ဆံရေး။ ဒီဘက်မှာတော့ မေးတာကို သိပ်မကြိုက် ကြလို့၊ မေးမနေတော့ဘဲ မသိပေတဲ့ သိသလိုလုပ်နေလိုက်ကြ တာ များတယ်။ ဒါပေတဲ့ တကယ်တော့ မသိဘူး။ မသိပေတဲ့ သိသလိုလုပ် လုပ်နေနေရာက အသားကျလာတော့ တယ်ဟုတ် တဲ့ ငါ့ပါလားလို့တောင် ထင်လာတတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ရိုး သားပြခြင်းဆိုတာဟာ ဖြီးစားဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်လာရာ က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလာကြတဲ့ အခြေအနေကို ရောက် ရော။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်အရပ်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင် ကြီးနေတဲ့လူတွေ များနေတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့

လူတွေကို သာမန်လူတွေကလည်း မေးခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ ဝိုင်းရိုသေနေကြပြန်ရော။ ငါတို့အဖို့ကတော့ ငါတို့ လုပ်နိုင်တာ လုပ်တယ်။ မသိတာရှိလို့ သိချင်ရင်မေးတယ်။ လူဟာ သူနဲ့ ဆက်စပ်နေတာတွေကိုတော့ သိဖို့လိုတာပဲ။ ငါ့မီးဖိုခန်းဟာ ငါ့ရဲ့အင်ပါယာပဲ။ ဒါပေတဲ့ ငါ့ရဲ့အင်ပါယာရဲ့ အပြင်ဘက်ကို လည်း သိဖို့တော့ လိုတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ငါနဲ့ဆက်စပ်နေ တာတွေ၊ ဒုံးပျံလွှတ်တာမျိုးကျရင် ငါမသိလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆက်စပ်နေလို့ သိဖို့လိုရတာက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ရှိနေခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ရှိနေခြင်းပဲကိုးတဲ့။

မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ မသိမသာ ဘုရားတ၊လိုက်မိတယ်။ သင်းတို့အဖို့က သူတို့နဲ့ကမ္ဘာကြီးအကြားမှာ အတော့်ကို အလုပ် ရှုပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆက်သွယ်ထားကြတာပါ လား။ ငါကတော့ ဘာလို့ပြတ်တောက်နေတာလဲ။ အမှန်ဆို ဂူးစတပ်မိက ထမင်းချက်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ သူ့မီးဖိုခန်းကို သူ အင်ပါယာကြီးတစ်ခုလို့ လက်ခံထားတာ။ သူလုပ်နေရတာ၊ သူလုပ်နိုင်တာကို သူကြိုက်တယ်။ သူ ဂုဏ်ယူတယ်။ သူဌေး ကြီး ဖြစ်လာဖို့၊ သမ္မတကြီးဖြစ်လာဖို့ သူ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး။ သူအနေနဲ့ ဘာလုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိ တယ်။ လက်ခံထားတယ်။ သူလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုတော့ သူပိုင် တယ်။ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ဟာ သူ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လို ဘာလုပ်စားတယ် ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ဆိုတာရဲ့အရှေ့က မနေဘူး။ သူတို့ အဖို့ လူဟာ လူပဲဆိုတာက အဓိက။ ငါတို့က လူဟာ ဘယ်သူ လဲဆိုတာက အဓိက၊ ဘယ်လောက် အဆက်အသွယ်ကောင်း တယ်ဆိုတာက အဓိက။ ဒီတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့လို တို့မမြင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ အမှန်ဆို ငါတို့ကလည်း တွင်းနံရံကို ဆေးအရောင် ပြောင်းသုတ်နေတာကလေးကိုပဲ ကျွန်ုပ်စရာလို့ လက်ခံထားကြတာ။ နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီကားအသစ် ချိတ်ပြီး ကြည့်တာကို အမြင်သစ်လို့ လက်ခံထားကြတာကိုးလို့ တွေးမိ ပြီး အရှည်ကြီး ဆက်ပြီး တွေးစရာတွေ ပေါ်လာတော့တယ်။ ဒီတော့လည်း ဟိုအကောင်တစ်သိုက်ကို သတိရလိုက်မိပြန် တယ်။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ပြောသလိုဖြစ်တော့ 'အလ ကား ကောင်တွေ'တဲ့။ အဲဒါကလည်း ဂူးစတပ်မိရဲ့ လက် ထောက် တော်မီဆင်းက ပြောပြလို့သိရတာ။ ဒီအကောင်တွေ လာရင် တော်မီက ငါးခေါင်းဟင်းကို ကုလားပြည်တောင်ပိုင်း က လူတွေစားသလိုမျိုး ချက်ပေးရသတဲ့။ ဂူဂျရပ်တီတွေစား တဲ့ သက်သတ်လွတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် ကြော်ပေးရ သတဲ့။ တော်မီကတော့ ကောက်ချက်ချတယ်။ လူတွေဟာ တော်တော် ညည်း၊ တစ်နေရာရာ တစ်ဆင့်ဆင့်ကို ရောက်သွား ရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အလကားကောင်လို့ မြင်တတ်ကြတယ် ဆိုတာမျိုး ထင်တယ်တဲ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ အလကားကောင် တွေဆိုတာကို မိုးမိုး မဆုံးခွဲရသေးဘူး။

အလကားကောင်တွေ

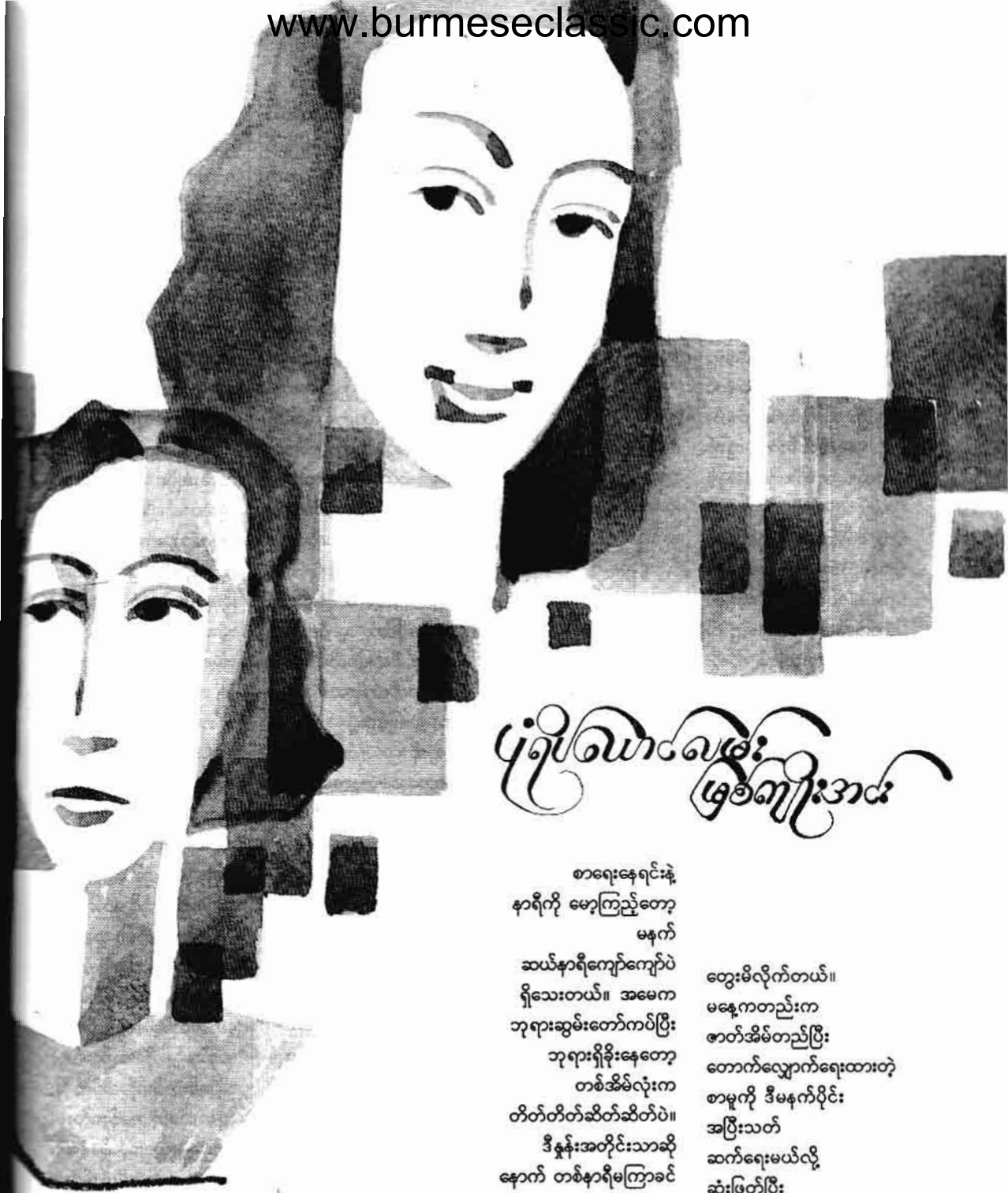
သူဌေးကြီးရဲ့ ရီဆော့ဟိုတယ်က ဘယ်လို အကျိုးအမြတ် ရှိတယ်ရယ်လို့ မသိဘူး။ မိုးမိုးအမြင်မှာတော့ လူဝင်လူထွက် နည်းတယ်။ ပိုက်ဆံ သိပ်ရမယ် မထင်ဘူး။ သူ့အတွက်က တော့လည်း ပိုက်ဆံက အကြောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြို့ထဲဆီက အဘိုးကြီးပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်မှာ လူသိပ်ကျပ်တဲ့အခါ ဒီဘက်ကို ရောက်လာတတ်တယ်။ မြို့ထဲက ဟိုတယ်ကလည်း ဒီနာမည်နဲ့ ပဲ။ ဒီဟာကတော့ ရီဆော့ဟိုတယ်ဖြစ်လို့ ဈေးကြီးတယ်။ မြို့ထဲက ဟိုတယ်မှာ လူ သိပ်ကျပ်တိုင်းလည်း ဒီဘက်ကို သိပ်မလွှတ်ရဲကြဘူး။ ဒီမှာကတော့ သူ့မိတ်နဲ့သူလို့ပဲ ခေါ်ရမှာ လား။ လက်ရွေးစင်ပဲထားတယ်လို့ ခေါ်ရမှာလား မသိဘူး။ အများဆုံးသုံးတဲ့နေရာကတော့ ကွန်ဗရင့်အခန်းလို့ခေါ်တဲ့ အခန်းပဲ။ ဒါကလည်း အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အစောင့်ချတတ် တာများတာပဲ။ မိုးမိုးအတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းရှိတဲ့ အဆောက်အဦကလေးမှာဆိုရင် အဲဒီအလကားကောင်တွေလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခေါ်တဲ့အကောင်တွေ နေလေ့ရှိတယ်။ ဒီဟို တယ်မှာ မိုးမိုး အလုပ်မဝင်ခင်ကတည်းက အဝင်အထွက် ရှိနေကြပုံရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေလည်း အရင်က မသိခဲ့ဘူး။ မိုးမိုးကို အခန်းတစ်ခန်းပေးလိုက်လို့ သူဌေးကြီးက ပြောပြီး တဲ့နောက် အလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မန်နေဂျာက သူ့ကို ဘယ်ကအခန်း လိုချင်သလဲလို့ မေးတော့ လက်ပံပင်ကြီးနား ဆီက အဆောက်အဦမှာ အဆောက်အဦ ထိန်းသိမ်းရေးသမား တွေနေတဲ့ အခန်းပိုများရှိရင် နေချင်တယ်လို့ မိုးမိုးက ပြော လိုက်မိတယ်။ မန်နေဂျာကတောင် မေးသေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာလို့နေချင်ရတာလဲလို့။ မိုးမိုးက လက်ပံပင်ကြီးတွေကို ကြိုက်တယ်။ အပွင့်ရဲရဲကြီးတွေက လှတယ်လို့ မြင်တယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောစရာအများချည်းပဲ။ သူတို့ငယ်ငယ် က ကျောင်းကအပြန်မှာ သူ့ယောက်ျားဖြစ်လာမယ့် ကောင် ကလေးနဲ့ သူ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ချိန်းတွေ့နေကျ။ သူ သားကလေးနဲ့ သူ့နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာက လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာပဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ လက်ပံပင်ကြီးအနားဆီက အဆောင်ကို သူရွေး တာ။ အဲဒီအဆောင်ကလည်း ဟိုတယ်ကိုလာတဲ့သူတိုင်း နေရတဲ့ အဆောင်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအလကားကောင် တွေ ဆိုတာတွေလာရင် နေတတ်ကြတယ်။ အပေါ်ဆုံး တစ် ထပ်လုံးက အဲဒီကောင်တွေနေတာ။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေကတော့ အားနေတာများတယ်။ ဒါကတော့ မိုးမိုးသိသလောက်ပဲ။ နောက်တော့ မန်နေဂျာက မိုးမိုးနေချင်တဲ့အခန်းပေးတယ်။

ဟိုတယ်မှာ မိုးမိုးအလုပ်ဝင်ပြီးတော့ နှစ်လလောက်ကြာ တော့ တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း သစ်ပင်ရိပ် အောက်သွားပြီး စီးကရက် သောက်နေတုန်း ချွန် ရောက်လာ တယ်။ နောက်တော့ ဂူးစတပ်မိ ရောက်လာတယ်။ စီးကရက် သောက်နေကြရင်း ချွန်က ဧည့်သည်တွေ ညက ရောက်တယ်။

စာမျက်နှာ(၂၃၉) - ၃၅...

WIN
ISUZU! A

ပြုံးလှောင်လမ်း မြစ်ကျိုးအင်း

စာရေးနေရင်းနဲ့
နာရီကို မော့ကြည့်တော့
မနက်
ဆယ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ အမေက
ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး
ဘုရားရှိခိုးနေတော့
တစ်အိမ်လုံးက
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။
ဒီနှုန်းအတိုင်းသာဆို
နောက် တစ်နာရီမကြာခင်
သူ့စာမူ
ပြီးသွားနိုင်တယ်လို့
စာရေးဆရာ

တွေးမိလိုက်တယ်။
မနေ့ကတည်းက
ဇာတ်အိမ်တည်ပြီး
တောက်လျှောက်ရေးထားတဲ့
စာမူကို ဒီမနက်ပိုင်း
အပြီးသတ်
ဆက်ရေးမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး
မနက်ပိုင်းကတည်းက
စာရေးစားပွဲမှာ
ထိုင်နေတာ
ခုဆို အပြီးသတ်နီးနီးအထိ
ရောက်လာတယ်။
ပြောရရင် ဒီစာမူက

သူ ရေးခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်
လျှောက် အမြန်ဆုံးပြီးတဲ့ စာ
မူလို့ကောင် တင်စားလို့ ရ
တယ်။ ရေးတဲ့အချိန် ဈာန်ဝင်
နေတာကလည်း တစ်ကြောင်း
ဆိုပေမဲ့ စာမူကိုက ရေးလို့
သွက်တဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်
နေတော့ ခေါင်းထဲက ထွက်
ကျလာတဲ့ စာကြောင်းတွေ
ကိုတောင် လက်က မီအောင်
မနည်း လိုက်ရေးနေရတယ်။

ဇာတ်လမ်းက သွက်
တယ်။ ဇာတ်အရှိန် အနိမ့်
အမြင့်တွေ ပါတယ်။ စာဖတ်
သူ စိတ်နှလုံးကို ဆွင်ငယ်ယုံ
အလှည့်အပြောင်းတွေ ပါ
တယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့ ကျေနပ်
အားရစေမယ့် အခန်းတွေ ပါ
တယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုတိုး
ကြီး ကြိုက်မယ့် ဇာတ်လမ်း
မျိုး။ ဒါ အဓိက အရေးကြီး
ဆုံးအချက်ပဲ။ ကိုတိုးကြီးဆို
တာ နယ်ကြိုက်ဇာတ်ကား
တွေနဲ့ အောင်မြင်စွာ ပြုနေတဲ့
ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပါ။
သူ့စာမူအတိုင်းကို ကိုတိုး
ကြီးက ဝယ်ပြီး ဇာတ်ကား
ရိုက်လေ့ရှိသလို တစ်ခါတ
လေ ဇာတ်ကျောရိုးလေးတွေ
ပေးပြီးလည်း ရေးခိုင်းတတ်
ပြန်တယ်။ မရှက်တမ်း ဝန်ခံ
ရရင် သူ့စာမူတွေက စာအုပ်
အဖြစ်နဲ့ အောင်မြင်မှုတော့
သိပ်မရရှာဘူး။ ဇာတ်တွေ
က အတွင်းထဲထဲ မရောက်ဘူး
ဆိုလား။ အပေါ်ယံလောက
ကို ကိုယ်စားပြုလွန်းတယ်ဆို
လား ဝေဖန်ကြတာတွေတော့
ဖတ်ရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ သူ
အခုနောက်ပိုင်း စာရေးက
တည်းက ဇာတ်ညွှန်းခွဲလို့
ကောင်းအောင်၊ ဒါရိုက်တာ

ကျော်မိုး
သတင်းသွားမေးဖို့
ထ ရင်းနဲ့
အတွေးတစ်ခု
သူ
တွေးမိတော့
တုန့်လှုပ်
သွားရတယ်
အဲဒီအတွေးက
မရင့်ကျက်သေးတဲ့
လူငယ်တွေ
အတွက်
အထင်တကြီး
ဖြစ်စေမယ့်
ဇာတ်လမ်းမျိုးကို
သူ
ဆက်ရေးသင့်
မသင့်
ဆိုတာပါပဲ

ရိုက်ကူးလို့ အဆင်ပြေအောင်
ရေးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို
လည်း ကိုတိုးကြီးက သဘော
ကျတယ်။ အားပေးတယ်။

‘သိပ်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
မလုပ်နဲ့ဗျာ။ မြန်မြန်ရိုက်လို့
ရပြီး နေရာအနေအထား
တကူးတက ရှာရိုက်စရာမလို
ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ရိုက်လို့ရ
မယ့်ဇာတ်မျိုးပဲ ရေးဗျာ’တဲ့
လေ။ ဆိုတော့ကာ သူက
လည်း ခပ်သွက်သွက် ရေး
တယ်။ ကိုတိုးကြီးကလည်း
ခပ်သွက်သွက် ရိုက်တယ်။
ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
အဆင်ပြေတယ် ဆိုပါစို့။

အခု ဒီဇာတ်လမ်း
လည်း ကိုတိုးကြီး ကြိုက်
မယ်ဆိုတာ မြေကြီး လက်
ခတ်မလွဲ သိနေတယ်။ စာ
ရေးနေရင်းနဲ့တောင် ဘယ်
အခန်းဆို ကိုတိုးကြီး ဘယ်
လိုရိုက်မယ် အထိပါ သူ
တွေးမိနေတဲ့အထိပဲ။ ဇာတ်
လမ်းက အချစ်ဇာတ်လမ်း။
ဖတ်ကောင်း ကြည့်ကောင်း
အောင် လောကဓံ အနိမ့်
အမြင့်တွေနဲ့ ရောမွှေထားတဲ့
အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ သူ
အခုရေးနေတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း
က မင်းသား ကျောက်တူးရာ
က ပြန်လာတဲ့အခန်းပဲ။ သိပ်
ကို ရေးလို့ကောင်းလွန်းတဲ့
အခန်းဆိုတော့ သူ ပီတိဖြစ်ရ
တယ်။ ပီတိဖြစ်ဆို ဒီအခန်း
ထိရောက်လာအောင် ရှေ့မှာ
အနိမ့်အမြင့်တွေ လောကဓံ
တွေကို တောက်လျှောက်ဖွဲ့ခဲ့
ရတာလေ။ အခုကစပြီးတော့
ဇာတ်အဆုံးသတ်အထိ အေး
ဆေးရေးသွားလို့ ရပြီ။ သက်
သောင့်သက်သာစိတ်နဲ့ ခါး
ကြောလျှော့တယ်။ ရေထ၊
သောက်တယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်
လေး သုံးလေးဖွာ ရှိုက်ရင်း
ရေးပြီးသမျှ ဘာလို့ဦးမလဲ
ပြန်တွေးကြည့်မိတယ်။

ဇာတ်လမ်းက အချစ်
ဇာတ်လမ်း။ ချစ်သူနှစ်
ယောက်မှာ ကောင်မလေးက
ချမ်းသာတယ်။ ကောင်လေး
က ဆင်းရဲတယ်။ ချမ်းသာ
တဲ့ ကောင်မလေး အမေကို
တော့ မာနခပ်ကြီးကြီးပုံစံ သူ
သမီးနဲ့ဘယ်သူမှ မတူမတန်
သလို ဆက်ဆံတတ်တဲ့စရိုက်
မျိုး ဖန်တီးပေးထားတယ်။
ဒါမှ ဇာတ်နာမှာလေ။ ဒါတွေ
က အမြဲမြင်နေရတာဆိုတော့

ဒီလိုစရိုက်မျိုး ဖန်တီးဖို့က
သိပ်မခက်ပါဘူး။ ပိုသေချာ
အောင်လို့ မင်းသားကို
မင်းသမီးအမေက လူကြား
ထဲမှာ ပါးတစ်ချက်လောက်
ရိုက်ခိုင်းထားသေးတယ်။
ဒါနဲ့တင် အားမရသေးလို့
မင်းသမီးရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ
က ထိုးကြကြိတ်ကြတယ်။
မင်းသားက လက်တုံ့ပြန်ချင်
ပေမဲ့ သူ့ချစ်သူကောင်မလေး
ရဲ့ဆွေမျိုးတွေ ဆိုတဲ့အသိနဲ့
သည်းခံပြီး ထွက်သွားပေး
လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဇာတ်က
စ၊နာတော့တာပဲ။ ဇာတ်လမ်း
ကို ဗီဒီယိုအဖြစ် ရိုက်ကူး
ပြီးရင် ကြည့်သူတွေ စာဖတ်
သူတွေလည်း မင်းသားကို
သနားစိတ်တွေ ဝင်သွားပြီ။
ဒါ အဓိကအချက်ပဲ။ ဇာတ်
ကောင်နဲ့ပရိသတ် တစ်သား
တည်းဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ဇာတ်
လမ်းထဲ အားလုံးဈာန်ဝင်စား
သွားပြီ။

အခန်းထဲ အပိတ်ခံထား
ရတဲ့ မင်းသမီးကလည်း
အပြင်ကိုထွက်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့
ကြိုးစားတာကိုပါ ထည့်ရေး
ထားတယ်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ အချစ်ခိုင်မြဲပုံက
တော်တော်ပေါ်လွင်သွားပြီ။
ဇာတ်အရှိန်ကို ထပ်တင်ချင်
လို့ မင်းသမီးကို အိမ်က ခိုး
ထွက်လာတဲ့အခန်းလေးပါ
ထည့်ရေးထားတယ်။ မင်း
သားကို မင်းသမီးရဲ့အိမ်နား
မှာ စောင့်နေခိုင်းပြီး မင်း
သမီးက ညသန်းခေါင်မှာ ခိုး
ထွက်လာတာ။ ခိုးထွက်လာ
မယ့် မင်းသမီးကို စောင့်မျှော်
နေတဲ့ မင်းသားရဲ့ စိတ်နှလုံး
ရှားနေတဲ့အဖြစ်ကို မြင်စေပြီး
ပရိသတ်ကို ရင်နှုန်စေမယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးထွက်လာတာကို သူ့အိမ်က သိသွားပြီး မင်းသားကို ရန်ရှာခံရတာ ဖန်တီးထားလို့ ကံတယ်။ အခုမှ ဇာတ်ကအစပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ ပေးပေါင်းလို့မှ မဖြစ်တာ။ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းသားက အထိုးအကြိတ် ခံရ၊ မတူမတန်သလို အပြော အဆိုခံလိုက်ရပြန်တယ်။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီပေါ့။

တကယ့်အခန်းက အဲဒီနောက်ပိုင်းမှ လာမှာ။ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး မင်းသားက ရပ်ကွက်ထဲကနေ ပျောက်သွားတယ်။ သူ ထွက်သွားတာက ဖားကန်ရတနာမြေကို။ သူ့ကို ကျောက်သွားတူးခိုင်းလိုက်တယ်။ မြန်မြန်ချမ်းသာမယ့်အတွက်က ဒါပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ဘိန်းဖြူရောင်းခိုင်းရင်တောင် ရဲဖမ်းတဲ့အခန်းနဲ့ ပြန်ပိတ်ပေးနေရမှာဆိုတော့ ကျောက်သွားတူးခိုင်းတာထက် ကောင်းတဲ့ဇာတ်ကွက်မျိုး မရှိဘူးလေ။

ကျောက်တူးတာတွေကိုလည်း မေးထားမြန်းထားပြီးပြီဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းထဲ ဆီလျော်အောင် ထည့်ရေးထားလိုက်တယ်။ အစပိုင်းတော့ မင်းသားကို နည်းနည်း ဒုက္ခခံခိုင်းထားတယ်။ ငတ်တာပြတ်တာတွေ၊ အထင်လွဲရန်ရှာခံရတာတွေ ဖန်တီးထားတယ်။ ရေးရင်းနဲ့ စိတ်ကူးရလို့ ကျောက်တွင်းပိုင်ရှင်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ထပ်ဖြည့်လိုက်နိုင်တာကို ပိုပြီး ကျေနပ်သွားမိတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်တွင်းပိုင်ရှင်သမီးက မင်းသား

ကို တစ်ဖတ်သတ် သံယောဇဉ်တွေဖြစ်၊ ဂရုစိုက် အလေးအနက်ထားတာတွေ ထည့်ရေးပေးလိုက်တော့ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းပုံစံအထိပါ ဖြစ်သွားစေတယ်လေ။ ဒါတွေက ဇာတ်အရှိန်မြှင့်တဲ့အခန်းတွေလို့ စာရေးဆရာ သတ်မှတ်ထားမိတယ်။ သူ့ကို သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကျောက်တွင်းပိုင်ရှင်သမီးကို မင်းသားက အဲဒီသံယောဇဉ်တွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အလုပ်ကိုပဲကြိုးစားလုပ်ရင်း ငါ့ဒါမှမဟုတ် ၁ နှစ်လောက်မှာ ကျောက်အောင်သွားတယ်။

အဲဒီအခန်းက ပရိသတ်တွေကို တက်ကြွစေမယ့် အခန်းမျိုးပဲ။ မင်းသားနဲ့အတူတောက်လျှောက် စိတ်မောခဲ့ရသမျှ သူတို့လည်း ပျော်ကြပေါ့။ ပရိသတ်တွေကလည်း သိပ်မညှပ်ဘူး။ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ မင်းသားက ကျောက်သွားတူးတာကို ဖော်ပြထားရင် နောက်ပိုင်းမှာ ကျောက်အောင်မှာကို အလိုလို သိနေပြီးသားပဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းက ထွေထွေထူးထူး ထောက်ပြစရာ မရှိဘူးလို့လည်း ထင်ပါတယ်။

ပြီးရင် ကားအကောင်းစားစီး၊ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်လာမယ့် မင်းသားက မင်းသမီး အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ဌေးဆိုတာ သိသာအောင်လို့ မျက်မှန်အနက်တပ်ထားပေးတယ်။ မျက်မှန်

အနက် တပ်ပြီး Cokeဘူးကို ဖောင်းခနဲ မြည်အောင် ဖွင့်ပြရင် သူဌေးဆိုတာ ပရိသတ်က သိနေကြပြီ။ မင်းသားမျက်နှာကိုတော့ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားပုံစံ ဖန်တီးတယ်။ ပရိသတ်က မင်းသားဘက်ကရှိတာဆိုတော့ ဒီလိုခပ်တည်တည်လုပ်နေလည်း အားရကြမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအထဲက ရေးပြီးသွားတဲ့ အခန်းတွေပဲ။ ရေးပြီးသမျှ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ထွေထွေထူးထူး ထပ်ဖြည့်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဖွာလက်စဆေးပေါ့လိပ်ကို ထပ်ဖွာရင်း ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို အတွေးနဲ့ ကြံဖို့နေကြည့်လိုက်တယ်။

အခြေအနေပြောင်းပြီး ချမ်းသာလာတော့ မင်းသမီးအမေက ပျာပျာသလဲဆက်ဆံပုံတွေ၊ တစ်ချိန်လုံး သား၊ သား လို့ ခေါ်ပုံတွေ ထည့်ရေးရမယ်။ ပရိသတ်ကတော့ ဒီမိန်းမကြီး အခုမှ ပျာယာခတ်ပြနေတယ်၊ အမြင်ကတ်စရာလို့ တွေးကြမှာပဲ။ ဒီလိုတွေးမှ ဇာတ်လမ်းက အောင်မြင်တာ မဟုတ်လား။ နေဦး၊ ပိုပြီး ဇာတ်နာသွားအောင် မင်းသား ကျောက်သွားတူးနေချိန် မင်းသမီးအိမ်ကို မီးလောင်တာ ဒါမှမဟုတ် ဓားပြတိုက်တာ ဖန်တီးပြီး သူတို့ ဆင်းရဲသွားတယ်လို့ ဖန်တီးရင် ကောင်းမယ်။ ဒါက ပရိသတ်တွေအတွက်လည်း သံဝေဂရစရာ

အခန်းတွေပဲ။ စာအုပ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မီးလောင်တာ၊ ဓားပြတိုက်တာက သိပ်လွယ်တော့ ပရိသတ်က ဒီအနေအထားကို လက်ခံမှာသေချာပါတယ်။ ဒီအခန်းကို ထောက်ပြစရာမရှိအောင် မင်းသမီးအိမ်ကို ဈေး တစ်ခုခုနားမှာ ရှိတဲ့ပုံစံ လုပ်ထားရင် ဈေးမီးလောင်ရင်း ပါသွားတယ်လို့ အကြောင်းပြရတာ ပိုလက်ခံနိုင်စရာ ဖြစ်မှာပဲ။

အခြေအနေတွေ ကပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုတော့ မင်းသမီးအမေနဲ့ အစ်ကိုတွေက မင်းသားကို ပိုင်းဖားကြတာတွေ၊ သူတို့ညီမနဲ့ သဘောတူတာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။ ပရိသတ်ကို နည်းနည်းအသည်းယားစေချင်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေနေမှ မင်းသမီးက လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းတာ ဖြည့်ပေးလိုက်မယ်။ သူတို့ချမ်းသာတုန်းက မိဘမောင်ဖားတွေက မင်းသားအပေါ် ဆက်ဆံခဲ့တာတွေအတွက် သူက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်တာမျိုးဖန်တီးပေါ့။ မင်းသားအပေါ် မတရားလုပ်သလို ခံစားရလို့ ငြင်းရတဲ့သဘောမျိုး။ ဒါကို မင်းသားက လိုက်ချော၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြ၊ နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြမယ်။ ဒါပဲ။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒါပဲ။ ဒီလောက်ဆို သူ့အတွက်လည်း ရေးလို့ကောင်းသလို ကိုတိုးကြီးအကြိုက် ဗီဒီယို ရိုက်လို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒီလိုပုံစံ

ဆင်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယို
တွေလည်း အများကြီး ရှိတာ
ပဲ မဟုတ်လား။

ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်
အထိ ဖြူးနေအောင် အကွက်
ချတွေ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူ
ကျေနပ်သွားတယ်။ အလွန်
ဆုံး နောက် နှစ်နာရီထက်
ပိုမကြာဘဲ ဒီစာမူပြီးမှာ
သိနေပြီ။ တစ်နေ့လုံး အချော
သပ် ပြန်စစ်ပြီးရင် ညနေ
တော့ ကိုတိုးကြီးကို ဖုန်း
ဆက်ပြီး ဘီယာဆိုင်မှာ စာမူ
တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ရင်
တောင် ရနေပြီ။ ဗီဒီယိုရိုက်
လို့ကောင်းမယ့် ဒီဇာတ်လမ်း
ကို ဖတ်ပြီးချိန် ကိုတိုးကြီး
မျက်နှာ ပြုံးနေမှာ မြင်ယောင်
နေမိသေးတယ်။

သူ စာရေးစားပွဲမှာ ပြန်
ထိုင်ချိန် အမေက ဘုရားရှိခိုး
လို့ ပြီးသွားတယ်။

‘အမေ ဒီနေ့ ဘာချက်
လဲ’

‘ငါးဟင်း ချက်တယ်
သား၊ ဘာစားချင်လို့လဲ’

‘မစားချင်ဘူး အမေ၊
ရတယ်။ ကျွန်တော် စာဆက်
ရေးလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး အေး’

ရေးလက်စ စာမူကို
ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ဆုံး
နှစ်ပိုဒ်လောက် ပြန်ဖတ်ပြီး
စာပြန်ကောက်တယ်။

အိမ်ရှေ့ကို ထိုးဆိုက်
လာသည့် အနက်ရောင်ပါဂျုံ
ရိုးကားသံကြောင့် ဒေါသန်း
စိန် ဆန်ပြာနေရာမှ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ကား
မောင်းသူ ဘက်အခြမ်းမှ
ပြတင်းမှန် လျှောကျလာပြီး
သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည့်
မျက်မှန်တပ်ထားသော လူ

ရွယ်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါသန်း
စိန် ထိုလူငယ်ကို မြင်ဖူး
သလိုလိုဟု စေတေဝါ ဖြစ်မိ
သွားသည်။ သမီး၏ သူငယ်
ချင်းများလား မသိဘူးဟု
တွေးသဖြင့် ထိုးဆိုက်လာ
သော ကားထဲသို့ ထ၊သွား
လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့
ပါလဲရှင်... ဟင် နင် နင်’

မျက်မှန် ချွတ်လိုက်
သည့် လူငယ်၏ မျက်နှာကို
မြင်တော့ ဒေါသန်းစိန် သရဲ
ခြောက်ခဲလိုက်ရသကဲ့သို့
တုန်လှုပ်သွား၏။

လက် ရှိ ရေးပြီးတဲ့
နောက်ဆုံးစာပိုဒ်တွေကို ပြန်
ဖတ်ရင်း ဆက်ရေးဖို့ အရှိန်
ရသွားတဲ့ စာရေးဆရာက
ဘောပင်ကို ကောက်ကိုင်
လိုက်တယ်။ ကြိုးတွေးထား
တဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ခပ်
သွက်သွက် ချရေးနေရင်း
လောကကြီးကို မေ့သွား
တော့တယ်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း
အတွက် စာရေးတာ အရှိန်
ရနေချိန်မှာပဲ ခြေရင်းတစ်အိမ်
ကျော်ဆီက ငိုသံတွေ၊ ထွက်
လာတာ ကြားလိုက်ရတယ်။
ဘောပင်ကို ချပြီး နားစွင့်
ကြည့်တော့ ငိုနေသံတွေဟုတ်
မှန်း သေချာသွားတယ်။ ဒါနဲ့
ပဲ မီးဖိုချောင်ထဲရောက်နေတဲ့
အမေ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး-

‘အမေ အမေ ဒေါ်အေး
မူတို့ အိမ်က ဘာဖြစ်ကြတာ
လဲ မသိဘူး။ ငိုသံတွေ ကြား
နေရတယ်။ ရန်ဖြစ်ကြတာ
များလား’

‘ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦး
မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမေ
အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။
သူလည်း စာဆက်ရေးနေပေ
မဲ့ ငိုသံတွေ ထွက်လာနေတာ
ကို ကြားနေရတုန်းပဲ။ သူတို့
တစ်တွေက ဒီလမ်းထဲမှာ
ငယ်စဉ်ကတည်းက နေလာ
ကြတာဆိုတော့ အားလုံးက
ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလို ဖြစ်နေကြ
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ဘာများဖြစ်ကြသလဲဆိုပြီး
စိတ်က အဲဒီဆီကို ရောက်နေ
မိပေမဲ့ သူ့စာကလည်း ပြီး
တော့မှာဆိုတော့ ထ၊မနေ
တော့ဘဲ အဆုံးသတ်ထိ စိတ်
နှစ်ရေးနေရတယ်။ မင်းသမီး
က ရှောင်နေလို့ မင်းသား
လိုက်ချော့ရတဲ့ အခန်းထိ
တောင် ရောက်နေပြီဆိုတော့
စာမူကလည်း ပြီးလုပြီးခင်
ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေ
ပြန်ရောက်လာတယ်။ အိမ်
ပေါ်တက်လာတဲ့ အမေ့မျက်နှာ
က မကောင်းဘူး။ စိတ်ထိ
ခိုက် ဝမ်းနည်းနေဟန်ပါပဲ။

‘အမေ သူတို့ ဘာဖြစ်
ကြတာလဲ’

‘စိတ်မကောင်းလိုက်
တာ သားရယ်၊ ကျော်မိုး ဆုံး
သွားရှာပြီတဲ့’

‘ဗျာ ကျော်မိုး ဆုံးပြီ
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုနကပဲ
လာအကြောင်းကြားသွားတာ
တဲ့။ အခု သူ့အိမ်က လိုက်
သွားကြမလို့ ပြင်ဆင်နေကြ
တယ်’

ကြားရတဲ့ သတင်း
ကြောင့် သူ စိတ်ထိခိုက်သွား
ရတယ်။ ကျော်မိုးဆိုတာ သူ
လက်ပေါ်မှာတင် ကြီးလာတဲ့
ကောင်လေးလို့ ပြောရင်
တောင် ရတဲ့ လူငယ်လေး
ပါပဲ။

‘ဘယ်မှာ ဆုံးတာတဲ့
လဲ အမေ’

‘ဖားကန့် မှာပဲလေ။
ငှက်ဖျားလို့တော့ ပြောတာပဲ
တဲ့။ ကောင်လေးကလည်း
အပေါင်းအသင်းစုံတော့ ဆေး
တွေဘာတွေ စွဲတာများလား
လို့လည်း သူ့အစ်မတွေက
ထင်ကြတယ်’

ကျော်မိုး သတင်းကြား
မှ ဖားကန့်ဘက် တက်သွား
ခါနီး ပြောဖြစ်တာလေးတွေ
ပြန်မှတ်မိ သွားမိတယ်။
ကျော်မိုး ဖားကန့်ဘက်မှာ
ကျောက်သွားတူးမယ်ဆိုတော့
သူ တားခဲ့သေးတယ်။ ငှက်
ဖျားပေါတာတွေ၊ မူးယစ်
ဆေးဝါးတွေ လက်တစ်ကမ်း
မှာ ရနိုင်တာတွေကို သိလို့
ဒီမှာပဲ ရရာ လုပ်ရင်း နေဖို့
ဧျောင်းဖျစ်သေးတယ်။

‘ဒီအတိုင်းဆို ကြီးပွားဖို့
မလွယ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။
ကျွန်တော် ချမ်းသာချင်တယ်
ဗျာ။ ကံအလှည့်အပြောင်းနဲ့
တိုးသွားရင် တစ်ချက်တည်း
ပွဲမှာ အစ်ကိုရ။ ပြီးတော့
ဗီဒီယိုတွေ၊ စာအုပ်တွေထဲက
လို ကျောက်အောင်သွားတာ
မျိုးလည်း သေသေချာချာ
ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ ကံကြမ္မာ
ဆိုတာ ပြောလို့မရပါဘူး။
နှစ်နှစ်လောက်လုပ်ပြီးရင်
တော့ ပြန်လာမှာပါ။ သိ
ကြည့်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ’
ကျောက်သွားတူးခါနီး

ကျော်စိုး ပြောခဲ့တာလေးတွေ ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။ ခုတော့ ပွပေါက်မတိုးဘဲ ငှက်ဖျားနဲ့ ဆုံးရှာပေါ့ ညီလေးရယ်။ အရိပ်အယောင် ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ တကယ့်ဘဝထပ်တူမကျတာကို သူ ပြောလိုက်ဖို့ ဖျက်ကွက်ခဲ့မိတာ နောင်တရနေမိတယ်။ ပြောလည်း နားဝင်မယ်တော့ မထင်ပါဘူးလေလို့ သာပဲ စိတ်ဖြေလိုက်ရတယ်။ ရေးလက်စ၊ ပြီးခါနီး ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရေးဖို့တော့ စိတ်မပါတော့ဘူး ဖြစ်သွားရပြီ။

ကျော်စိုး သတင်းသွားမေးဖို့ ထ၊ရပ်ရင်းနဲ့ အတွေးတစ်ခု သူ တွေးမိတော့ တုန်လှုပ်သွားရတယ်။ အဲဒီအတွေးက မရင့်ကျက်သေးတဲ့လူငယ်တွေအတွက် အထင်တကြီး ဖြစ်စေမယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို သူ ဆက်ရေးသင့် မသင့် ဆိုတာပါပဲ။ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲက ကျောက်အောင်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေ ကြည့်ပြီး မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကျော်စိုးလို လူငယ်တွေ ဘယ်နှယောက်များ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြမလဲဆိုပြီး ဆက်တွေးမိတော့ သူ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ စာမူအတွက် ရလာမယ့်ငွေက ဖြူစင်ရဲလားဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး တွေးဖြစ်သွားတယ်။ သေချာတာက ဒီနေ့တော့ ကိုတိုးကြီးဆီကို သူ ဖုန်းဆက်ပြီး စာမူပေးဖြစ်တော့မယ် မထင်တော့။

မြစ်ကျိုးအင်း

အယ်ဒီတာအဖွဲ့တည်ရှိရာ နေရာပြောင်းလဲခြင်း

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ မူလတည်ရှိရာ အခန်း (၃-၀၃)၊ တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃၊

၅၂လမ်း (အောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅ မှ

အခန်း (၄-၀၁)၊ တိုက်အမှတ် ၁၇၊

၅၂လမ်း(အောက်ဘလောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့ သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။

တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ၀၁-၉၀၁၀၅၀၁ သို့

ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုရန် လိုအပ်ပါသည်။

အီးမေးလ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ပါက

မူလအီးမေးလ်လိပ်စာဖြစ်သော

nyeinfamily@gmail.com

သို့ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်များမှာ

မူလအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဖြန့်ချိရေးမှာ

ဇေယျာလူစာပေ မူလလိပ်စာ

အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊

ကုန်သည်လမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း ၀၁-၃၉၈၂၂၀ ဖြစ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

မိုးလေအေးက
စိမ့်ခနဲ အေးစက်လာပြီမို့
တံခါးဝကို
အသာစေလိုက်တယ်။
ဒီမိုးကြောင့်ပဲ ဒီနေ့
ကယ်ရီ မသွားဖြစ်ပြန်ဘူး။
မီးငြိမ်းစ၊ ပြုနေပြီဖြစ်တဲ့
ဆေးလိပ်တိုကို
အသာချထားလိုက်တယ်။
မိုးရာသီတိုင်းလည်း
ကျပ်တည်းတာ အမှန်ပဲ။
ဒါကြောင့်ပဲ မိုးတွင်းစာကို
ကြိုးစားရှာခဲ့တာ။
မိုးလယ်လောက်
ရောက်တော့လည်း
ခုံရင်းပါပဲ။ အင်း...
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့

ချောင်းစာတုပေး

မဟာဝိသုဒ္ဓိ
နိဗ္ဗာန်

ဒါဟာ မိုးရာသီ
အလုပ်ရှားတဲ့
အုတ်စက်
အလုပ်သမားတွေရဲ့
ထုံးစံပေါ့ဗျာ။

၁။

‘ကိုမြင့်ဇော်ရေ
အုတ်စက်ပိုင်ရှင်က
ကယ်ရီ သွားမယ်တဲ့’
‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့
လာခဲ့မယ်’

ကိုယ်က
ဆိုင်ကယ်လေးရှိတော့
အလုပ်ပါးတဲ့အချိန်မှာ
အပိုင်ငွေပေါ့ဗျာ။

မိန်းမက
ငါးပိရည်လေး ကို

ငရုတ်သီးမှုန့်လေး ကြက်သွန်
ဖြူလေး ရောထည့်ပြီး ငါး
ဆယ်တန် အိတ်လေးတွေထဲ
ထည့်၊ ချဉ်ဖတ်စုံကို အစည်း
လေးတွေစည်းပြီး ညနေပေး
လိုက်ရောင်းတယ်လေ။
ညနေ အလုပ်သမားတွေ
ပိုက်ဆံထုတ်ချိန်ဆို ငွေလိုက်
သိမ်းရုံပဲ။

အထင်တော့ မသေးနဲ့
ဗျ။ အလုပ်ရှားပါးတဲ့ အချိန်
မှာ မိန်းမရဲ့ဈေးတောင်းလေး
က မိသားစုစားအိုးကို ထိန်း
ထားနိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်
ပဲ ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး
အဖတ်တင်တာပေါ့ဗျာ။

ပိုပိုလျှံလျှံတော့ မရှိလှ
ပါဘူး။ ကလေးက သုံး
ယောက်လေ။ ဒါတောင်
အုတ်စက်တံတန်းကို အမြဲလာ
တဲ့ ကျန်းမာရေး ဆရာမလေး
ကောင်းလို့ဗျာ။ နို့မို့ဆိုရင်
တော့ တစ်နှစ်တစ်သားပဲ။

TV မှာ လာလာနေတဲ့
ကြော်ငြာလေးတွေလေ။
လင်းဇာနည်ဇော်က ပဲပြတ်
ရောင်းပြီး ကလေးတွေက
အများကြီးပဲ။ အပြီးသတ် နေ
ဆေးခန်းမှာ သားဆက်ခြား
နိုင်ပါသည် ဆိုတာပေါ့ဗျာ။
ဒီလိုကြော်ငြာပေးတာ ကောင်း
တယ်ဗျ။ ဒါမှ ကျုပ်တို့လို
ဗဟုသုတနည်းတဲ့သူတွေ
နားလည်လာမှာကိုး။ အခု
တော့ ကလေး ၃ ယောက်ကို
ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်တော့မယ်
ဗျာ။

ဒါကြောင့် ပြောပါတယ်
မိုးရာသီ အလုပ်ပါးတဲ့အခါ
ခပ်ကျပ်ကျပ်ပါဆို။

၂။

‘မပေးနိုင်ဘူး၊ မရှိဘူး’

မိုးရာသီတိုင်း
လည်း
ကျပ်တည်းတာ
အမှန်ပဲ
ဒါကြောင့်ပဲ
မိုးတွင်းစာကို
ကြိုးစားရှာခဲ့တာ
မိုးလယ်လောက်
ရောက်တော့လည်း
ငုံရင်းပါပဲ

လို့ ပြောလိုက်ပါလား။
အခေါက်ခေါက် အခါခါတွေ
ဘယ်လာ တတ်နိုင်တော့မှာ
လဲ’

ကယ်ရီလေး နေ့ခင်း
ဝိုင်း နားပြီး ထမင်းစား ပြန်
လာတော့ အိမ်ခန်းထဲက
မိန်းမအသံကို အတိုင်းသား
ကြားလိုက်ရတယ်။

အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းတက်
လိုက်တော့ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနဲ့
သမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး
ရယ်၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ခင်မာ
ဒီမှာ ကလေးငိုနေပြီ’

အကြီးဆုံး သမီးလေး
ကိုတော့ သူ အရမ်းချစ်

တယ်။ သိတတ် လိမ္မာလွန်း
လို့လေ။ အငယ်နှစ်ကောင်
ကတော့ မျောက်ရုံးတာပေါ့။

‘ကျူရှင်မှာ ဆရာ
ကန်တော့ကြေး ထပ်ကောက်
လို့တဲ့၊ ကျောင်းမှာ ကန်တော့
ပြီးပြီပဲ တော်ပြီပေါ့။ မရှိရတဲ့
ကြားထဲ စိတ်ညစ်စရာတွေ၊
ဒီလောက် ကန်တော့ချင်နေ
ရင် လက်အုပ်ချီပြီးသာ
ကန်တော့လိုက်တော့ ဟင်း’
ပြောဆိုပြီး ခင်မာ အောက်ကို
ဆင်းသွားတော့ သမီးမျက်နှာ
မှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေပြီ
လေ။ လေးတန်းတောင်
မအောင်ခဲ့ရှာတဲ့ ခင်မာက
တော့ သားသမီးမျက်နှာငယ်
မှာကို ဘယ်တွေးတတ်ပါ
မလဲ။ ကိုယ်တောင် ၁၀ တန်း
ထိ ပညာသင်ခဲ့ဖူးလို့ နည်း
နည်း နားလည်နေတာ။
သမီးကြီးတစ်ယောက်ပဲ
ရှစ်တန်းမို့လို့ ကျူရှင်ထား
အောင် မနည်း နားချထားခဲ့
ရတာ။

ခင်မာ့ခမျာ မိုးလင်း
ငါးနာရီဆို ဈေးသွားရောင်း၊
ပြန်လာရင် ချက်ပြုတ်လျှော်
ဖွပ်၊ ညနေရောက်ရင် ငါးပိ
ရည်ကျို၊ ဟင်းရွက်စည်း
ဒါနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရှာတယ်
လေ။

မိုးတွင်းအခါမှာ ဖား
ကြီးတွေက အစာမရှားပါးပေ
မဲ့ ဖားလက်တက်လေးတွေ
က ဟစ်ရင်းအော်ရင်း အစာ
ရှာအသက်မွေးရသတဲ့လေ။
ကိုယ်တွေလည်း ဖားလက်
တက်လေးတွေလိုပါပဲ။

‘မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊
မနက်ဖြန် ကယ်ရီဆွဲ ပြန်လာ
ရင် အဖေ ပေးပါ့မယ်၊ အမေ
ကို ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ၊ ဒါဆို
သမီး ထမင်းသွားဈေးလိုက်ဦး
မယ်နော်’

သမီးမျက်နှာ ပြုံးရွှင်
သွားပြီး သူ့အတွက် ထမင်း
ဈေးပေးဖို့ နောက်ဖေးခန်းထဲကို
ဝင်သွားပြီ။

အင်း... ခင်မာဘက်
က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မရှိ
ရှာတော့ မြို့ငြင်မှာပေါ့လေ။

မျက်ရည်လေးစိုပြီးမှ
တောင်းလို့ရလာတဲ့ ကန်တော့
ကြေးလေးကလည်း...အင်း။
သမီးလေး မျက်နှာမငယ်ရင်
ပြီးတာပါပဲ။ သူများ ကန်
တော့ပွဲလုပ်ရင် သူ့ခမျာလည်း
ပါဝင်ရှာမှာပေါ့။

တို့...တော့မှတော့
ကျောင်းပိတ်ရက်ခါနီးရင်
ဆရာ ဆရာမတွေကို လက်
အုပ်ချီပြီး ကန်တော့ကြတာ
ပါပဲ။

တူမ မတူဘဲလေ။
ကိုယ်က မြို့ကို ပြောင်း
လာခဲ့တာကိုး။

‘မောင်မြင့်ဇော်ရေ ငါ့
အမေအိမ်ကို ဝက်သားတွဲ
လေး ပို့ပေးပါဦးကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
လာခဲ့ပါ့မယ်’

အုတ်စက်ပိုင်ရှင် ပြန်
ထွက်သွားတော့ အိမ်ဘက်ကို
ဆိုင်ကယ်ယူဖို့ လျှောက်လာခဲ့
တယ်။

ပြောရရင် အုတ်စက်ပိုင်
ရှင်ကတော်က နည်းနည်း
ခက်ထန်တယ် ခင်ဗျ။
ယောက္ခမနဲ့ အဆင်မပြေဘူး
ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး
က အစားအသောက်လေးက
အစ မိဘအိမ်ကို ပို့ပေးရှာ
တယ်။

သူတို့ မိဘများက ပြော

လည်ကြပါတယ်။ ကိုယ်တွေ
မှာသာ ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အမေ
အိုကြီးကို မပြေလည်မှန်း
သိပေမဲ့ လစဉ်တောင် မှန်မှန်
မပေးနိုင်တဲ့ အဖြစ်လေ။

နီးနီးနားနား နေစဉ်က
တော့ ခင်မာကလည်း သိ
တတ်ရှာပါတယ်။ ဘာလေးပဲ
ချက်ချက် ပို့ပေးရှာတယ်။
ခြေဆုပ်လက်နယ် သွားပြီး
ပြုစုပေးပါတယ်။ ရွာမှာ
အလုပ်အကိုင် မကောင်းလို့
မြို့တက်လာစဉ်ကတည်းက
အမေ့ကို သတိပဲ ရနိုင်တော့
တာလေ။

ဟောဗျာ တွေးရင်း စီး
လာလိုက်တာ အုတ်စက်ပိုင်
ရှင် အိမ်ရှေ့တောင် ရောက်
လာပြီ။ ဝက်သားတဲ့ယူပြီး
ပြည်တော်သာဘက် ပြန်
ထွက်ဦးမှ။

□

၃။

‘ရေမိုးချိုးပြီး အေးအေး
လူလူရှိရင် ထိုင်စမ်းပါဦး။ ရှင်
ကို ပြောစရာရှိလို့’

ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်ရှေ့မှာ
ခဏထိုင်တော့ ခင်မာက
စကားစ၊ လာတယ်။

‘ဘာများလဲ ခင်မာ
ရယ်’

‘ကျုပ်တို့လေ မိဘများ
ဆီကို မရောက်တာလည်း
ကြာလှပြီ။ ဒီနေ့ ကလေးတွေ
ကျောင်းပိတ်ရင် ရွာကို
အလည် ပြန် ကြရအောင်
တော်’

ဟုတ်တော့ လည်း
ဟုတ်တာပဲလေ။ ရွာမှာ ကျန်
ခဲ့တဲ့ သူမိဘ။ ကိုယ့်အမေအို
ကြီးဆီကို မပြန်နိုင်တာ နှစ်နှစ်
ကျော်ပြီလေ။

‘ပြန်ချင်တာပေါ့ ခင်မာ

ခင်မာခမျာ
မိုးလင်း
ငါးနာရီဆို
ဈေးသွားရောင်း
ပြန်လာရင်
ချက်ပြုတ်
လျှော်ဖွပ်
ညနေရောက်ရင်
ငါးပိရည်ကျို
ဟင်းရွက်စည်း
ဒါနဲ့ပဲ
အချိန်ကုန်
ရှာတယ်လေ

ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်လည်း
သိနေတာပဲ၊ တစ်နေ့နေ့ လုပ်
လိုက်ရတာ ဒါပေမဲ့ လမ်း
စရိတ်လေးတောင် ပိုလွှဲတာမှ
မဟုတ်ဘဲဟာ’

ခင်မာက သူ့ကို မျက်
စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်
ရင်းက-

‘သိပါတယ် ကိုမြင့်
ဇော်ရယ် သိပ်သိတာပေါ့၊
ကျုပ်လေ အုတ်စက် မတင်ရီ
တို့အဖွဲ့နဲ့ မဲစုထားတယ်တော့။
အဲဒါ ဒီလကုန်ရင် ကျုပ်
အလှည့်ပဲ၊ အဲဒါ မိဘတွေကို
ကန်တော့ရင်း ရွာကို ပြန်ကြ
တာပေါ့တော်’

သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်း ခံစားလိုက်ရ

တယ်။ သိတတ်လိုက်တာ
ခင်မာရယ်။ ပညာနည်းပေမဲ့
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း
အရမ်းရှိရှာတာ။ ဘာရယ်
မဟုတ် ခင်မာနဖူးက ဆံစ
လေးကို သပ်ပေးလိုက်မိရင်း
ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးတွေ
တင်နေမိတယ်။

နေပူစပ်ခါး ဈေးရောင်း
ထွက်ရတော့ ညိုမှောင်နေတဲ့
အသားအရေလေးပေါ်မှာ
ရှင်မတောင်သနပ်ခါးလေးက
ထင်းထင်းကြီး မွှေးပျံ့နေ
တယ်လေ။ ရင်ထဲမှာလည်း
ကြည်နူးနေမိတော့ ခင်မာ
အနားလေး အသားကပ်လိုက်
ပြီး ပါးပြင်လေးကို မွှေး
လိုက်မယ်ကြိုလိုက်မိတော့...
အဲလေ ခင်မာနောက်ကျောက
မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်း
ကြောင့် သူ အရှိန်နည်းနည်း
လျှော့သွားတယ်။

သားအငယ်ဆုံးလေး
က ချိုးငှက် အသေလေးကို
ကိုင်းပြီး အိမ်ပေါ်ကို တက်လာ
တာ။ ဒီကောင် ကျောင်းပြေး
ပြီး ချိုးပစ်ပြန်ပြီထင်တယ်။
သားကတော့ အဖေနဲ့အမေ
ကို အသေအချာကြည့်ပြီး
မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနဲ့။

□

၄။

‘တောင်း တောင်းပန်ပါ
တယ် ခင်မာရယ်၊ ငါလေ
စားဖို့ထဲက ဖဲ့ပြီး ပြန်ဆပ်ပါ
မယ်။ နင့်အစ်ကို လုပ်ခထဲက
လည်း ငါဖဲ့ပြီး ပေးပါ့မယ်။
နင်က နောက်ဆုံးမဆိုတော့
မနက်လာယူမှာဆိုပြီး ငါ
အလွယ်ပဲ ထားမိတာ အဲဒါ
ညက သူမိုးဝင်တော့...’

ဒီနေ့ မဲထုတ်ရက်ဆိုပြီး
လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်

ဝမ်းသာအားရ မဲလာထုတ်
ကြတာလေ။ ဒီနေ့ ခင်မာတို့
ဈေးတောင် မရောင်းဘူးပေါ့။
အခုတော့ အုတ်စက်တံတန်း
ကို ဝင်မွေ့သွားတဲ့ သူမိုးက
ခင်မာငွေ လေးသောင်းကျော်
ကို ရသွားပြီလေ။ စိတ်ဆိုးရ
အောင်လည်း တစ်ဦးတည်း
မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ရှိစုမဲ့စု
ရေဒီယိုလေး ပါသွားတဲ့သူနဲ့၊
အလုပ်သိမ်းတဲ့ငွေလေးပါ
သွားတဲ့သူနဲ့။ အင်း...

‘ဓာတ်သိထဲကပဲ နေမှာ
ပါ ခင်မာရယ်၊ အားလုံးပဲ
ရှာနေကြတယ်’

ဘာပြောကောင်းမလဲ
ဗျာ၊ တစ်လမ်းလုံး ငိုလာတဲ့
ခင်မာကို မနည်း ချောလာရ
တယ်။ အိမ်ရောက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ ငါးပိရည်က မကျို
ရသေးပေမဲ့ ချဉ်ဖတ်က
စိမ်ပြီးသားဆိုတော့ ဈေး
တောင်းလေးထဲ စုပြုံထည့်
ပြီး ခင်မာ ဈေးရောင်းဖို့ ပြင်
တော့တာပဲလေ။

‘ဘာရှင့်၊ ဒီနေ့နားရင်
နောက်နေ့ငုတ်မှာပေါ့။ လူနား
ရင်ရတယ်၊ မိုးလင်းရင် ဗိုက်
တွေက မနားဘူး သိရဲ့လား’

သူ့ဒေါသက ကိုယ့်
အပေါ် ထွက်ပေါက်ရှာလိုက်
တာမို့ ကိုယ်လည်း ခွင့်လွှတ်
ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ
ကိုယ်လည်း ဆိုင်ကယ်သော
လေး လှမ်းယူပြီး-

‘အေးပါဟာ ငါလည်း
ကယ်ရီထွက်ဆွဲမှာပါ’

ရှာရဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဖား
လက်တက်လေးတွေလို ဟစ်
ရင်းအော်ရင်းပဲ။

မိုးတွင်းကျတော့ ကျုပ်
တည်းတာ အမှန်ပဲဗျာ။ ■

ဧချင်း၊ဓာတုဗေဒ

အဖါး တံဆိပ် ပျောက်ကြသူများ

၁။

မိုးကား သော့၍ သော့
၍ ရွာလျက်ရှိ၏။ လမ်းမ
ပေါ်တွင် အရောင်အသွေးစုံ
ကားများက အိတ်ထောင်ထဲ
မှ သွန်ချလိုက်သည့် ကော်
ပတ်ရပ်များပမာ ဒလဟော
ထွက်ကျ အပြင်းနှင်နေကြ
သည်။ တစ်စီးပြီးတစ်စီး
လက်ပြ ခေါင်းခါသွားသော
ကားများကို ပင့်သက်ကြီး
ချရင်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်
မှအပ ကိုစံမင်း၏ အားထုတ်
မှုတို့မှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်
နေရသည်။

ဤနေရာ၌ ကိုစံမင်း
ရပ်၍ Taxi တားနေသည်မှာ
မိနစ်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီ။ အချို့
ကားများကား ကိုစံမင်းကို
လက်ခါသွားကြသည်။ အချို့
ကားများကား ခရီးသည်ပါ
ပြီးသား။ အချို့ကားများမှာမူ
ကိုစံမင်းအား လှည့်၍ပင်
ကြည့်မသွားကြချေ။

ကားမရရင် ဟူသော
အတွေးက ကိုစံမင်း ရင်ဝ
လာဆောင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်
မှ ဒီးတိုက် စီးကျနေသော
အရည်များမှာ မိုးရေချည်း
သက်သက် မဟုတ်။ ချွေး
များလည်း ပါသည်။ ချွေးမှ
ဇောချွေးများ။ ကိုစံမင်း၏
ရင်သည် လောင်မြိုက်မှုလောင်

လျက် ရှိ၏။

အသက်မှ ရှိပါဦး
မလား။ အလုပ်ခွင်ထဲ၌ တစ်
ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရ
သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
အောင်ထွန်း၏ အသွင်
သဏ္ဌာန်ကမျက်လုံးထဲ
ဝင်လာပြန်သည်။
အောင်ထွန်းကား
သွေးအိုင်ထဲတွင်
နစ်နေ၏။
ဆောက်
တည်ရာမဲ့
မျက်လုံး
များက
မျက်
တောင်
မျှပင်
မခတ်
ချင်
တော့။
ဒီတစ်
စီး
တား
ကြည့်
လို့မှ
မရရင်
ဖြစ်ချင်
ရာဖြစ်
ထမ်းပြေး
တော့မည်ဟု
ကိုစံမင်း စိတ်
ဝိုင်းဖြတ်လိုက်

ကာ အဝေးဆီမှ မောင်းနှင်လာသော ကားအား ရှေ့တည့်တည့်မှ ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ကားက အငှားကားမဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်ခန့် အသံပေးရင်း ရပ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ...၊ သေချင်လို့လား...၊’

မလေးဘာသာဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း မေးလိုက်သော စကားက ကိုစံမင်းကို ဒေါသထွက်စေခြင်းငှာ ဗစ္စမ်းနိုင်တော့။ ဘယ်တုန်းကမှ မပြုံးခဲ့ဖူးသော အပြုံးဖြင့် အချီသာဆုံး စကားလုံးများက ကြိုတင် ကြံစည်ထားပါဘဲ ကိုစံမင်း ပါးစပ်မှ ထွက်သွားကြသည်။

‘ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေလို့ ကူညီပါဗျာ’

ကားသမားက တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသူငယ်ချင်းက’

‘မိုက်ကို ဂလိုင်ဒါနဲ့ လှီးပစ်လို့။ လုပ်ပါဗျာ၊ ကူညီပါ’

ကားသမားက ကိုစံမင်းကို အကဲခတ်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကိုစံမင်း ကိုယ်လုံးကြီးက ကားထဲ ရောက်သွားသည်။

‘ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ’

အောင်ထွန်းအား ထားပစ်ခဲ့ရသည့် နေရာကို ညွှန်ရင်း ကိုစံမင်း စိတ်ထဲမှလည်း ‘ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့’ ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကားကလေးကို နောက်မှပင် ဆင်း

အသက်မှ ရှိပါဦးမလား အလုပ်ခွင်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ထွန်း၏ အသွင်အပြင်က မျက်လုံးထဲ ဝင်လာပြန်သည် အောင်ထွန်းကား သွေးဒိုင်ထဲတွင် နှစ်နေ၏

၍ တွန်းပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။

ကိုစံမင်းတို့ ရောက်သွားတော့ အောင်ထွန်းမှာ မေ့လုမေ့ခင်ဖြစ်နေပြီ။ မျက်လုံးများက ဖွင့်၍ပင် မလာတော့။ မျက်လုံးတို့ကို အားနှင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အမည်းတို့နေရာ၌ အဖြူတို့သာလွှဲ မ်းနေလေသည်။ ကားသမားက ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကိုစံမင်းက အောင်ထွန်းကို ဆတ်ခနဲပွေ့ကာ ကားထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အောင်ထွန်းက ‘အင့်’ခနဲ တစ်ချက်

တွန့်သွားရှာသည်။

သွေးများက ခဲပျစ်၍ စေးပိုင်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ‘ရှူး...ရှူး...’ နှင့် မှုတ်ထုတ်နေသော အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းများက ကိုစံမင်းရင်ကို အပ်နှင့် ဆွသလို ခံစားရသည်။ ကားသမားအား ဆေးရုံ မြန်မြန်ရောက်အောင် မောင်းပေးရန်ကိုသာ ကိုစံမင်း အလောတကြီး ပြောမိတော့သည်။

အချိန်ကား မကြာသေး။ အမှတ်မထင် အဖြစ်ဆိုးကြီးက ရပ်ရှင်အနေဖြင့် ကွက်တစ်ခုလို ကိုစံမင်းမျက်လုံးထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကိုစံမင်းတို့ နှစ်ယောက် ထိုအလုပ်ဆိုက်ထဲသို့ ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ဝက်ခန့်ရှိပြီ။ သူဌေးက စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့်ထားပေးပြီး နှစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်သာ လာကြည့်သည်။

လုပ်ရသည့် အလုပ်က ဆောက်ပြီးစ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းများမှ မညီမညာ ဖြစ်နေသော ကျောက်စ ကျောက်နုများကို ဂလိုင်ဒါဟုခေါ်သည့် ကျောက်စက်နှင့် ညှိဖြတ် တိုက်စားပစ်ရသည့်အလုပ်။ သူဌေးတစ်ဦးတည်း ကန်ထရိုက်ယူထားသည့် အဆောက်အဦများ ဖြစ်သည့်အတွက် ဧကအကျယ်ကြီးထဲမှာမှ အလုပ်သမားက ကိုစံမင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း။

နံရံပေါ် တက်ရသည့်အခါ တက်ရသည်။ မျက်နှာကြက်၌ ဟီးလေးခိုရသည့်အခါ ခိုရသည်။ ယခုတော့ လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသော အောင်ထွန်း၏

ကျောက်စက်က သူ့မိုက်ဆီတည့်တည့် ပြန်ကျကာ ‘ဗို’ခနဲ ခွဲပစ်လိုက်သည်။ သွေးတွေက ဖြာခနဲ။ ကိုစံမင်း ကြောက်အားလန့်အား ပြေးသွားတော့ အောင်ထွန်းမှာ လူမှန်းပင် မသိတော့။

‘ကျွန်...’

ကိုစံမင်း၏ အတွေးများက ‘ကျွန်’ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သော ကားဘရိတ်သံကြောင့် တိခနဲ ပြတ်သွားတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဗျာ’

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း ကိုစံမင်း ကမန်းကတန်းမေးလိုက်တော့ ကားသမားက ရှေ့တူရုဆီသို့ မေးငေါ့ပြသည်။ မီးပွိုင့်မဟုတ်သော လမ်းလေးခွတွင် တရုတ်လူရွယ်နှစ်ယောက်က လာသမျှ ကားတို့အား တရုတ်ရိုးရာအသံဖြင့် တားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာလဲဗျာ၊ မီးပွိုင့်မဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့’

တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ကာ ကားသမားကို ကိုစံမင်း မေးလိုက်တော့ ကားသမားက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဆိုသည့်သဘော။ ကိုစံမင်း အောင်ထွန်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အောင်ထွန်းက ဘာမျှ မသိရှာပေ။

‘အောင်ထွန်း... အောင်ထွန်း’

အသာလှုပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်ထွန်းက တစ်ချက်သာ ညည်းပြသည်။ ကိုစံမင်း ရှေ့လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ လမ်း

က မပွင့်သေး။ လာလာသမျှ ကားများကို သူတို့အလံနှင့် တားထားကြတုန်း ဖြစ်သည်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ မြန်မာတို့ သဘောအရဆိုလျှင် ရှင်ပြုချိန် နတ်ပြုထွက်သည့် အခိုက်မျိုး ဖြစ်သည်။ အလှူနှင့် ပတ်သက်သမျှ ယာဉ်များမှလွဲ၍ ကျန်သည့်ယာဉ်များ ခေတ္တရပ်ပေး။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင်းနှင့်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် မရ။

တရုတ်လူမျိုး အများစုနေထိုင်သော ဤမလေးရှားမှာ သာ၍ပင် ဆိုးသေးသည်။ နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြသော မလေးတို့၏ ကားများပင် အသာရပ်၍ ငေးနေကြသည်။ လမ်းက တစ်လမ်းမောင်း။ ပြန်လှည့်၍ မရတော့။ အချိန်ကား များစွာ အနှောင်းခံ၍ မဖြစ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့် တစ်... နှစ်...။

ကို စံမင်းက ကားအောက်ဆင်းကာ အောင်ထွန်းကို အသာ မ, ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏ ညာဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့၏ သာယာမိန်းမောနေမှုများကို ကိုယ့်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်၏အသက်အား အဆုံးရှုံးခံကာ ကိုစံမင်း ငေးမောတွေဝေနေနိုင်။

ကားသမားထံသို့ ရင်းဂစ် ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက် ထိုးပေးလိုက်တော့ ကားသမားက မယူဘဲ ပြန်ပေးနေသေးသည်။ နောက်ဆုံး ကိုစံမင်းမှာ ပိုက်ဆံကို ကားထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ကာ ခြေလှမ်းကျကြီး

များဖြင့် နီးစပ်ရာ လူနေရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းဘေး၌ အေးအေးလူလူ သွားလာနေကြသော လူအများက ကိုစံမင်းကို မြင်သည်နှင့် ဘေးသို့ ရှဲကုန်ကြသည်။ ကို စံမင်းသည် အသေမှန်း အရှင်မှန်း မသိရသော လူတစ်ယောက်ကို ထမ်းပိုးထားသည့် နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆိုသည်မှအပ ထိုသူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် အခြားစိတ်ဝင်စားစရာ တစ်စက်မျှ မရှိ။

ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆေးခန်းကလေးသို့ ကိုစံမင်း ရောက်သွားတော့ ပခုံးပေါ်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ထွန်းအား အလျင်စလို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။

သို့သော် အောင်ထွန်းမှာ အသက်မရှိတော့။

J။
ဒေါ်ဝင်းတင်ကို ပျော်ပြီး ထော်လာဂျီပေါ် တင်ပြီးသည့် အချိန်တွင် နာရီက မွန်းလွဲနှစ်နာရီကိုကျော်ပြီးစ ပြုနေပြီ။ “ဘယ်သူလိုက်မလဲ”ဟု လောဆော်လိုက်တော့ ဘယ်သူကမှ အသံ ထွက်မလာသည်နှင့် ကိုစံမင်းကိုယ်တိုင် မောင်းဘယ်သူ၊ မဘယ်သူလို့ နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်လိုက်ရသည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သည်နှင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ထော်လာဂျီပေါ် တက်လိုက်သည်။

တဒိုင်းဒိုင်း အော်နှိုးလာသော ထော်လာဂျီစက်သံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဒေါ်ဝင်းတင်က

မြော့မြော့လေးသာ လူးလွန်ရှာသည်။

“ကလေးကံ...လူကြီးကံပဲ”

ရွာ၏ သားဖွားဆရာမလေးက အားလျော့စွာ စကားဆိုလာသည်။

ကိုစံမင်းတို့ကတော့ ဘာမျှ နားမလည်။ ရွာအတွင်း တစ်တပ်တစ်အား ဖွဲ့ထားသော ပရဟိတအသင်းကလေးသို့ လာရောက် အကူအညီတောင်းခံသည်နှင့် လိုက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူနာက ညှပ်ရိုး ကျဉ်းနေတယ်။ ဆေးရုံ အမြန် ရောက်မှဖြစ်မယ်”

မြို့တို့နှင့် အလှမ်းဝေးသော ကိုစံမင်းတို့ ရွာကလေးတွင် အမြန်ဆုံးယာဉ်ဆို၍ ဆိုင်ကယ်လောက်သာ ရှိသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်နှင့် ဆိုင်ကယ်နှင့်က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်။ နီးစပ်ရာ ရွာတစ်ရွာမှ ထော်လာဂျီကို အခကြေးဖြင့် ခေါ်ယူခဲ့ရသည်။ ထော်လာဂျီ ရွာသို့ ရောက်သော အချိန်နှင့် ရွာမှ ပြန်ထွက်သော အချိန်ကပင် တစ်နာရီလောက် ပေးလိုက်ရသည်။

ကိုစံမင်းကား ဘာမျှ မလုပ်တတ်သည့်တိုင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို အငမ်းမရ ရွတ်နေခဲ့မိသည်။ တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိက နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲလောက် မောင်းရဦးမည် မဟုတ်လား။

“ဆရာမ အချိန်တော့ မီတန်ကောင်းပါရဲ့နော်”

ကိုစံမင်းက သူဖြစ်ချင်တာကို ဆွဲတွေးရင်း မေးလိုက်တော့ ဆရာမလေးက နာရီကို ကြည့်ရင်း လေးတွဲစွာ အဖြေ

ပေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ကံကောင်းမယ် ထင်တာပဲရှင်”

ဆ ရာ မ လေး : ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တို့တွင် အရိပ်တချို့ကို ကိုစံမင်း မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ရှင်းလင်းစွာ မဖတ်တတ်။ ကိုစံမင်းနှင့် ပါလာကြသော ညီငယ် ညီမငယ်တို့မှာလည်း ပျိုရွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာတရားတို့ဖြင့် ပူပန်နေကြကြောင်း သိသာလှသည်။ သူတို့လေးတွေလည်း တစ်ခုခု ဆုတောင်းနေကြလိမ့်မည်ကို ကိုစံမင်း ယုံကြည်သည်။

ထော်လာဂျီက မညီညာသော ချိုင့်ခွက်ပေါင်းများစွာကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်ကာ ခုန်ပေါက်လျက် ရှိ၏။ လမ်းခုလတ်တွင်များ မွေးပစ်လေမလားဟူသော အတွေးက ကိုစံမင်း၏ စိတ်ကို ပို၍ စောစောခဲ့သည်။

လမ်းတွင်ပင် မွေးပစ်လိုက်လျှင်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ ကောင်းလာနိုင်စရာ ရှိသည်ပဲ။ မွေးချင်လည်း မွေးပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း လူမမာကိုသာ ဖိ၍ အားပေးနေမိတော့သည်။

အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့် ရွတ်ပြီးသည့် အချိန်လောက်တွင်မှ တိုက်နယ် မြို့ကလေးကို ရပ်ရှင်ပိုစတာတစ်ခုလို လှမ်းမြင် ရတော့ သည်။ မဝင်းတင်၏ နား, နားသို့ ကပ်ကာ မြို့ရောက်ပြီဟု ကိုစံမင်း ပြောလိုက်တော့ မဝင်းတင်၏ နှုတ်ခမ်းတို့က

ဖျတ်ခနဲ အရောင်လဲ့သွားကြ သည်။

ဪ...လင်ယောက်ျား ၏ လျစ်လျူခြင်းကို ခံရသူ လင်ပစ်မ မဝင်းတင်သည် သားဦးရတနာလေးအား သတ္တိတွေ တစ်ပုံတစ်မနှင့် မွေးတော့မှပါကလား။ ရေနံတွေသော ကြာကဲ့သို့ ကိုစံမင်း၏ နှလုံးတို့က တစ်မဟုတ်ချင်း ကြည်လင် လန်းဆန်းလာခဲ့တော့သည်။

ထော်လာဂျီကို မြို့တွင်း ကတ္တရာ လမ်းမပေါ်သို့ မြန် မြန်ရောက်နိုင်မည့် မြေသား လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်ခိုင်း လိုက်သည်။

‘ရွှီ...ရွှီ...ရွှီ...’

အမှတ်မထင် ကြား လိုက်ရသော ခရာမှုတ်သံများ က ထော်လာဂျီသံကို ကျော် ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြေ သား လမ်းထဲမှ ပေတစ်ရာ ပေါ်သို့ မတက်မီ ကိုက်တစ် ရာလောက် အလိုတွင် မြင်း လှည်း၊ ကား၊ ဆိုင်ကယ်တို့ နှင့် လမ်းသည် ဆိုပိတ်လျက် ရှိသည်။

‘ဟာ...’

ကိုစံမင်းတို့အားလုံး တိုင်ပင်ထားကြဘဲ ‘ဟာ’ ဖြစ်သွားကြရသည်။ နောက် ဘက်မှလည်း အခြားယာဉ် များက မောင်းဝင်လာနေကြ ပြီ။ ကိုစံမင်း ထော်လာဂျီ ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြေးကာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးတက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘လမ်းကြောင်း ရှိလို့တဲ့၊ လူကြီးလမ်းကြောင်း’

မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် မှ လှမ်းပြောလိုက်သော စကားက ကိုစံမင်း ဦးခေါင်း

ကိုစံမင်းကား

ဘာမျှ
မလုပ်
တတ်သည့်တိုင်
အင်္ဂုလိ
မာလသုတ်ကို
အငမ်းမရ
ရွတ်နေခဲ့မိသည်
တိုက်နယ်
ဆေးရုံသို့
ရောက်ဖို့က
နောက်ထပ်
တစ်နာရီခွဲလောက်
မောင်းရဦးမည်

ကို စီးခဲနှင့် အုံးလိုက်သလို ရှိသည်။ မဖြစ်ရဘူး။ ဒါမျိုး မဖြစ်ရဘူး။ လမ်းပေါ်မှ တရွှီ ရွှီနှင့်ကားတားနေသော ယာဉ် ထိန်းရဲဆီသို့ မြေလှမ်းတွေကို ဦးတည်ပစ်လိုက်သည်။

‘ရွှီ...ရွှီ...’

ယာဉ်ထိန်းရဲက ကိုစံ မင်းကို မြင်ပြီး လမ်းမပေါ် မတက်ရန် ခရာကို အဆက် မပြတ်မှုတ်ပြီး တားနေသည်။ ကိုစံမင်းကလည်း မရပ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ အနားအထိ ရောက်သည်အထိ တိုးဝင် သွားမည် ပြုလိုက်သည်။

‘ဟာ... ဒီလူ...သေ

တော့မှာပဲ...ဟေ့လူ’

ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲခံ လိုက်ရသောကြောင့် ကိုစံမင်း ခန္ဓာကိုယ်က လမ်းမပေါ် မရောက်ဘဲ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား သည်။ ကိုစံမင်း စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ် ယောက်။

‘ဟေ့လူ ခင်ဗျား နားမ လည်ဘူးလား၊ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်’

ထိုယာဉ်ထိန်းရဲက ကိုစံ မင်းကို ငေါက်နေလိုက်သေး သည်။ ကိုစံမင်းကလည်း မခံ။ ယာဉ်ထိန်းရဲကို ခပ် စောင်းစောင်းပင် ပြန်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟိုမှာ အရေးကြီးနေ လို့ဗျ’

‘ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အရေးကြီး ကြီး၊ အခုလာမှာက ခင်ဗျား အဘ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ...’

ကိုစံမင်း ဘာမျှ မတတ် နိုင်တော့။ ထော်လာဂျီဆီ ကိုသာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ကိုစံမင်း မျက်လုံးတို့က မျက်ရည်များပင် ကျနေသ လား ကိုစံမင်း မသိတော့။ သေချာသည်ကတော့ နံရံကို ကွဲစိမ့်သောငှာ ခေါင်းနှင့် တိုက်၍ မရမုန်း ကိုစံမင်း အတပ် သိသွားခဲ့ပြီ။

အားလုံးရှင်းလင်းပြီး ကိုစံမင်းတို့ထော်လာဂျီ ဆေး ရုံရောက်သွားတော့ ကလေး ၏အသက်သည် အပြင်သို့ပါ မလာတော့။ အချိန်သည် ကိုစံမင်းတို့ကဲ့သို့ မည်သူ၏ အတားအဆီးကိုမျှ စောင့်နေ တတ်သူမျိုး မဟုတ်ပါပေ။

‘ခင်ဗျားတို့ လူနာက ရေအိတ်ပေါက်ပြီး ကြာမှ ဆေးရုံရောက်လာတာဆိုတော့ ကလေးက ရေမွန်းပြီး ဆုံး သွားရတာပေါ့။ နောက်ဆီ ဆေးရုံကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လာပါ။ ဒီထက် ကြာသွား ရင် မိခင်တောင် အန္တရာယ် ရှိတယ်’

ကိုစံမင်း မည်သည့် စကားမျှ မဆိုမိတော့။ လူနာ ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ တောထဲ တစ်ချက်ကိုသာ စိတ်ရှိလတ် ရှိ ခေါက်ချပစ်လိုက်တော့ သည်။

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော နှစ် များကလည်း လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက် တစ်ယောက်ကို ထို ကဲ့သို့အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရခြင်း ကြောင့် ကိုစံမင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရဏေ သည်။ ထိုတုန်းကတော့ ကိုစံ မင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတို့ ဖက်ကာ ‘မင်းတို့ငါတို့က ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ မနေနိုင် လို့ အခုလို ခွေးသေဝက်သေ သေရတာ ကွ’ဟု မြည်တမ်း ငိုကြွေးမိခဲ့သည်။

ယခုလည်း လူ့လောက ထဲ ရောက်လုရောက်ခင် ကလေးတစ်ယောက် ထိုနည်း တူစွာ သေဆုံးသွားခဲ့ရပြန်ပြီ။ သို့သော် ဒီတစ်ခါက သူများ တိုင်းပြည်မှာမဟုတ်၊ ကိုယ့် တိုင်း ကိုယ့်ပြည်မှာ။ ကိုယ့် လူမျိုးတွေနေတဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံ မှာ။

ကိုစံမင်း မငိုကြွေး တော့။ ရှေ့နားတွင်ရှိသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုသာ အားနှင့် ကျုံး၍ ကန်ပစ်လိုက် တော့သတည်း။

■
လူခါး

လင်းရောင်ခြည် စာပေဝိုင်း (၃)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့်
'မိုး' စာပေ၊ 'အနာဂတ်အိပ်မက်' စာပေတို့မှ ထုတ်ဝေသည့်

နှစ်ဖူး ပင်းကိုင်
ရဲသူမီး သက်ဦးမောင်
မာန်(ကောင်မဲ့ပြန်) ဖိလစ်ပိုင်
လင်းသက်ဝေ သတိုး
နှစ်ရဲ(ရုပ်ပေး) လှေကင်းကိုင်

ရင်ခွင်းမိုး
ဝတ္ထုတိုစာစဉ်

ခင်မြောင်
အေးကလွယ်နှင့်
မောင်မောင်

လင်းရောင်ခြည်

ရသကကြီး
နှလုံးသားရသကများ
ဝတ္ထုတိုစာစဉ်

ကောင်းကင်ပေါ်ကျတဲ့
ခိုးစက်များ
နောင်ကိုင်

သက်ဦးမောင်

ဆေးပညာနှင့်
ပတ်သက်သော
စာပေများ

“ကောင်းစုသာစာပေ”

ဖုန်း- ၄၂၀၀၈၃၄၈၂ မှ ဖြန့်ချိမည်

“ရုဂရု စာပေ” ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀ ၂၆၅၉၂၅၊
၀၉ ၃၃၀၁၃၀၂၃၊ ၀၉ ၄၂၅၂၈၉၀၀၉ မှ ဖြန့်ချိပြီး

ဦးဂေါ်မ ၇
မုဇ်မိုး
၁၈၁၈၅၁

၁။

အဖေ

အရက်မူးလာရင် ဂေါင်မ
ကျိတ်ပြီး ရယ်ချင်တယ်။

အဖေက အရက်မူးလာမှ
စကားပြောတာပါ။

နို့ဖို့လို့ကတော့ သူကြီးက
ရိုက်စစ်လို့တောင်

စကားတစ်ခွန်း
မဟဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုးရယ်။

အဖေတို့များ
အရက်သောက်ချင်တာနဲ့

ညနေစောင်း
နေဝင်ချိန်ရောက်ဖို့ရာ

စောင့်နေသလိုပဲ။
ညနေဘက်

ယာတောက ပြန်လို့

လှည်းချွတ်၊

နွားနှစ်ကောင်

နွားစားကျင်း

ခေါင်းတပ်ပေးပြီးရင်

ရွာထဲကို

ပြေးတော့တာပဲ။

ရွာထဲဆိုတာက ဦးပျော

အရက်ဆိုင်ကိုပြောတာ။

အရက်သောက်

နောက်ကျမှစားလို့

ရေတောင် မချိုးဘူး။

ရေကလည်း

ချိုးချင်တဲ့အခါမှ

ချိုးတာပါ။ ညစ်ပေနေတဲ့

ချွေးတွေသံတွေနဲ့

၁၀၇၇
THENE
2015

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

ရုပ်ပုံပုဂ္ဂိုလ်
အက္ခရာလုံး/ဆုံး

နေချင်နေလိုက်တာများ ရိုးနေပေါ့။ တစ်ခါတလေ အမေက ရေများချိုးပါဦး၊ တော့်ကိုယ်က ရေကပြင်နဲ့ ပေါက်နေပြီဆိုမှ တစ်စုံတစ်ရာလား ချိုးတော့တာ။ ရေကပြင်နဲ့ဆိုတာ အိမ်နောက်ဖေးက ပန်းကန်ဆေး ဆန်ဆေးတဲ့ နေရာက ဗွက်ပုပ်နဲ့လို့ ပြောတာပါ။ ဒါဆိုရင် အဖေက အမေကို ချေတတ်တယ်။

‘ငါက ဗွက်ပုပ်နဲ့၊ နင်က ချဉ်ဖတ်နဲ့’

တစ်ခါတလေ အမေက အိုးကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ တော့်နဲ့ကျပ်စကားတွေပြောကြစို့ ဆိုတော့လည်း အဖေက ပြောချင်မှ ပြောတာ။ တစ်သက်လုံး စကားပြောလာတာဟာ ပြောစရာတွေ မကုန်သေးဘူးလားတဲ့။ ညဘက်မူးပြီး ပြန်ရင်တော့ မနက်က နင် ပြောချင်တဲ့ စကားဆိုတာ ဘာတုံးလို့

မယ်’

‘လင် မယား ချင်း စကားပြောသာတောင် နေနဲ့ ည လွှဲနေသေးဗျာ၊ ခက်ပါကော ဒီမိန်းမနယ်’

တစ်ခါတလေ အမေက ပြောတာပေါ့။ ‘တော် မပေါ့နဲ့တဲ့၊ ကလေးတွေက အရွယ်လား မြောက်ကြတော့မယ်၊ အိမ်စီးပွားရေးက ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’ဆိုရင် အဖေက ‘သမီးတွေအတွက် မပူပါနဲ့ဟာ၊ အရွယ်ရောက်လို့ လင်ရရင် သူတို့လင်တွေက လုပ်ကျွေးကြပါလိမ့်မယ်’တဲ့။ အဖေက အဲသလိုရယ်။ အဖေက အမေကိုသာ စိတ်လိုလက်ရ စကားမပြောတာပါ။ သမီးအကြီးဖြစ်တဲ့ ‘ဂေါင်မ’ ကျတော့ ပြောချင်ပြောပြန်ရော။ ဂေါင်မကိုမှ မဟုတ်ဘူး။ အငယ်မကိုလည်း ပြောချင်ပြောနေတာရှိတယ်။ အငယ်မ နာမည်က

လောက်စာလုံးဆိုရင် သုံးလုံးပူး အပေါ်က တစ်လုံးတင်။ အဲဒီလေးလုံးတစ်တွဲကို တစ်ဖို ခေါ်တယ်။ ထိပ်ဆုံးကဖိုကို ဂေါင်(ခေါင်)ခေါ်တယ်။ သူ့နောက်က ဖိုကို ဂုတ်ခေါ်တယ်။ နောက်ဆုံးဖိုကို ဘိတ်ခေါ်တယ်။ ဖိုတွေတစ်တန်းကြီး စိထားလို့ဆိုရင်တော့ ဂေါင်နဲ့ဂုတ် နောက်ကဖိုတွေကို ဘိတ်ရှေ့ခေါ်ကြတာပဲ။ နောက်ဆုံးဖိုက ဘိတ်။ လေးဖိုပဲရှိရင်တော့ တတိယဖိုက ဘိတ်ရှေ့ပေါ့။ ဂေါင်(ခေါင်)၊ ဂုတ်(ကုပ်)၊ ဘိတ်ရှေ့၊ ဘိတ်ပေါ့။

‘အေးညို သမီးချည်း လေးကောင်မွေးစမ်း...ငါက သမီးတွေချည်း လိုချင်သာဗျာ၊ ကန်တော့ပွဲလေးပွဲရ နည်းရောလား’

‘လေးကောင်မွေးစမ်း ဆိုလို့ ရရောလား၊ ကျုပ်က ခွေးမမှ မဟုတ်သာ’

ကန်တော့ပွဲ လေးပွဲဆိုတာ တစ်ဖက်ယောက်လေးရှင်ဘက်က ကန်တော့ပွဲ တင်တောင်းရတာကို ပြောတာပါ။ တကယ်လည်း သမီးချည်း နှစ်ယောက် မွေးတာပါ။ အကြီးမကို အဖေက ဂေါင်မ (ခေါင်မ)တဲ့။ နောက်မိန်းကလေးကျတော့ ဂုတ်မတဲ့။ ဒီမှာတင် အမွေးရပ်တော့ ဘိတ်ရှေ့တစ်ကောင်။ ဘိတ် တစ်ကောင်မွေးဦး အေးညိုရ တဲ့။ နင့်အလုပ်ရှိသာမှတ်လို့ ကလေးမွေးတဲ့အလုပ် ရှိတဲ့ဟာတဲ့။ ဒါဆိုရင် အမေက ပြန်ပြောရော။

‘မွေးချင်တိုင်းမွေးရအောင် ကျုပ်က ဗျိုင်းမှ မဟုတ်သာ၊ တော့်ဟာတော် မွေးပါလား’

‘ရော်ဟာ ငါ မွေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား နင့်နယ်’
ဒါကြောင့်ပြောတာ။ အဖေကို ဂေါင်မ ရယ်ချင်တယ်လို့။

အဖေ အရက်သောက်တာ စိတ်မညစ်ရဘူး၊ မသောက်တဲ့အချိန် ပျင်းစရာကောင်းသလောက် သောက်ရင်တော့ အင်မတန်ပျော်ရတယ်၊ တစ်ခါများ အရက်များလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အန်ရော အန်တော့ အမေက အရက်သမား အန်ဖတ် ရွံလို့တဲ့ ဂေါင်မ လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဂေါင်မပဲ ရေတစ်ပုံးခပ်ပြီး ဆေးရတာပေါ့

အဖေ့နာမည်က ရွာအခေါ် ဘိုကေသန်းတဲ့။ နာမည်ရင်းက ဦးသန်းပါ။ တစ်ခါတုန်းက ရွာမှာ သျှောင်ကြီးဗွေ ထားတဲ့လူ သုံးယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဖေလည်း ပါသတဲ့။ နောက်တော့ အဖေက သန်းတွေယားလို့ဆိုပြီး ဘိုကေ ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့

မေးပြီ။ အဲသလိုဆိုပြန်တော့ အမေက ရွံတတ်တယ်။

‘အေးညို နင် ပြောစရာရှိဆို’

‘မရှိတော့ဘူး... အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်’

‘ပြောပါဟ၊ လူဆိုသာ မသေခင်ပြောရသာ နင့်မလဲ’

‘တော်မှူးနေတော့ ပြောလည်း အပိုပဲ၊ မနက်မှပြော

‘ဂုတ်မ’တဲ့။ ဂေါင်မနဲ့ ဂုတ်မဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို အဖေပဲ ပေးခဲ့တာတဲ့။ ရွာမှာ ကလေးတွေ ကစားတဲ့ ကစားနည်းတွေထဲမှာ လောက်စာလုံးလို၊ ဖန်တူလုံးလို၊ ပေသီးလိုဟာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြေကြီးပေါ် တုတ်နဲ့ခြစ်ထားတဲ့ စည်းကနေ ပစ်ရတဲ့ ကစားနည်း ရှိတယ်။ ဆိုပါတော့၊

ရွာက အဖေကို ဘိုကေသန်း ခေါ်ကြရော။ အဖေက ဘိုကေသန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်တယ်။ ဇာတ်မင်းသား နာမည်ကိုး။ အမေ့နာမည်က ဒေါ်အေးညို။ တစ်ခါတော့ အဖေက အမေ့ကို ပြောတယ်။

‘အေးညို၊ ငါလည်း သျှောင်ကြီးဗွေ ငသန်းက ဘိုကေသန်း ဖြစ်ပြီ၊ နင်လည်း အေးညိုက ဩဘာညို မှည့်ဟာ၊ ဇာတ်မြိုင်ထ၊ ကဖြစ်အောင် ဇာတ်မင်းသားတော့ ဖြစ်ချင်သေးဟာ။ ဇာတ်ခုံပေါ်တော့ ဇာတ်မင်းသားခမျာ မယားများသင်္ကန်းဟ’

‘အေးညိုတို့က ဘယ့်နယ်မှ မနေပေါင်တော့... တော် ယူနိုင်

လို့ လုပ်ကျွေးနိုင်လို့ကတော့ ယူစေ မောင်မင်းပဲ

‘မိဖုရားခေါင်ကြီးရယ် နမက ယူစေချင်ပေသိ မောင် တော်မှာ တယ်ကြီး မဟန်လှ လေတော့ မာန်မကြွပ်ပေါင် ဗျာ။ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ တော့ ဘာတဲ့ဗျာ။ ချိတ်တစ် ထပ်၊ ကြွေတစ်ဆစ်၊ ပိုးတစ် ရစ်၊ ချည်တစ်ဆင်၊ ချားပွင့် အပ်ပေါက် ယိုးဒယား ပန်း ပြောက်ကဲ့သို့ နမ်းလောက်တဲ့ မယ်မဒီ ဘယ်ပန်းချီက လှရ မှာတဲ့ နမရဲ့’

‘ဘာတဲ့ ချားပွင့်အပ် ပေါက်ဆိုသာ’

‘ချားပွင့် ဘော်ကြယ် ထိုးသာကို ပြောသာဟ’

အဖေ့နဲ့အမေ အဲသလို ပြောကြတယ်ဆိုတာက ည ဘက် အရက်ကလေးတွေ လာမှ ပြောကြတာပါ။ မနက် ခင်းများတော့ အဖေပါးစပ် က စကားတစ်လုံးထွက်ဖို့ရာ ဝေးပါသေးရဲ့။ အဖေက မူး လာရင် စကားတွေ ပေါလာ သလို သီချင်းတွေ ဆိုချင်ဆို တော့တာ။

အဖေတို့အမေတို့က ရွာ မှာတော့ ချောင်ချောင်လည် လည် ရှိကြပါတယ်။ လှည်း နဲ့၊ ခွားနဲ့၊ ကျိုကြပုတ်ကန်နဲ့ တည်တည်ပပ နေနိုင်ကြသူ တွေပါ။ ကျိုကြဆိုသာကို တချို့က မသိကြဘူး။ မြေ ကြီးပေါ် ရိုင်ပတ်ကာပြီး စပါး ထည့်တော့ ‘ကြ’ခေါ်သယ်။ ဆင့်ခံပြီး ပုတ်နဲ့ စပါးထည့် သာက ‘ကျီ’ခေါ်တယ်။ ပြော သာပြောရတာပါ ဂေါင်မနဲ့ ဂုတ်မ ညီအစ်မအဖို့ရာ တစ် အိမ်တည်း အတူနေပေသိလို့ အဖေနဲ့ တွေ့ရစေတယ်။ အဖေ

က မနက်ဘက် လေးနာရီ လောက် ယာတော့ကို ထ၊ သွားတော့ ဂေါင်မတို့က မနီး သေးဘူး။ ဂေါင်မတို့ညီအစ်မ က တစ်ရွာမှာ ကျောင်းသွား တက်ကြတာကိုး။ ဂေါင်မတို့ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်း မရှိ ဘူး။ နည်းနည်းဝေးတဲ့ ထမိမ ရွာကို ထမင်းထုပ်နဲ့ သွားကြရ တယ်။ ဂေါင်မက ဆယ့်တစ် နှစ်ဆိုတော့ လေးတန်း၊ ဂုတ်မက ကိုးနှစ်ဆိုတော့ သုံး တန်း။ ညနေဘက် ထမိမ က လျှောက်ပြန်ကြရတော့ မိုးချုပ်ပြီ။ မိုးချုပ်ရင် အဖေက ရွာနောက်ဖျားက ဘုံဆိုင် ရောက်ပြီ။ အမေက ဘုံဆိုင် ဆိုလို့သာ ဘုံဆိုင်ပြောရတာ ပါ။ ဘာမှန်းမသိတော့ အမေ ကို မေးကြည့်ရတယ်။

‘ဟဲ့ ထရေ(ထန်းရည်) ရောင်းသာက ထရေဆိုင်၊ အရက်ရောင်းသာက ဘုံဆိုင် ပေါ့’

‘အရက်ဆိုင်မခေါ်ဘဲ ဘာပြုလို့ ဘုံဆိုင်ခေါ်ကြသာ တုံး အမေရဲ့’

‘အရက်သမားတွေ ဒီတစ်နေရာတည်း ဘုံစခန်း ထားပြီး ဆုံကြလို့ ခေါ်သာ နေမှာပေါ့အေ’

ပြောသာ ပြောရတာပါ။ အဖေကို အရက်သမားလို့ ပြောဖို့တော့ ခက်သားပဲ။ နေကုန်နဲ့နေခန်း ပူကြီးလောင် ကြီးထဲ လုပ်ရတာဆိုတော့ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ နည်းနည်း ပါးပါး သောက်တာနေမှာပါ လေလို့ ဂေါင်မ တွေးတယ်။ အဖေက မိသားစုအဖို့ရာ အလုပ်သိပ်လုပ်တာသိတော့ တစ်ခါတလေ အဖေ ကို သနားမိတယ်။ အဖေက ပျော်

ပျော်နေတတ်သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆူဆူဆဲဆဲ မရှိဘူး။ အရက် မူးလာရင် ပိုပြီးတောင် သဘောကောင်းသေး မှတ်တာပဲ။ မျက်နှာက ပြုံးနေတာ အဲဒီအချိန်ပဲ။ ဂေါင်မက အရက်က ကောင်းလို့လား အဖေရ ဆိုတော့ ...

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ငါ့သမီးများတောင် အဖေက တိုက်လိုက်ချင်သေးသာ... ယောက်ျားလေးတွေ မဟုတ်လို့’ တဲ့။

ညဘက် အဖေ ဘုံဆိုင်ကပြန်လို့ ထမင်းစားတော့ ခူး ထားတဲ့ထမင်းတွေက အေးနေပြီ။ အချိန်အခါနဲ့ စားတာ မဟုတ်တော့ အမေက ထ၊ပြုပြီး ကျွေးတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဖူးဘူး။ အဖေထမင်းဝိုင်းနား ထိုင်တာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ အဖေအရက်နဲ့ မခံနိုင်လို့တဲ့။ ဂေါင်မ ညည်းအဖေကို ထမင်း ကျွေးလိုက်လို့ ပြောရုံပဲ။ ထမင်းက ခူးပြီးသားပါ။ ဝါးအုပ် ဆောင်း လုပ်ပေးရုံရယ်။ အဖေက ပြုံးပြီးပြုံးပြီးနဲ့ ဟင်းပန်းကန် ထဲက ဟင်းကို ထမင်းပန်းကန်ပေါ် မှောက်ချပြီး လေသံတစ်ချိုး မြည်အောင် စားတော့တာပဲ။ ထမင်းတွေက အေးနေတော့ အဖေ ကရွံ့တယ်။ ထမင်းများ အဲသလောက်ပူရင် လျှာကျွတ်ကျ တတ်သမျှတဲ့ တစ်ခါတလေ တော်တော်လေး မူးလာရင် အိမ် ကပြင်တက်တာနဲ့ ‘သမီးရေ ဂေါင်မ၊ အဖေ ထမင်းစားတော့ မယ်၊ ခြေဆေးရေ ယူနဲ့’လို့ ပြောတတ်တယ်။

‘လက်ဆေးရေပါ အဖေရဲ့၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း’

‘အံ့မာ တို့ရွာက လက်သမားမိုးကိုလို လွဲလှတစ်ထွာ ပေါ့ဟဲ့။ ကနေ့ ဘာဟင်းတုံး’

‘ဘဲဥ အဖေရဲ့’

‘လောကမယ် ဘဲမတွေ ရှိလို့ အဖေ အသက်နဲ့ခန္ဓာမြဲ သာဗျား၊ ဘဲမများတောင် ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစီ မေတ္တာ ပိုရသေးဗျား ဟေး ဟေး...၊ ဘဲတွေ ကျန်းမာမှဗျာ အနီယာ ဟောန္တူ အဗျာပန္တာ ဟောန္တူ... ညည်းတို့အမေ အေးညို အရင် ဘဝက ဘဲမများ ဖြစ်ခဲ့ရောလားဟာ မေးစမ်းပါဦး’

အမေက အတွင်းခန်းထဲက ကြားရတော့ ထ၊အော်တယ်။ ဘဲဥပဲ တော်ရေ တဲ့။ ရွာထဲ ဘဲဥစားနိုင်တာ တော်နဲ့ သူကြီး ဦးပေါက်ရှိသာတဲ့။ အဲသလိုပြောရင် ‘အေး၊ ဟုတ်လောက် သယ်... တို့သူကြီးလည်း ကြည့်လိုက်ရင် ဘဲဥရုပ် ပေါက်နေ သာ’တဲ့။

ဂေါင်မကတော့ အဖေ ပြောရင်ရယ်တာပဲ။ သူကြီးက ဝဝလုံးလုံးကြီးကိုး။ အဖေက ပြောသာပြောတာပါ။ ဘာ ဟင်းချက်ချက် စားရှာတာပါပဲ။ သားအဖလေးယောက် တစ်အိမ် ဆိုပေသိ အခင်းထွက် သီးနှံက မိုးလေကောင်းပါမှ ထွက်တာ မဟုတ်လား။ မိုးလေကောင်းပြန်တော့ ပေါက်ဈေး တိုက်ဈေး က ဈေးကောင်းပါမှ ဖြစ်တာကို။ ဆယ့်တစ်နှစ်သမီး ဆိုပေသိ ဂေါင်မ နားလည်တယ်။ ဂေါင်မတို့ကလည်း ဘဲဥချက်နဲ့ လူဖြစ် ရတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါရဲ့။ အဖေ ပြောလည်း ပြောစရာ။

‘အေးညို၊ နက်ဖျင် အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် ဘဲဥ

ချက်ဟာ'

'စိတ်ကူးပြီးသားပါ
တော်၊ ကတ်သီးကတ်သတ်
နှစ်လုံး ကျန်နေလို့'

'ငါ့ဆီက နှစ်လုံးပါ ယူ
ချက်ကရောဟ၊ လောက်င
သွားအောင်'

ဂေါင်မကတော့ ရယ်
တာပဲ။ ဂုတ်မက ကလေးဆို
တော့ ဖအေ ဘာပြောမှန်း
သဘောမပေါက်ဘူး။ ဖအေ
ကို ပြောသေးတာပါ။ 'အဖေ
က ဘာကိစ္စ ဘဲဥနှစ်လုံး
ဂုတ်ထားသာတဲ့'တဲ့။ အဲ
သလိုဆိုရင် အဖေက ရယ်
ရော။ အဖေက ထမင်းစားပြီး
ရင် အမေလိပ်တဲ့ ပြောင်းဖက်
ကို ဖွာတော့တာပဲ။ ပါးစပ်က
လည်း စကားတွေ ပြောချင်
လို့ အကြောင်းရှာတယ်။
ပြောစရာမရှိရင် သောက်
လက်စ ပြောင်းဖက်လိပ်
အကြောင်း ပြောချင်ပြော
တယ်။ ရွာအနောက်က သူ

'ခက်ပါ့ကော၊ ပြော
သာပြောရသာ အေးညိုလိပ်
တဲ့ ပြောင်းဖက်များ ကောင်း
ချက်တော့ လျှာကွဲ အာကွဲ
လိုက်ကရော။ နင့်ဟာက
ဆေးရိုး ဟုတ်ကဲ့လားဟာ
ငရုတ်ပင်များ စဉ်းထားရော
လား'

ပြောချင်တာက အဖေ
အကြောင်းပါ။ အဖေက
ဂေါင်မတို့ အိမ်ထောင်ရက်
သား ကျတဲ့အထိ အသက်
ရှည်ရှာပါရဲ့။ အရက်တော့
သေတဲ့အထိ သောက်သွား
တယ် ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေ
သိ ပြောခဲ့သလိုပဲ အဖေ
အရက်သောက်တာ စိတ်
မညစ်ရဘူး။ မသောက်တဲ့
အချိန် ပျင်းစရာကောင်း
သလောက် သောက်ရင်တော့
အင်မတန် ပျော်ရတယ်။
တစ်ခါများ အရက်များလို့
ထင်ပါရဲ့ အန်ရော။ အန်တော့
အမေက အရက်သမား

J။

အခုတော့ ဂေါင်မအရွယ်ကကျော်လို့ မဂေါင်မ ဒေါ်ဂေါင်မ
အရွယ်ရောက်ပါပြီ။ ဂေါင်မ အပျိုမမှည့်တစ်မှည့်အရွယ်မှာ
ကိုယ်က ကြိုက်မိတာရော၊ ဖအေ မအေကပါ သဘောတူတာ
ရောဆိုတော့ ရွာက ကျောက်အိုးနဲ့ ညားတယ်။ ကျောက်အိုး
ကလည်း တောင်သူသားပါပဲ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ များ
တယ်။ ကျောက်အိုးက သူတို့မောင်နှမတွေထဲ အကြီးဆုံး။
နွားအရောင်းအဝယ်၊ အလဲအထပ် လုပ်တယ်။ မဂေါင်မတို့
အိမ်ရောက်ပြီဆိုတော့ အဖေဘိုကေသန်းရဲ့ လယ်တွေ ဦးစီးရပြီး
ယောက္ခမလယ်တွေ လုပ်ရသကောရယ်လို့ စိတ်က မပါလေ
ဘူး။ ရွာစဉ်ထွက် နွား အလဲအထပ်လုပ်ချင်တာက ပိုတော့
မဂေါင်မက ရွာစဉ် ဂေါက်ဂက် သွားချင်ရပါမလားရယ်လို့
ငေါက်ရတာ များပြီ။ အမေဒေါ်အေးညို ရှိသေးပေသိ ဒီကိစ္စမှာ
အမေက များများမပါပါဘူး။ သမက်က စိတ်မပါတော့လည်း
စာရင်းငှားရှာရမှာပေါ့အေတဲ့။ မဂေါင်မကတော့ လက်မခံဘူး။
တောင်သူသားဖြစ်ပါလျက်ကနဲ့ အခင်းထဲ မဆင်းချင်တာကို
အားမရဘူး။ လင်ကရွယ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝက ညားရတာဆို
တော့ ကျောက်အိုး ခေါ်လိုက်တာပါပဲ။

'ကျောက်အိုး၊ နင့်မလည်း မနက်ဆွမ်းခံချိန်တောင် ကျော်
ပြီ။ ခုထိ ယာတော မရောက်ရသေးဘူး။ အဖေတုန်းကများ
မနက်ဘက် အဖေမျက်နှာ မြင်လိုက်ရတယ် မရှိဘူး၊ ဝီရိယလေး
ထားပါမှပေါ့ ဒါနဲ့စားရတဲ့ဟာ'

'ငါ့စိတ်ကူးက တစ်မျိုး ဂေါင်မရ။ နင်တို့အိမ်က နွား
လေးကောင်က ဈေးကောင်း ရနိုင်သယ်၊ နှစ်ကောင်က လဲ
လို့ထပ်လို့ရသယ်။ တိုင်းမသိ
တော့ ဗာရာဏသီ ဟာ၊ မင်း
မသိတော့ ဗြဟ္မဒတ် ဟာ။
နွားမသိတော့ နပြာနီ ဟာ။
နင်တို့အိမ်က နွားတစ်ကောင်
က အနီမွေးမှာ အပြာဖောထ်
သာ တစ်ကောင်ပါသယ်။ ငါ့
သဘောတော့ ထုတ်လိုက်ချင်
တာပဲ။ ကောင်းသာက အပြာ

ကျုပ် ဆယ့်လေးနှစ်သားက သောက်တဲ့အရက်
ထောင်းခနဲဖြတ်ဖို့တော့ ခက်သားပဲဗျာ။ ခင်များတို့အလုပ်
မထိခိုက်ရင် ပြီးသာပဲ။ ကျုပ်က အရက်သောက်လို့ လုပ်နိုင်သာ
မမဂေါင်မ ယောက်ျား ကိုကျောက်အိုး အရက်မသောက်လို့
ခါးမကျိုးသာဗျား။ ကိုင်း... မမဂေါင်မ မှားလိုက်သာဗျာ
လင်ယူကတည်းက အရက်သမားထဲက ရှာယူရမှာ

ကြားလာတာတွေ ပြောချင်
ပြောတယ်။ သူ မခံချင်တဲ့
စကား ပြန်နွေးပြီး ပြောချင်
ပြောနေတတ်တာလည်း ရှိရဲ့။
'အေးညို၊ တို့ဘုရား
လက်ထက် တော်တုန်းက
ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ် ရှိ
ရောလားဟ'

'ကျုပ် ဘယ်သိပါ့။
မဟုတ်သာ မေးကရောမယ်'

အန်ဖတ် ရွံလို့တဲ့ ဂေါင်မ
လုပ်ပေးလိုက်တဲ့။ ဂေါင်မပဲ
ရေတစ်ပုံးခပ်ပြီး ဆေးရတာ
ပေါ့။ အဖေကပြောသေးတာ။

'ငါ့သမီးမရွံနဲ့၊ အဖေက
ပညာရှိသူတော်ကောင်းရယ်၊
အခုအန်တာတွေက ပညာတွေ
အန်သာ နှမြောချက်ဗျာ' တဲ့
လေ။

မဟုတ်ဘဲ အမည်းဆိုရင် လက်ခမောင်းသာခတ်တော့။ နပြာနီ
မည်းကွပ် ခေါ်သယ်။ ကျန်သာတွေက သုံးဖြစ်ရုံတော့ ဟုတ်
သာပေါ့။ နပြာထဲက မဟုတ်ဘဲ နရွှေနီ နဝါနီဆိုရင် မဆိုးလှဘူး။
သို့ပေသိ နင်တို့နွားတွေက အင်္ဂါရုပ် (အင်္ဂါရုပ်)နဲ့ ကြည့်တော့
စေလေးလုံး မပြည့်ဘူး။ ဘာ စေတွေတဲ့တုံး။ နှာတံခုံးစေ
ခွာလုံးစေတဲ့။ မျက်လုံးပြူးစေ၊ နှာရှူးစေတဲ့။ နွားများ နှာတံ
ကလေးက ပိုးတောင်မာ အခွံလို ခုံးခုံးက လေးနေမယ်။ နွား
တွေက လေးဖက်ကျသမီး(ထန်းသီး) လုံးကလေးတွေ ခွပ်
ထားသလိုရှိမယ်။ မျက်လုံးတွေက မျက်ဆန်ကြည့် ပျက်ဆန်
ရည်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဗာဒံသီးများလို ရှိမယ်။ နှာခေါင်းနှာ

ရောင်က လေ့နာရောင်လို
ရှူးမယ်ဆိုရင် ကောင်းပြီ။
ပြောချင်တာက...

‘ကျောက်အိုး အပိုတွေ
မပြောနဲ့၊ အိမ်က ဘယ်နားမှ
ထုတ်မရောင်းဘူး။ နပြာမက
လို့ မနယ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ယာ
ကိုယ့်ကိုင်းရှိရက်ကနဲ့ နရောင်း
နဝယ် (နွားရောင်း နွားဝယ်)
လုပ်ရမယ်လို့ ဆပ်သဖူး ဆူး
မဖျက်နဲ့’

ဆပ်သွားဖူး ဆိုတဲ့
စကားကြားတော့ ကျောက်
အိုးက မလျှော့ပြန်ဘူး။

‘နွားများတော့ ထိပ်
ကြာမှာ ဆပ်သွားဖူးပွင့်လို
အချွန်းကလေးပါမှ လှသာ
ဂေါင်မရဲ့။ ချိုကျတော့ကော
ပက်ကားတဲ့၊ ချိုထောင်တဲ့၊
ချိုလက်ပြတဲ့၊ ကြက်တူရွေး
တဲ့၊ ချိုတုပ်တဲ့၊ ချိုတည်လူး
တဲ့၊ ချိုတုတ်တဲ့၊ ဘယ်ထောင်
ညာလဲတဲ့။ နင်နဲ့ငါ စကား
ပြောမဖြစ်ပေါင်ဟာ။ နွားချို
များလိုဆိုရင် နင်က ဘယ်
ထောင် ငါက ညာလဲ’

‘တော်စမ်းပါ၊ ငါပြော
သာကတခြား။ နွားရှင်ထက်
သူခိုးက နှမြောပို၊ လူလုံး
ချည်းတက်လာပြီး လက်
ထက်ပွား မလုပ်ချင်နဲ့’

‘နွားဆိုမှတော့ ထမ်းပိုး
တပ်ရင် ရုန်းသာချည်းပေါ့
ဟ။ နပိန်ထူ လူငှေ့၊ နနက်
သေး ဆေးဖက်ဝင်၊ နမတမ်း
သားမခင်’

‘ကျောက်အိုး နင်မိဘ
တွေက လက်စသတ်တော့
နပေါ့ အစွဲထုတ်လိုက်တာပါ
လားဟဲ့’

‘ရော၊ အဲသာခက်သာ
ပဲ၊ အစွဲထုတ်ချင်လွယ်ပါ့ဗျာ
ငါတတ်ပါ့’

‘တော် တော်၊ ကျောက်
အိုးရေ... နပိန်အသား မထိုနေ
သွားတော့ ထတော့၊ သူများ
တွေ ယာကတောင် ပြန်ကြ
ရောမယ်’

မရပါဘူး။ ကျောက်အိုး
က အချိုးမပြောင်းတော့
အမေ ပြောသလို စာရင်းငှား
‘တက်ခါး’ခေါ်ရတော့တာပါ။
တက်ခါးက မင်လည်းပေါ့ပါ
ရဲ့၊ အလုပ်လည်းမြဲပါရဲ့၊
ယာကိစ္စ၊ ကိုင်းကိစ္စလည်း
အိုးတန်ဆန်ခတ် နားလည်ပါ
ရဲ့။ အရက်သောက်တာက
ပြဿနာ။ သောက်ကာမှ
သောက်ကရော။ တက်ခါး
ထက်ကောင်းတဲ့လူကလည်း
မရှိတော့ အရက်ကိစ္စ သည်း
ခံရတယ်။ တက်ခါးက ငယ်
တော့ မဂေါင်မကို မမဂေါင်မ
တဲ့။

‘မမဂေါင်မနယ် ကျုပ်
ဆယ့်လေးနှစ်သားကသောက်
တဲ့အရက် ထောင်းခနဲဖြတ်ဖို့
တော့ ခက်သားပဲဗျာ။
ခင်ဗျားတို့အလုပ် မထိခိုက်
ရင် ပြီးသာပဲ။ ကျုပ်က
အရက်သောက်လို့ လုပ်နိုင်
သာ။ မမဂေါင်မ ယောက်ျား
ကို ကျောက်အိုး အရက်
မသောက်လို့ ခါးမကျိုးသာ
ဗျား။ ကိုင်း...မမဂေါင်မ
မှားလိုက်တာဗျာ။ လင်ယူ
ကတည်းက အရက်သမားထဲ
က ရှာယူရမှာ’

‘အောင်မာ ခုံဖိနပ်နဲ့
ထခုတ်ပြန်ရောမယ်။ သွား
နစာကျွေးချေ’

ကျောက်အိုးက ယာ
ခင်းထဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ စာရင်း
ငှားရပြီဆိုကတည်းက နွား
ရောင်းနွားဝယ်ရယ်လို့ ထွက်
လိုက်တာ မကြာတယ် ကြာ

တယ် သေသလား ရှင်သလား မသိရဘူး။ တစ်ခါတော့ တစ်
ဆင့်စကားနဲ့ မန်ကျည်းဘုတ်ရွာဘက်မယ် တွေ့သူက တွေ့ခဲ့
တယ်ကြားလို့ နောက်စနေမှ မလာရင် အိမ်မှာ ဆွမ်းသွတ်
တော့မယ်လို့ လူကြီးနဲ့ မှာလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ ကျောက်အိုး
က ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပြန်လာတယ် ပြောပါတော့။ ပိုက်ဆံကို
မဂေါင်မကို မအပ်ဘူး။ ယောက်ျား ဒေါ်အေးညိုကို အပ်လေတော့
‘ဂေါင်မရယ်၊ ငါ့သမက်လည်း တစ်ဖက်က ငွေရှာနေသာပါအေ
မဆူမအောင့်ပါနဲ့’ ဖြစ်ကရော။ ပြန်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်၊
ပျောက်သွားလိုက် ဆိုတဲ့ကြားကပဲ မဂေါင်မ ကိုယ်ဝန်ရကရော။
အိမ်မကပ်ရတဲ့ လင်တော်မောင် ကျောက်အိုးကလည်း တစ်ရွာ
တစ်ရွာ ကူးရင်းသန်းရင်း သောက်ရင်းစားရင်း ကူးလာတယ်
ထင်ပါရဲ့။ အရက်သောက်တတ်လာရော။ တစ်ခါတလေ ရွာကို
နွားလာစုရင်း သုံးလေးရက် နေရသခိုက် အိမ်က အရက်သမား
စာရင်းငှား တက်ခါးနဲ့ တွဲမိရော။

‘မမဂေါင်မ လင်ရ ကံကောင်းပေါ့ဗျာ။ အစ်ကို ကျောက်
အိုးက အရက်များ ကျုပ်နောက်မှလည်း သောက်သေး၊ ကျုပ်
ထက်လည်း ပိုသောက်နိုင်သေး။ သောက်သာမှ နသောက်
(နွားသောက်)သောက်သာဗျိုး’

တက်ခါးက အရက်လည်း ကြိုက်ပါရဲ့။ တကယ်တော့
ကြက်သမား။ အရက်ကလေးမှူးအောင် သောက်ပြီး ရတဲ့အချိန်
ကြက်ပိုက်ပြီး ကြက်ပိုင်း ပြေးတော့တာပါ။ တစ်ခါတလေ
နွားစာစဉ်း နေရက ထ၊ပြေးရင် ပြေးတယ်။ နွားစားကျင်းထဲ
နစာ ထည့်၊ ပဲမှုန့်ပဲကြေထည့်၊ ဖွဲနဲ့ ထည့်မွှေရာက ဆတ်ခနဲ
ပျောက်ချင်ပျောက်တော့တာလည်း ရှိတယ်။ ဒီလိုသွားပေသိ
သူတာဝန်တော့ အပျက်မခံဘူး။ ညမှောင်လို့ မလာဘူးတော့
မရှိဘူး။ ရေနံမီးခွက်ကြီးထွန်းပြီး တဂျုတ်ဂျုတ်နဲ့ နွားစာ စဉ်း
ချင်စဉ်းတတ်လေတော့ မဂေါင်မက ပြောမဖြစ်ပြန်ဘူး။

တစ်ရက်တော့ မဂေါင်မယောက်ျား ကျောက်အိုးနဲ့ အိမ်က
စာရင်းငှား တက်ခါးတို့နှစ်ယောက် မူးပြီး ပြန်လာကြတယ်။
သောက်ကြတုန်းကလည်း အကောင်း၊ ပြန်လာကြတော့လည်း
အကောင်း။ အိမ်အောက်က အေးခတ်ပေါ်ထိုင်ပြီး စကားတွေ
ပြောကြတော့မှ စကားများကြရော။ အမူးသမားတွေရဲ့ ထုံးစံပါ
လေရယ်လို့ ယောက်ျား ဒေါ်အေးညိုနဲ့ မဂေါင်မတို့က သည်းခံပြီး
အိမ်ပေါ်တက်နေကြရော။ အမူးသမားနှစ်ယောက် အောက်ထပ်
မှာ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေတော့ ကြားနေရတာပေါ့လေ။

‘အစ်ကိုကြီး ကျောက်အိုးကို မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ စကား
မရောက်သေးဘူး’

‘ဘာတုံး မင်းက ပြောကွ’

‘ဒီလိုပါ ကျုပ်က ကြက်သမားဆိုတော့ ကြက်မှာတော့
ဗြာဆိုသာ အဖြူမှာ အပြာဖောက်သယ်ပေါ့ဗျာ။ ဗြာကျားခေါ်
သာပေါ့။ အစ်ကိုတို့နွားကျတော့ ဗြာကျားရယ် လို့ ရှိရောလား၊
ကျုပ်က အဲသာသိချင်သာ’

‘မင်းသိတဲ့ကြက် အရောင်တွေ ပြောစမ်းပါဦး’

*စုံပါကောဗျာ၊ ခင်ဗျား
နှယ် အနက်မွေးပါတော့
ဥပန်း၊ အဖြူမွေးပါတော့
ဖောင်း၊ အတောင်ပြာဖောက်
တော့ပြာ၊ အပြာနဲ့အဝါဖောက်
တော့ ဗြာဠပန်း၊ အပြာမှာ
အနီဖောက်တော့ ဗြာနီ၊ ခါးနဲ့
လည်ဆံနီတဲ့ ကြက်တော့
ချိတ်ခေါ်သယ်၊ မီးခိုးစွက်
တော့ ဗြာမီးခိုး၊ ကြက်မည်း
တော့ ကျီးတဲ့၊ ကြက်ဝါတော့
တုတ်၊ အဖြူဆွတ်တော့
စင်ရော်၊ ခါမွေးဝါဖောက်
တော့ ကြိစ္စ ရှိပါသေးကော*
*မင်းပြောတဲ့ ဗြာ
ကြက်က ကြက်အလိုတော့
ဘယ်လိုရှိလို့တဲ့ ကြက်
ကောင်းလား ကြက်ညီလား*
*ကောင်းလှချည် ဗျာ
ဘာပြောကောင်းမလဲ ခွပ်
ချက် ပြင်းသယ်၊ တောင့်
သယ်၊ မာသယ်၊ ရင့်သယ်။
...သတ္တိတော့ မစမ်းနဲ့ လူ
တောင် ထခွပ်ဝံ့ဗျာ...ကိုင်း*

*မဟုတ်သာဗျာ၊ ကြက်
မှာ အရောင်က အတောင်
အလက်ကို ပြောသာပါ။
ကြက်ကိုတော့ အစ်ကိုနွားနဲ့
မနှိုင်းနဲ့လေဗျာ။ လောကမယ်
ကြက်က သတ္တိခဲပဲ။ ကြက်
ထက်များ နွားကသာရော
လား၊ မဟုတ်သာ၊ သူရင်း
တိုင်ဆိုပြီး စကားမကပ်နဲ့လေ
ဗျာ*
*အံ့မာ၊ မင်းကလား
ငါ့ကို*
*ဟဲ့ ဘယ်လေ၊
ကြက်ဆိုသာ အချင်းချင်း
တောင် ရှောင်သာမဟုတ်ဘူး
ရယ်။ ဝိုင်းထဲ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိလို့ကတော့ ရေကုန်ရေ
ခန်းခွပ်သယ်ရှိသာ။ ခင်ဗျား
နွားတွေက ရေကုန်ရေခန်း
ဝေ့သယ်ရှိလို့လား။ ကျုပ်သိ
သလောက်တော့ မရှိဘူးနော်
ကိုယ့်ဆရာ၊ အလကား နဖျင်း
တွေ*
*ကိုင်း၊ ဖျင်းဦးကွာ

ကြက်လည်းတော်၊ နွားလည်းတော်ဟေ့လို့ အော်ရင်းက ရေ
တစ်ပုံးနဲ့ ဆွဲလောင်းတော့မှ ရပ်ကြတော့တယ်။ အဲဒါ တစ်နေ့
ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ညနေတိုင်ရင် အတူတူ ထွက်သွားကြတယ်။
ဘယ်မှာ ဘယ်လိုသောက်ကြတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ပြန်လာ
တော့လည်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပခုံးချင်းတိုက်ရင်း
ပြန်ကြတပဲ။ အေး ခုတင်ကြီးပေါ် ရောက်ရင် တက်ခါးက
ကြက်ကောင်းကြောင်း စကားရော၊ ကျောက်အိုးက နွားကောင်း
ကြောင်း ဝင်ကရော၊ မဂေါင်မကလည်း လိုရမည်ရ ရေတစ်ပုံး
တည့်ထားရရော။
တက်ခါး
ပြောဗျား
*မင်းတို့ကြက်ထဲ တိုက်ကြက်ကောင်းကောင်းတစ်ကောင်
အများဆုံး ဘယ်လောက်ပေးရတဲ့*
*တကယ် ခွပ်လက်ကောင်းပြီဆို တန်းဝင်ကြက် နှစ်သိန်း
အောက်ထစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာရလိမ့်မတဲ့*
*ဘာရလိမ့်မတဲ့ဆိုတာ ဘာစကားလဲ၊ မင်းက နွားကိုစိန်
ခေါ်သာလား ဟေ့ကောင်*
*ခင်ဗျားက မေးသာလေ ကျုပ်က ဖြေသယ်လေ၊ ကြား
ထဲမှာ ဘာမှားလို့တဲ့*
*နှစ်သိန်းလောက်တော့ နကောင်းများဆိုရင် ခွာတစ်ဖက်
ဖိုး ရှိသာပါကွာ မယှဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ သူရင်းတိုင်နဲ့ သူရင်း
ငှားလောက် ကွာသယ်ရယ်*
*ဒါတော့ သတ္တဝါချင်းမှ မတူတဲ့ဟာကို ခင်ဗျားက ညစ်
ကပ် ကပ်သာပဲ*

အရက်များ သောက်ကြသာပါပဲ ပေါက်ချွန်းရယ်
ငါ့အဖေလည်း သောက်သာပါပဲ
နင့်အဖေလည်း သောက်သာပါပဲ
ပြဿနာမရှိခဲ့ပေါင် ငါ့သားရယ်
ဘယ့်နှယ် မင်းကျမှ။ ဘယ်လို နက္ခတ်ဆိုးပါပါလိမ့်
ဒီလိုသာဆို ငါ စိတ်ဆင်းရဲသာနဲ့ သေလိမ့်မယ်

*ကပ်သယ်ကွာ ကပ်
သယ်ကွာ*
ထိုးကြကြိတ်ကြ ပြန်
တော့ မဂေါင်မက ဆင်းရဲပြန်
ရော။ ရေပုံးနဲ့ လောင်းရပြန်
ရော။ မလောင်းရဘူးဆိုရင်
တစ်ပတ် သုံးခါလောက်တော့
လောင်းရတယ်။ အချင်းချင်း
ထိုးလို့ကြိတ်လို့ နဖျားကွဲခွေးကွဲ

*နွားကျတော့ ဗြာက
အရောင်ကိုပြောသာမူတ်ဖူးကွ
စာရင်းငှားရ၊ စံပယ်ဖြူတို့
ဆတ်မွဲတို့ဆိုသာ နကြောင်
တွေ။ ဖောင်းဆိုသာ ကြက်
မွေး နွားမွေးကို ပြောသာ
မဟုတ်ဘူး အရူးရ၊ ကိုယ်
သား ကိုယ်ရေကို ပြောသာ။
ခက်ပါကွာ အသားပွစိစိလို့
ပြောသာ*

ဖျင်းဦးကွာ*
ကျောက်အိုးနဲ့ တက်ခါး
တို့ ကြက်နဲ့နွားကိစ္စ စကား
နှိုင်းလှကြရင်းက ထ၊ နပန်း
လုံးကြတာများ လေးနှစ် သစ်
ချောင်းကြီးတွေနဲ့ လုပ်ထား
တဲ့ အေးခုတင်ကြီးတောင်
ပြုတ်ထွက်မလား မှတ်ရ
တယ်။ မဂေါင်မက အပေါ်
ထပ်က ပြေးဆင်းလာပြီး

မရှိပေသိ အေးခုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ထိပ်ပေါက် ခေါင်း
ပေါက်၊ အကြောညပ် အကြောတင်၊ ဂုတ်(ကုပ်)လည် ဂုတ်
(ကုပ်)စောင်း ဖြစ်ရတာက ပိုသေးတယ်။ အမေ ဒေါ်အေးညှိက
တစ်ရက်တော့ မေးတယ်။
ဂေါင်မ၊ ညည်းလင် ညည်း ဘယ့်နှယ်စိတ်ကူးတုံး
ဘာကိုလဲ အမေရဲ့
*အရက်သောက်သာပေါ့အေ၊ ဘာရလိမ့်မတဲ့၊ ယာလည်း
လှည့်မကြည့်၊ ကိုင်းလည်း မျက်စောင်းမထိုး၊ တက်ခါးက
လည်း နဂိုက အရက်အသလောက် မသောက်ပေါင်အေ၊ ညည်း
လင်နဲ့တွဲမိမှ သူက သူရင်းတိုင်ဖြစ်နေသေး။ အခု ကြက်နဲ့နွား

ခွပ်မိ ခွေမိနေကြပါကော
လား ဂေါင်မရဲ့’

‘ဂုတ်က ကိုင်ပြီး လွှင့်
ပစ်လိုက်ရုံပေါ့ အမေရဲ့၊ နှစ်
ယောက်စလုံး မထူးဘူး။
ကျုပ်လင်က ညစ်သာပို
သေး’

ဒေ၁အေးညိုက
အသက်ရရှာပါပြီ။ သီလ
ကောင်းလို့ အသက်ရှည်ရပေ
သိ ယာကိစ္စ ကိုင်းကိစ္စတွေမှာ
စိတ်မရှိတော့ဘူး။ သားအမိ
တစ်တွေ ဘယ်လိုစားစား
လောက်နေတာကလည်း
တစ်ကြောင်း၊ တရားကလေး
နဲ့ နေချင်တော့တာတစ်
ကြောင်းဆိုတော့ ရွာဦးက
ဆရာတော်ရိပ်သာကျောင်းမှာ
အနေများပြီ။ အမေ ပြော
လည်း ပြောစရာ။ အဖေ
လည်း အရက်သောက်ခဲ့တာ
ပါပဲ။ အဖေတုန်းကများ
မဂေါင်မတို့ ပျော်တောင်ပျော်
ရသေး။ ရတဲ့လင်ကျမှ ဖိ
ဟယ်စီးဟယ်၊ အော်ဟယ်
ဟယ်ဟယ်၊ ရိုက်ဟယ်နက်
ဟယ် မရှိတာကလွဲရင် နိစ္စ
ရူဝ အရက်နဲ့ပြီးနေတာ
မဟုတ်လား။ ဒီဘက် တစ်နှစ်
နှစ်နှစ် အရက်ဖက်လာတော့
နွားရောင်း နွားဝယ်က ပြန်
ရင် ငွေမပါချင်ဘူး။ ရွာက
ကြိုက်နွား ဝယ်ပေးလိုက်ရ
အောင်ကလည်း အရင်းပဲဖို့
များလေတော့ နွားအရောင်း
အဝယ်ကိစ္စမလှည့်ဖြစ်အောင်
အိမ်မှာ ချောထားရသေးတာ
လေ။ အိမ်မှာ ရှိပြန်တော့
သောက်ပြန်ရော။ ထွက်စေ
ဆိုတော့လည်း အခက်၊ ဝင်
စေဆိုတော့လည်း အခက်၊
ဘယ့်နှယ်များ လုပ်ရပါ။
အမေကတော့ နွားနဲ့ ကြက်

ခွဲထားမှ ဖြစ်မှာပါအေတဲ့။
ပြောတာသာ လွယ်တာလေ။
ကြက်ဆိုတဲ့ တက်ခါး မရှိလို့
ကလည်းမဖြစ်ဘူး။ နွားဆိုတဲ့
ကျောက်အိုးကလည်း တော်
ထားရတဲ့လင်။ ကျောက်အိုးနဲ့
တက်ခါး မတွဲမိတုန်းက
တက်ခါးကလည်း သူရင်း
ငှားဆိုတော့ များများသောက်
နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အာသာ
ပြေလောက် သောက်နိုင်တာ
ကိုး။ ကျောက်အိုးကလည်း
နောက်မှတက်လာတဲ့ ပညာဆို
တော့ ကနဦးက ဒီလောက်
မမူးလှဘူး ပြောပါတော့။
နှစ်ယောက်တွဲမိတော့မှ
ကျောက်အိုးပိုက်ဆံနဲ့ အိုးကြီး
ကွဲသောက်ကြတာဆိုတော့
ဒီနှစ်ယောက်ခွဲမှ တော်မယ်
ပေါ့။

‘ကျုပ်တော့ ဒီလို
စဉ်းစားသယ်။ သူရင်းငှား
တက်ခါးကို အိမ်မှာမထား
တော့ဘူး။ ယာတောထဲ တဲ
ထိုးပြီး အဲဒီမှာ ထားမယ်။
နွားကျွေး နွားစာစဉ်း အောက်
ခြေသိမ်းအလုပ်တော့ အိမ်မှာ
လာလုပ်ရမှာပေါ့’

‘ညည်းလင်ကကော’
‘ကျောက်အိုးကို အပြင်
မထွက်ခိုင်းတော့ဘူး။ အိမ်မှာ
ပဲ သောက်စေ အမိနဲ့တော်
ထုတ်ရုံပေါ့ အမေရယ်’

‘အေးပေါ့အေ၊ တို့အိမ်
က အရက်သမား နတ်နှစ်ပါး
နတ်ကွန်းတစ်ကွန်းစီ ဆောက်
ပြီး ကိုးကွယ်ကြရုံပေါ့’

ကျောက်အိုးက ပြော
ကြကြေးဆိုရင် ဘာအလုပ်မှ
မရှိဘူး။ ဟိုယောင်ယောင်
ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ရွာထဲ မွေး
သမျှနွား၊ ချည်ထားသမျှ
နွားမှန်သမျှ မိုးလင်းကမိုး

ချုပ် လိုက်ကြည့်ရင်း ချိုက ဘယ်လို၊ အရောင်က ဘယ်သင်း၊
ခွာကဘယ်နှယ်၊ သွားကဘယ်သို့၊ မွေးတိုမွေးရှည်က ဘယ်
ချမ်းသာ သဘောထားပေးတာမျိုးနဲ့ အချိန်ကုန်ရတာများတယ်။
ထမင်းစားချင်တော့လည်း နွားမွေးတဲ့အိမ်တွေမှာ စားတာများ
လေတော့ တစ်နပ်သက်သာရတာ များပြီ။ ညနေမိုးချုပ်ပြီဆိုရင်
တော့ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်တယ်။ အိမ်မှာသောက်ရမယ်
ဆိုတာကိုး။ အရက်ကို ဘုံဆိုင်ကဝယ်တာဆိုတော့ ရှားရှား
ပါးပါး မွေးထားတဲ့ သားဖြစ်သူ ပေါက်ချွန်းက ဝယ်ပေးထား
တတ်တယ်။ ပေါက်ချွန်းက အရွယ်ကလေး ရမယ်မကြံသေးဘူး
ဖအေ အရက်အဝယ်တော် ဖြစ်ရပြီ။ ပေါက်ချွန်းက ကိုရင်
လူထွက်ဆိုတော့ ဖအေကို အရက်မကောင်းကြောင်းတော့
ကြုံတိုင်းပြောလို့ မအေက ဝမ်းသာရှာရဲ့။

‘အရက် ဘာများ ကောင်းလို့လဲ အဖေရာ ပူခါးခါးနဲ့ပါ’
‘အဲဒီ ပူခါးခါးက အရသာပေါ့ကွ ငါ့သားရ၊ မင်းနှယ်
အလိုဗျာ အရက်က ပူခါးခါးဆိုသာကို မင်းဘယ့်နှယ် သိပါ
လိမ့်’

‘သောက်ကြည့်လို့ သိသာပေါ့အဖေရ၊ အဖေအရက်သွား
ဝယ်ရင် ကျုပ်က တစ်စွက်တစ်စွက် သောက်ကြည့်တာ ကြာ
ပေါ့’

‘ငါ့သားက နွားအလိုပြောရင် မအေကကြီးနို့ လ
နှစ်ဆယ်စို့ပြီးသား နဖျန်း(နွားဖျန်း)တွေလိုအရွယ်။ နို့ခွဲခါစ
နထီးကျတော့ နပေါက်၊ နမများတော့ မတမ်း၊ နွားများ
နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ် အင်မတန် သန်သာပေါ့ မင်းနှယ်။ နဖားထိုး
ခေါ်သယ်။ နပိုက်ဆိုရင် ပြောမနေနဲ့တော့ အရက်များ သန်တုန်း
နဖားထိုးအရွယ် မသောက်နဲ့လကွ’

‘အဖေကျတော့ သောက်ပြီး ကျုပ်ကျမှ မသောက်နဲ့ဆိုလို့
ရရိုးလား အဖေရ၊ အဖေလည်း မသောက်နဲ့ပေါ့ဗျ’

‘ခက်ပါကောကွာ... အဖေက နွားအလိုဆိုရင် သကျဲ့
ရေယိုဗျာ၊ ချိုတည်လူးဗျာ၊ နံတိုနံရှည်ဗျာ၊ မထူးတော့ဘူး
လကွာ’

‘အဖေသောက်ရင် ကျုပ်လည်း သောက်မှာပဲဗျာ မပြောနဲ့၊
ကျုပ်လည်း နံတို နံညပ်ပဲ’

‘သောက်ကွာ၊ ခွေးမသား နဖျင်းနကြောင်ဖြစ်မယ့်
ကောင်’

ဒီလိုက စ၊ လိုက်တာ ပေါက်ချွန်း လူလားမြောက်တော့
အရက်လားလည်း မြောက်ပြီ ပြောပါတော့။

၃။

အိမ်မှာ အရက်သမား နှစ်ယောက်ဖြစ်ရပြီ။ ပေါက်ချွန်းက
တစ်စွက်တစ်စွက် ဆိုတာလောက်နဲ့ ရက်တွေများလာတော့
တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်စွက်ရှိမှန်း မသိဘူး။ ပေါက်ချွန်းက
လည်း မသောက်ရ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ညနေတိုင်ရင် တရေလှေ
လေချည်ပဲ တက်သလိုလို၊ ကြုံပဲထိုးသလိုလို ဖြစ်ချင်လာပြီ။

မအေ မဂေါင်မကတော့
စိတ်ဆင်းရဲရဲပေါ့။ မအေ ဘို
ကေသန်းရှိတုန်းက သောက်ခဲ့
တာ သူ အသိ။ မအေ
အရက်သောက်လာရင်ကို
ပျော်ရသေးတာမဟုတ်လား။
နဂို လင်လူကောင်းကလည်း
အိုးပစ်အိမ်ပစ် ရွာတကာ
နရောင်း နထပ် လှည့်ရာက
အရက်စွဲတာ အဖတ်တင်ပြီး
အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဒီအထိ
မဂေါင်မ ဘယ်နှယ်မှ မနေ
သေးဘူး။ သားလူပျို ပေါက်
ချွန်ပါ သောက်လာပြီဆိုတာ
ကျတော့ အကြောင်းရှိလာပြီ။
ရှင်လူထွက်သစ် ဆယ့်သုံး
နှစ်က အရိပ်တကြည့်ကြည့်
မွေးရတဲ့သားကိုး။ မဂေါင်မ
လိုသာပြောရတာ သူ့အသက်
လည်း မငယ်တော့ဘူး။
တချို့က ဂျိုးဂေါင်မတောင်
ခေါ်ကြပေါ့။ ဆံပင်တွေ
တောင် ဖြူလှပေါ့။ သွား
တောင် သုံးချောင်းလား လေး

အရက်သောက်လိုက်တာ
ထောင်းထလို အိမ်မှာ လူပို
လုံးလုံးကြီးဖြစ်လို့။ ဒါပေမဲ့
ဂျိုးဂေါင်မက ဘယ်နှယ်မှ
မနေပါဘူး။ မရိုသေစကား
လင်စိတ်တောင် ဘယ်ဆီ
ရောက်မှန်း မသိဘူး။ ယူ
ထားမိတဲ့ လင် တစ်နေ့
ထမင်းသုံးနပ်စားနိုင်ဖို့နဲ့
အရက်ဝလင်အောင် သောက်
နိုင်ဖို့ဆိုတာကလွဲရင် ခေါင်း
ထဲ တခြားဘာမှ မရှိခဲ့တာ
အမှန်။ ဂျိုးဂေါင်မတို့မှာ ညီ
အစ်မနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တာမှာ
အငယ်မ ဂုတ်မက ရွာတုရားပွဲ
တစ်နှစ်မှာ တစ်ရွာသားနဲ့
လိုက်ပြေးခဲ့ကတည်းက ရွာ
ခြေပြန်မကပ်တော့ဘူး။ တစ်
ရွာပါသွားလိုက်တာ အဖေ
ရော အမေရောဆုံးလို့
သတင်းရောက်တာတောင်
ပြန်မလာဘူး။ ဂုတ်မနဲ့ ပတ်
သက်လို့ သတင်းကြားရသမျှ
ဂုတ်မလင်ကလည်း အရက်

ဖြစ် ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ရစရာရှိတဲ့ အမွေတော့
လာတောင်းရင် ပေးရဲပေါ့။ ဒါပေသိ မလာပါဘူး။
ရွာကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းတောင် လူလုံးလာမပြတာ
လင့်နောက်လိုက်ကတည်းက ပြောပါတော့။ အဲဒါတွေ ထား
တော့။ အခုက သားကြီးပေါက်ချွန်တောင် အရက်ကလေး
အာစွက်ချင်လာပြီဆိုတော့ ဂျိုးဂေါင်မ ပျားတုပ်ရပြီ။ တစ်ရက်
တော့ သားလက်ဆွဲပြီး ရွာဦးဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့တယ်။
ပေါက်ချွန်ကလည်း မအေ ဘယ်ခေါ်လို့ခေါ်မှန်း မသိသေးဘူး။
လမ်းရောက်မှ မအေက သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောပြတာပါ။
'အမေ ဘယ်တုံးဗျ'
'ဘုန်းကြီးကျောင်းကို... ဆရာတော်ကို အရက်အလှူခံ
ခိုင်းမလို့'
'အမေရာ... ဘယ်နှယ်လုပ် ဘုန်းကြီးအရက် အလှူခံခိုင်း
မှာတုံး၊ မဟုတ်သာ အမေရာ'
'ဟဲ့၊ နင် အရက်သောက်သာ မသောက်တော့ပါဘူးလို့
ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ အာမဘန္တေခံခိုင်းမှာ'
'အဲသလို အလှူခံလို့ ရလို့လား အမေရာ... ကျုပ် မကြား
ဖူးပါဘူး'
ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက
စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ကျောင်းပြတင်းဘေးမှာ စာဖတ်နေတယ်။
သားအိမ်နှစ်ယောက်တက်ပြီး ကန်တော့တာကို ခံယူတယ်။
လက်အုပ်ချီထားကြတဲ့ သားအိမ်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာများပါ
လိမ့်လို့ ငဲ့တော်မူတယ်။
'ဟဲ့၊ ဘာတုံးဟ'

အရက် ဘာများကောင်းလို့လဲ အဖေရာ ပူခါးခါးနဲ့ပါ
အဲဒီ ပူခါးခါးက အရသာပေါ့ကွ ငါ့သားရ၊ မင်းနယ် အလိုဗျာ
အရက်က ပူခါးခါးဆိုတာကို မင်းဘယ်နှယ် သိပါလိမ့်
သောက်ကြည့်လို့ သိသာပေါ့အဖေရာ
အဖေအရက်သွားဝယ်ရင် ကျုပ်က တစ်စွက်တစ်စွက်
သောက်ကြည့်တာ ကြာပေါ့

'အရက်အလှူခံခိုင်း
မလို့ပါဘုရား'
'ဘယ်သူကိုတုံးဟ'
'အရှင်ဘုရားကို အရက်
လှူချင်လို့ပါ ဘုရား'
'ဟယ် ဘယ်နှယ်ဟာ
တုံး...မအပ်မရာ၊ နင်တို့
မိုက်လှချည့်လား'
ဒီတော့မှ ဂျိုးဂေါင်မက

ချောင်းလား ကျိုးပေါ့ပဲဟာ။
အမေဒေါ်အေးညို မရို
တော့ကတည်းက ဂျိုးဂေါင်မ
က အိမ်မှာ ကျီးစောင့်ကြက်
နှင့် အဘွားကြီးနေရာ ယူ
ရပြီ။ အဖေတုန်းကလည်း
အရက်သောက်တာဆိုတော့
အမေ့မရဘဲ ဒီလိုပဲ နေသွားခဲ့
ရတယ်။ ဂျိုးဂေါင်မလည်း
ဘာထူးလို့တုံး။ လင်က

သမားတုံး။ ရွာကလက်သမား
ဆရာ အောက်ပြည်ဘက်
လက်သမားလိုက်လုပ်ရင်း
တွေ့ခဲ့လို့ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြလို့ သိရတာပါ။ ဒါပါ
ပဲ။ ဂုတ်မသတင်း နောက်
ထပ်လည်း မကြားရပါဘူး။
သတင်းပေးခဲ့တဲ့ လက်သမား
ဆရာတောင် အရက်နဲ့ပဲ
သေတာကြာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်

သူလင်ရော သူသား လူပျိုပေါက်ကောင်ပါ အရက်တွေ သောက်
လာလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အကြောင်း၊ လင်သောက်တာ
ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပေသိ သား သောက်လာတာတွေတော့
မဖြစ်စေချင်တာနဲ့ အရက်ဖြတ်ဖို့ ဆရာတော်ဆီမှာ အရက်
မသောက်ပါဘူးရယ်လို့ ကတိထားစေချင်လို့ ခေါ်လာရတဲ့
အကြောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်ကို ကတိထားရင် ကတိမပျက်
ဝံ့လို့ သောက်မှာမဟုတ်တော့တဲ့အကြောင်းတွေ လျှောက်တယ်။
ဒါမျိုးကလည်း ကြုံဖူးလှလေတော့ ဆရာတော်ကလည်း
အင်တင်တင်ပေါ့လေ။
'ဟဲ့ ငါ့လှူသားနဲ့ နင့်သား မသောက်ရောလား၊ နင့်

သားကို သေချာအောင်မေး
ဦး’

‘မေးပြီးပါပြီ ဘုရား’
‘မမေးရသေးပါဘူး
ဘုရား’

သားအမိနှစ်ယောက်
က တစ်မျိုးစီဖြစ်နေတော့
ဆရာတော်က ဖတ်လက်စ
စာအုပ် ဘေးချရင်း မျက်လုံး
ပြူးကြည့်တယ်။ ဘယ်နှယ်
ဟာတုံးပေါ့။ ဂျီးဂေါင်မက
ပျာပျာသလဲ ပြန်လျှောက်
တယ်။

‘လမ်းမှာ ပြောခဲ့ပါ
သယ် ဘုရား’

‘ကိုင်း၊ ထားတော့ နင်
တို့က နင့်သားသောက်တဲ့
အရက် ငါ့ကိုလာလှူတော့
ငါ့ဆီမှာ အရက်တစ်အိုး
အဖတ်တင်နေမှာပေါ့။ အရေး
ကြီးသာက ကိုယ့်စိတ်ကပြတ်
ရင် ဘယ်သူမှ လှူစရာမလို
ဘူး၊ ကိုင်း မေးပါဦးမယ်
မင်းက ဘယ်သူတဲ့တုံး’

‘ပေါက်ချွန်းပါ ဘုရား’

‘မင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နဲ့ အရက်သောက်ဆို’

‘နည်းနည်းပါ ဘုရား’

‘ငါးကျပ်သား တစ်
ဆယ်သား ပြောမနေနဲ့၊
သောက်ရင် သောက်သယ်ပြော၊
ငါ ထရိုက်ရ...။ ကိုင်း၊
အရက်က မင်းဆီ လာသာ
လား၊ မင်းက အရက်ဆီ
သွားသာလား’

‘ကိုကုလားဘုံဆိုင်မှာ
တွေ့ကြသာပါ ဘုရား’

‘ဟယ် မိုက်တဲ့ကောင်၊
အရက်က မင်းပါးစပ်ထဲ
အလိုလိုဝင်လာသာလား မင်း
က ခွက်ကိုကိုင်ပြီး သောက်
သာလား’

‘တပည့်တော်က ခွက်

ကို ငါ့ပြီး သောက်သာပါ
ဘုရား’

‘အေး... အဲသာဆို
မသောက်နဲ့လေ၊ ကိုယ်ပြုလို့
ကိုယ်ဖြစ်ရသာ’

‘မသောက်လို့ မရလို့
ဘုရား... မသောက်ရင် လျှာ
တွေ အာတွေယားလာပြီး
ဝမ်းထဲက စိစိ စိစိနဲ့ အူထဲက
လှုပ်လာသာများ တုံးအောက်
က ဖားပြုပ်သာကြည့်ပါ
တော့ ဘုရား။ အရက်များ
မဝင်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးက
တုန်ကယင်ဖြစ်လာပြီး ရင်
ခေါင်းထဲက...’

‘ဟဲ့ ဂေါင်မ’

‘ဘုရား’

‘ပြန်ကြတော့’

ဆရာတော်က အနားမှာ
ထောင်ထားတဲ့ ကြိမ်ထ၊ ဆွဲ
တော့မှ သားအမိနှစ်ယောက်
ဝတ်ဖြည့်ပြီး ထပြန်ခဲ့ရတယ်။
သားအဖို့ရာ အရက်ပြတ်ပါ
မယ့်အရေး အထ၊ မမြောက်
လေတော့ ဂျီးဂေါင်မက
တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့။
တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ချွန်းကို
ဆွဲပွက်လာတော့ ပေါက်ချွန်း
က ရှက်ပုံရတယ်။ ရှေ့က
သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်
လျှောက်ရင်း လှည့်အော်
တယ်။

‘အမေရာ ရွာထဲမှာ
ရှက်စရာကြီး’

မအေက နောက်က
ကျုံးအော်တော့မှ လူကြား
ရော။

‘ဘယ်အရက်သမား
က အရှက်ရှိလို့ နင်က ရှက်
ရသာတုံး အရက်သမားရဲ့၊
နေဦး နင့်ကို နတ်နဲ့ပါတိုက်
ဦးမယ်’

ဂျီးဂေါင်မက သားကိုမိ

အောင် လိုက်ပေသိ မမိပါဘူး။ ပေါက်ချွန်းက အရက်ဆိုင်ဘက်
ပြေးတာများ တန်းလို့။

၄။

ဂျီးဂေါင်မအဖို့ရာ အိမ်မှာ အရက်သမားနှစ်ယောက် ဖြစ်
လာတော့ တခြားစားရေးသောက်ရေးက မပူရဘူး။ အရက်
သမား ဝေယျာဝစ္စက ပူရပြီ။ ဖအေအရက်သမားက အိမ်မှာ
သောက်ရတာ အားမရလို့ထင်ပါရဲ့။ ဘုံဆိုင် ပြန်ရောက်ပါပြီ။
သားလုပ်တဲ့ ပေါက်ချွန်းက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့
ဖအေ အရက်ဝယ်ပေးရတဲ့ ကိစ္စမလုပ်တော့ဘူး။ ပေါက်ချွန်း
ကိုယ်တိုင်က အရက်သမားဖြစ်လာတာကိုး။ ဒီတော့ ဖအေ
ဦးကျောက်အိုးကလည်း ကတုန်ကယင်နဲ့ ဆိုင်ကို ဘာသာ
သွားသောက်နှင့်ပြီ။ သောက်ပြီးရင် ရွာထဲက နွားတွေကို
ချည်တိုင်ချည်ထားတာရော၊ နွားစားကျင်းမှာ စားနေကြတာ
ရော လိုက်ကြည့်တော့တာပဲ။ အိမ်ပေါက်မစေနိုင်လေတော့
နေ့စဉ်ရက်ဆက် တစ်အိမ်ချင်း လိုက်ကြည့်တာပါ။ ဝါသနာ
တော့မစွန့်ဘူး။

ပေါက်ချွန်းကတော့ အရွယ်ကလေး ရပါပြီဆိုကတည်းက
သောက်တဲ့အရက် တစ်နှစ်က နှစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်က သုံးနှစ်။
သောက် သက်ကလေး ရင့်လာလေ ပြဿနာကို အိမ်သယ်လာ
လေပဲ။ ရိုက်ပွဲ ရန်ပွဲဆိုတာ ရိုးနေပေါ့။ အမူမှ ဖြစ်လာရင်
ကိုယ့်ရွာကိုယ်လူကြီးနဲ့ လျော်ရ၊ ပေါရ၊ ဖာရ၊ ထေးရတာ
လောက်နဲ့ ပြီးတာလည်း ရှိတယ်။ မပြီးလို့ မြို့ရုံး မြို့ဂတ်
ရောက်ရတာလည်း ရှိတယ်။ လုပ်မကျွေးတဲ့အပြင် အိမ်ပစ္စည်း
အိမ်ဥစ္စာပါ ဖွဲပေးရတော့ ဂျီးဂေါင်မ ဒူးနဲ့ မျက်ရည် ဖြစ်ရပြီ။

‘အရက်များ သောက်ကြသာပါပဲ ပေါက်ချွန်းရယ်၊ ငါ့
အဖေလည်း သောက်သာပါပဲ။ နင့်အဖေလည်း သောက်သာ
ပါပဲ။ ပြဿနာမရှိခဲ့ပေါင် ငါ့သားရယ်။ ဘယ်နှယ် မင်းကျမှ
ဘယ်လို နက္ခတ်ဆိုပါလိမ့်။ ဒီလိုသာဆို ငါ စိတ်ဆင်းရဲသာ
နဲ့ သေလိမ့်မယ်’

‘လူဆိုသာ သေမျိုးချည်းပါ အမေရာ၊ အမေတစ်ယောက်
တည်း လူလောကထဲ နေခဲ့ချင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဟဲ့ကောင်ရဲ့... လူသူတော်ကောင်းရဲ့မအေအဖြစ်နဲ့ သေ
ရသာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ အရက်သမားမအေအဖြစ် သေရ
တော့ ကောင်းရောလား’

ပေါက်ချွန်းကတောင် ပြန်ငေါက်နေလေတော့ ဂျီးဂေါင်မ
ပါးစပ်ပိတ်ရတာ များပြီ။ ဘဝက အကြောင်းပဲလေလို့ပဲ သဘော
ထားရပြီ။ ဗေဒင်လည်းမေးခဲ့ပေါ့။ နတ်တွေလည်း မေးခဲ့ပေါ့။
ဗေဒင် ဆရာ စုံပြီ။ နတ်ဝင်သည်တွေ စုံပြီ။ နတ်ထွက်ဗေဒင်
ထွက်ကလည်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် မတူကြဘူး။ အရက်
ပြတ်ဖယောင်းတိုင် ထွန်းရမယ်ဆိုလို့ တစ်လ ထွန်းတော့လည်း
ပိုတောင် သောက်လာသေးကိုး။ ပေါက်ချွန်းက ကြာသပတေး
သားဆိုတော့ မုန့်နှစ်နဲ့ ကြွက်ရုပ် သက်စေ့လုပ်၊ ဆီနဲ့ကြော်၊

ဆန်ကောနဲ့ တည်တည်ပပ ထည့်ပြီး အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့အတူ တောင်စူးစူးအရပ်ချထားရင် အရက်ပြတ်တယ် ပြောကြလို့ သွားချတာ အရက်တောင် ဘယ်သူသောက်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ပုလင်းပါ ပျောက်ကရော။ ဒီကြားထဲက အိမ်မှာသူရင်းငှားလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ တက်ခါးနဲ့ တွဲမိကြတော့ ကြက်တောင်ဖက်လိုက်သေး။ ကြက်လောင်းရာက ရွဲတော့ရွာကထွက်ပြီးလို့ ကြက်ကြွေးဆပ်၊ လူရှာခေါ်ရတာကလည်း များလှပေါ့။ ပြန်ရောက်တော့လည်း တက်ခါးနဲ့ တွဲတာပါပဲ။

‘ကြက်များ ငါ့တူရာ နိုင်ချင်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးဟာကို ။ ကြက်အရောင် ဖြူနက် မွန်ပြာရယ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ကြက်က ဘာလဲကြည့် အရောင်မမှားစေနဲ့။ အဲသာ

အနက်နိုင်၊ အမွဲသေ၊ အနီပြေး၊ အပြာမင်းတဲ့။ တွေလား ပေါက်ချွန်း။ အဲသလိုနေ အနက်နိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကြက်ပြာ ကြက်နက်ရှာပြီး တိုက်တော့’

‘မွဲရောလား’
‘မမွဲခံနိုင်ရောလား ကွာ၊ ငါ့လခွမ်း စကားကောင်း ပြောသာကို မင်း ငါပေးတဲ့ဂဏန်းစဉ်ချ၊ ကြက်အရောင်နဲ့ဂဏန်းစဉ် တူသာတူပစ် တိုက်ကြည့်ကွာ မနိုင်တော့ ဘကြီးကို လာပြောလှည့်’

‘ဘကြီးတက်ခါးကျတော့ ဘာလို့ မနိုင်တာတုံး’

‘ရွဲလို့ပေါ့လကွာ’

ဒီလိုနဲ့ ကုန်လှပေါ့။ ဂျိုးဂေါင်မက ပေါက်ချွန်းတစ်ကောင် မိန်းမယူရင်တော့ ကိုယ့်မယား ကိုယ့်သား ငဲ့တာနဲ့ အရက်ပြတ်လောက်တယ်လို့ တွက်ပြီး ရွာထဲက

သူကတောင် ပြန်ငေါက်နေသေး။

‘အမေဗျာ၊ ကိုယ့်ရွာက မိန်းကလေးတွေ ကျုပ်က ကြိုက်ပါ့မလား။ ကိုယ့်နှမတွေလို နေကြရတဲ့ဟာကို၊ ကြိုက်ရင် တခြားရွာက မိန်းကလေး ကြိုက်မှာပေါ့’

‘အေးပါ...တခြားရွာက မင်းစိတ်ကူးထားသာ ရှိရောလားလို့ အမေက မေးသာ ရှိရင် ပေးစားချင်လို့’

‘ကျုပ်ယူတဲ့ မိန်းကလေးခမျာ အရက်သမား မယား ဖြစ်မှာပေါ့ အမေရဲ့’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဂျိုးဂေါင်မ လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်။ ပေါက်ချွန်းအသက်အစိတ်လောက်မှာ ဖအေကိုကျောက်အိုး တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်ဖြစ်ရာက ဆုံးကရော။ အိမ်မှာ အရက်သမား နှစ်ယောက်ရှိတုန်းက တကြုံကြွေကြွေ တမေ့မောမော ဒီလိုနေခဲ့တဲ့ ဂျိုးဂေါင်မ လင်သားဆုံးတော့မှ သားကို ပိုနှမြောလာခဲ့တယ်။ အရက်ဆိုတာက အသက်ရှည်ဆေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ တောမှာချက်တဲ့ အရက် မီးခတ်နဲ့တွေ့ရင်တောင် ဟုန်းခနဲ ထတောက်မှတော့ ဘယ်လိုလုပ် လူဝမ်းတွင်းကလီစာတွေက ခံနိုင်မှာတုံး။ သားကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ သားကိုနှမြောတဲ့စိတ် ဒီတော့မှ ပိုပြီး ဗလောင်ဆူလာတယ်တောင် ထင်မိတယ်။

ဖအေဆုံးလို့ နှစ်ခါလည်တော့ ပေါက်ချွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။ ပေါက်ချွန်းက ရွာမှာ အရက်မသောက်တော့ဘူး။ ရွာမှာ ကြက်မတိုက်တော့ဘူး။ ရွာနားက ထိန်ကန်ရွာကြီးမှာ ထိန်ကန်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတဲ့သတင်းပါ။ ကောင်းပါလေ။ ဘယ်က မိန်းကလေးပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့သမီးပါလိမ့်။

ထိန်ကန်က သောင်သာသူများလေတော့ တောင်သူကြီးသမီးထဲက ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းသား။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ အရေးကြီးတာက ပေါက်ချွန်းကို မေတ္တာရှိဖို့၊ မိဘများကလည်း သဘောတူဖို့ လိုတာပါ။ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဂျိုးဂေါင်မ

‘အရင်က နှင့်အဖေကလည်း သောက်၊ နှင်ကလည်း သောက် တစ်ယောက် တစ်ယောက် အဖော်ရှိပါသယ်။ အခု အဖေမရှိတော့ အမေ အဖော်ရုပ်ပေးမယ်’ ‘ဘယ်လိုအဖော်တုံး’ ‘ငါ့ပါ အရက်သောက် ပေးမယ်ပြောသာ’ ‘မဟုတ်သာဗျာ ဘယ်နယ် အမေက အရက်သောက် ရမယ်လို့’ ‘မင်း သောက်မှတော့ ငါ့မတားနဲ့လေ’ ပေါက်ချွန်းက မအေကို မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ် အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်

နေနဲ့အခါလိုက်ပြီး တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး ဂဏန်းချ။ ပြေး၊ မင်း၊ ကန်း၊ နိုင်၊ သေဆိုတာ အကွက်ကျအောင်ချဆိုပါတော့ကွာ ကြာသပတေးနေ့ ညနေသုံးနာရီ ကြက်တိုက်ပြီ။ အကွက်ချလို့ သုံးအကွက်တည်တည် လက်ယာလှည့်ချရင် ဘာရမလဲ အဖြူကန်း၊

မိန်းကလေးရှင်တွေကို နားသွင်းတယ်။ ဒါပေသိ သမီးရှင်တွေက မိဘမျိုးရိုးအလိုတော့ သဘောမတူစရာ မရှိပေါင်အေ၊ ညည်းသားအရက်ပြတ်ပါစီဆိုတော့ ဂျိုးဂေါင်မ မပြောသာပြန်ဘူး။ ပေါက်ချွန်းမှာများ ရည်းစားသနာ ရှိသလားမေးတော့

သတင်းကြားနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ပေါက်ချွန်း ပြန်လာလို့ မေးတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်သလိုလို။

‘ဟဲ့ကောင် ဟုတ်ရင် ဟုတ်သယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ပြောလေ’

‘ဘာကိုတုံး အမေရဲ့’
‘နှင် ထိန်ကုန်းမှာ မိန်းကလေး တွေ့နေဆို’
‘မိန်းကလေးပဲ ရွာထဲသွား တွေ့သာပေါ့ဗျ’
‘ရည်းစားပြောသာဟဲ့’
‘အိုဗျား လောကထဲ အရက်ရှိနေမှတော့ မိန်းမက

အရက်ထက် ကောင်းရော
လား အမေရာ ခက်ပါ ဒါပေ
သိ...

စိတ်ကူးတွေ ရေစုန်
မျောရပြန်တော့ ဂျီးဂေါင်မ
တလော ပူရပြန်ရဲ့။ ဘယ်
နှယ်လုပ်ရပါ။ အခုသာ မယူ
သေးတာကိုး။ အကြောင်း
ရှိလာလို့ မိန်းမရပါပြီတဲ့။
မွေးလာမယ့်ကလေးတွေထဲ
သားယောက်ျားလေး မပါ
ဘူး မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်
လား။ ဂျီးဂေါင်မ တွေးရပြီ
ပေါ့။ ဂျီးဂေါင်မဘက်က
ကြည့်ရင် ဖအေကလည်း
အရက်သောက်တယ်။ လင်
ကလည်း အရက်သောက်
တယ်။ အခု သားကလည်း
သောက်နေတုန်း။ နောင်
မြေးယောက်ျားကလေး ပေါ်
လာလို့ အဲဒီကောင်ပါ
သောက်ရင်ကော။ အရက်
ဆိုတာ မျိုးရိုးလိုက်လေသ
လား။ ဂျီးဂေါင်မ တစ်ည
တော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီအိမ်မှာ အရက်မျိုး
ဒီမှာတင်တုံးမှ ဖြစ်တော့
မယ်။ နတ်ကလည်း အား
မကိုးရဘူး။ ဗေဒင်ဆရာ၊
ဓာတ်ဆရာတွေကလည်း
မဟုတ်လှဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အားကိုးမှ ဖြစ်တော့
မယ်လို့ သဘောပေါက်လိုက်
ပြီး တစ်ညနေတော့ ပေါက်
ချွန်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။
ပေါက်ချွန်း အနားလာတော့
အရက်နဲ့က ထောင်းထောင်း
ထလို။

‘ပေါက်ချွန်း’

‘ဗျာ’

‘အရက်သောက်နေကြ
သာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ကောင်း
လို့လား’

‘ကောင်းသယ်ရယ်လို့
တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ
အမေရ’

‘နို့ နှင်ကမကောင်းဘဲနဲ့
ဘာလို့သောက်တာတုံး’

‘ကျုပ်က ကြိုက်သယ်
ရယ်’

‘အေး အမေ စဉ်းစား
သယ်၊ ငါ့သားတစ်ယောက်
တည်း အရက်သောက်ရသာ
အဖော်မရှိဘူး၊ အဲတော့ ငါ့
သား ပျင်းမှာပဲ’

‘အရက်ဆိုင် လူတွေ
ပြည့်လို့ဗျား ပျင်းဖို့ အချိန်
တောင်မရှိဘူး အမေနှယ်’

‘အိမ်မှာ ပြောသာဟဲ့၊
အရင်က နှင်အဖေကလည်း
သောက်၊ နှင်ကလည်း
သောက် တစ်ယောက်
တစ်ယောက် အဖော်ရှိသယ်။
အခု အဖေမရှိတော့ အမေ
အဖော်လုပ်ပေးမယ်’

‘ဘယ်လိုအဖော်တုံး’

‘ငါ့ပါ အရက်သောက်
ပေးမယ်ပြောသာ’

‘မဟုတ်သာဗျာ၊ ဘယ်
နှယ် အမေက အရက်သောက်
ရမယ်လို့’

‘မင်း သောက်မှတော့
ငါ့မတားနဲ့လေ’

ပေါက်ချွန်းက မအေကို
မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။
အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါ
လိမ့်။ အရက်များ ထန်းလျက်
ရည်နဲ့မှန်ဖတ် ရောထားတဲ့
မှန်လက်ဆောင်းများ မှတ်
ရောလား။ ဂျီးဂေါင်မက
သားကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။

ပေါက်ချွန်းမျက်နှာက ယုံပုံ မရဘူးကိုး။

၅။

ဂျီးဂေါင်မက မြေနက်စေးနဲ့ ဖုတ်ထားတဲ့ အရက်
သုံးပုလင်းလောက်ဆုံမယ့် အိုးကလေး တစ်လုံး ဝယ်တယ်။
အိုးပေါ်မှာ ထုံးကို လက်ညှိုးနဲ့တိုပြီး ‘ဂေါင်မ အရက်အိုး’ လို့
ရေးထားလေတော့ ထုံးဖြူစာလုံးတွေက အိုးမည်းမည်းပေါ်မှာ
ထင်းလို့။ အရက်ပုန်းဆိုင်က အရက်သုံးပုလင်း သွားဝယ်ပြီး
ထည့်၊ အဖုံးကလေးအုပ်ထားလိုက်တယ်။ ပေါက်ချွန်းက ရွာ
ထဲ တစ်ပတ်လှည့်ရာက ပြန်တော့ ဂေါင်မ အရက်အိုးဆိုတာကို
တွေ့ရော။ အဖုံးအသာလုပ်ပြီး အထဲက အရည်တွေကို
လက်ညှိုးနဲ့တိုပြီး လျှာပေါ်တင်တယ်။ အရက်တွေပါကော။
အမေ ပြောတုန်းက ပေါက်ချွန်းက မယ့်ဘူး။ သား အရက်
သမားကို စချင်လို့နေမှာပါလေလို့ပဲ တွက်တာကိုး။ အခုတော့
တကယ့်ကို အရက်အိုးတည်ထားပါပကောလား။ အိုးပေါ်က
စာတောင် ရေးထားလိုက်သေး။

ဂျီးဂေါင်မက ဒီအချိန်ကို ချောင်းနေတာဆိုတော့ ပေါက်
ချွန်းရှိတုန်း အရက်အိုးထဲက အရက်ကို အုန်းမှုတ်ခြမ်းခွက်နဲ့
တစ်ဝက်သာသာ ခပ်တယ်။ ဂွတ်ခနဲ ကျိုက်ချလိုက်တာ လျှာ
တွေအာတွေ နှာခေါင်းတွေထဲရော မွန်ထူသွားတဲ့ပြီး ပြီးခနဲ
ထွေးထုတ်တယ်။ အရက်က ပြင်းတာရော၊ ပူတာရော၊ သီးတာ
ရောဆိုတော့ ချောင်းတွေ ဆိုးနေတာ အကြာကြီး။ ဝမ်းထဲ
တောင် မရောက်သေးဘူး အဝင်ဆိုးလှချည့်လားလို့ တွေးမိပေ
မဲ့ ခွက်ထဲကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ကျိတ်ချပြန်ရော။ ခံတွင်းရော
လည်ချောင်းရော အူတွေပါ ကျွမ်းသဒ္ဓါလန်က ရော အောက်
မေ့မိတယ်။ ဖိတ်တစ်ဝက် စဉ်တစ်ဝက် သောက်မိတာတောင်
ဂျီးဂေါင်မ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ချာချာလည်ပြီ။

ပေါက်ချွန်းက သွေးတောင်းနေတဲ့အရက် သောက်ချင်
စိတ်တောင် ကုန်သွားတော့တာပါပဲ။ မအေကို ထူပေးပြီး
ရေတစ်ခွက် ခပ်တိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ဂျီးဂေါင်မ
အစာဟောင်းတွေ အန်ချပြန်ပါရော။ ပေါက်ချွန်းက ပုဆိုး
စုတ်တစ်ထည်ယူပြီး သုတ်၊ ရေတစ်ပုံးဆွဲတဲ့ပြီး ဆေးချ။

‘အမေ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာတုံး’

ဂျီးဂေါင်မက ပြန်ဖြေနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ပုံလဲတဲ့ နေရာမှာ
မလှုပ်တော့ဘူး။ မျက်နှာကြီးက ရဲလို့။ လူမမာ များ
ညည်းသလိုလည်း ညည်းရဲ့။ ပေါက်ချွန်းက အမူးလွန်ရင်
ဧကရာဇ်မြစ် သွေးတိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ နားထဲ
သံပရာ ရည် ညစ်ထည့်ရတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေသိ
ဘယ်က ဧကရာဇ်မြစ်က ရမှာတုံး။ သံပရာသီးဆိုတာလည်း
ဘယ်မှာမှ အလွယ်တကူမရှိတာ သူအသိ။ ရှိတယ်ပဲ ထားပါဦး။
အမေ အရက်တွေသောက်လို့ပါရယ်လို့ ဘယ်အိမ်ကမှ တောင်း
ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ချွန်းက အမေအရက်အိုးကို လှမ်း
ကြည့်တယ်။ ခွဲပစ်လိုက်ဖို့လည်း စိတ်ကူးတယ်။ မခွဲဖြစ်ပါဘူး။

ဒါ သူ့ကိုခွဲပြီး လုပ်မှန်း သိတာပါသလို မခွဲရဲတာလည်း ပါတယ်။

ညနေစောင်း ပြီ။ ပေါက်ချွန်း အရက်ဆိုင် ရောက်ရမယ့်အချိန်မှာ အမေကြောင့် မရောက်နိုင်သေးဘူး။ ဝမ်းထဲက တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေပေသိ ထ၊မသွားရဲဘူး။ သူ သွားနေတုန်း သတိပါလစ်သွားရင် ခက်ရချေရဲ့။ ထပ်သောက်နေရင် အခက်။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ နောက်တော့မှ အရက်က အနားမှာ ရှိနေတာကို သတိရသွားတယ်။ ဂေါင်မ အရက်အိုးထဲက အရက်တစ်ခွက် အုန်းမှုတ်ခြမ်းခွက်နဲ့ အသာခပ်တယ်။ ရေတွေဘာတွေ ရောမနေပါဘူး။ အမေတောင် ဒီအတိုင်း ခပ်သောက်တဲ့ဟာ။ အိုးထဲက အရက်ခပ်ယူသံ ယလုပ်နေကြားတော့ အမေက ထပြောလေရဲ့။ အသံက မဝီဘူး။ မျက်လုံးက မပွင့်ဘူး။

‘ဟဲ့ကောင်၊ ဂေါင်မ အရက်အိုးထဲက မသောက်နဲ့။ နင့်ဟာနင် ဆိုင်သွားသောက်’

‘တစ်ခွက်တည်းပါ အမေရ၊ ကျုပ်က သွားသောက်မလို့ပါဘဲ။ အမေ သတိလစ်မှာစိုးလို့ စောင့်ကြည့်နေသားရယ်’

‘ငါ့ဟာငါ ဘယ်နှယ်နေနေ နင့်အရက်နင်သောက်၊ ငါ့အရက်ငါသောက်’

ပေါက်ချွန်းက ခပ်ပြီး သားအရက်တွေ အိုးထဲ ပြန်ထည့်တယ်။ အရက်နဲ့ရခါမှ ပိုတောင် ဆာလာသေး။ အဲဒီညက ပေါက်ချွန်း ဆိုင်မရောက်တော့ဘူး။ အမေ

အရက်အိုးထဲက အရက်ကို အမေ အိပ်ပျော်တော့မှ ခပ်သောက်တာပဲ ရှိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက် အရက်တွေ သောက်ကြတဲ့အကြောင်း၊ ဂျိုးဂေါင်မက အိမ်မှာ အရက်အိုးတည်သောက်နေတဲ့ အကြောင်း ရွာက သိကုန်ကြတယ်။ သိသိလေ။ ဂျိုးဂေါင်မ အရက်အိုးထဲက အရက်ပြတ်သွားရင် ဂျိုးဂေါင်မ အိုးမ၊ပြီး ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်တာပဲ။ အပြန်မှာ အရက်အိုးကလေးတောင် ရွက်လာလိုက်သေး။ ညနေတိုင်ရင် သောက်တော့တာပဲ။ သောက်ပြီးတိုင်းလည်း မှောက်တော့တာပဲ။ တစ်ခါတော့ သားကိုပြောလေရဲ့။

‘ပေါက်ချွန်း နင်မိန်းမ မယူနဲ့ အရက်သောက်ပြီးသေ၊ အမေလည်း အရက်သောက်ပြီး သေမယ်။ နင်မိန်းမယူလို့ ကလေးမွေးရင် ယောက်ျားကလေးပါမယ်၊ တစ်ယောက်ပါတော့ လောကမှာ အရက်သမားတစ်ယောက်တိုးမယ်။ နှစ်ယောက်ပါတော့ နှစ်ယောက်တိုးမယ်။ မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့ အမေမြေးတွေ အရက်သမား အဖြစ်မခံတော့ဘူး။ အမေနဲ့သားမှာ တင် အရက်သံသရာ ဖြတ်ကြစို့ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ပေးစမ်း... အမေတစ်ခွက်’

၆။ ဂျိုးဂေါင်မ ဆုံးတာကြာ

ပြီ။ ပေါက်ချွန်းလည်း အရက် ပြတ်တာ ကြာပါပြီ။ အမေမဆုံးခင်ကလေးကပါပဲ။ မိန်းမရလို့ ကလေးတွေ မွေးလိုက်တာ ယောက်ျားလေးချည်း လေးယောက်။ သားတွေကို ကိုရင်ဝတ်ပေးပြီးတာတောင် ကြာပေါ့။ ပေါက်ချွန်းက အမေအရက်အိုးမည်းမည်းကို စင်ကလေးရိုက်ပြီး အိမ်ပေါ် တင်ထားဖြစ်လို့ ဘယ်ကပြန်ပြန် အိုးမြင်တိုင်း အမေသတိရတယ်။ သားကို မအေက အရက်ဖြတ်ပါ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေသိ ပေါက်ချွန်း အရက်မပြတ်ခဲ့ဘူး။ အမေက ငါပါသောက်မယ်ဆိုမှ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်သောက်ခဲ့တဲ့အရက် အမေသနားလို့ တိခနဲ ဖြတ်ဖြစ်တော့တယ်။ ထူးဆန်းတာက ပေါက်ချွန်း အရက်မသောက်တော့ဘူး ဆိုတဲ့နေ့ကစပြီး ဂျိုးဂေါင်မလည်း မသောက်တော့တာပါ။ အိုးကတော့ တည်လျက်ပဲ။

‘အမေရာ...အဲသလိုချည်း လုပ်နေရင်တော့ ကျုပ် အရက်မသောက်တော့ဘူးဗျာ’

‘ပေါက်ချွန်း မင်း မသောက်မှတော့ အမေလည်း မသောက်တော့ဘူး၊ မင်း သောက်ရင် အမေသောက်မှာပဲ’

‘ကျုပ် မိန်းမယူမလို့ အမေ’

‘ယူစေတော်... နင်ယူမယ့် ငါ့ချွေးမ သားယောက်ျားကလေးတွေချည်း မွေးခိုင်းလိုက်စမ်းမယ်’

ပေါက်ချွန်း အမေအသံကို သတိရမိတယ်။ ရွာမှာတော့ ဒီသားအမိအကြောင်းက စကားရောက်တိုင်း ပြောစရာဖြစ်လို့။ ဂျိုးဂေါင်မရဲ့အရက်အိုးက လူတကာ ရွာတကာက လာလာပြီး ကြည့်စရာဖြစ်လို့။ ကြည့်ကြသူတိုင်းကလည်း ပြုံးကြတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မှတ်ချက်ပြုကြတာ အမျိုးမျိုးဆိုပေသိ ဂျိုးဂေါင်မက အရွတ်တန်းမသေးဘူးဆိုတာလောက်နဲ့ ပြီးတာများတယ်။ ရွတ်တယ်ပေတယ်ပေါ့လေ။ ရွာဦးဆရာတော်ရဲ့ မှတ်ချက်ကိုတော့ ပေါက်ချွန်း တစ်သက်မမေ့နိုင်ဘူး။

‘ပေါက်ချွန်း နင့်သား လေးယောက်ကို နင့်အမေ ရွာဖွေထားတဲ့ ဥစ္စာငွေကြေးနဲ့ပဲ ရှင်ပြုရသယ်၊ ဘုရားသာသနာတော်တွင်း သွတ်သွင်းနိုင်လို့ သာမဏေရ ပဗ္ဗဇ္ဇမြောက်ရသယ်။ ဒါက မြတ်သောကုသိုလ်ကိုပြုသား။ ဒုတိယကုသိုလ်က မမြင်ရသေးတဲ့ မြေးကလေးတွေကို ငဲ့ပြီး နင် အရက်ပြတ်ပါမယ် အကြောင်း သူကိုယ်တိုင် အနစ်မွန်းခံပြီး နင့်ကိုချွတ်တဲ့ကုသိုလ်၊ တော်ရုံလူ မတွေးဝံ့ဘူး၊ မလုပ်ဝံ့ဘူး။ အခု မင်း အရက်ပြတ်ပြီ...မင်းသား လေးယောက်လည်း အရက်နဲ့ ဝေးဖို့ မင်းစဉ်းစားရပြီ မဟုတ်လား။ ဒကာမကြီးက ထူးသောကုသိုလ် ပြုသွားသယ်မှတ်ဟဲ့’

အမေ မဂေါင်မ တမလွန်က သာဓုခေါ်လောက်ပါရဲ့။ ‘ဂေါင်မ အရက်အိုး’

ပေါက်ချွန်းက အမေကို သတိရတိုင်း အိုးမည်းပေါ်က ဂေါင်မအရက်အိုးဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ထုံးနဲ့ လိုက်ထပ်တယ်။ လိုက်ထပ်တိုင်းလည်း မျက်ရည်ကျမိရဲ့။

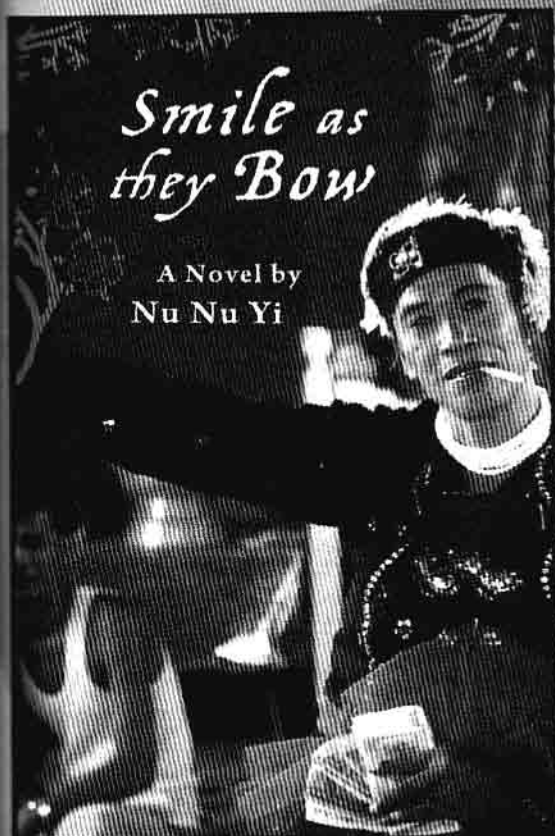
ခင်ခင်ထူး

နုနုရည်အင်းဝ

ပြုံး၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

စာရေးသူ၏မူရင်းအတိုင်း
အခြေခံအတောက်မရှိအသစ်ပြန်လည်
ပုံနှိပ်၍ကြောင့် ထွက်ပါတော့မည်။

အကြိမ်ကြိမ် အားပေးခဲ့ကြတဲ့
ဒေါ်စိန်နီနီနဲ့ တစ်ယောက်တည်းအတွက်...
(ဖမ်းတော်မူခဲ့ရသမျှ) ဖမ်းစွမ်းချက်များနဲ့အတူ
တောင်မြို့ခံတော်အဖို့ ချစ်တော့တော့ဟော
ထွက်ပါတော့မယ်။

ချစ်တော့တော့ စာပေ

အမှတ်(၁၃၃)၊ မြေညီထမ်းလမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်ဟောဝန်းလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၃၉၀၂၂၀၊ ၀၉၀၆၀၀၇၄၀

E-mail : zabutalu@gmail.com

ဒီလဖတ်ရတဲ့ စာမူအများစုဟာ အားထုတ်ပြီး ဖန်တီးထားတဲ့ စာမူတွေဖြစ်တာမို့ အားရလှပါတယ်။ ရေးနေကျ အကြောင်းအရာတွေကို ဘာအားထုတ်မှုမှမပါဘဲ ဇာတ်ကြောင်း ပုံပြင်ပြောသလိုရေးထားတဲ့ စာမူတွေလည်း တွေ့နေရသေးတယ်ဆိုပေမဲ့ အကြောင်းအရာကအစ ဖန်တီးရာတော့ မဟုတ်တော့တဲ့ စာမူတွေ ပါလာတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။

၁။ ပင်လယ်သေနင့်ရေချိုတစ်ခွက်
မိုးမခ(တောင်ငူ)

စိတ်ကူးယဉ် ရေးဖွဲ့ထားပြီးဇာတ်ကြောင်းပြောဖို့ပဲ ကြိုးစားထားကာဖန်တီးအားထုတ်မှု မတွေ့ရသလောက်ဖြစ်ပါတယ်။

၂။ စကားပြောသောမျက်ဝန်းများ
ရွှေတောင်ဝံ

စကားပြော၊ စကားပြောရောနေပြီး အရေးအသား စိတ်မရှည်တဲ့ သာမန်စာမူတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပါတယ်။

၃။ မြေဆီခမ်းခြောက် ဥယျာဉ်မျိုးပျောက်လည်း
သွန်းစ

ဆောင်းပါးဆန်ပြီး စာစီစာကုံးအရေးအသားမျိုးနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ တင်ပြပုံမျိုးနဲ့ ရေးဖွဲ့နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။

၄။ ကြိုးလေးနှစ်ချောင်းမှ အစပြု၍
သုတမောင်

စာရေးကောင်းတဲ့ စာမူပါ။ အလှည့်အပြောင်းလေးတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားပေမဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို စာဖတ်သူ ဘဝင်ကျအောင် ပုံဖော်ရာမှာ ရှင်းလင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းသွားတဲ့အတွက် သာ အဆင်မပြေဖြစ်ရတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်မှာ အစပြုထားတဲ့ ပဟေဠိကို ဒီထက်ပိုပြီး ထင်ရှားလှပအောင် ရေးဖွဲ့မယ်ဆိုရင် စာမူကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာမှာပါ။

၅။ ပင်အိုတက်ပေါက် အပွင့်ဝေဆာ
မျိုးမျိုး(ဂါထာ)

ဝါကျတွေကို သံပြတ်နဲ့ ဇာတ်ကြောင်းမြန်မြန်ပြီးအောင် တွန်းရေးထားတဲ့ စာမူမျိုးဖြစ်နေပြီး စကားပြော၊ စကားပြောလည်း ရောထွေးနေပါတယ်။

၆။ မုသားမဲ့သစ္စာရှင်
မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လှက်)

စာမူအဖွင့်တွေဟာ အဲဒီစာမူကို ဆက်ဖတ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသင့်ပါတယ်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာလို၊ စာစီစာကုံးလို အဖွင့်မျိုးတွေနဲ့ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တာဟာ မသင့်လျော်ပါဘူး။ အကြောင်းအရာကလည်း ရိုးစင်းနေတဲ့ သာမန်အချစ်ဝတ္ထုသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၇။ အပျံ့မသင်တဲ့ငှက်

၈။ ခြပ်မဲ့ကြည်နူး
ဖြူလေး(လယ်ဝေး)

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးဟာ ခြစ်ရာ၊ ဖျက်ရာ များလွန်းပြီး အရေးအသားကလည်း စကားပြော၊ စကားပြောရောထွေးနေသလို ဆွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့သံပြတ်ဝါကျများနဲ့အပြန်အလှန် စကားပြောတချို့ကို ရောထွေးရေးဖွဲ့ထားတာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို စာကြောင်းမခြားထားတဲ့ အပြင် အခန်းခြားတာကိုလည်း ဝါကျတစ်ကြောင်းသီးခြားမဆင်းသွားဘဲ ရှုပ်ထွေးအောင် ရေးဖွဲ့ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အကြောင်းအရာနဲ့တင်ပြပုံ အားလုံးကလည်း ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၉။ ပေယျာလ ပွဉ္ဇာ
အောင်နန်းမွေး(သရက္ခ)

အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့ ရိုးစင်းနေပြီး စာရေးသူ ဂုဏ်ထားတဲ့ ပြောချင်တာကို စာဖတ်သူအနေနဲ့ ခြေရာကောက်ရလွယ်အောင် မရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဆုံးသတ်မှာ ဒီထက်ပိုပြီး တွေးစရာကျန်ခဲ့အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

၁၀။ နှင်းဆီဖိုဖို
သထုံငယ်ငယ်

အရေးအသား သင့်ပါတယ်။ တင်ပြပုံနဲ့ အကြောင်းအရာက ရိုးစင်းနေတဲ့အတွက် ဝတ္ထုထက် စာညွှန့်ဆန်သွားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။

၁၁။ ကြွေရွာသူလေး

၁၂။ မျက်ရည်စကား
ဝန်းသို-လွမ်းရဝေ

ကြွရွာသူလေး က စကားပြော၊ စကားပြော ရောတဲ့ နေရာတစ်ခုရှိပေမဲ့ အရေးအသားအဖွဲ့အစည်းကို ပြောပြစီမံပိုင်စွာ ပွဲနိုင်ခဲ့တဲ့ စာမူပါ။ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ထူးခြားမှု မရှိဘဲ ရိုးစင်းနေတဲ့အတွက် ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းရတဲ့ စာမူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။ မျက်ရည်စကား ကတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်တဲ့ စာမူများကတော့...

- လင်းနိုင်ရဲ့ မုံမုံတို့နေရာ
- မောင်ဗလရဲ့ ဒေါ်လာတစ်ရာ
- မိုးမြေရဲ့ ကျောက်ခဲ စားကြသူများ
- ရွှေမိန်းခလေးရဲ့ ပန်းပွင့်ပုံပြင်
- ကိုကိုအဲရဲ့ ဗေဒါနဲ့ တူတဲ့လမ်း
- မောင်စိုဖေရဲ့ Floppy Disk အဟောင်းပေါ်မှ
- မင်းမုပိုင်ရဲ့ အချစ်နှင့်ဖွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်၏အဘိဓာန်
- ခင်မြတ်နွယ်(ပခုက္ကူ)ရဲ့ သွေးနီစွန်းတဲ့ တို့အောင်လံ

တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍစတင်ခါစမှာ အပုဒ် ၆၀ လောက် ဖတ်ခဲ့တာတောင် တစ်ပုဒ်မှ စိတ်ကြိုက်မတွေ့တဲ့လတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝါသနာရှင်များ လက်ရည် တက်လာကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့တက်က အားရတာနဲ့အမျှ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီလမှာ ဆရာမ မသီတာ (စမ်းချောင်း)က သူ ၁၂ ပုဒ်ဖတ်ပြီးချိန်မှာ ၉ ပုဒ်က အရည်အသွေး ပြည့်မီနေတယ်လို့ ဆိုလာတဲ့အတွက် ဆက်မဖတ်ဖို့ တားလိုက်ရပါတယ်။

ရွှေအသစ်ကို တစ်လတစ်ပုဒ် ဖော်ပြရာကနေ ၃ ပုဒ် ဖော်ပြခဲ့တဲ့လတွေရှိပြီး ဒီလမှာ ရွေးရခက်လောက်အောင် ကြံ့ရပါတယ်။ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီ တက်လာတဲ့ ၉ ပုဒ်စလုံးက သုံးမယ်ဆိုရင် သုံးလောက်တဲ့ဝတ္ထုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားကဏ္ဍတွေကိုလည်း စာမျက်နှာ ငဲ့ကွက်ရသေးတာကြောင့် ၉ ပုဒ်ထဲက ၅ ပုဒ်ကိုပဲ ရွေးချယ် ဖော်ပြပေးပြီး တစ်ပုဒ်ကိုတော့ ရွှေလုံးသားအတွက် ရွေးချယ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမ ခင်မြတ်နွယ်(ပခုက္ကူ)ရဲ့ 'သွေးနီစွန်းတဲ့ တို့အောင်လံ' ဝတ္ထုက ရှားပါးသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ 'ခွပ်ဒေါင်းအလံ' ကို ဖော်ပြထားပါတယ်။ သီချင်းက လွဲရင် ရသပိုင်းမှာ တခြားဝတ္ထုများလို အားကောင်းမောင်းသန်မရှိတာကြောင့် ချန်လှပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ ကိုကိုအဲရဲ့ 'ဗေဒါနဲ့တူတဲ့လမ်း' ဝတ္ထုက လမ်းယမ်းဆက်သွယ်မှုမပွဲပြီးသေးတဲ့နေရာမှာ လမ်းခင်းရာ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသူက လုပ်စားပုံအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားဝတ္ထုများနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အားနည်းသွားပါတယ်။

ဆရာ မောင်စိုဖေရဲ့ 'Floppy Disk အဟောင်းပေါ်မှ အိပ်မက်အပိုင်းအစများ' ဝတ္ထုက အရေးအသားမရှင်းပါ။ ခေတ်မီဆက်သွယ်မှုကိရိယာများနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ရေးသားထားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကလည်း အားရမှုမရှိတာကြောင့် ချန်လှပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ မင်းမုပိုင်ရဲ့ 'အချစ်နှင့်ဖွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်၏အဘိဓာန်' ဝတ္ထုက ရွှေလုံးသားနဲ့ ပိုလိုက်ဖက်မယ်လို့ ယူဆတာကြောင့် ကျွန်တော် ရွေးချယ်ထားပြီး သင့်တော်ရာ လမှာ သုံးပေးပါမယ်။ တစ်ခုပြောစရာရှိတာက ခေါင်းစဉ်မှာ 'အချစ်နှင့် ဖွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်၏ အဘိဓာန်' ဆိုတာကြောင့် စကားပြော စကားပြော ရောထွေးနေပါတယ်။ 'ကျွန်တော့်အဘိဓာန်' လို့ ပြောင်းလိုက်ပါမယ်။ ရွှေမှာ 'နဲ့'၊ 'တဲ့' တို့ကို သုံးထားပြီး နောက်မှာ '၏' ကို သုံးလိုက်တာက ရောထွေးသွားစေပါတယ်။ နောက်နောင် စာရေးမယ်ဆိုရင် သတိထားစေချင်ပါတယ်။

ရွှေအသစ်များရဲ့တိုးတက်လာမှုကို ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုရင်း ဒီလမှာ စံချိန်သစ်အဖြစ် ဝတ္ထု ၅ ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့...

- လင်းနိုင်ရဲ့ မုံမုံတို့နေရာ
 - မောင်ဗလရဲ့ 'ဒေါ်လာတစ်ရာ'
 - မိုးမြေရဲ့ 'ကျောက်ခဲ စားကြသူများ'
 - ဝန်းသို-လွမ်းရဝေရဲ့ 'မျက်ရည်စကား'
 - ရွှေမိန်းခလေးရဲ့ 'ပန်းပွင့်ပုံပြင်'
- တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အခန်း ၁။
‘ခွပ်’

ကျောက်ခဲလေးများသည် ခပ်ရွယ်ရွယ်
အတုံးလေးများအဖြစ်သို့ ကွဲသွားကြသည်။ နဖူးမှချွေးတို့ကို
တစ်ချက်သပ်လိုက်ကာ ခါးကြောဆန့်ရင်း ဘေးဘီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သား မြမောင်နှင့် သမက်ဖြစ်သူ
ဖိုးလုံးတို့ ကျောက်တုံးကြီးများကို ဆယ်ပေါင်တူ
တစ်ယောက်တစ်လက်ဖြင့် စည်းချက်ညီညီ
ထုခွဲနေကြသည်။ ဆောင်းဥတု၏မနက်ခင်းမှာပင် ချွေးတို့
သီးခိုလျက် အားကြိုးမာန်တက် ထုခွဲနေကြသည်။
ဒီလိုအချိန်မှာ များများခွဲထားနိုင်ပါမှ နေမြင့်လာလျှင်
သက်သာရာ ရပေမည်။ ထိုမှထွက်လာသော
ကျောက်တုံးများကို ငါးပေါင်တူ၊ သုံးပေါင်တူများ

သုံးလျက် ကျောက်တုံးအရွယ်သေးများရအောင်
ပြန်ခွဲယူရသည်။
‘မယ်ကျော့တိုသားအမိ
ဒီကနေ့ နောက်ကျနေကြပါလား’
ကွင်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ဦးဖိုးမြ လှမ်းပြောသည်။
‘ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဒီနေ့ ဆွမ်းလှည့်ကျတယ်လေ၊
ဆွမ်းပို့ရင်းနဲ့မှ တန်းလာကြမှာဆိုတော့
နည်းနည်း နောက်ကျမယ်ပြောတယ်။
အဖေ ဗိုက်ဆာလို့လား’
ကိုမြမောင်က တူရိုးပေါ်ကို
လက်ထောက်ရင်း လှမ်းပြောသည်။
‘အေး ဟုတ်သားပဲ။ ဗိုက်ဆာပါဘူး၊ မနက်က
ထမင်းကြမ်းစားခဲ့ပြီပဲ။ ခံတွင်းခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်လို့

မြန်မာ့စာပေ ၂၀၁၅

မိုးမြစ် ကျောက်စာ: ပြာသာဒ်

အမှတ် ၃၀၀၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

မြစ်

ရေနေ့ကြမ်းလေး သောက် ချင်လို့ပါကွာ။ နေတောင် ထန်းဖျားတက်တော့မယ်။ မင်းတို့ ခဏတစ်ဖြုတ် နား ကြဦးလေကွာ’

‘မနားတော့ဘူး အဖေ ရေ နေမမြင့်ခင်လေး ရသ လောက်ခွဲလိုက်ဦးမယ်’ဟု ဆိုကာ ကျောက်တုံးများကို စည်းချက်ညီညီ ထုခွဲနေကြ ပြန်လေသည်။

ဦးဖိုးမြ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိုတ်ရင်း သားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း အတွေး နယ်ချနေမိသည်။

“သူ ငယ်ငယ်တုန်းက လည်း ဒီလိုပဲ ဆယ်ပေါင် တူများ သံရိုက်တူလောက် အောက်မေ့တာ။ ဒီကျောက် မိုင်းမစခင်တုန်းကတော့ လယ်ထဲလိုက် ငါးရှာ ဖားရှာ နဲ့ ရွှံ့ထဲနပန်းလုံးရင်းကပဲ နေခဲ့စားခဲ့ရသည်သာ။ ဒီ ကျောက်တောင်ကြီးက ရှိခဲ့ တာကြာပေါ့။ ဒီတုန်းက တော့ ထမင်းကျွေးမယ့် ကျောက်တောင်ကြီးမှန်း ဘယ်တွေးမိလိမ့်မတုံး။ ဟော အခုတော့ တစ်ရွာလုံးကို ထမင်းကျွေးနေပြီ။ ဒီ ကျောက်တောင်ကြီးကို ကျောက်မိုင်းမလုပ်ခင်မှာ ဘူမိဗေဒအရာရှိအဖွဲ့ဆိုလား ဘာဆိုလား တစ်ဖွဲ့ရောက်လာ တယ်။ သူတို့က ကျောက် တောင်ကြီးကို လေ့လာကြဖို့ လာတာတဲ့။ ထမ်းဖိုးပိုးဖိုး လူလိုတယ်ဆိုလို့ ရွာလူကြီး က ကိုဖိုးမြကို ခေါ်သွား၊ နေ့ တွက်ကလေးသာ ကြည့်ပေး လိုက်ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်က လိုက် သွားရတာပေါ့။

“ဒီတုန်းက မှတ်မှတ်

ရရ ကျောမေက မြမောင်ကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပေါ့။ ကျုပ် မလဲ ကျောမေမီးဖွားဖို့ စရိတ် ကလေးလိုနေတော့ အတော် ဟန်ကျတာ။ ဘူမိဗေဒအရာ ရှိအဖွဲ့ ဆိုတဲ့အဖွဲ့တွေက ကျုပ်ကို တူကလေး သေး သေးလေးတစ်လက် ပေး တယ်။ သံရိုက်တူနဲ့တော့ မတူဘူး။ တစ်ဖက်က ထု စရာ ပါပေမဲ့ တစ်ဖက်က အချွန်ကြီးနဲ့ လက်ကိုင်က သားရေနဲ့လုပ်ထားတာ။ ပြီး တော့ သူတို့ လိုချင်တဲ့ နေရာ ရောက်ရင် ကျောက်တောင် ကြီးကနေ လက်သီးဆုပ် လောက်အရွယ် ကျောက် ကလေးတွေ ထုခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ သူတို့ မှန်ဘီလူး လေးတွေနဲ့ ကြည့်တယ်။ တိုင်းတယ်ထွာတယ် လုပ်ကြ တာပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာ သိလိမ့်မတုံး။ သူတို့က ဒီနား လေးက ကျောက်ကိုယူမယ် ဆို ကျုပ်က ထုယူပေးရ တယ်။ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ရေးမှတ်ပြီးရင် ကျုပ်ကို ပြန် ပေးတယ်။ ကျုပ်က သူတို့ ပေးထားတဲ့ စစ်ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးထဲထည့်ပြီး သယ် ပေးရတယ်။

“သူတို့ တိုင်းထွာ ကြည့်ရှုနေရင် တစ်နေရာဆို အကြာကြီး၊ ပျင်းဖို့တောင် ကောင်းသေး။ ပြီးတော့ ပြော သေးတယ်။ ဒီကျောက်တုံး တွေထဲမှာ အကောင်ကလေး တွေရဲ့ ရုပ်ကြွင်းတွေ ရှိတယ် တဲ့။ အဲဒီအကောင်လေးတွေ

ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဒီကျောက် ရဲ့ အသက်ကို သိသတဲ့။ ပေါက်ပေါက်ရွာရွာတွေ။ ကျုပ်ဖြင့် ဘာကောင်မှ မမြင် ပေါင်။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ သူတို့က အရာ ရှိတွေကိုး။ ကျုပ်က မေး တယ်။ ‘ဒါဖြင့် ဒီကျောက် တွေ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီတုံး’ ဆိုတော့ နှစ်သန်း ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ပြီတဲ့။ “နှစ် သန်းပေါင်း လေးဆယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်တောင် မတွက်တတ်ဘူး။ နှစ်သန်း ပေါင်း လေးဆယ်ကျောက် အကောင်လေးတွေကို သူက မြင်ဖူးတာကျလို့ ပြောနေ လိုက်တာ။ ကျုပ်ကတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာပေါ့။ အခု အချိန် က ကျုပ်က အလုပ်သမား၊ သူက အလုပ် ရှင်ကိုး။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ပေါ့။ ညနေဘက်ကျတော့ ကျောက်တုံးတွေ အများကြီး ကို သယ်ပြီး ရွာပြန်ရတယ်။ ဒီလောက် ကျောက် တွေ အများကြီးကို မြို့သယ်မယ့်ပုံ ပေါက်ရင် ဒီကျောက်တွေက ရွှေများထွက်လေသလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာလူကြီးကို တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောရသေး။ ရွာလူကြီးက ‘မဟုတ်တာ ကွာ၊ သူတို့ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ဖို့ ပါဟာ။ ငါ မေးပြီးပါပြီ။ သူတို့က ဒီကျောက်တောင် ကနေ လမ်းခင်းကျောက် ထုတ်မလို့။ အဲဒါ ကျောက် က သက်တမ်းနုလား၊ ရင့် လား။ ထုတ်ဖို့ သင့်မသင့်ကို လာလေ့လာကြတာ။ ဒီမှာ ကျောက်မိုင်းဖြစ်သွားရင်

မင်းတို့အတွက် အလုပ် တောင်ရသေးတယ်’။

“သုံး လေး ရက် လောက် သူတို့ ကိစ္စပြီးတော့ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးတော့ ဘာမျှ မပင်ပန်းဘဲနဲ့ လုပ်ခ လေးများ ရလိုက်တာ ကျော မေ မီးဖွားဖို့ စရိတ်ကလေးရ ပြီဆိုပြီး ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာ လိုက်ရသေးတာ။ သူတို့က နေ့တွက်လို့ တွက်ပေးတာ မဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ကို ဘောက် ဆူးဆိုပြီး ပေးသွားကြတာ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးကုသိုလ်ပဲ လို့ တွေးမိပါရဲ့။ သူတို့ ပြန် သွားကြတော့ ဒီပိုက်ဆံလေး မီးဖွားဖို့ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ကလေးသိမ်းပြီး လင်မယား နှစ်ယောက် စားဖို့တော့ ကျုပ်က ကြုံရာ လုပ်ရတာ ပေါ့။

“ကျောမေ မီးဖွားတော့ လည်း အားလုံး အဆင်ချော တဲ့အပြင် သားယောက်ျား လေးမွေးတယ် ဆို တော့ အလှူဒကာဖြစ်ရပြီကော ရယ်လို့ ကျုပ်ဖြင့် ပျော်လိုက် ရသည်ဖြစ်ခြင်း။ ကြာကြာ တော့လည်း မပျော်နိုင်ပြန် ဘူး။ ကျောမေက နို့က ကောင်းကောင်းမလိုက်တော့ ကလေးက နို့မဝဘူး။ ရွာထဲ က ဆိတ်နို့လေး၊ နွားနို့လေး လိုက်ရွာတိုက်ရတာပေါ့။ အမြဲတမ်းလည်း ဘယ်ရနိုင် မတုံး။ ဒီတော့ ကလေး အတွက် နို့မှုန့်ကို ရွာလယ် ကုန်စုံဆိုင်က ဦးမြိုင်နဲ့ မြို့ကို မှာရတယ်။ ကျောမေက လည်း မီးဖွားပြီးကတည်းက ကောင်းကောင်းမမာချင်ဘဲ တရှောင်ရှောင်နဲ့ ကျောမေ ကို ဆေးကုရုံ၊ ငြိမ်းမာင်လေး

အတွက် နိမ့်နိမ့်ဝယ်ရန်ဆိုတော့ ကြိုးစားရှာရတာပေါ့။

“ကျုပ်ကလည်း ရှိသမျှအလုပ် ကြိုရာကျပန်းလုပ်ပါရဲ့။ ခွန်အားလည်း ရှိပါရဲ့။ ပင်ပန်းပန်းလည်း လုပ်နိုင်ပါလျက်နဲ့ လုပ်စရာ အလုပ်က မရှိလေတော့ ငွေတိုငွေစလေးတွေ ဟိုကဆွဲ၊ ဒီကဆွဲနဲ့ အကြွေး လည်ပင်း မြုပ်ပြီး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေတဲ့ချိန် မောင်မင်းကြီးသားများ ရောက်လာပေတာပဲ။ ရွာကလည်း အချင်းချင်း ကူချင်ကယ်ချင်ကြပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာတောင် ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဦးဆိုတော့ ဘယ်ကူနိုင်ကြလိမ့်မတဲ့။ ကျုပ်ဖြင့် မောင်မင်းကြီးသားများကို ဦးထိပ်တင်မေတ္တာပို့မိပါတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မောင်မင်းကြီးသားများ ကျန်းမာပါစေကြောင်းပေါ့။”

အခန်း ၂။
‘အဖေ ဘာတွေများ ငေးနေ တွေးနေတာတဲ့ အဖေရဲ့’

သမီး မယ်မြအသံကြားမှ အတွေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာမိသည်။

‘ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီကျောက်တောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လို့ ကြည့်နေမိတာပါ’

‘အဖေကတော့ နေ့ရှိသရွေ့ ဒီကျောက်တောင်ကြီးပဲ ကျေးဇူးတင်နေတာပဲနော်’

သမီးဖြစ်သူက ပြုံး၍ပြောသည်။

‘တင်ရတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ညည်းတို့ငါတို့ကို ထမင်းကျွေးနေတာ ဒီကျောက်

တောင်ကြီးလေကွယ်’

သမီး ကမ်းပေးသော ရေနေ့ခွက်ကိုယူရင်း ဦးဖိုးမြပြောလိုက်သည်။

‘ကိုဖိုးမြ တော့်ကို ဆရာတော်ကြီးက ညနေဘက် ကျောင်းဘက် ခဏလှည့်ခဲ့ပါဦးတဲ့။ ကိုသန်းအောင်တို့၊ လှမောင်တို့ပါ ခေါ်ခဲ့ချေတဲ့ ဆရာတော်က မိန့်လိုက်တယ်’

‘အေး ဟုတ်တယ် မနေ့ကတည်းက သွားမလို့ကို၊ ရွာတောင်ပိုင်းက ဖိုးသာဝကြီး တော်တော်မမာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ သတင်းသွားမေးနေကြတာ ကျောင်းဘက် မရောက်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ တဖြန့်ဥပုသ်နေ့ကတည်းက ဆရာတော်က ပြောထားတာ ကျောင်းမမှာရုံက ပြင်မှရတော့မယ်။ အဲဒီကိစ္စ ပြောမလို့ ဖြစ်မယ်။ ညနေစောစော ပြန်ပြီး ဆရာတော့်ကျောင်း သွားချဦးမှ။ သန်းအောင်နဲ့ မနက်ကတောင် ဒီကိစ္စ ပြောဖြစ်သေးတယ်’

သမီး မယ်မြနှင့် ကျောမေတို့လည်း တူတစ်ယောက်တစ် လက်ဖြင့် ကျောက်တုံးလေးများကို အရွယ်သေးများဖြစ်အောင် ထုခွဲနေကြသည်။ ဦးဖိုးမြက-

‘မယ်ကျောရယ် လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ အိမ်မှာ အေးလှတစ်ယောက်တည်း ပြန်လိုက်ဦး။ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေဦးမယ်’

‘သိပါတယ်တော်၊ ကျုပ်က တော်တို့ အနည်းအပါး သက်သာအောင်လို့

ခဏတစ်ဖြုတ်ရယ်ပါ။ တော်ကြာ သွားမှာပါ’

ဦးဖိုးမြလည်း ရေနေ့ခွက်ကလေးချကာ ဒေါ်ကျောမေလက်မှ တူကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သမီး မယ်မြနှင့် ဖိုးလုံးက အရင်က ကျောက်ကားလို ကြာသည်။ ကျောက်တောင်ဘက်က ထုခွဲပြီးသားကျောက်များကို ကားပေါ်တင်၊ သင်္ဘောဆိပ်ဘက်ရောက်လျှင် သင်္ဘောပေါ် သယ်ကြရသည်။ နေ့တွက်ဖြင့် ရှင်းပေးသည်။ အဲဒီမှာတင် တွေ့ကြုံ ကြိုက်ကြနှင့် ညားကြသည်။ ဖိုးလုံးကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ အိမ်ပေါ်ပင် ရောက်လာရသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ စားအိုးခွဲမပေးဘဲ တစ်အိုးတည်းထားသည်။ မယ်မြက ကျောက်ကားဆက်လိုက်ရင်း ဖိုးလုံးကို ကျောက်ခွဲဘက် ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ကျောက်ခွဲတာက ကျင်းနှင့် တွက်ပေးသည်။ ကျောက်အရွယ်အစားပေါ်မူတည်၍ တစ်ကျင်းလျှင် ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှသတ်မှတ်ထားသည်။ မယ်မြက ယနေ့ ဆွမ်းလှည့်ကြသဖြင့် ကျောက်ကားလိုက်တစ်ရက် နားထားသည်။ ကျောက်စခန်းမှ ကျောက်များကို မိုင်းဖြင့်ခွဲပေးသည်။ ထိုမိုင်းခွဲပြီး ကျောက်တုံးများကို ပြန်လည်ထုခွဲရခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကျောက်တုံးများ တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်နေလျှင် လူပေါ်မကျစေရန် အပေါ်တက်၍ သံတူးရွင်းများဖြင့် ထိုးချရသည်။ ကျောက်တုံးအရွယ်အစား ကြီးမားနေသေးလျှင် မိုင်းဖြင့် အသေးစားထပ်ခွဲရ

သည်။ ကျောက်များများ ထုနိုင်လျှင် ထုနိုင်သလောက် ရသည်။ အရွယ်အကြီးနှင့် အသေး နှစ်မျိုး ထုပေးရသည်။ ငွေကို ဆယ်ရက်လျှင် တစ်ကြိမ် ရှင်းပေးသည်။ မြမောင်မိန်းမ အေးလှက ကိုယ်လေးလက်ဝန်းနှင့်ဆိုတော့ အိမ်တွင် နားနေရသည်။ ဦးဖိုးမြလည်း ကျောက်တုံးလေးများကိုခွဲနေရင်း အတွေးတို့ ဆက်ဝင်လာမိသည်။

‘အခု ကျောက်ကားတွေ သွားနေတဲ့လမ်းဆို ကျုပ်တို့ ဖောက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် မနေ့တစ်နေ့ကလုပ် လမ်းတွေဖောက်၊ သင်္ဘောဆိပ်တွေဆောက်နဲ့ ရွာသားတွေမှာ အလုပ်ရလို့ ပျော်လိုက်ကြရတာ တစ်ရွာလုံး ထိပေါက်သလို ခံစားကြရတာပါ။ သင်္ဘောဆိပ်ဆိုတော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ်းပေါ်ကနေ သင်္ဘောက ရေစူးနစ်နစ် ရပ်နိုင်အောင် ရွာဆိပ်က တံတားကို ရှည်ရှည်လေး ပြန်ထိုးပေးရတာပါ။

‘ကျောက်တောင်ကြီးနဲ့ အနည်းငယ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူတို့အဖွဲ့တွေ စခန်းချပြီး ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တင်လိုက်ကြတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်မတင်ခင် ဆရာလေးက မေးသေးသား။ ဒီကျောက်တောင်ကြီးကို နာမည် ဘာခေါ်လဲတဲ့။ ‘ဘာနာမည်မှ မခေါ်ပေါင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျောက်တောင်ပဲ ခေါ်ကြတာ’လို့ ပြောလိုက်တော့ ‘ကျောက်တောင် ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ပေါ်လာတော့

တာပါပဲ။ အဲဒီက စ,လိုက်တာ အကြီးကောင် မြမောင်တစ်သက် ရှိပြီပေါ့”

အခန်း ၃။

‘အဖေ နားတော့လေ ထမင်းစားရအောင်’

‘အစောကြီး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ အစောကြီး ဆာနေကြပလား’

‘အဖေကလည်း ဒီနေ့ ထမင်းတောင်းက ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်နေလေဗျာ၊ မယ်မြ ထမင်းစားမယ်ဟာ ခူးတော့’

‘ဟားဟားဟား... အေးပေါ့ အေးပေါ့၊ ဟင်းနဲ့ များရတော့ ဝမ်းဟာလာတာ ပေါ့။ ခူးထားနှင့်လိုက် အဖေ သန်းအောင်တို့ဘက် ခဏ လျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ ညနေ စောစောပြန်ပြီး ဆရာတော့ ကျောင်းသွားဖို့ သွားပြော လိုက်ဦးမယ်’

ဦးဖိုးမြပြန်လာတော့ သားနှင့်သမီးတို့မှာ ထမင်း စားစောင့်နေကြလေသည်။

‘စားနှင့်လိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သန်းအောင် လေပန်းနေတာနဲ့ နားထောင် နေရသေးတာ’

‘ရပါတယ် အဖေရယ်၊ ထမင်းစားချိန်က စောနေပါ သေးတယ်၊ ဟင်းကောင်းနေ လို့သာ’

ဦးဖိုးမြလည်း ပြုံးပြုံး ကြီးဖြင့် လက်ဆေးလေ့ထဲ လက်ဆေးလိုက်ကာ ထမင်း ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တာသည်။

‘တုံ... တုံ... တုံ... တုံ’

ရွာဦးကျောင်းမှ ညနေ လေးနာရီ အုန်းမောင်း ခေါက်သံကြားတော့ ဦးဖိုးမြ

လည်း သတိရသည်။ ဖိုးလုံး တို့ဘက် လှမ်းကြည့်ကာ-

‘ခဏနေရင် အဖေ ပြန် နှင့်မယ်ဟေ့။ သန်းအောင်တို့ ကို လေးနာရီခွဲလောက် ဆရာတော့ဆီ သွားမယ်လို့ ပြောထားတာ။ မင်းတို့လည်း နားနားနေနေလုပ်၊ စောစော ပြန်ကြ သိပ်နောက်မကျစေနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’

ဦးဖိုးမြလည်း ခြေလက် သန့်စင်ရန် စခန်းနားက ရေ တွင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ရေတွင်းတွင် သန်းအောင်နှင့်တွေ့၍ ရွာဦး ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ လေသည်။ ကျောင်းရောက် တော့ ဆရာတော်အား ဝတ် ဖြည့်လိုက်ကြသည်။ ရွာ လူကြီး ဦးပေါ်တို့လည်း ရောက် နှင့် နေကြသည်။ ဆရာတော်က စတင်မိန့်သည်။

‘ဒကာကြီးတို့ကို ခေါ် လိုက်ရတာက တခြားကိစ္စ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမြန် ဥပုသ်နေ့က ဦးစင်းမိန့်ထား တဲ့အတိုင်း ကျောင်းက ဓမ္မာ ရုံကြီးကိစ္စပဲ။ ညဘက်မှခေါ် လိုက်ရင် ဒကာကြီးတို့ နားဖို့ အချိန်ပဲနေမှာစိုးလို့ကွဲ့’

‘တင်ပါဘုရား၊ တပည့် တော်တို့လည်း တိုင်ပင်ထား ကြပါတယ်။ ဓမ္မာရုံက ဘေး ကာအခင်း အားလုံးကောင်း ပါတယ်။ အမိုးကတော့ ဒီ တစ်မိုး မခံနိုင်တော့ဘူး ဘုရား။ ထုပ်၊ လျှောက်၊ ခိုင်း၊ မြား အကုန်လဲပြီး အသစ် ပြန်မိုးရပါမယ် ဘုရား’

ရွာလူကြီး ဦးပေါ်မှ ဆရာတော်အား လျှောက် လိုက်သည်။

‘အိမ်း ဟုတ်ပေတယ်။

အဲဒါ ဒကာကြီးတို့ မိုးမဝင် ခင် စီမံနိုင်အောင် ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပဲကွဲ့’

‘တင်ပါ တပည့်တော် တို့ ဒီလ ငွေထုတ်ရက်တွေ ကျရင် အလှူငွေ လိုက် ကောက်ထားပါမယ်ဘုရား။ ငွေထုတ်ရက် သုံးလေးကြိမ် လောက်ဆိုရင် အလိုပြည့် လောက်ပါတယ် ဘုရား’

ထို့နောက် ရပ်ရေးရွာ ရေးများ ဆက်လက် ဆွေး နွေးကြ၊ အာလာပသလ္လာပ များပြောကြရင်း ဆရာတော် ဘုရားဝတ်တက်ရန်ပြင်တော့မှ ဦးဖိုးမြတို့ ကျောင်းမှ ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်စခန်းက သူတွေပင် ပြန်ရောက်ကြ၍ ထမင်းစားစောင့်နေကြလေပြီ။ ဦးဖိုးမြလည်း ရေချိုး၊ ထမင်း စား၊ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး နောက် တစ်နေ့အတွက် ခွန်အားမွေး ကြရပြန်လေသည်။

အခန်း ၄။

‘မြမောင် ဟိုက လမ်း လျှောက်လာတာက မယ် ကျောနဲ့ မင်းမိန်းမ အေးလှ မလား။ ဒီနေ့ စောစောစီးစီး လိုက်လာကြပါလား’

‘ဒီနေ့ ငွေထုတ်ရက်လေ အဖေရဲ့’

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့ မိန်းမကတော့ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မေ့တယ် မရှိဘူး’

ဦးဖိုးမြလည်း ပြုံး လျက်လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဓမ္မာရုံလေး ပြုပြင်ပြီးစီးသွား သဖြင့် စိတ်ထဲလည်း ချမ်း

မြေနေလေသည်။ ဓမ္မာရုံ ပြီး ပြီဆိုတော့ အိမ်မိုးဖို့ လုပ်ရဦး မယ်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိ သည်။ မြမောင် သူမိန်းမ ထိုင်ရန် နေရာလုပ်ပေးနေတုန်း ဦးဖိုးမြနှင့် ဒေါ်ကျော့မေတို့ ငွေထုတ်ရန် စခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တချို့ ရောက်၍ တန်းစီနေကြလေ ပြီ။ ဦးဖိုးမြ အလှည့်ရောက် တော့ ဆရာလေးမှ ဦးဖိုးမြ တို့အဖွဲ့၏ ဒီတစ်ပတ်ထွက် ကျောက်ကြီး၊ ကျောက်သေး စာရင်းများကိုပြ၍ ငွေထုတ် ပေးကာ မှန်မမှန်စစ်ပြီး လက် မှတ်ထိုးစေသည်။ ထို့နောက် ဆရာလေးမှ-

‘ဦးလေးဖိုးမြ မနက် ဖြန် နေ့လယ် ထမင်းစားပြီး ချိန်လောက် စခန်းရုံးဘက် ကြွခဲ့ပါဦးဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး’ ဆရာလေး ကြည့်ရ သည်မှာ မျက်နှာသိပ် မကောင်းလှဟု ထင်မိသည်။ ငွေထုပ်လေးကို မယ်ကျော့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မယ် ကျော့က ငွေကိုရေနေရင်း-

‘တော့ကို ဆရာလေး ဘာတွေ မှာနေတာတုံး’

‘မမှာပါဘူး၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ်လောက် စခန်းဘက် ခဏလာခဲ့ဖို့ ပြောတာပါ’

ယခင်လည်း အကြောင်း ကိစ္စရှိလျှင် ခေါ်နေကျဆိုတော့ သိပ်ပြီး အလေးမထားမိကြ။

နောက်နေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီး ဦးဖိုးမြ စခန်းရုံး ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ စခန်း ရုံးရောက်ချိန်တွင် သန်း အောင်တို့၊ လှမောင်တို့၊ ဦးဘကောင်းတို့ စသည်ဖြင့် လူစုံတက်စုံ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်

လာကြသည်။ ဆရာလေးမှာ မျက်နှာသိပ် မကောင်းလှ။ လူစုံသလောက် ဖြစ်တော့မှ ဆရာလေးမှ ထ၍-

‘လူလည်း ခုံပြီထင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဦးလေးတို့ကို ခေါ်လိုက်ရ တာ ပြောရာလေး ရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲ မကောင်းလှပါဘူး’

ဆရာလေးက အားလုံး ကို တစ်ချက်စာကြည့်လိုက် သည်။ အားလုံး စိုးရိမ်စိတ် မျက်ဝန်းများနှင့် ဆရာလေး ကို ကြည့်နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ် ပတ် မြို့ကို အစည်းအဝေး သွားတော့ ရုံးက ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပါတယ်။ လမ်းခင်းကျောက် လိုအပ် ချက်က အခုအချိန်မှာ မြင့် တက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တွေကို လူအားနဲ့ ထုတ်လုပ်နေရာကနေ စက် အားနဲ့ ပြောင်းထုတ်ဖို့ပါ’

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်သွားကြသည်။

‘လာမယ့် လပြည့်နေ့ လောက်မှာ စက်တွေ ရောက် ပါမယ်။ ဒီလပြည့်နေ့ မတိုင် ခင် ငွေထုတ်ရက်မှာ ဦးလေး တို့ကို ငွေရှင်းပေးပြီးရင် နား ကြဖို့ကို ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းစွာနဲ့ ခေါ်ပြောရတာ ပါခင်ဗျာ’

ဒါဖြင့် ဦးလေးတို့အား လုံး အလုပ်မဆင်းကြရတော့ ဘူးပေါ်နော်’

ဦးဘကောင်းက ထ၊ မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လူရွယ်တွေကတော့ လျှောက်လွှာ ပြန်တင်နိုင်ပါ

တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွေး ချယ်ပြီး တချို့ကို ပြန်ခေါ် မှာပါ။ တချို့နေရာတွေမှာ လူရွယ်တွေကို သုံးရဦးမှာပါ’ ထို့နောက် ဦးဖိုးမြတို့ ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာများဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လပြည့်နေ့ ရောက် သည့်နေ့က ဦးဖိုးမြမှာ တရားပင် ကောင်းကောင်း မနာနိုင်။ ဆရာတော်တရားမှာ နားထဲ မဝင်တစ်ချက်၊ ဝင် တစ်ချက်။ သီလပေးတန်းက လည်း ကပေါက်တိကပေါက် ချာတွေ လိုက်ဆိုမိနေသည်။ ဆရာတော်ပင်လျှင် ခါတိုင်း လို တရားရှည်ရှည် မဟော ပေ။ ထိုနေ့က ဗောတွလိုပုံစံ သင်္ဘောကြီးဖြင့် စက်များ ရောက်လာသည်။ ဖိုးလုံးနှင့် မြမောင်တော့ သွားကြည့်ကြ သည်။ ဦးဖိုးမြက သီလယူ ထားသဖြင့် မကြည့်ဖြစ် လိုက်၊ ကြည့်လည်း မကြည့် လို့။ စက်တွေနှင့် စမ်းကြည့် လို အဆင်မပြေလျှင် လူတွေ ပြန်သုံးမှာပါလေ။ သူ့စက် တွေက ဘယ်လောက်များ စွမ်းမှာတုံး။ ကျောက်ခဲကြီး တွေကို သေးသေးလေးဖြစ် အောင် စက်နှင့် လုပ်လျှင် ဘယ်စက်ခံနိုင်မတုံး။ လူတွေ ပြန်ခေါ်မှာပါဟု တွေးရင်း ပြန်ခေါ်မည့် အချိန်ကိုတွေး ရင်း စောင့်နေမိသည်။ တစ် ပတ်ခန့် ကျောက်စခန်းမှ မိုင်းခွဲသံ မကြားရ။ ဦးဖိုးမြ လည်း လာခေါ်နိုးနိုးနှင့် တမျှော်မျှော်၊ ဖိုးလုံးတို့ သွား ကြည့်ကြသည်။ တချို့စက် တွေ တပ်ဆင်စစ်ဆေးနေ သည်ဟု ပြန်ပြောပြကြသည်။ ဦးဖိုးမြ မနက်စာစားနေ

စဉ် ကျောက်စခန်းဘက်မှ ကျောက်မိုင်းခွဲသံ ကြားရလေ သည်။ ဦးဖိုးမြလည်း ခေါင်း ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ကျောက်စခန်းဘက်မှ လာ ခေါ်မလာဟု မျှော်နေမိ သည်။ နှစ်ပေါင်း ဆယ်ချီ၍ လုပ်လာခဲ့သော အလုပ်တစ်ခု မလုပ်ရတော့သောအခါ စိတ်ထဲတွင် ယားကျိကျိ ဖြစ် လာသည်။ ငွေထုတ်ရက်ပြီး ကတည်းက နားနေရသဖြင့် ငွေယားလေးတွေလည်း ကုန် လုလုဖြစ်နေလေပြီ။ ကျောက် မိုင်းက ဆက်မခေါ်တော့ လျှင် ဦးဖိုးမြ ဆက်မတွေးရဲ တော့။ အိမ်ရှိ လူကုန် ကျောက်စခန်းဘက်သို့ မျှော် ကြည့်ကာ တိတ်နေကြသည်။ တစ်ရွာလုံးပင် တိတ်ဆိတ်နေ သယောင်ယောင်။ ဦးဖိုးမြ လည်း ထိုင်မနေနိုင်တော့ပေ။

‘မယ်ကျော့ရေ ရွာထဲ ဘက် ခဏ သွားလိုက်ဦး မယ်ဟေ့’ ဟု လှမ်းအော်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲ ဘက်ဆိုသော်လည်း အမှန် တကယ် ဘယ်ကိုသွားမည် ကို သိကြပါလိမ့်မည်။ ကျောက်စခန်းရောက်ခါနီးတွင် ဆူညံ နေသောအသံ များ စတင် ကြားနေရသည်။ ခပ် လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ရိပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စက် ကြီးတစ်စီးမှ မိုင်းခွဲ၍ ထွက် လာသော ကျောက်တုံးများ တခုံးခုံး တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ခွဲနေ သည်။ လယ်ထဲ ရေမြောင်း တွေလာဖော်စဉ်က တွေ့ လိုက်သော မြေကော်စက်ကဲ့ သို့သော စက်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် မြေကော်ခွက် မဟုတ်ဘဲ အဖျားတွင် အချွန်

ကြီး တပ်ထားသည်။ ကျောက်တုံးများသည် ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ ကွဲကုန်လေသည်။ သူတို့ တစ်နေကုန် ထိုင်ထု ရင်တောင် ရမှာမဟုတ်သည့် ကျောက်များကို တစ်နာရီ လောက်နှင့် ရလေသည်။ ထို မှ ထွက်လာသော ကျောက် တုံးများကို အရွယ်အသေး များလိုချင်လျှင် မြေကော်စက် ဖြင့် တခြားတစ်ဖက်ရှိ စက် အတွင်းမှ ဇလားထဲသို့ လောင်းထည့် လိုက်လျှင် တခိုင်းခိုင်းဖြင့် မြည်ပြီး ကျောက်အသေးများတန်း၍ ထွက်လာလေသည်။ ဦးဖိုးမြ သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မှင် တက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ အိပ်မက်မက်နေသည်လား၊ တကယ်လားပင် သူ မဝေခွဲ တတ်။ ထိပေါက်ပြီး ထိ လက်မှတ်ပျောက်ရပြန်လေပြီ။ သူ ပြန်လာမည်ကို မျှော် ကြည့်နေကြမည်ဖြစ်သော မျက်ဝန်းများကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုပင် မသိ တော့။ သူ့တွင် ခွန်အားတွေ အပြည့်ရှိပါသေးသည်။ သူ မအိုသေး။ အေးလှ မွေးလာ မည် သူ့မြေးလေးကို ရှင်ပြု ပေးချင်သေးသည်။ စိတ်ထဲ အတွေးများဖြင့် သတိရလာ ချိန်တွင် ဘယ်အချိန်က လက်ထဲရောက်နေသည် မသိ သော ကျောက်ခဲလေးတစ် လုံးသည် သူ ကိုင်၍ ပွတ် သပ်နေမိသဖြင့် ပြောင်လက် နေသည်။ ဦးဖိုးမြသည် ရစ်ဝဲ နေသော မျက်ရည်စများဖြင့် ထိုကျောက်ခဲလေးကို ပါးစပ် ထဲသို့ ငုံလိုက်လေသည်။ ကျောက်ခဲလေးက အေးမြမြ နှင့်...။ ■ မိုးလွှဲ

မင်းသားများ
အကြောင်း

ခေါ်သံများ
ကြားသည်။
အဝေးကြီးမှလာသော
ကလေးငယ်၏
ခေါ်သံများ။ 'မမ'၊ 'မမ'
ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်
ကြားရသည်။
မျက်နှာလေးတစ်ခု
ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။
ထို့နောက် ကလေးငယ်၏
လက်ကလေးများ
မြှောက်တက်လာပြီး
ကျွန်မထံသို့ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာနေသည်။
ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့်
မျက်လုံး
တောက်တောက်ကလေးများ၊
နှုတ်ခမ်း နီနီ
ထွေးထွေးလေးများနှင့်
ချစ်စဖွယ်၊ သနားစဖွယ်
ဤကလေးသည် ကျွန်မကို
အကြာကြီး ကြည့်နေသည်။
သူ့မျက်လုံးလေးများသည်
တလက်လက်နှင့် ကျွန်မကို
အားကိုးကြီးစွာ ရှိလှသည်။
ဖြူစင်နုနယ်သော
လက်ကလေးနှစ်ဖက်သည်
ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလျက်
'မမ သား မမဆီ
လာချင်တယ် သားကို
ခေါ်ပါ။ မမ ထလေ'ဟူ၍
မရပ်မနား ပြောနေသည်။
ကျွန်မ အတင်းပြေး

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

မြန်မာ

သွားသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို လက်လှမ်းသည်။ သို့သော် ကျွန်မလက်များ လေထဲတွင် လွင့် မျောလျက် ရှိသည်။ ကလေးလေးသည် ကျွန်မရှေ့မှ ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသည်။ ကျွန်မသည် အသံကုန်အော်ခေါ်မိသည်။ သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်သည်။ ကျွန်မရှေ့မှာ ရေတွေပေါ်လာသည်။ ကျွန်မသည် အလန့်တကြားနှင့် သူ့ကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ကလေးလေးသည် ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်မသည် နာကျင်စွာ ငိုကြွေးသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မခေါ်လိုက်နိုင်ပေ။ ကျွန်မ၏အိပ်မက်သည် အပြင်မှာလိုပင် ကလေးငယ်ကို မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်မ အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးများ စိုစွတ်လျက်။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စများနှင့် နားထဲသို့ချောင်းရေစီးသံများ ဆူညံစွာ ကြားရသည်။ အိမ်ဘေးမှ ချောင်းရေသည် ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ မိုးများ သဲကြီးမဲကြီးရွာနေသည်။ ကြောက်စရာ ဤမိုးများနှင့် ဤချောင်းရေသည် ရက်စက်စွာ ကလေးငယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မ စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရသည်။ မိုးခြိမ်းသဲကြီးများသည် တကျိမ်းဂျိမ်းနှင့် ညသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်နေသည့်ကြားမှာ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲကလေး၏ပုံရိပ်များ တဖျပ်ဖျပ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မသည် ဒိုင်ယာရီ

ကျွန်မသည် အသံကုန်အော်ခေါ်မိသည် သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်သည် ကျွန်မရှေ့မှာ ရေတွေ ပေါ်လာသည် ကျွန်မသည် အလန့်တကြားနှင့် သူ့ကို ရပ်ခိုင်းသည် ကလေးလေးသည် ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည် ကျွန်မသည် နာကျင်စွာ ငိုကြွေးသည် ကျွန်မ သူ့ကို မခေါ်လိုက်နိုင်ပေ

စာအုပ်တွင်အောက်ပါအတိုင်း ရေးမိသည်။

ချစ်သောဒိုင်ယာရီ- ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပါ။

သိမ့်သိမ့် လွန်ခဲ့သော တစ်လက ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် ကျွန်မ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည့်နေ့ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ကျွန်မ နှလုံးသားသည် ယခုတိုင် နာကျင်ဆဲဖြစ်သည်။ ကလေးလေး သေဆုံးခဲ့သည်မှာ တစ်

လပင် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို မမေ့နိုင်ခဲ့။ သူ့ပုံစံလေးသည် ကျွန်မ စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲတွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်သည်။

သူ့ဘဝလေးသည် ကရုဏာသက်ဖွယ် အလွန်ကောင်းခဲ့ပါသည်။ သူ့တွင် အဖေခေါ်စရာ မရှိ၊ လူ့လောကထဲသို့ အဖေမပေါ်ဘဲ သူ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အမေသည် ဉာဏ်ရည်မမီသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်လေးသည် ချောမောကာ အသားဖြူသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လှပသည်။ လူမဆန်သော လူ့အတ္တများ၏ ပယောဂကြောင့် သူသည် ၁၆ နှစ်ဖြင့် သားတစ်ယောက်မိခင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤတွင် ကျွန်မဘဝအတွင်းသို့ ချစ်စရာကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် အလိုလို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့ပုံစံလေးသည် နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းများထဲမှ နိုင်ငံခြားသား ကလေးငယ်လေးအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အသားအရောင်၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် သူ့ရုပ်ရည်သည် မြင်သူတကာ၏ ချစ်ကြင်နာမှုကို ရယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ သနားခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သူ့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသည်။ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အမေသည် သူ့သားလေးအား သိပ်ချစ်ကြောင်း၊ ကလေးနည်းနည်းကြီးလျှင် ကျွန်မကို ပေးမည်

ဖြစ်ကြောင်း အမြဲပြောပါသည်။ ကလေးမသည် ကျွန်မကို ချစ်ခင်တွယ်တာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့အပေါ်တွင်လည်း ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုစိုက်တတ်၍ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် သူတို့အိမ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို အမြဲမြင်ရ၊ တွေ့ရပါသည်။ ကလေးလေး လမ်းလျှောက်နိုင်သော အရွယ်တွင် သူ့သားကလေးလက်ကိုဆွဲကာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်ရောက်လာသည်။ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ ကျွန်မကို စကားပြောသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်သည်လည်း သူတို့သားအိမ် လာတိုင်း စားစရာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးကို ဗိုက်ဝအောင် အမြဲ ကျွေးသည်။

နောက် ပိုင်းတွင် ကလေးလေးသည် သူ့အမေမပါလည်း အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့အမေခေါ်သည့်အတိုင်း ‘မမ မမ’ ဟုကျွန်မကိုခေါ်သည်။ အသံလေးသည်လည်း အလွန်နားထောင်၍ကောင်းသည်။ သနားစဖွယ်၊ ချစ်စဖွယ် ရှိလှသည်။

ကျွန်မ နေ့စဉ်ဘဝတွင် သူ့ကို ဂရုစိုက်ရခြင်းများ ပါလာခဲ့ပါသည်။ သူ့အဘိုးသည် မျက်လုံးမမြင်။ သူ၏အဘွားနှင့် အနီတိ၊ ဦးလေးများမှာလည်း တစ်နေ့ကုန်ကုန်စိမ်းရောင်းသွားကြသည်။ သူ့အမေနှင့် သူသည် အဘိုးဖြစ်သူ မျက်မမြင်နှင့် ကုန်ခဲ့ခဲ့ရရှာသည်။ သနားတတ်သော ကျွန်မတို့ မိသားစု

သည် သူတို့အပေါ် တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အချို့ရက်များတွင် ကလေးငယ်သည် ရေမချိုးရဘဲ ညစ်တီးညစ်ပတ်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ဆော့နေတတ်သည်။ ဤကလေးသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့်ကြားမှ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် ရုပ်ကလေးသည် ချစ်စရာကောင်းနေတတ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ခေါ်ပြီး ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် သူ့အတွက် အင်္ကျီအသစ်လေးများ၊ ဖိနပ်အသစ်လေးများ ဝယ်ပေးတတ်ပါသည်။ သူ့အဘွားသည် သူ့မြေးကို အလွန် ချစ်ရှာပါသည်။ အဝတ်အစားများ လှလှပပ ဆင်ပေးတတ်သည်။ ကလေးငယ်သည် သူ့အိမ်တွင် 'အသည်းကျော်' လေးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် သူ့ကို 'ကုလားလေး' ဟု ခေါ်ပါသည်။ သူ့အဘွားသည် သူ့ကို 'ချစ်လွန်း' ဟု ခေါ်သည်။ သူ့နာမည်အရင်းမှာ 'ချစ်လွန်း' ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်၏ မိခင်သည် သူများတွေက ကလေးကို တောင်းလျှင် စကားအ၊ ထစ်ထစ် ဖြင့် 'ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး၊ မမသိမ့်သိမ့်ကိုပဲ ပေးမှာ' ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။

ကျွန်မသည် ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကုလားလေး ကြီးလာလျှင် ကျောင်းထားပေးချင်သည်ဟု ပြောမိသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကျွန်မ၏ဆန္ဒကို ခွင့်ပြု၍ ကျွန်မ ဝမ်းသာ

ရပါသည်။ ဤကလေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်သူဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ကုလားလေးသည် နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာတတ်ပြီး 'မမ ထတော့လေ'၊ 'တံခါးဖွင့်ဦး'၊ 'မမ ဘာလုပ်နေလဲ' ဟု တံခါးကို သူ့လက်သေးသေးလေးနှင့် လှုပ်၍ ခေါ်တတ်သည်။ ကျွန်မ မလာမချင်း ခေါ်နေတော့သည်။ သူ့လာတိုင်းလည်း ကျွန်မသည် ထိုစဉ်သည်ပေါက်စလေးကို မနှင့်ရက်ခဲ့ပါ။ စဉ်ဝတ်ယူရာပြုရသည်။ ကလေး၏ စိတ်ကလေးချမ်းသာအောင် ကျွန်မဂရုစိုက်သည်။ ကလေးငယ်သည် လည်း ကျွန်မ၏ ဂရုစိုက်ခံရခြင်းကို သဘောတကျ ရှိပုံရသည်။

တချို့သောရက်များတွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမှနေ၍ 'မမ ရေချိုးမယ်'၊ 'မမ သားဗိုက်ဆာတယ်'၊ 'သားထမင်းစားချင်တယ်'၊ 'မမငှက်ပျောသီးရှိသေးလား'၊ 'အအေးဘူးသောက်မယ်လေ'၊ 'သား ရေဆာနေပြီ' စသဖြင့် အမျိုးမျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပူဆာရှာသည်။ ကျွန်မသည် သူ ပူဆာတိုင်း သူ၏ ဆာလောင်ခြင်းများကို အမြဲတစေ ဂရုတစိုက် တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အားနည်းသော ဤလူသားလေးကို စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု ခံယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မငြိုငြင်ခဲ့ဖူးပေ။

သနပ်ခါးမလိမ်း၊ ရေ

မချိုးဘဲ တွေ့သည့်အခါများတွင် 'ကြည့်စမ်း...ကုလားလေး...ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ ရေမချိုးရင်၊ သနပ်ခါးမလိမ်းရင် မမ မခေါ်တော့ဘူးနော်' ဟု သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေချင်သော စေတနာဖြင့် ပြောမိသည်။ ထိုအခါများတွင် ကလေးငယ်သည် ဝမ်းနည်းမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ရှာ။ ကျွန်မရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော သူ့လက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို တိုး၍ သနားရသည်။ သူ့ကို ပွေ့ချီ၍ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလေးနှင့် သူ့ကို ကျွန်မချစ်၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် အင်္ကျီအသစ်ဝတ်တိုင်း 'မမ ဒီမှာ အင်္ကျီအသစ် ဝတ်ထားတယ်' ဟု ပြောတတ်သည်။ ဖိနပ်အသစ်စီးတိုင်းလည်း ခြေထောက်ကို မြှောက်၍ မြှောက်၍ ပြတတ်သည်။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းထားပြီးဆိုလျှင် ကျွန်မ မြင်အောင် အပြေးလာ၍ ပြသည်။ 'မမ သား သနပ်ခါးလိမ်းထားတယ်၊ ဒီမှာ' ဟု ဆိုကာ ပါးနှစ်ဖက်မှ သနပ်ခါးပါးကွက်ကလေးများကို လက်နှင့်ပုတ်၍ ပြတတ်သည်။ ကျွန်မသည်လည်း ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် 'လှလိုက်တာ ကြည့်စမ်း ကလေးက လိမ္မာတယ်၊ ရေလည်း ချိုး

တယ်၊ သနပ်ခါးလည်း လိမ်းတယ်။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ' ဟု ချီးမွမ်းလျှင် သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်စွာ၊ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြတတ်သေးသည်။

ဤကလေးသည် အလွန် ဖြူစင်သည်။ သူ့ကို ကြည့်နေရသည်မှာ ပန်းပွင့်လေးကိုမြင်နေရသလို ကျွန်မ စိတ်ထဲ ကြည်နူးရသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို အရိပ် တကြည့်ကြည့် တန်ဖိုးထားပါသည်။ ကျွန်မ၏ စေတနာသည် သူ့ကို လှပစေချင်သည်။ လန်းဆန်းနေစေချင်သည်။

သူသည် ထူးခြားသည်။ လူတကာ ကျွေးတိုင်း၊ ပေးတိုင်းလည်း စမားတတ်၊ ကျွေးချင်ပေးချင်သူက တောင်းတောင်းပန်ပန်လုပ်လျှင်တောင် သူက ဣန္ဒြေကြီးသည်။ သူစားနေသော မုန့်ကို အခြားကလေးများတောင်းစားလျှင် သူသည် မတွန့်တိုတတ်၊ ရက်ရက်ရောရော မျှဝေကျွေးတတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မသည် သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ အမူအရာကလေးများကို အကဲခတ်သည်။ ဤကလေးသည် စိတ်ထားဖြူစင်သည်။ သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိသူကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကလေးသည် ပျော့ညံ့တာမျိုးလည်း သိပ်မတွေ့ရ။ ဘဝကပေးသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ရမလားမသိ။ သူသည် မာကျောကျောနှင့် စိတ်မာသည့်ပုံ ပေါက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားကိုးပြီး နေတတ်သည့် စိတ်ကလေး ရှိသည်။

သူ့အဘိုးသည် 'သား
လေး...ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးပါ
ဦး'၊ 'ရေဘူး သွားဝယ်ပေး
ဦး'၊ 'ဆန်လေးဘူးဝယ်ပေး
ဦး'ဟု ခိုင်းသည့်အခါတိုင်း
အပြေးသွားတတ်သည်။ ဈေး
ဝယ်တိုင်း 'သား ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ
ပြန်အမ်း'ဟု အမြဲ ပြောတတ်
သည်။ မပိုလည်း ပြန်အမ်း
ခိုင်းသည်။ 'သားပိုက်ဆံက
မပိုတော့ဘူး'ဆိုလျှင် 'ဪ
ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့'ဟု တုံ့
ပြန်တတ်သည်။

သူသည် မနက်ဆိုလျှင်
အစောကြီး နိုးနေတတ်သည်။
ကျွန်မသည် ၇ နာရီမှ ထ၊
တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ
အိပ်ရာမှထ၊ သေးလျှင် 'မမ
ထတော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာ
လဲ မထသေးဘူးလား၊ သား
နိုးနေပြီ မမ'ဟု ပြန်မထူး
မချင်း ခေါ်နေတော့သည်။
ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှထ၊ ကာ
သူ့ကို အရေးလုပ်ရသည်။ သူ
အလွန်ကြိုက်သော ငှက်ပျော
သီးမှည့်ကျွေးသည်။ တစ်လုံး
တည်းပေးလျှင် သူသည်
'မမ ရှိသေးလား၊ နောက်
ထပ် ငှက်ပျောသီးကျန်သေး
လား'ဟု မေးတတ်သည်။
သူ့သဘောကို ကျွန်မ သိ
သည်။ သူသည် ငှက်ပျော
သီး နှစ်လုံးစားရမှ ကျေနပ်
သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို
နောက်တစ်လုံးထပ်ပေးသည်။

ကု လားလေးသည်
ချော်လဲလျှင်၊ ခလုတ်တိုက်
လျှင် တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မငို
တတ်၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှ
သာ အနည်းအကျဉ်း ငိုသူ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ကလေး
ငယ်သည် ကြံ့ခိုင်သူလည်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည်
ကဗျာကို
ဆုံးအောင် မဆိုနိုင်
ဝမ်းနည်းပြီး
ငိုချင်လှသည်
စိတ်ကို
ထိန်းချုပ်သည့်ကြားမှ
မျက်ရည်က
အရိုလို ကျသည်
ကျွန်မ နားထဲတွင်
ကလေး၏
ကဗျာ
ရွတ်သံလေးကို
ကြားယောင်သည်။
သူသည်
မဝီကလာအသံနှင့်
ချစ်စရာ
အသံလေးဖြင့်
ကဗျာကို လိုက်ဆို
တတ်သည်

ထို့နောက် အဖြစ်
အပျက်များသည် လျင်မြန်
စွာ။ ကံကြမ္မာသည် ကြေကွဲ
စရာများကို သယ်ဆောင်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ထို့နေ့ မနက်က
ကျွန်မ အပြင်သွားသည်။
ကျွန်မကို မြင်တော့ ကုလား
လေးသည် ဆော့နေရင်းမှ
ပြေးလိုက်လာသည်။ ကျွန်မ
လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ 'မမ
နောက်လိုက်မယ်'၊ 'သား မမ
နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်'ဟု ပြောသည်။
'မမက အဝေးကြီး
သွားရမှာ၊ သား နေခဲ့နော်'
ဟုဆိုလည်း 'ဟင့်အင်း လိုက်
မယ်'ဟု ခေါင်းခါပါသည်။
ကျွန်မလက်ကိုလည်း သူ
လက်ကလေးနှင့် မလွှတ်တမ်း

ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
ကျွန်မသည် မုန့်ဆိုင်
လေးမှ သူ ကြိုက်သော ငှက်
ပျောသီးနှစ်လုံး ဝယ်ကျွေး
သည်။ 'သားက လိမ္မာတယ်
နော်၊ မမ ပြန်လာရင် မုန့်တွေ
ဝယ်ခဲ့မယ် နေခဲ့'ဟု ပြော
လည်းမရပေ။ ခေါင်းလေး
တယမ်းယမ်းနှင့်။

ကျွန်မသည် စိတ်ရှည်
လက်ရှည်နှင့် ငှက်ပျောသီးကို
အခွံခွာကျွေးသည်။ 'ပြော
စကား နားမထောင်ရင် မမ
မချစ်တော့ဘဲနေမှာ၊ ငှက်
ပျောသီးစားပြီး အိမ်ပြန်နော်၊
ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်'ဟု
ထပ်ပြောမှ မပြန်ချင် ပြန်ချင်
နှင့် ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့က
အဝါရောင် အင်္ကျီဘောင်းဘီ
ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် ကြိုး
သိုင်းဖိနပ်အညိုရောင်လေးနှင့်
ခေါင်းမှာ စစ်ရောင်လျှာထိုး
ဦးထုပ်ကလေးဆောင်းလျက်
အလွန်ကြည့်၍ကောင်းသည့်
ကလေးလေးဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း ကျွန်မ ပြန်
လာတော့ နောက်ကျသည်။
မေမေက ပြောသည်။
'ကုလားလေး နှစ်ခေါက်၊
သုံးခေါက် လာတယ်။ မမ
မရောက်သေးဘူးပြောလည်း
ထပ်လာတယ် သမီးရေ၊ 'မမ
ရောက်ပြီလား၊ ပြန်လာပြီ
လား'နဲ့ မေမေသူ့ကို အအေး
ဘူးပေးပြီး ပြန်ခိုင်းရတယ်'

ကျွန်မသည် စိတ်ထဲ
မကောင်း၊ မနက်ကျမှ သူ့ကို
ချောကလက် ကျွေးရမည်။

နောက်နေ့ မနက်စော
စော မမနှင့် ဗြိတိန်မှအိန်းထား
သည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ အစော
ကြီးသွားရမည်။ သွားခါနီး
ကျွန်မ ခေါင်းပြီးနေစဉ် စေ့

ထားသော တံခါးမှ ဝင်လာ
သည့် ကုလားလေးကို တွေ့ရ
သည်။ 'မမ ဘယ်သွားမလို့
လဲ'ဟု မေးသည်။ 'မမ
အပြင်သွားမှာ၊ သား ဘာစား
ပြီးပြီလဲ၊ ဘွားဘွားက ဘာ
ကျွေးခဲ့လဲ'ဟု ကျွန်မ မေးတော့
'သား ဘာမှမစားရသေးဘူး'
ဟုပြောသည်။ ကျွန်မ သမီး
သွားသည်။ မေမေသည် သူ
ကို ထမင်းဆီဆမ်းနှင့် ကြက်
သားကြော် နယ်ပြီးကျွေးသည်။
ငြိမ်သက်စွာ စားရင်း အပြင်
သွား ဖို့လုပ်နေသော ကျွန်မ
ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မ
သူ့အတွက် ချောကလက်ပေး
ရင်း 'သားအတွက် မမ ချော
ကလက်ဝယ်လာတာ၊ ညက
မမ နောက်ကျနေလို့ သားလာ
တော့ မတွေ့ရတာ၊ ထမင်း
စားပြီးရင် စားလိုက်နော်' ဟု
ပြောပြီး ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့
သည်။ သူက ခေါင်းကလေး
ညိတ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ညနေ ကျွန်မ ပြန်လာ
တော့ ၄ နာရီခွဲကျော်လောက်
ရှိမည်။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဘေး
လွယ်အိတ်ကို ချသည်။ ရေ
သောက်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်
ဘေးချောင်းထဲမှ 'ဝုန်းခနဲ'
အသံကြားရသည်။ 'ဟာ
ကုလားလေး ရေထဲ ကျသွား
ပြီ'ဟုသော အော်သံ ကြားရ
သည်။ ကျွန်မသည် အသံပင်
မဆုံးလိုက်၊ ချောင်းပေါ်မှ
သစ် သားတံ တားဆီသို့
အတင်းပြေးသွားသည်။ ထို
ခဏတွင် ကျွန်မ ရင်တစ်ခု
လုံးမြောင်းဆန်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မ ပါးစပ်မှလည်း
'လာကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး'
ကလေးလေး ရေထဲကျလို့
ဟု အော်သည်။ ကျွန်မအသံ

တွေက အော်သလောက်
မထွက်။ တံတားပေါ်မှာ ခြေ
ထောက်ချမိသည်နှင့် အရှိန်
ပြင်းစွာ စီးနေသော ချောင်း
ရေတွင် ကျွန်မ ချစ်သော
ကလေးငယ်၏ ဆံပင်လေး
အနည်းငယ်ကိုသာ လှမ်းမြင်
လိုက်ရသည်။ ရေစီးသည်
အလွန် လျင်မြန်သော အရှိန်
ဖြင့် ကုလားလေးကို ကြမ်း
တမ်းစွာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။
အချိန်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ
ကြာသည်။

ကျွန်မသည် သွေးရူး
သွေးတန်းဖြင့် ခုန်ချပြီး
ကလေးကို ဆယ်ရန်ပြင်
သည်။ မေမေသည် နောက်မှ
နေ၍ ကျွန်မကို အတင်းဆွဲ
ထားသည်။ ကလေးအမေ
သည် သူ့လက်ထဲမှ ပြုတ်
ထွက်သွားသော သူ့သား၏
အဖြစ်ကို မျက်လုံးအကြောငါး
သားဖြင့် ကြည့်နေသည်။
အော်လည်း မအော်၊ တောင့်
တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။
ကျွန်မမျက်လုံးတွင် မျက်ရည်
များ ပြည့် လျှံလာသည်။
မျက်လုံးများ ပြာလာသည်။
မေမေသည် ကျွန်မကို အိမ်
ထဲသို့ အတင်း ဝင်ခိုင်းသည်။
ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရေမကူး
တတ်ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်
စိတ်ပျက်မိသည်။ စိုးရိမ်ကြီး
စွာဖြင့် ကျွန်မနှလုံးသားသည်
ပြင်းစွာ ခုန်ပေါက်လျက်ရှိ
သည်။ ကျွန်မပါးနှစ်ဖက်ပေါ်
သို့ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်
နှင့် အဆက်မပြတ်ကျသည်။

လူတွေ အများကြီး
ရောက်လာသည်။ ယောက်ျား
များ ချောင်းထဲ ခုန်ဆင်းပြီး
ကလေးနောက်ကို လိုက်ကြ
သည်။ ချောင်းရေများသည်

ယောက်ျားကြီးများအရပ်
နှင့်ပင် မလွတ်ပေ။ တချို့
ယောက်ျားများက ချောင်းဟို
ဘက်အထိ ကျော်သွားပြီး
ဝိတ်ထားသည်။ လူတန်းကြီး
ဝိတ်ထားသည့် နေရာရောက်
မှ ကလေးငယ်ကို ဆယ်ယူ
နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ယူ
ကျုံးမရဖြစ်ရသည်။ နာကျင်
စွာ မယုံနိုင်စွာ ခံစားရသည်။

ကလေး၏ မျက်မမြင်
အဘိုးသည် သူ့မြေး ရေနစ်
သည်ဟူသော အသံများ
ကြားတွင် မမြင်မစမ်းဖြင့်
အတင်းထွက်လာသည်။
'လုပ်ကြပါဦးကွာ၊ ငါ့မြေး
လေး ဆယ်လို့ ရရဲ့လား၊
တွေ့ရဲ့လားကွာ၊ ဘုရား...
ညည်းညူလျက် မမြင်ရ
သော မျက်လုံးများ မျက်
တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်
လူသံများကို နားစွင့်လျက်
ရှိနေသည်။ ကျွန်မသည်
ငိုကြွေးရုံသာတတ်နိုင်သည်။
တစ်လမ်းလုံးရှိလူတွေသည်
ရုတ်ရုတ်သဲသဲရှိနေကြသည်။

ကုလားလေးကို ပွေ့ချီ
ပြီး ဆယ်လာကြသည်။
ကလေးငယ်သည် ရေတွေစိ၍
လျက် အိပ်နေသလိုပင် ထင်
ရသည်။ သို့သော် ကလေး
သည် အသက် မရှိတော့ပေ။
သူ့အသားဖြူဖြူနုနုလေးသည်
ရေများ စိ၍လျက်။ ကျွန်မ
သည် ကလေးကိုမြင်နေလျက်
နှင့် မဆယ်ယူနိုင်ခဲ့သူဖြစ်
သည်။ အပြစ်ရှိသလို ကျွန်မ
ခံစားရသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို
မကယ်တင်နိုင်ခဲ့။ သူ့အိမ်မှာ
လူမရှိခြင်းသည်လည်း ဤ
ကလေး၏ ကံဆိုးခြင်းများ
လားဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့လမ်း
ပေါ်တွင် ရပ်ကွက်လူကြီးများ၊
ရဲများ ရောက်လာသည်။
ရဲများသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ
ကြသည်။ ယောက်ျားများ
သည် လက်ရန်းမရှိသော
သစ်သားတံတားကို လက်
တန်းအကာအရံများ လုပ်နေ
ကြသည်။ သို့သော် ကလေး
သည် သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ဤ
တံတားကို ယခင်ကတည်း
က ကျွန်မတို့သည် အကာ
အရံများ လုပ်ခဲ့သင့်သည်။
ကျွန်မတို့လူကြီးများ၏ ပျက်
ကွက်မှုသည် အပြစ်မဲ့သော
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
သေစေခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ထင်
သည်။ ကလေးလေးသည်
ကျွန်မရှေ့တွင် ပစ်စလက်ခတ်
သေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ကလေး
ကို သွားကြည့်ချင်သော်လည်း
မေမေနှင့် ဖေဖေသည် ခွင့်
မပြုကြ။ ကျွန်မသည် စိတ်
နှင့်လူနှင့် မကပ်၊ ရုတ်တရက်
ရူးသွပ်သလို ခံစားရသည်။
ခြေဖျား၊ လက်ဖျားများ အေး
စက်လာပြီး ရင်ဘတ်အောင့်
လာသည်။ အသက်ရှူ၍မဝ။
မေမေ ည် ကျွန်မကို ဆေး
တိုက်၍အိပ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မ
သည် နှလုံးအားနည်းသူ ဖြစ်
သည်။ ထိုညက ကျွန်မ
တစ်ညလုံး ငိုကြွေးခဲ့သည်။
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်
နေသလိုခံစားရသည်။ ကျွန်မ
ဒိုင်ယာရီ ရေးမိသည်။
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ချစ်သောဒိုင်ယာရီ
ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။
ကျွန်မ သူ့ကို မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။
ကျွန်မ သူ့ကို မစောင့်ရှောက်
နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ

မှန်းတီးမိပါတယ်။ ကျွန်မ ရေ
မကူးတတ်တာ အပြစ်လား ဒိုင်
ယာရီ။ ကျွန်မ ရေကူးသင်ရ
လိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် ကျွန်မ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ကယ်
တင်ရမယ့်အခါရှိခဲ့ရင် အဆင်
သင့် ဖြစ်အောင်ပါ။ ကျွန်မ
သိပ်ဝမ်းနည်းနေပါတယ်။

သိမ့်သိမ့်
ကျွန်မသည် တစ်ချိန်
လုံး ကုလားလေးကို နာကျင်
စွာ သတိရနေသည်။ ဤ
ချောင်းသည် ကျွန်မချစ်သော
ကလေးငယ်ကို သေစေခဲ့
သည်။ ဤမိုးနှင့် ဤချောင်း
ရေစီးသံတို့သည် ကျွန်မ
နှလုံးသားကို အမြဲတစေ ထိ
ခိုက်နာကျင်စေသည်။ သူ့ကို
သတိရစွာဖြင့် ကျွန်မ ကဗျာ
ရွတ်သည်။ 'သပြေသီး
ကောက်' ကလေးကဗျာလေး
ဖြစ်သည်။

'ဝါဆို ဝါခေါင်
ရေတွေကြီးလို့
သပြေသီးမှည့်
ကောက်စို့ကွယ်
ခရာဆူးချ
ဟိုအထဲက...'

ကျွန်မသည် ကဗျာကို
ဆုံးအောင် မဆိုနိုင်။ ဝမ်း
နည်းပြီး ငိုချင်လှသည်။ စိတ်
ကို ထိန်းချုပ်သည့်ကြားမှ
မျက်ရည်က အလိုလို ကျ
သည်။ ကျွန်မ နားထဲတွင်
ကလေး၏ ကဗျာရွတ်သံ
လေးကို ကြားယောင်သည်။
သူသည် မဝီကလာအသံနှင့်
ချစ်စရာအသံလေးဖြင့် ကဗျာ
ကို လိုက်ဆိုတတ်သည်။
ကဗျာလေးကို သူ အလွန်
သဘောကျသည်။ ကျွန်မ
ငယ်ငယ်က မေမေ ဆိုပြ
တိုင်း သဘောကျခဲ့ရသည့်

ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

‘မမ သဂျေသီးမှည့်ဆိုတာ ဘာလဲ’

‘သပြေသီးမှည့်ဆိုတာ စားလို့ရတဲ့အသီးပေါ့ ကလေးရဲ့’

‘ဒါဆို အဲအသီးက နကြောသီးလို့ပဲလား’

‘ဟင့်အင်း ငှက်ပျောသီးက ရှည်ရှည်လေး၊ သပြေသီးက သားစားတဲ့ သကြားလုံးလို ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ’

‘သား သဂျေသီးစားချင်တယ် မမ’

ကျွန်မ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ စပျစ်သီးတစ်ခိုင် ပြုတ်ယူပြီး ကျွေးရသည်။ သူက ‘မမ ဒါ သားစားတဲ့ သဂျစ်သီးတွေလေ၊ သားက သဂျေသီးစားချင်တာ’ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ စားတိုင်း ကျွေးခဲ့သော စပျစ်သီးကို ဤကလေးသည် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

‘သား စားချင်တဲ့ သပြေသီးက ဟိုအဝေးကြီးမှာ သွားခူးရမှာ။ အခု စပျစ်သီးလေးတွေ စားနှင့်နော်။ သပြေသီးက အခု သားလက်ထဲက အသီးလေးတွေလိုပဲ မည်းမည်းလေးတွေ၊ မမ နောက်တော့ သွားခူးပေးမယ်နော်’ဟုပြောတော့ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့မေးသည်။

‘မမ ရေတွေကြီးတာက ဟိုချောင်းထဲကလို ရေတွေလား’

‘အင်း ဟုတ်တယ်’ဟု ကျွန်မ ဖြေသည်။ ကျွန်မ သူမေးသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေသည်။

ကလေးလေးသည် နှုတ်ခမ်းလေးများကို ချွန်၍

ကဗျာကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုသည်။

‘ဝါချို ဝါခေါင်
ရေတွေကြီးလို့
သဂျေသီးမှည့်
ကောက်စို့ကွယ်’

ကဗျာဆိုရင်း ကျွန်မထဲသို့လည်း မျက်လုံးလေး လှန်လှန်ကြည့်တတ်သည်။ လှပသော မျက်တောင်ရှည်ရှည် ကော့ကော့ကြီးများနှင့် ဤကလေးလေးသည် ချောသလောက် ဉာဏ်လည်းကောင်းလေသည်။

‘မမ၊ မမ သိမ့်သိမ့်’ အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားရသည်။ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်သည်။ ကလေးမ၏ မျက်နှာမှာ သူ့သားကို လွမ်းဆွတ်နေသော မျက်နှာဖြစ်သည်။

‘မမသိမ့်သိမ့် ချစ်လွန်း’ကို သတိရတယ်။ စိတ်ညစ်တယ်။ ဆရာမတွေက ကလေးကို အခုထိ ပြန်လာမပို့ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းက အကျင့်မကောင်းဘူး။ (သူ၏မောင်ကိုပြောခြင်း ဖြစ်သည်။) ကလေးကို သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး မခေါ်ဘူး’

ကျွန်မသည် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့သား သေသည်ကို လုံးဝ မသိရှာ။ နေမကောင်း၍ ဆေးရုံမှာဟု ပြောထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ညည်းသားလေးကို ပြန်လာစေချင်ရင် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလီမ် ရမယ်။ ထမင်းအများကြီးစားရမယ်။ အဲဒါမှ ကုလားလေးက ပြန်လာမှာ။ ညည်းက စိတ်ညစ်နေရင်၊ ရေမချိုးရင် သူက ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ရေချိုးပြီး လှလှလေးဖြစ်အောင်နေ’ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ သူသည် ခေါင်းညိတ်၍ ကျွန်မရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရပြန်သည်။

ကျွန်မသည် အပြင်သွားတိုင်း၊ ခြံတံခါးဖွင့်တိုင်း၊ ချောင်းရေစီးသံကြားတိုင်း၊ ကျွန်မ၏ ကလေးငယ်ကို သတိရသည်။ ကျွန်မ၏ ပန်းပွင့်လေးသည် ကျွန်မ အရိပ်ကြည့်နေသည့်ကြားမှ ကြွေလွင့်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်မချစ်သော ပန်းကလေးသည် လန်းဆန်းခွင့် မရှိနိုင်တော့ပါ။ အချိန်မတိုင်ခင် ကြွေလွင့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခွင့် အချိန်ကြာကြာ မရခဲ့ပေ။

ဤပန်းပွင့်လေးနှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးသည်လည်း ပန်းကလေးနှင့်အတူ ကြွေလွင့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးငယ်ကို သတိရစိတ်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် ဘာသာရေးအသိနှင့် စာဖတ်ခြင်းသာ မရှိခဲ့လျှင် ရူးများရူးနိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်မ၏ နာကျင်စရာကောင်းသော ဤအဖြစ်အပျက်နှင့်အတူ လူနစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်မ သတိရသည်။

တစ်ယောက်မှာ ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ဆွီဒင်နိုင်ငံမှ ပူလစ်ဇာဆုရ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက် အစာငတ်နေချိန် လင်းတငှက်တစ်ကောင်က နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့်ပုံကို ရိုက်ယူခဲ့ရသည်။

သို့သော် ၆ လ လောက်အကြာတွင် ထိုဓာတ်ပုံသတင်းထောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ကလေးငယ်ကို မြင်နေလျက်နှင့် လုံခြုံဘေးကင်းအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ သူ့ကြောင့် ကလေး သေဆုံးရသည်။ စောင့်ရှောက်ရန် ပျက်ကွက်သည်ဟူသော စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှ အသက် ၆၀ ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်သည်။ အသက် ၇ နှစ်၊ ၈ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်က စားနေရင်း သူ့ရှေ့မှာပင် ချောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး လိုက်သည်။ သို့သော် ကလေးကို သူ မကယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူသည် ထိုစိတ်ဖြင့်ပင် အခြံတမ်းတွေဝေငေးမောပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတတ်သည်။ ချောင်းထဲသို့မျောပါလာသည့် အရပ်မလေးတစ်ရပ်ကို ဆယ်ယူပြီး ချောင်းစပ်မှ သစ်ပင်ပေါ်တွင် တွဲလောင်းဆွဲထားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် အရပ်မလေးများကို ဝယ်၍ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အရပ်များကို ချောင်းစပ်ရှိ သစ်ပင်များထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ချောင်းဘေးမှာ အမြဲငေးမောလျက် ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ရူးနေရာသူ ငြိမ်းခဲ့သည်။ ထိုစိတ်ဖြင့်ပင် သူကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

ထို အရ ပ် များ နှင့် ဥယျာဉ်သည် ယခုတိုင် မကြာခဏ ကိုနိုင်ငံတွင် အမှတ်တရ ရှိနေ ဆဲဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီး သွားများထို ဥယျာဉ်သို့ စိတ်ဝင်တစား သွားရောက် လေ့လာကြသည်။ ကြေကွဲ စရာ အဖြစ်အပျက်ကို ယခု တိုင် တာသသ ရှိခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မသည် ထိုအဖြစ် အပျက်နှစ်ခုထက် ထိုလူနှစ် ယောက်ထက် ပို၍ နာကျင် ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မ မကယ်တင်နိုင်ခဲ့သော ကလေးငယ်သည် မျက်စိရှေ့ တွင် ယခုမှ တွေ့ရသူမဟုတ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျွန်မနှင့် အတူ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ ရပြီး ကျွန်မကို တွယ်တာ လွန်းသည့်ကလေးလေး ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဆုံးရှုံးရ ခြင်းသည်ဘဝတစ်လျှောက် တွင်ပြင်းထန်သော စိတ်နှလုံး နာကျင်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်မသည် ထိုဓာတ်ပုံသတင်းထောက်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေ ချင်ခဲ့၊ မကြာခဏ အဘိုးအို လို ကျွန်မ ရူးမသွားခဲ့ပါ။ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ထိန်း ချုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ လူ ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင်ချင်သေးသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ထိခိုက်လျှင် ငိုကြွေးမည်။ သို့သော် ကျွန်မ သည် တစ်နေရာရာတွင်၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးရမည့် လူသား များအတွက် ကျွန်မ အသက် ရှင်နေဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မချစ်သော ကလေးငယ် အတွက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့်

ကျွန်မ၏ခိုင်ယာရီတွင် အောက် ပါအတိုင်းရေးဖြစ်သည်။

ချစ်သောခိုင်ယာရီ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါ တယ်။ အကုသိုလ် မရှိသေး တဲ့၊ ဖြူစင်တဲ့ ကလေးလေး အတွက် ဟိုဘက်မှာ ပိုမို ကောင်းမွန်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဖြစ်တည်နိုင်ပါ စေ။ နေပျော်ဖွယ်ကောင်း သော ဘဝသစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရ ပါစေ။ သူပြတ်သန်းခဲ့ရသော ယခု ဘဝလိုမျိုး မနာကျင်ရ ပါစေနှင့် ဆုတောင်းပေးရင်း ယန်းပွင့်များနှင့်တူသော သူလို ကလေးများကို စောင့်ရှောက် နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားသွား ပါမယ် ခိုင်ယာရီ...

သိမ့်သိမ့် ကျွန်မသည် ကလေး ငယ်ကို ပြန်ရချင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို ပြန်လိုချင် စိတ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် သတ္တဝါ၏ ကံကြမ္မာကို မေးထား၍ မရ သလို ဖန်ဆင်း၍ မရသည်ကို လည်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလေး၏ နံချာ သော ပင်ယန်းဆင်းရဲသည့်ဘဝ သည် ဤမျှနှင့် အဆုံးသတ် ရန် အကြောင်းကပ်ပါခဲ့သည် ဟု ကျွန်မ ဖြေသိမ့်ရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ သူ့ကိုတစ် သက်လုံး သတိတရ ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ ယန်း ပွင့်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရ သော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ထိုကလေးငယ်သည် ကျွန်မ ပုံပြင်လို စွဲလမ်းခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ 'ယန်းပွင့်ပုံပြင်' ဖြစ် ပါသည်။ ■ ရွှေမိန်းခလေး

၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၂၀ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့အထိ

- (၁) မိုးခါးရေ ပျိုတို့ကြားက ကြိုးနှစ်ချောင်း၊ ခုံရွာ၊
- (၂) ထက်ရှား ဆုံမှတ်မရှိသော၊ တောင်ကြီး၊
- (၃) ဆွေဝင်းနီ (ပွင့်ဖြူ) နှလုံးသားနှင့် ဆောက်သည့် အိမ်ကလေး၊ မကွေး၊
- (၄) ဝန်းသို-လွမ်းရဝေ ဆူးခက်ပန်းရိုင်း၊ ကသာ၊
- (၅) မောင်သုတ ဂျစ်တူး၊ ရန်ကုန်၊
- (၆) စစ်လွမ်းအိမ်(မင်းဘူး) အမေသောင်းနှင့် ဆိုင်ခန်းငှားခြင်း၊ -၊
- (၇) နေသန် မသေနိုင်သော နှင်းဆီ၊ မန္တလေး၊
- (၈) မိုးခကျော်သွင် မနစ်မွန်းစေချင်၊ ပျော်ဘွယ်၊
- (၉) ဝင်းထိန်တောက်(မုံရွာ) ကြက်က တွန်ရင်တွန် မတွန်ရင် ခွပ်မှာ၊ ခုံရွာ၊
- (၁၀) ယုကျော်မိုး စံပယ်တွေရဲ့လွမ်းပုံပြင်၊ မိုးကုတ်၊
- (၁၁) နွေးလဲ့လဲ့ဖြူ(မြစ်ကြီးနား) ကိုယ်ချင်းစာ... နာတတ်ရင်ဖြင့်၊ မြစ်ကြီးနား၊
- (၁၂) မင်းမာန် အဖြည့်ခံညဈေး၊ နေပြည်တော်၊
- (၁၃) ငြိမ်းသွင်စိုး မပြောချင်ပေမယ့်၊ ကရင်၊
- (၁၄) ကိုပန်းစကား မေ့အချစ်များစူး၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၅) ကိုပန်းစကား နေရာချင်းတော့ မလဲနိုင်ပါ၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၆) ကြူငှက် ဒီဇင်ဘာလ ခရစ်စမတ်ညနှင့်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၇) အေးထူးအောင် မိုးသည်းည၊ ရန်ကုန်၊

အေးမြတ်မြတ်၍ ပြုသည်။

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

အိမ်သစ်

ဧရာဝတီ
တိုင်းဒေသကြီး
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ
ဓနဖြူမြို့လေးရဲ့
နံနက်ခင်းက
နှင်းငွေတွေဝေလျက်။
နွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့
နှင်းရည်တွေလို
မအေးမြနိုင်ပါ။
ရေကို တဝချိုးလိုက်ရဲ့။
အနောက်လှေကားက
ပြန်အတက်မှာ
ထမင်းစားခန်းထဲ
အကြည့်ရောက်တော့
အမေက နင်၊ နေပြန်ပါပြီ။
ဒီတလောလေးမှာ
ထမင်းစားလည်း နင်၊
အရည်သောက်လည်း နင်နဲ့
မဟုတ်သေးပါဘူး။
တက်လက်စ
လှေကားပေါ်ကဆင်းပြီး
ပြန်ကွေ့လာခဲ့တယ်။
ရုံးသွားခါနီး စိတ်က
မပြောင့်ပြန်ဘူးရယ်လေ။
‘အမေ အသက်ကြီးပြီနော်။
ဖြည်းဖြည်းစားပါဆိုလည်း
ပြောမရဘူး။
စိတ်က သိပ်မြန်တာပဲ။
အလုပ်ကလည်း
သိပ်လုပ်ချင်တာ။
ညနေတော့
ဆေးခန်းသွားမှပါ။
ဟိုနေ့ကလည်း
တစ်ယောက်တည်း
စိုက်တွေ အရမ်းနာနေတာ
အိမ်နီးချင်းကောင်းလို့ပေါ့
အမေရဲ့။
တစ်ယောက်တည်း

ဝန်ထုပ်အိမ်ပြေး ပျက်ရည်စကား

ခရိုင်တရားသူကြီး
အခန်းအမှတ် ၂
အမှုစစ်ခန်းထဲ
ဝင်လာတော့
ကော်ရစ်တာ
တစ်လျှောက်
လူတွေ
ခဲနေတယ်
လာပြီး
နားထောင်
ကြတာလေ
ရေးထဲက
ငါးသည်
တွေတောင်
ဗန်းတွေ
ရုံးရှေ့ချပြီး
ပယ်ပယ်နယ်နယ်
ထိုင်နေရဲ့

ထားပြီးရုံးသွားရတော့ စိတ်က မပြောင့်ဘူးရှင့်။
အလုပ်သာ ထွက်လိုက်ချင်တော့တယ်။
‘အလိုတော် အောင်မလေး ဟုတ်မှလုပ်ပါ သမီးရယ်။ ငယ်ငယ်က
ကျောင်းဆရာမလေးလုပ်ပါဆိုတာ၊ ကတိတော် တရားသူကြီးမှ ဖြစ်ချင်သတဲ့။
ခုမှထွက်မလို့ပေါ့လေ ရယ်စရာကြီးပါတော်’
‘အဟင်းဟင်း အမေ ပြောလည်း ပြောစရာပေါ့။ သမီးငယ်ငယ်က
တရားသူကြီးဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သမိုင်းညစ်တဲ့လူ ဖြစ်ခဲ့တာကိုးအမေရဲ့။
မတရားခံရတာတွေ များတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖောက်ထွက်ချင်တာပေါ့ အမေရယ်။’

တရားမျှတမှုမရှိဘဲ မတရား
ခံစားရတဲ့ အဘွားတို့၊ အမေ
တို့လို လူရိုးတွေကို ကယ်ချင်
တာပါ။ အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေကို
ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။
မတရား စော်ကားတဲ့ ဝိသမ
လောဘသားတွေကိုတော့
ဒဏ်ခတ်ချင်ခဲ့တာ။ ရာဇဝတ်
မှုနဲ့ ဒုစရိုက်သားကောင်တွေ
ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်
တန် အပြစ်ပေးချင်တယ်လေ။
သမီးက အဖြူထည်တွေကို
ချစ်တဲ့သူပဲဟာ'

'သမီး အခု ဥပဒေအရာ
ရှိဖြစ်နေပြီပဲ။ ပျော်ရဲ့လား'

'ဟင့်အင်း။ အမေဘာ
ကြောင့် မေးတာလဲ။ မပျော်
ဘူး အမေ။ တကယ်တော့
သမီးတို့အလုပ်က စားပွဲပေါ်
ရောက်လာတဲ့ စာရွက်တွေကို
ပဲ အတည်ပြုပြီးလုပ်ရတာ။
တကယ်လက်တွေ့နဲ့ ဆန့်ကျင်
တာအများကြီးပဲဆိုတော့ ရင်
ထဲမကောင်းလှဘူး။ အရင်က
သမီးသိတာ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ'

'မတရားတာလုပ်ရင်
ဘုရားမကြိုက်ဘူးတဲ့ သမီး
ရယ်။ တရားတာချည်းလုပ်
တော့လည်း အများမလိုက်
နိုင်တာတွေ ရှိတာပဲ။ သမီး
အဖေ ပြောပါရောလား၊ ငှက်
တောင်မွေးတစ်ချောင်းကြောင့်
ချိန်ခွင်လျှာ တစ်ဖက်စောင်း
သတဲ့လေ'

တရားရုံးကို ဆိုင်ကယ်
စီးလာတဲ့တစ်လျှောက်လုံး
အမေနောက်ဆုံးပြောလိုက်တဲ့
စကားလုံးတွေပဲ ထပ်တလဲ
လဲ ကြားယောင်လာခဲ့တယ်။
နွေးတို့ ဇာတိမြေ မြောင်းမြ
မြို့လေးမှာ နေကြတုန်းက
လေ ဘွားဘွား(ရာရာ)က
တောင်ပေါ် ရှမ်းမကြီးပါ။ စာ

နွေး
လူတွေကို
တိုးဝှေ့ပြီး
အမှုစစ်တဲ့ဆီ
ဝင်ခဲ့တယ်
နှစ်ဖက်
သက်သေတွေရဲ့
ထွက်ချက်တွေကို
ညှိနှိုင်း
သုံးသပ်လို့
ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီ
ဆိုတော့
အမိန့်ချဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်
ဖြစ်တာက
မြေမှု
(တရားမမှု)
ပါ

တစ်လုံးမှ မတတ်သလို၊
မြန်မာစကားကိုလည်း လုံးစေ့
ပတ်စေ့ နားမလည်ရှာပါဘူး။
အဘွားက ဈေးထဲမှာ ကုန်
ခြောက် ရောင်းပါတယ်။
အမေတို့၊ အဖေတို့က ကူ
ရောင်းကြရတာပါ။ ဌာနဆိုင်
ရာက အရာရှိတော်တော်များ
များဟာ ဆိုင်က ပစ္စည်း
တော်တော်များများကို ငွေ
မချေဘဲ ယူယူသွားကြတယ်
သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းတွေလိုပေါ့။
ဌာနတစ်ခုက ရင်ကော
တင်ကောနဲ့ အရာရှိမကြီး
တစ်ယောက်ဆိုရင် အမေတို့
သိပ်ကြောက်ကြရတာ။ ရွှေ

တွေလည်း သီးနေအောင်
ဝတ်ထားပါရဲ့။ မျက်လုံးကြီး
ပြူးသလောက် အကြည့်စူး
စူးနဲ့ရယ်။ နှုတ်ခမ်းထူကြီး ဖွင့်
လိုက်မှဖြင့် တောင်းပြီပေါ့။
'နွားနီနီနီနီက နှစ်ထုပ်၊ နီစိမ်း
ဘူး၊ ဆီတစ်ပိဿာ၊ ဖယောင်း
တိုင်ကြီးနှစ်ထုပ်' ဆို ယူသွား
ရော။ အဖေက ဝန်ထမ်း
မဟုတ်ရှာတော့ ရှေ့တင်
ဘာမှ မပြောရဲဘူးလေ။
ကွယ်ရာမှာတော့ လိပ်မကြီး
လာနေပြီလို့ တိုးတိုးလေး
ပြောတာ။

ဟိုဌာနက ဦးစီးတစ်
ယောက်ကတော့ လက်ဆွဲ
အိတ်စိမ်းလေးကိုဆွဲပြီး ဈေး
ထဲဝင်လာရင် ဈေးသည်တွေ
ရင်တထိတ်ထိတ်။ ပုဆိုးဆွဲ
ယူ၊ စောင်ဆွဲယူပြီး ခပ်တည်
တည် ထွက်သွားတာပါ။ ဒါ
တွေကြောင့် နွေးတို့ငယ်ငယ်
က သိပ်ခံပြင်းခဲ့ကြတာ။ နွေ
ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ဈေး
လိုက်ရောင်းကူတဲ့ အခါ
အဘွားကုန်ထုပ်ဖို့ ဝိသမာချိန်
နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ စာရွက်ထုပ်
ကြီးတွေ ပါတယ်။ ဝန်ထမ်း
စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနဲ့ နည်း
လမ်းတကျရေးထားတဲ့စာတွေ။
နွေးအတွက် အထောက်အကူ
ဖြစ်ပြီပေါ့။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်
တန်းရောက်တဲ့အခါမှာ တရား
ရုံးများလက်စွဲတို့၊ ရဲအထူး
လက်စွဲတို့တောင် ရှာဖတ်နေ
ခဲ့ပြီ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှေ့နေ
ဖြစ်ခါစ အစ်ကိုမင်းဇံကလည်း
နွေးတို့၊ မိုးမိုး(တင်မိုးဖြူ)တို့
ကို အကူအညီပေးတတ်
တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပဒေ
အရာရှိကြီး ဖြစ်လာတဲ့အထိ
ဆရာ တင်ခဲ့ရပါတယ်။ လူ

ဖြောင့် လူမှန်ဆိုတော့ အား
လည်း ကျခဲ့တယ်။

ခရိုင်တရားသူကြီး အခန်း
အမှတ် ၂ အမှုစစ်ခန်းထဲ ဝင်
လာတော့ ကော်ရစ်တာတစ်
လျှောက် လူတွေ ခဲနေတယ်။
လာပြီး နားထောင်ကြတာ
လေ။ ဈေးထဲက ငါးသည်
တွေတောင် ဗန်းတွေ ရုံးရှေ့
ချပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်
နေရဲ့။ အရပ်သူတွေရဲ့အသံ
တွေလည်း ကြားလိုက်ရပါ
တယ်။

'ယုတ်ကန်းလိုက်တဲ့
အဘွားကြီးပါလားအေ။ မြေး
တွေမျက်နှာတောင် မထောက်
ညှာဘူးဘဲ။ အဲဒီမြေ အဲဒီအိမ်
လေးထဲမှာ ကလေးသုံး
ယောက်လုံးကို မွေးခဲ့တာ
ငါတို့ မျက်စိနဲ့အမြင် တော်။
တင်နု စိုက်တဲ့ တညင်းသီး
သရက်သီးတွေတောင် ရောင်း
စားရတာ ဘယ်လောက်ကြာ
ပဲလဲ။ လင်မယားကွဲတာ
လည်း အဘွားကြီး ပယောဂ
ပါသလေ'

နွေး လူတွေကို တိုးဝှေ့
ပြီး အမှုစစ်တဲ့ဆီ ဝင်ခဲ့တယ်။
နှစ်ဖက်သက်သေတွေရဲ့ထွက်
ချက်တွေကို ညှိနှိုင်းသုံးသပ်
လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီဆိုတော့
အမိန့်ချဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။
ဖြစ်တာက မြေမှု(တရားမမှု)
ပါ။ သမီးယောက္ခမ အပြန်
အလှန်စွဲဆိုနေကြပေမဲ့ သက်
သေတွေကလည်း ဦးက
ထောင်၊ ပဲ့က နင်းဆိုသလို
ပဲ။ အပြီးအမောက်မတည့်
တွေ ထွက်ဆိုခဲ့ကြရဲ့။ စားပွဲ
ပေါ်ရောက်လာတဲ့ အဖေတို့
သက်သေထွက်ချက်တွေကို
အတည်ပြုဆုံးဖြတ်ရတဲ့ဘဝ

က ကစားပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ကံကြမ္မာက အလဲထိုးခံလိုက်ရ
တာကတော့ မတင်နုပေါ့လေ။

နွေးကိုယ်တိုင် ဖတ်
ကြားရတဲ့ စီရင်ချက်နဲ့ မတင်
နုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေး၊
အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်
ခြောက်လ ချမှတ်လိုက်ရ
တယ်။ နွေးမျက်နှာကို မျက်
လုံးလေး လှန်ကြည့်တဲ့အချိန်
မှာ မျက်ရည်တွေက ပါးပေါ်
ကို တလိမ့်လိမ့်ကျနေတာမို့
ရင်ထဲကတုန်ကယင်နဲ့ မျက်
နှာလွှဲပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
တရားရုံးအထွက်မှာ တစ်စုံ
တစ်ယောက်က လုံချည်စ
အောက်နားကို ဆွဲထားပါ
ရော။ ငိုကြည့်လိုက်တော့ ၁၀
နှစ်သာသာ ကလေးမလေး။
တရွပ်ရွပ် ငိုကြွေးလျက် သူ
နောက်မှာ ရပ်ပြီး ငိုနေကြတာ
က ရှစ်နှစ်ရွယ်၊ ခြောက်နှစ်
ရွယ် ကောင်လေးနဲ့ကောင်မ
လေး။

‘ဆရာမ သမီးတို့အမေ
ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။
အမေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။
အဖေကလည်း နားရိုက်သလို
ရိုက်လို့ ကွဲရတယ်။ အဘွား
ကလည်း သမီးတို့နေတဲ့အိမ်
လေးကို ဖျက်ခိုင်းတယ်။
သမီးတို့အမေကို လည်း
ထောင်ကျအောင် လုပ်တယ်။
အဟီးဟီး သမီးတို့ကို ဘယ်
သူရှာကျွေးမှာလဲ။ ကျောင်း
ရော မနေရတော့ဘူးလား’

ကလေးသုံးယောက်
လုံးက ကျတဲ့မျက်ရည်တွေကို
နွေး မကြည့်ဝံ့ပါဘူး။ ကြား
လည်း မကြားရက်တာမို့ ရုံး
အကူကောင်လေး ဖိုးဝကို
လှမ်းခေါ်ရပါတယ်။ ဥပဒေ
ရုံးခန်းက နွေးရဲ့စားပွဲကို

နွေးကိုယ်တိုင်
ဖတ်ကြားရတဲ့
စီရင်ချက်နဲ့
မတင်နု
ဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးလေး
အလုပ်ကြမ်းနဲ့
ထောင်ဒဏ်
ခြောက်လ
ချမှတ်
လိုက်ရတယ်

ရောက်တော့ ချွေးတွေ ရွဲနေ
တာ သတိထားမိတယ်။ စား
ပွဲပေါ်က ပေါ်လစ်ရောင်
တောက်နေတဲ့ ကျွန်းသားတုံး
လေးပေါ် စိုက်ကြည့်နေမိ
တယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူး
သလိုမျိုးနဲ့ ‘ဒေါ်နွေးယုလှိုင်၊
ဥပဒေအရာရှိ’တဲ့။ နွေးစိတ်
တွေ မွန်းကျပ်နေပါပြီ။ လွန်
ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က နွေးရဲ့အရည်
အချင်းတိုးတက်မှုဇယားနဲ့၊
နောင်လာမယ့် ငါးနှစ်မှာ ဘာ
ဖြစ်မလဲဆိုတဲ့ ဇယားမျိုး
တစ်ခါမှ ချမကြည့်ခဲ့ပါဘူး။
လုပ်သက် ၉ နှစ်အတွင်းမှာ
နွေးလုပ်ရမယ့် အလုပ်အပေါ်

ယုံကြည်မှုတွေ ဖျက်ပြယ်ခဲ့
တယ်လေ။

နွေး အိမ်ပြန်လမ်းမှာ
သက်ငယ်တွေ ထမ်းလာတဲ့
အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို
ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝင်တိုးမိသလို
ဖြစ်သွားတယ်။ မတိုက်မိပေ
မဲ့ အရှိန်ဖျက်ပြီး လဲကျသွားခဲ့
တယ်။ ကပ္ပာကယာဆင်းပြီး
ထူမ၊ပေးလိုက်ခါမှ မတင်နုနဲ့
ရုံးချိန်းလိုက်လာတဲ့ သူ့အမေ
ပါလား။ အနီးအနား အအေး
ဆိုင်ခေါ်တော့လည်း မလိုက်၊
ပွန်းပဲ့ရာတွေ ဆေးဝယ်ထည့်
ဖို့ ငွေငါးထောင်ပေးတော့
လည်း ငြင်းပြီး ပြန်သွား
တယ်။ ဪ အိမ်က အမေ
ထက်တောင် အသက်ကြီးပြီး
ပိုကျနေပါလား။ ဒီလိုပိန်ပိန်
လေးက ဘယ်လိုအသက်ရှင်
နိုင်ပါ့မလဲ။ နွေးရဲ့ ကူညီမှုကို
‘မလိုအပ်ပါဘူးဆရာမ’တဲ့။
မပတ်သက်ချင်တာလား။

‘မတင်နုက မုဆိုးမ
အမေဆိုကြီးနဲ့ ကလေးသုံး
ယောက်ကို ဈေးရောင်းကြွေး
နေရတာ’လို့ ရုံးအကူကောင်
လေးက တစ်စွန်းတစ်စ ပြော
ဖူးတယ်လေ။ အမေချင်း
ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ နွေး
အိမ်ရောက်တော့ အမေက
အနင်းခံနေလေရဲ့။ အနှိပ်
သည် ဒေါ်လှဖြူကလည်း
ထုံးစံအတိုင်း ရွာရိုးကိုးပေါက်
က သတင်းတွေ ဖောက်
သည်ချနေတာလေ။ နွေးက
ထမင်းဆာလွန်းလို့ စားပွဲမှာ
ဝင်ထိုင်စားတော့ စကားသံ
တွေက အတိုင်းသားပါပဲ။

‘အဲဒါ မမရှင်းရယ် သူ
အမေအိမ်နဲ့လည်း ဘယ်
လောက်မှ မဝေးပါဘူး။ သူ

ခမျာ ဝက်စာပုံးလေး မ၊ပြီး
ပြေးလာတော့ ဟိုးအကောင်
က အိမ်ပြန်ရောက်နေလေပြီ
ကိုး။ သနားစရာကောင်း
လိုက်တာရှင်။ အစ်ကိုထမင်း
ဟင်းလည်း ခူးထားပြီနော်၊
ချီးရေလည်း နေလှမ်းထားပြီ
အစ်ကိုလို့ လျှာခလုတ်တိုက်
မတတ် ပြောတာကိုး။ ဟဲ့
ကောင်မ တာမနေနဲ့ အိမ်ပေါ်
ကို ခု၊တက်လာခဲ့စမ်းဆိုပြီး
ရေထမ်း ထမ်းပိုးနဲ့ ချလိုက်
တာ မမရှင်ရေ။ ကျောတွေ၊
ခြေသလုံးတွေ သွေးတောင်
ထွက်ပါတယ်။ နောက် သူတို့
ကွဲတာလည်း သေလောက်တဲ့
ဒဏ်ရာလို့ ဆရာဝန်ကပြောပြီး
ဆေးရုံမတက်ခင် ရဲစခန်း
အရင်သွားခိုင်းတာ။ သေ
လောက်တဲ့ ဒဏ်ရာလို့ ဆေး
စာ ရေးပေးသတဲ့လေ’

‘ဒီ မိန်းကလေးနုယ်
အတော် ကံဆိုးရှာတာကိုး၊
ဘယ်သူများလေးလဲ မလှဖြူ’
‘တင်နုတဲ့ရှင်၊ တင်နုပါ
တဲ့။ သူ့လင်က ဘိုလင်း၊
ဘိုလင်း အမေကြီးက မအေး
စိန်တဲ့တော့...’

နွေးတစ်ယောက် စားလို့
မဝင်တော့သော ထမင်းကို
ခွေးစာထဲသာ သွန်ချလိုက်
ရရဲ့။ ယုံကြည်ချက်တိုင်းဟာ
အမှန်တရား မဟုတ်ဘူးဆို
တာ လက်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ အနောက်ရပ်ကွက်
ထဲကို စက်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီရွေး
ဖို့ လာခဲ့တယ်။ ရုံးပိတ်ရက်ပဲ
လေ၊ စက်ဆိုင်မှာ မိန်းကလေး
တွေ တဝါးဝါးရယ်နေလေရဲ့။
ဝါးခမောက်ဆောင်းထားတဲ့
အသက် ၃၀ လောက် အမျိုး
သမီးကို ရယ်နေကြတာလား။

‘အေး အေ ငါက ရုံး
ပြင်ကနား ကြောက်ပါတယ်
ဆို သက်သေလိုက်ရတော့
တင်နုလည်း သနားပါရဲ့။
ဘိုလင်းညီ ဘိုဝင်းက အမိုး
ပေါ် တက်ဖျက်နေပြီလို့ ငါက
တင်နုကို သတင်းသွားပေး
တာပါပဲ။ ရုံးမှာ တကယ်စစ်
တော့ ငါမြင်တာ ဘယ်သူ
မှန်း မသိပါဘူး။ မြင်တော့
မြင်ပါတယ်လို့ လုပ်လိုက်ရ
တယ်။ ငါ့မှာ အဝတ်လျှော်
စားနေရတာ။ အိမ်က အမိုး
မလုံ၊ အကာမလုံဆိုတော့
ကြောက်ပါတယ်အေ။ ည
ဘက်များ လာသတ်နေမှဖြင့်’
ရင်ထဲမှာတော့ နာပြီး
ရင်း နာရင်းပါပဲလေ။ အဖြစ်
ဆိုးလိုက်တာ မတင်နုရယ်။
နွေး စက်ဆိုင်ထဲ မဝင်ဘဲ
လှည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက်
ထွက်လာခဲ့တာ။ လမ်းမှာ
ခမောက် ဆောင်းထားတဲ့
ကလေးမတစ်ယောက်က
စာရွက်တစ်ရွက် လာပေးပြီး
ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဟင်
ဘာပါလိမ့်။ ဒီကောင်မလေး
ဟာ ဟိုနေ့က လာငိုတဲ့
မတင်နုရဲ့သမီး အကြီးမလေး
ပဲလေ။ လက်သည်းဆိုးဆေးနဲ့
ဆွဲထားတဲ့ပန်းချီပုံလေးတစ်
ချပ်ပါလား။ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့
သူ့စားချက်ကို ဆွဲထားတဲ့ပုံ
ပဲ။ တံတောင်ဆစ်ကနေ
ထောင်ထားတဲ့လက်ငါးချောင်း
ဖြန့်ထားပုံပါ။ လက်ပြတ်ကြီး
ကို အနီရောင် လက်သည်းဆိုး
ဆေးနဲ့ ဆွဲထားတာ။ အောက်
မှာ သွေးကွက်ကြီး၊ သွေး
ကွက်တွေကြားမှာ အဖြူ
ရောင်မျက်ရည်နှစ်စက် ကျနေ
တယ်။

ခုတော့မှ ခက်ပြီ။ ဒီ

တရားရုံး
အထွက်မှာ
တစ်စုံ
တစ်ယောက်က
လုံချည်စ
အောက်နားကို
ဆွဲထားပါရော
ဥုံကြည့်လိုက်တော့
၁၀ နှစ်သာသာ
ကလေးမလေး
တရှုပ်ရှုပ်
ငိုကြွေးလျက်
သူ့နောက်မှာ
ရပ်ပြီး
ငိုနေကြတာက
ရှုပ်နှစ်ရွယ်
ခြောက်နှစ်ရွယ်
ကောင်လေးနဲ့
ကောင်မလေး

ကလေးတွေ နွေးဘာလုပ်ပေး
ရပါ။ ပုံလေးကို အယောင်
ယောင် အမှားမှား ကိုင်ပြီး
ထွက်ခဲ့တယ်။ နွေးတို့ လမ်း
ထဲရောက်ခါမှ ကစားနေတဲ့
ကလေးသုံးယောက်ကို လက်
ယပ်ခေါ်ရတာ။

‘ဒီပုံလေးကို ကြည့်စမ်း
ပါ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လို့ ထင်လဲ
ဟင်’

‘လက်ငါးချောင်းက
ကားနေတာဆိုတော့ ညီညွတ်
မှု မရှိဘူး၊ အတိုအရှည် မညီ
ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် သွေးမျက်
ရည် ကျနေပါတယ်တဲ့။ ရန်
ဖြစ်နေကြတယ်။ နှိပ်စက်

တယ်လို့ ပြတာပါ’

‘နောက်တစ်ယောက်
ကရောကွယ်၊ ဝေဖန်စမ်းပါဦး’

‘ဒါက ကယ်ပါဦးလို့
အကူအညီတောင်းနေတာ။
မျက်ရည်တွေတောင် သွေး
အိုင်ထဲ ပြုတ်ကျနေပြီလေ၊
သူ့ကို မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူး
လားတဲ့’

‘သမီးကတော့ အဲလို
မထင်ပါဘူး။ ဒါက ရုပ်ပါဦး
‘စတော့ စတော့’ဆိုတဲ့
အမှတ်အသားပဲလေ။ သူ
ကြောက်လို့ ပန်းပေးနေတာ
လည်း ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်
လား တီတီရဲ့။ မျက်ရည်တွေ
ရော သွေးတွေရော ကျနေပြီး
သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်
ဖြတ်သလို အားကိုးချစ်ခင်
ရတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်
ဒုက္ခဖြစ်လို့ ထင်ပါတယ်။
လက်ပြတ်သွားသလို’

အောင်မလေး မြို့ဝန်
မင်း စောင်မမှ ထောင်လုံးလုံး
ကျဆိုတာလို ကလေးအတွေး
အမြင် သွားမေးမိမှ ရွှေရင်ဆို
ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ရုံးပိတ်
ရက်မှာ အပေါ်ထပ် လှေကား
က ဆင်းလာတဲ့ အစ်ကိုမင်းခံ
က နွေးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ
ခပ်တည်တည် ဖြတ်သွား
တယ်။ ပြုံးပြမိပြီးမှ ရှက်
ဒေါသတွေ ဝေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။
မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲနဲ့ စိတ်
တိုင်းမကျ ဖြစ်ရတာတွေများ
တော့ အလုပ်ကိုလည်း စိတ်
ကုန်နေမိရဲ့။ ဥပဒေကို တိုင်း
တဲ့ ပေတံက ဘယ်လိုပေတံ
မျိုးလဲ။ ခုတော့ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာတွေကို မျက်ခြည်
ဖြတ်ချလိုက်ရပြီ။

နေပြည်တော် အစည်း

အဝေးသွားရင်း လားရှိုးမှာ
ရောက်နေတဲ့ တင်မိုးဖြူ
(မိုးမိုး)နဲ့တွေ့တော့ အပူတွေ
ခဏ မေ့သွားတယ်။ ဇာတိ
မြို့လေးက ညီအစ်မလို ချစ်
ခဲ့ကြတာလေ။ မိုးမိုးနဲ့ တစ်
နှစ်တည်း အလုပ်ဝင်ကြတာ
ပါ။ သူလည်း ဥပဒေအရာရှိ
ပါပဲ။ ‘သူ့အကြောင်း ကိုယ့်
အကြောင်းလေးတွေပြောရင်း
ရင်ထဲဖော့ ဖြစ်နေမိတယ်။

‘မမနွေး အစ်ကိုမင်းခံ
ကြီးနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ ဟဲဟဲ’

‘ဘယ်နှယ်မှ မဘယ်
နှယ်ရသေးပါဘူး။ ရှုတည်
တည်ကြီးပါပဲ’

‘ဟဲ ဟဲ မမနွေးကို သူ
သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ သူက
သမာဓိချိန်ခွင်ကြီးပဲလေ။
အထက်တန်းရှေ့နေကြီးဆို
တော့လည်း အဘိုးကြီး
ပေါက်စပေါ့။ ဒါနဲ့ မိုး ဒီ
မလာခင် ကြိုခဲ့ရတဲ့ အမှု
အကြောင်း ပြောဦးမယ်။

‘ဟိုင်းဝေး မှန်လုံကား
စီးလာတာ။ သားအမိနှစ်
ယောက်ပေါ့နော်၊ ကလေး
လေးက သုံးလေးနှစ်သမီး
လောက်ပဲရှိမယ်၊ တစ်လမ်း
လုံး အိပ်ပြီး လိုက်လာတာ
ပေါ့။ လမ်းဆင်း မြို့ရွာတွေ
အတွက် ခရီးသည်တွေပါ
တော့ ဆင်းသွားတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ဦးက တာဝန်သိသိ
ရဲကို သတင်းပေးခဲ့တာ၊ ကား
ထွက်လာပြီး အတော်ကြာ
တော့ ရဲကားတစ်စီး ရောက်
လာပြီး ကလေးအမေဆီ
တန်းလာတာလေ’

‘ကလေးလေးက
အသက်မရှိတော့တာလား
ဟင်’

‘ဟုတ်ပါ၊ ကလေး

ရင်ကိုခွဲပြီး ဗိုက်ထဲမှာ No-4ထုပ်တွေ အပြည့်နဲ့ ပြန်ချုပ်ထားတာပေါ့။ သတင်းပေးတဲ့ အမျိုးသမီးက အကင်းပါးလို့ သိရတာပါ။ အဝတ်နဲ့ခြုံပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းပေးထားသတဲ့။ လမ်းအရှည်ကြီးမှာ ရေလည်း မသောက်၊ ရပ်စခန်းတွေမှာလည်း ဘာမှ ဆင်းမစားကြ၊ ကျန်းမာရေး သွားတာလည်း မမြင်လို့ မသင်္ကာတာတဲ့လေ။ မိုးတို့ ရုံးရောက်လာတော့ သူ့သမီးပါတဲ့။ ဝိသမလောဘကြောင့် သမီးကိုသတ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ် ငါးဆယ် တစ်ပေါင်းတည်းကျစေ ချလိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလိုက်တာဆိုတာလေ၊ ဆိုးဝါးလိုက်ကြတာနော်”

မိုးနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့ပေမဲ့ အလင်္ကာတွေ၊ ရသတွေ မြောက်လှပါတဲ့ အမှုသည်တွေ အကြောင်းက ရင်ထဲ ခွဲငြိနေတော့တယ်။ ခါထုတ်လို့လည်း မရ၊ ပုတ်ထုတ်လို့လည်း မရနဲ့လေ။ သူဟာကမှ ရက်စက်ယုတ်မာပြီး လူမဆန်တဲ့သူကို ထိုက်တန်စွာ အပြစ်ပေးရခြင်းမို့ တော်သေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာက ဘာမဟုတ်ဘူး ထင်ရတဲ့ တရားမမှု ရိုးရိုးလေးပေမဲ့ မိသားစုရဲ့ ညာလက်ရုံးတစ်ဖက် ထောင်ထဲရောက်ရပါပေါ့။ နိုင်ငံခြား စစ်ကားထဲက ဒုက္ခသည်တွေ ကြည့်နေရသလိုပဲ။

ညဘက်မှာ နှင်းရည်တွေ စိုရွာနေတဲ့ခြံထဲ မျှော်ငေးနေမိရဲ့။ ည ၁၂:၃၀ နာရီလခွန်းတိမ်းသွားခဲ့ပြီပဲ။ နွေး

အိပ်မပျော်နိုင်တာ ရက်တွေကြာနေပြီ။ ငွေလရောင်က တစ်ခြံလုံးကို လင်းထိန်ပြီး စိတ်သက်သာမှု လျှော့ပါးစေသလို၊ နှင်းရည်တွေက အေးမြစေပါတယ်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေကလည်း တစ်ခြံလုံးကို မွှေးမြစေတာပဲလေ။ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ ဖြူဖွေးခြင်း၊ လင်းထိန်ခြင်း၊ မွှေးမြခြင်းနဲ့ သာယာမှုဆိုတာတွေဟာ အားလုံးအတွက် ပေးဆပ်နေတဲ့ သဘာဝရဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ လူသားတိုင်း ရယူခံစားနိုင်ရဲ့လားလို့ တွေးမိရဲ့။ နွေးလို့၊ မတင်နုလို့၊ ပြီးတော့...

နောက်တစ်ခါ တစ်မျိုး တွေးနေမိပြန်တယ်။ မအေးမြခြင်း၊ မငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ မသာယာနိုင်ခြင်း၊ ပေးသောအရာကို မယူနိုင်ခြင်း၊ မခံစားနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ကွဲလွဲချက်ကရော ဘာကြောင့်များလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကြောင့်လဲ။

ညနေက အစ်ကိုမင်းဇံ ပြောသွားခဲ့တဲ့ စကားတွေကလည်း နွေးရင်ကို ပူအိုက်စေခဲ့တယ်လေ။ လောင်ကျွမ်းခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုမင်းဇံ အထင်တကြီး ရှိခဲ့တဲ့ နွေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ မြောင်းထဲရောက်သွားခဲ့ရပြီ။ အရေးထဲ ရှံဆင်းပြီးချိန်မှ တရားသူကြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာကြတဲ့ ဘိုလင်းနဲ့ သူ့သက်သေခံပါတ် (၃)က နွေးကို လှမ်းပြီး ပြုံးပြရတယ်လို့။ အို စိတ်တွေရွပ်လိုက်တာ။

‘ကိုယ်ကတော့ ဟိုသီချင်းထဲကလိုပဲ ‘ကောသရာဇာ’မှာ ဖြတ်ကုန်မစားပေ’ ဆို

တာလေ။ တခြားအမှုတွေကို မပြောလိုက်သေးဘူး နွေး။ မတင်နုကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ။ သူ့အမေက အခု ဆုံးသွားပြီ။ ကလေးတွေက ပေယျာလကန်။ သူ့ခေါ်လာတဲ့ သက်သေတွေက နွေးပြောသလို တရားလိုဘက်က ရန်ရှာမှာစိုးလို့ အဖြောင့်မထွက်ရဲခဲ့တဲ့ အားနည်းချက်ထားတော့။ အဲဒီတရားလိုခေါ်လာတဲ့ သက်သေ (၁) ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောသွားတယ်။ မတင်နုရဲ့ အိမ် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကို သူမသိပါဘူးတဲ့။ (၂) မီးသတ်အဖွဲ့လည်း ဝင်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်အဖွဲ့ဝင်က ပြောသွားတော့ အဲဒီမတင်နုရဲ့ အိမ်ဟာ မီးရေးထင်းရေးစိုးရိမ်ရလို့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး(စောစောက မသိဘူးဆိုတဲ့လူ) အဖျက်ခိုင်းလို့ သူကိုယ်တိုင် ဖျက်လိုက်ရပါသတဲ့။ တရားလိုဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကတော့ အဲဒီအိမ်ဟာ မီးလောင်သွားလို့ မီးလောင်ငုတ်တိုကြားမှာ ကျပ်ဟာ ဘူး၊ ဖုရုံ၊ သခွားလေးတွေ စိုက်စားနေပါသတဲ့ဗျာ။ ကိုင်း ဒါဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲ မီးလောင်တာကို မီးသတ်က ဘာကြောင့် မသိရလေလဲ။ ရုံးကိုခေါ်ထားတဲ့ ရက်စွဲရော ရှိလား။ မင်းက ထောင်ချမိန့် စီရင်ခဲ့တဲ့သူ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရိုးသားမှုက ရော ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်များလဲ နွေး’

‘နွေး... နွေး... နွေး...’ ဆိုတဲ့ အစ်ကိုမင်းဇံရဲ့ စကားတွေကတော့ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး လိုက်သံအဖြစ် နွေးရင်ကို တုန်ခါစေခဲ့ပြီ။ ခုတော့

တကယ်အဝေးကြီး ဆေးကြပြီပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ နွေး ဥပဒေလှိုင်းကို ယူခဲ့တာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ပါ။ နွေးရဲ့ ရင်ထဲက စေတနာတွေဟာ အခုတော့ မတင်နုတို့ မိသားစုတွေရဲ့ ‘မျက်ရည်စကား’ တွေလောက်တောင် စွမ်းအားမရှိတော့ပါလား။ နွေးရဲ့အမေ ထမင်းနင်တာ၊ ဗိုက်နာတာကို နွေး ပျာနေအောင် ပူခဲ့မိတယ်။ ပါရဂူနဲ့ ဆေးခန်းနဲ့။ မတင်နုရဲ့ အမေကြီး အခုဆုံးသွားပြီဆိုပါလား။ မဆုံးခင်နေ့အထိ ဈေးထဲမှာ တောင်းရမ်းပြီး မြေးလေးတွေကို ကျွေးသွားသတဲ့။ မြောင်းထဲလဲကျပြီး ‘မူးတယ်၊ မူးတယ်’နဲ့ ဆုံးသွားသတဲ့။

နွေးယုလှိုင်ရဲ့ မိုးကြိုးသွားဟာ မတင်နုရဲ့ နှလုံးသားမှာ ‘မျက်ရည်စကား’ တွေအဖြစ် မကွယ်မပျောက်ရှိနေတော့မယ်လေ။ ရိုးသား၍ နှိမ်းပါးသော အရပ်သားတွေကို မနစ်နာစေလိုသော စေတနာမှန်ပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက တိုင်ထိပ်ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရုပ်ရွာပြည်သူရဲ့ သဘောထား ဝေဖန်ချက်တွေ သိတော့လည်း တုန်လှုပ်ခံစားခဲ့ရပြီ။ တရားခံ မတင်နုသာ တရားမှန် ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့... တရားမဝင်သော တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံပွဲလေးများနဲ့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းများက ဘယ်လိုများမျက်နှာ ပြပုံပါမလဲ။ စာရွက်ပေါ်က အချက်အလက်နဲ့ စားပွဲပေါ်က လက်တွေ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုတော့ နွေးအမှန်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ■

ဝန်းသို-လွမ်းရင်

WIN
ISZUDIA

မေ့မိတဲ့အကဲလေး

၁။

အပြင်ထွက်၍
လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်
သွားသောက်ရန်
စိတ်ကူးနေစဉ်
သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့်

ထိုကလေးမလေး ကျွန်မဆီ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရောက်လာခြင်းမသိသော်လည်း
ကိုယ့်ဆီ လာနေတာပဲဟူသောအသိဖြင့်
အပြင်ထွက်သေးဘဲ စောင့်နေလိုက်မိသည်။
အရင်က မနက်ခင်းလက်ဖက်ရည်ကို
ရယ်ဒီမိတ်ထုပ်တို့ဖြင့်သာ ပြီးစီးခဲ့သော်လည်း
ခုမနက်အတွက်မူ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
ဖြစ်မြောက်လာရန် ပစ္စည်းပစ္စယ ဘာတစ်ခုမှ

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၅

ရွှေသစ်

အဆင်သင့် ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုသို့ အပြင်ထွက်သောကံရန် စိတ်ကူးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်သာ ကူးမိသော်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘယ်နား မှာ ရှိနေသည်ကိုမူ ကျွန်မ မသိ။ ကျွန်မ ရောက်နေသော ပြတိုက်ကလေးသည် လမ်း ဘေးတွင် ရှိနေသော်လည်း ဟိုဘက်ဒီဘက် လူနေရပ်တို့ နှင့်ကား ဝေးနေသေးသည်။ ညကလည်း ရောက်ရောက် ချင်း ပစ္စည်းတွေ နေရာချ၊ လိုက်ပို့သော တူတော်မောင် တို့ကို နှုတ်ဆက်နေရသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်တော့ အတော်ပင် ညဉ့်နက်သွားပြီ။ ပင်ပင်ပန်း ပန်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်မို့ မနက်ခင်းနိုးတော့ အတော်ပင် နေမြင့်နေလေပြီ။ မိုးအုံ့နေ သဖြင့်သာ မသိသာခြင်းဖြစ် သည်။

‘ဆရာမ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်မလို့လား’

ကျွန်မ ပြုံးမိသွားသည်။ ကျွန်မစိတ်ကူးကို သိနေခြင်း ကြောင့်ထက် ဆရာမဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ပြုံးမိ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ထိုကလေးမလေးက ရိပ်မိ ဟန် တူပါသည်။

‘အရင် ဦးလေးကြီး တုန်းကလည်း သမီးက ဆရာလို့ခေါ်တာ ဆရာမရဲ့’

‘ဟုတ်လား’ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် သူ့ကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ထို ကလေးမလေးကလည်း သနပ်ခါးတွေ ကြွတ်ကလ လာ မတတ် ပြုံးလိုက်၏။

‘သမီးကို ပိုက်ဆံပေး လိုက်လေ။ လက်ဖက်ရည် သမီး သွားဝယ်ပေးမယ်။

ကျောင်း
အကောင်းစား
တို့တွင်
အကောင်းစား
ကားကြီးတွေ
စီးကာ
ကျောင်းသွား၍
အကောင်းစား
စာသင်ခန်း
တို့တွင်
စာသင်နေရ
ချိန်တွင်
မုံမုံလေး
ကတော့
သူ ဝတ်ဖို့
အဖြူအစိမ်း
တစ်စုံကိုပင်
မိုးရွာ၍
စံပယ်တွေ
ပွင့်ပါမှ
ဝယ်နိုင်မည်
ဆိုသည်
ကတော့
ရက်စက်
လွန်းလှပါသည်

အရင်ဆရာတို့တုန်းကလည်း သမီးပဲ သွားဝယ်ပေးနေကျ လေ။ ဆရာမက မနေ့ညကမှ ဒီကိုရောက်တာ မဟုတ်လား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘယ်နား ရှိတာ ဆရာမက သိသေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်က နည်းနည်း ချောင်ကျ တယ် ဆရာမရဲ့ ဟိုဘက်မှာ’

ထို ကလေးမလေး လက်ညှိုးထိုးပြရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့် မိသော်လည်း

ကြီးမားသော မန်ကျည်းပင် တို့ကသာ နေရာအနှံ့ ရှိနေ သဖြင့် မန်ကျည်းပင်တို့ကို သာ မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ တွင် မကောင်းသော အကျင့် တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအကျင့်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ် တွင် လွယ်လွယ်မယ့်တတ် ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုလည်း ထို ကလေးမလေးကို ကျွန်မ မယုံသေး။ ထို့ကြောင့် လက် ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံကို ထုတ် မပေးဖြစ်သေး။

‘ဒါဆို အန်တီလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ဘယ်နားမှာရှိသလဲ သိရတာပေါ့’

သွေးတိုးစမ်းသည့် အနေဖြင့် ကျွန်မ မေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သာ ထိုကလေးမလေးက မလိုက်ခဲ့ဖို့ ငြင်းလိုက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ထုတ်ပေးတော့မည် မဟုတ်။

‘လိုက်ခဲ့လေ ဆရာမ၊ သမီး လိုက်ပြမယ်’

ကလေးမလေးက ကျွန်မအတွေးကို မသိ။ ကျွန်မပါ အတူလိုက်မည် အထင်နှင့် ရှေ့ကသွားနှင့်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်မသာ ကလေးမလေးကို အားနာ သွားမိသည်။ ငါးရာထက် မပိုနိုင်သော ငွေကြေးအရေ အတွက်နှင့်စေတနာအလျောက် လာရောက်ကူညီသော ကလေး မလေးအပေါ် သံသယဝင်မိ သည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လည်း အလွန်ရှက်သွားမိ သည်။

‘အန်တီ မလိုက်တော့ပါ ဘူးကွယ်၊ ကလေးဘာသာပဲ

သွားဝယ်ပေးပါတော့၊ ကလေး ဖို့လည်း ဝယ်ခဲ့လေ’

ကျွန်မက တစ်ထောင် တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက် တော့ ‘ရပါတယ် ဆရာမရဲ့၊ သမီးက ထမင်းကြော် စားပြီး သွားပြီ’ ဆိုပြီး ကျွန်မလက်ထဲ က ပိုက်ဆံယူကာ ကျွန်မ ရှေ့က အပြေးကလေး ထွက် သွား၏။

ငါးမိနစ်သာသာလောက် သာ ကြာသည်။ အထုပ် ကလေး နှစ်ထုပ်ဆွဲကာ အပြေးကလေး ပြန်ရောက် လာပြန်၏။ အဘယ်မျှ ပြေး လာသည် မသိ။ ဖွေးနေသော သနပ်ခါးတို့သည်ပင် ချွေး ကြောင့် စိုနေသည်။

‘ဖြည်းဖြည်း ရပါ တယ် ကလေးရယ်၊ သနပ် ခါးတွေတောင် ပျက်ကုန်ပြီ’

ကျွန်မက ဆီးကြိုပြော လိုက်တော့ ကလေးမလေးက သွားပေါ်အောင်ပင် ရယ်လိုက် ကာ သွက်သွက်လက်လက် ပင် ပြောပြန်သည်။

‘သမီးက တိုးရစ်မြင်း လည်းတွေ့နောက် ပစ္စည်း လေးတွေ လိုက်ရောင်းရင် ပြေးနေကျပဲ ဆရာမရဲ့၊ မမော ပါဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ကလေး က အဲ့လိုပစ္စည်းလည်း လိုက် ရောင်းတာပဲလား’

ကျွန်မက တအံ့တဩ မေးမိတော့ ကလေးမလေးက ကျွန်မကို ကြည့်ကာ ရယ်နေ ပြန်သည်။ ကျွန်မ အံ့ဩမည် ဆိုလည်း အံ့ဩချင်စရာ။ ကလေးမလေးအသက်က အလွန်ဆုံး ဆယ်နှစ်လောက် သာ ရှိဦးမည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံ ခြား ဧည့်သည်တို့ကို ပစ္စည်း

လိုက်ရောင်းမည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး ကိုယ်ရောင်းမည့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ရမည်။ ထို့ပြင် ဤ မြို့ဟောင်းလေးတွင် နိုင်ငံခြားသားတို့ သဘောကျသော လည်ပတ်စရာ နေရာကလည်း အများကြီး။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကလည်း အတော်ပင် ဝေးသည်ကို ကျွန်မ သိထားသည်။ ထိုခရီးအကွာအဝေးကို ဒီကလေးက တောက်လျှောက် ပြေးလိုက်နေရမည်ဆိုလျှင် ကလေးမလေးအစား ကျွန်မပင် မောလာသည်။

‘လက်ဖက်ရည်က ပါဆယ်ဆို နှစ်ရာတဲ့ ဆရာမ။ အိန္ဒြာကွေးကတော့ တစ်ခုတစ်ရာ။ ဆရာမက အိန္ဒြာကွေး မမှာလိုက်ပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်က အိန္ဒြာကွေးက ကောင်းလို့ သမီးက ဝယ်လာတာ။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ တိုစားရအောင်လေ။ ဆရာမ အိန္ဒြာကွေး စားတယ်မို့လား။ သမီးဘာသာ ဝယ်လာလို့ စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်။ ရော ဆရာမ ဒါက အအမ်း ခုနစ်ရာ’

ချက်ချက်ချာချာ ရှိလှသော ကလေးမလေးကို ကျွန်မ အလွန် သဘောကျသွားမိသည်။ သံသယဝင်မိသော မိမိကိုယ်ကိုပင် ဒေါသထွက်နေမိသည်။ လူတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ မဆက်ဆံရသေးခင် ထိုသို့ မယုံသက် မဖြစ်သင့်ကြောင်း ဒီမနက်မှာမှ ကလေးမလေးက ကျွန်မကို သင်ကြားလိုက်လေပြီ။

‘ကလေးဖို့လည်း ဝယ်ခဲ့ပါဆိုနေမှ’

‘ရပါတယ် ဆရာမရဲ့၊ သမီးတို့က မနက်ဆို ထမင်းကြမ်းကြော် စားကြတာ။ လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘူး’

‘ဒါဆို ဒီဝိုတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ယူလိုက်လေ။ အန်တီက မုန့်ဖိုးပေးတာ’

ကျွန်မက သံသယဝင်မိသော ကျွန်မစိတ်ကို ချေချင်သောစိတ်ဖြင့် အအမ်းခုနစ်ရာကို ဇွတ်ပေးနေမိသည်။ ကလေးမလေးက မယူ။ ဇွတ်အတင်း လက်ကာငြင်းနေသည်။

‘သမီး အမေက ပြတိုက်ထဲမှာ ဆရာမအသစ် ရောက်လာတာ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်နေရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘယ်နားရှိတာ သိမှာမဟုတ်ဘူး သွားဝယ်ပေးလိုက်ဦးဆိုလို့ သမီးလာဝယ်ပေးတာ၊ မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရဲ့’

ကျွန်မ ထပ်မမေးမိတော့။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနှင့် သိတတ်လှသော ကလေးမလေးကိုသာ အာနာပိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ စောစောက သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိသောကြောင့် မမြင်မိသော ဖြူစင်ရိုးသားခြင်းကို ခုမှ အသေအချာ မြင်နေရသည်။ တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရားရယ်။ ကလေးမလေး မသိအောင်သာ စိတ်ထဲမှ တဖွဖွ တောင်းပန်နေမိသည်။

‘သမီး သွားတော့မယ် ဆရာမ’

‘ဪ...အေးအေး’
ကိုယ့်ရှက်စိတ်နှင့် ကိုယ်

ိုင်နေမိသဖြင့် ကလေးမလေး ပြောလိုက်မှ အသိပြန်ဝင်လာမိသည်။

‘ကလေးတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ’

‘ဟိုမှာ ဆရာမ’

ကလေးမလေး ပြရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ထူထဲသော အဝေရာပင်တို့အပေါ်မှ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော ဝါးကပ်မိုးခေါင်လေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ အတော်ပင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒါကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသော ကလေးမလေး သိတော့မည်မဟုတ်။ သိလည်း သိလိုလှမည်မဟုတ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ထိုစိတ်ညစ်စရာကို ထိုကလေးမလေးအား မသိစေလို။ ခဏလေးမျှ ထိတွေ့ဆက်ဆံလိုက်ရသော ထိုကလေးမလေးအပေါ်တွင် ကျွန်မ အတော်ပင် ခင်တွယ်မိနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ခင်တွယ်မိသော ထိုကလေးမလေးအား စိတ်မညစ်စေလိုသည်မှာ ခုအခါ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်ရှိသော ဆန္ဒအမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

J။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့ ကျွန်မတို့အကြား မည်သည့်အထစ်အငေါ့မှ မရှိတော့။ မနက်ခင်းတိုင်း ကလေးမလေး ဝယ်ပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့်အိန္ဒြာကွေးကိုပင် ကျွန်မ အတော်စွဲလမ်းနေလေပြီ။ အရင်ကလိုပင် ကိုယ်တိုင်ဖျော်မသောက်ဖြစ်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေညောင်းလက်ဆန့်အနေဖြင့်

ကလေးမလေးနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်သွားမိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မ ဇွတ်တိုက်သော လက်ဖက်ရည်နှင့် အိန္ဒြာကွေးကို စားကာ ကလေးမလေး ပျော်နေတတ်သည်။ ပြတိုက်ဝင်းထဲတွင် အစောင့်လင်မယားရှိသော်လည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်တစ်နေရာနေရသဖြင့် ကျွန်မ ခေါ်တိုင်း ကလေးမလေးသည် ကျွန်မနှင့်အတူ လာအိပ်ရှာသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မ သိလိုသော သူ့အကြောင်းလေးများကို မအိပ်မချင်း မည်းမည်း ပြောပြရှာသည်။ ထိုမှ ‘မုံမုံ’ဟူသော သူ့နာမည်ဆန်းဆန်းလေးကို လည်းကောင်း၊ သိပ်မကျန်းမာရှာသော သူ့အဖေကိုလည်းကောင်း၊ နို့စို့ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဝါးပေါက်၊ ဝါးကပ်ရက် လုပ်နေရှာသော သူ့အမေကိုလည်းကောင်း၊ နို့စို့ကလေး အထက်က နို့ညာ သူ့မောင်လေးကိုလည်းကောင်း ကျွန်မ သိလာရသည်။

သေချာအတူနေပြီးမှ ကလေးမလေး၏ အရွယ်နှင့် မလိုက်သော စိတ်ဓာတ်ကလေးကို သိလာရသဖြင့် စ၊တွေ့တွေ့ချင်းက ဝင်မိသော သံသယကို ပြန်ပြန် သတိရမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ကလေးမလေးကို ပေးနေ၊ ကျွေးနေမိသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော အဖေ၏ ဆေးကုသခရီးနှင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် အမေနှင့်အတူ တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ငွေရှာနေရ

သော ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေး
မလေးကို အဘယ့်ကြောင့်
မသနားဘဲ၊ မချစ်ခင်ဘဲ၊
မလေးစားဘဲ ကျွန်မ နေနိုင်
မည်နည်း။ မြို့ပေါ်တွင်ရှိ
သော ကျွန်မ၏ တူလေး၊
တူမလေးတို့ ဂိမ်းဆိုင်၊ ရုပ်ပြ၊
ရုပ်ရှင်တို့နှင့် အတူနေထိုင်နေ
ရချိန်တွင် ဤကလေးမလေး
သည် တိုးရစ်မြင်းလည်းတို့
၏ နောက်တွင် အပြေးလိုက်
၍လည်းကောင်း၊ မြင့်မား
သော မန်ကျည်းပင်တို့၏
ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတို့တွင်
မန်ကျည်းရွက် နုနုလေးများ
ချွေးဆွတ်၍လည်းကောင်း
ဝင်ငွေရှာနေရသဖြင့် စိုးရိမ်
ပူပန်စိတ်ဖြင့်သာ ကျွန်မ
သနားနေ၊ ချစ်ခင်နေ၊ လေး
စားနေရသည်။ အရွယ်နှင့်
မမျှအောင် မာနကလေး ရှိ
သောကြောင့် ကျွန်မ မုန့်ဖိုး
ပေးတိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ငြင်းနေတတ်ပြန်သည်။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်မမှာသာ မျက်
ရည်ဝဲရသည်။ ကျွန်မစေတ
နာကို မသိရကောင်းလားဟု
အပြစ်မြင်ချင်မိသော်လည်း
အပြစ်မမြင်ရက်။ မယူသော
မုန့်ဖိုးအစား သူ့ အဖေအတွက်
ဆေးဝါးလေးများ၊ မိသားစု
အတွက် မုန့်ပဲသရေစာလေး
များသာ တတ်နိုင်သရွေ့ ပေး
ကမ်းရတော့သည်။ ဒါကိုပင်
မာနကလေးက ငြင်းချင်ပြန်
သေးသည်။ ‘အန်တီ ကို
မချစ်ဘူးလား’ဟူ၍ စကား
နာထိုးလိုက်မှသာ မျက်နှာ
ငယ်ငယ်နှင့် ယူရသည်။
‘သမီးတော့ သိပ် စိတ်
ညစ်တာပဲ ဆရာမရယ်’
တိမ်တစ်မျှင် တိမ်တစ်
ဆုပ်မှ မရှိဘဲ ပြာတောက်ပူ

လောင်နေသော ကောင်းကင်
ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ပြော
လာသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ထဲ
ထင့်သွားမိသည်။
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မုံမုံရဲ့’
ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်
မိသော ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ
တံလျှပ်တွေထ၊ ကာ ပူလောင်
ကြပ်ရွှနေသော အဝေးဆီမှ
မြေခိုင်ခံဖြူဖြူတို့နှင့် အတိ
ပြီးနေသော လယ်ကွက်တို့ဆီ
သာ ကြည့်နေသည်။ သူ
ကြည့်နေသောဘက်ဆီ ကျွန်မ
လိုက်ကြည့်မိတော့ နေရောင်
ပူပူအောက်တွင် တန်တန်ကြီး
ရပ်နေသော ထန်းပင်တို့ကို
မြေခိုင်ခံ ဖြူဖြူတို့နှင့်အပြိုင်
မြင်နေရသည်။ ‘တဝေါခေါ’
အသံပေး၍ ပျံသန်းသွားသော
လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကိုလည်း
ထန်းပင်တို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ
တစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရပြန်သည်။
‘ခုလို နေပူနေတော့
အဖေ့ရောဂါက သက်သာ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့...’
ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေ
သဖြင့် ကျွန်မလည်း မည်သို့
မျှ ဝင်မမေးဘဲ သူ့မျက်နှာ
လေးကိုသာ ကြည့်နေလိုက်မိ
သည်။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးတို့
အောက်တွင် အမြဲပြီးနေတတ်
သော သူ့မျက်နှာလေးသည်
ယခုမူကား အပြုံးရိပ်ရှာမရ။
‘ဒါပေမဲ့ သမီး စံပယ်
ရဲ့လေးက မိုးရွာမှ ဆရာမရဲ့’
ဟုတ်ပေသည်။ သူ့
ခဏခဏ ပြောဖူး ပြောနေ၍
ရင်းနှီးသိမြင်နေသော ထို
စံပယ်ရဲ့လေးသည် မိုးရွာမှ

အပွင့်ဝေလာပေမည်။ ယခု
မူကား မိုးသည် တစ်ပြိုက်
လောက်ပင် ကျမလာခဲ့။
တစ်ခါတစ်ရံ အဲ့အဲ့မှိုင်းမှိုင်း
လေး ဖြစ်လာတတ်သေး
သော်လည်း မိုးစက်အဖြစ်သို့
ကား မအောင်မြင်လာခဲ့။ ထို့
ကြောင့် ခံစားနေရသော
ရောဂါများစွာတို့မှ တစ်ခု
အပါအဝင်ဖြစ်သော ပန်းနာ
ရောဂါသည် အဖေနှင့် စံပယ်
ရဲ့လေးကြားတွင် သူသည်
အတော်ပင် စိတ်ညစ်နေဟန်
တူပါသည်။
‘သမီး စံပယ်ရဲ့လေးက
သိပ်ပွင့်တာ ဆရာမရဲ့၊ အပွင့်
လည်း သိပ်လှတာ၊ မိုးရွာလို့
အပွင့်ပွင့်ရင် သမီးက ဖန်းကုံး
ပြီးတော့ လိုက်ရောင်းတာ၊
ပိုက်ဆံလည်း အများကြီး
ရတာ’
ယခင်က ရရှိခဲ့သော
အပျော်ကူးလာ၍ တူသည်။
သူ့မျက်နှာလေးသည် စကား
ပြောနေရင်း ပြုံးလာသည်။
ကျွန်မလည်း ‘ဟုတ်လား၊
ဘာလား’ပင် စကား
မထောက်ဖြစ်။ သူ ပြောလာ
မည့် စကားတို့ကိုသာ အသာ
ငြိမ်းနားထောင်နေလိုက်မိသည်။
‘အဲ့လို စံပယ်ပန်းရောင်း
ခ၊ ဆို အမေက သမီးကို
အကုန်ယူခိုင်းတာ၊ သမီး
ကျောင်းတက်ဖို့လေ။ ဒီနှစ်
လည်း သမီးက စံပယ်ပန်း
ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အဖြူ
နဲ့အစိမ်း ဝယ်မလို့၊ သမီးက
ငါးတန်းတက်ရမှာဆိုတော့
စာအုပ်ဖိုးတွေလည်း ကုန်မှာ။
ခုကျတော့ မိုးက သမီးစံပယ်
ရဲ့လေးဆီ မရွာဘဲ ဘယ်သွား
ရွာနေတာလဲ မသိဘူး’
ပြောပြီး ကောင်းကင်

ကို မော့ကြည့်နေပြန်သည်။
သူ့ စံပယ်ရဲ့လေးပေါ် ရွာချ
ပေးမည့် တိမ်တစ်ဆုပ်တလေ
တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်နေ
သည်လား မသိ။
‘ရေလောင်းရင် မပွင့်
ဘူးလား’
ကျွန်မလည်း ကျွန်မ
စိတ်ထဲ ပေါ်လာသည့် အကြံ
ကို ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။
‘မပွင့်ဘူး ဆရာမရဲ့၊
သမီး လောင်းတယ်။ သမီး
စံပယ်ရဲ့က မိုးရေနဲ့မှ ပွင့်တာ။
သူက ဂျိုး(ချေး)များတယ်’
သူလေးအတွက် စိတ်
ညစ်နေသည့်ကြားမှ ကျွန်မ
ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ရယ်
လည်း ရယ်ချင်စရာ။ သူ့
စံပယ်ရဲ့လေးကို ကြောင်တစ်
ကောင်လို၊ ခွေးတစ်ကောင်လို
‘ဂျိုး(ချေး)များတယ်’ဆိုပြီး
ပြောနေတာလေ။
‘ကဲ... ဒါဆို စိတ်ညစ်
မနေနဲ့၊ မုံမုံ လိုချင်တဲ့ အဖြူ
အစိမ်း အန်တီ ဝယ်ပေးမယ်’
ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်း
တော့ဘဲ ကျွန်မကိုသာ
အကြာကြီး ကြည့်နေစွာ
သည်။ မျက်ရည်လေးများ
ပင် ရစ်ဝဲလို့။ ‘ဒီလောက်
လေးတော့ ဝယ်ပေးရမှာပေါ့၊
မုံမုံရယ်။ မုံမုံ လိုချင်တာ
အရုပ်ကြီးကြီးလည်း မဟုတ်
ဘူးလေ။ နောက်နှစ် ကျောင်း
ဖွင့်ရင် ဝတ်ချင်တဲ့ အဖြူ
အစိမ်းလေ။ စံပယ်ပန်းလေး
တွေ ပွင့်ပါမှ ဝယ်ရမယ့် အရာ
လေးလေ။ မိုးလည်း ရွာမှ
ရောင်းလို့လည်း ရပါမှ ဝယ်
နိုင်မယ့် အရာလေးလေ’
မုံမုံခေါင်းလေးကို ဖွင့်လှစ်
ပွတ်ရင်း ကျွန်မရင်က စကား
ပေါင်းများစွာ ပြောနေမိသည်။

တချို့ကလေးလေးတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံနိုင်မှ စာသင်ခွင့် ရနိုင်သော ကျောင်းအကောင်းစားတို့တွင် အကောင်းစားကားကြီးတွေ စီးကာ ကျောင်းသွား၍ အကောင်းစား စာသင်ခန်းတို့တွင် စာသင်နေရရှိကြောင်း မှတ်လေးကတော့ သူ ဝတ်ဖို့ အဖြူအစိမ်း တစ်စုံကိုပင် မိုးရွာ၍ စံပယ်တွေပွင့်ပါမှ ဝယ်နိုင်မည်ဆိုသည်ကတော့ ရက်စက်လွန်းလှပါသည်။ တခွပ်ခွပ်မြည်၍ ပြေးသွားသော မြင်းလည်း နောက်တွင် အပြေးလိုက်ကာ လက်ထဲမှ ပုတီးကုံးလေးများကို တစာစာအော်၍ ဈေးခေါ် ရောင်းချနေရသော နိုင်ငံခြားစည်သည် မှ သဘောကျ၍ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်လိုက်ပါက အပြေးကြီးပြေးကာ အပျော်ကြီးပျော်သွားရှာသော မုံမုံလေး။ ထိုကလေးမလေး လိုချင်နေရှာသော အဖြူအစိမ်း အသစ်တစ်စုံကိုတော့ ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဝယ်ပေးလိုက်တော့မည်။ ဝတ်စုံအသစ်ရ၍ ပျော်ရွှင်သွားသော မုံမုံလေး၏ မျက်နှာကို တဝကြီးကြည့်ကာ မုံမုံလေးနှင့်အတူတူ ပျော်ရွှင်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကျွန်မတွေးထားလိုက်သည်။

၃။
အမေ နေမကောင်းနေလို့ ခဏလောက် ပြန်ခဲ့ပါ။ ဟူသော ညီမဆီမှ ဖုန်းစကားရရချင်း ကျွန်မ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ပစ်ထားခဲ့ကာ အိမ်သို့ အမြန် ပြန်သွားရသည်။ မုံမုံကိုပင် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားသဖြင့် စိတ်ကောက်နေမည်ဖြစ်သော မုံမုံကိုလည်း အပြန်မှပင် အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံအသစ်ဖြင့် ချောတော့မည်ဟု ကျွန်မ စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။
အိမ်ရောက်တော့လည်း အမေက သိပ်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်။ ရေချိုးကြာသွား၍ အအေးပတ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှ ညီမတွေကို အမေကို ဂရုစိုက်ဖို့ အသေအချာမှာပြီး တစ်ညအိပ်နှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ မုံမုံအတွက် အဖြူအစိမ်းကိုတော့ သေသေချာချာပင် ရွေးဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ပြန်ဖြစ်သော တစ်ညအိပ်ကာလလေးမှာပင် မုံမုံ၏ စကားသံတွေ မကြားရသဖြင့် ရင်ထဲဟာတာတာ ဖြစ်နေသေးသည်။ အိမ်တွင်လည်း မုံမုံ၏ လိမ္မာရေးခြားရှိပုံကို တဖွဖွပြောနေမိသဖြင့် အိမ်က ညီမတွေကပင် မုံမုံကို မြင်ဖူးချင်နေကြသည်။ အိမ်က တူ၊ တူမတွေထက် သွေးမတော်သားမစပ်သော မုံမုံလေးကို ပိုသယောဇဝ်တွယ်နေမိသော ကျွန်မကိုယ်ကိုပင် အံ့သြနေမိသည်။
ကားဂိတ်မှ ငှားစီးလာသော ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးနေတုန်း အစောင့် ကိုဝင်းပိုက ကျွန်မကို စာတစ်စောင် လာပေးသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီးကတည်းက အရေးကြီးသော စာဖြစ်မှန်း ကျွန်မ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်မဆိုင်းဘဲ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ဟင်’ဟူပင် ကျွန်မနှုတ်မှ အသံ ထွက်သွားမိသည်။ ကျွန်မ နှလုံးသည်လည်း အခုန်မြန်လာကာ ဦးခေါင်းမှာလည်း တဒိတ်ဒိတ် တိုးလာသည်။ ‘အို...မုံမုံတို့တော့’။ ကျွန်မ ဒီနေရာသို့ ပြောင်းလာရကတည်းက နှုတ်မိန့်ပါလာသော၊ မုံမုံတို့ ရှိနေသော ကြောင့် နေ့ရွှေ၊ ညရွှေနှင့် အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်သော ကိစ္စသည် ယခုတော့ စာဖြင့်ပင် လှမ်း၍ အမိန့်စေလိုက်ပေပြီ။ အချိန်ဆိုင်း၍ ရတော့မည်မဟုတ်။
အရင်ကပင် နေရာရှာဖို့ ပြောထားသင့်သော်လည်း မုံမုံပြောလာသော သူ့အဖေ ကျန်းမာရေး၊ သူ့မိသားစု စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှု စသည်တို့ကြောင့် ကျွန်မ ပြောမထွက်နိုင်ခဲ့။ ‘ဒီလိုပဲ အလိုက်သင့်နေသွားလို့ ရမှာပါ’ဟူသော ကျွန်မအတွေးဖြင့်သာ နေနေမိခဲ့သည်။ ခုတော့ စာပင် ကျလာခဲ့ပြီ။ နှစ်ပတ်အတွင်း အပြီးလုပ်ရတော့မည်။
မုံမုံခေါ်၍ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးသော မုံမုံတို့နေရာလေးသို့ မုံမုံမခေါ်ဘဲ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်ကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ကလည်း မသွက်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံထုပ်လေးသည်ပင် ခဏခဏ လွှတ်ကျမတတ် ဖြစ်နေသည်။
‘ဪ... ဆရာမ’
ကလေးတစ်ဖက်နှင့် မုံမုံအမေက ကျွန်မကို အပြေးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ မုံမုံအဖေကတော့ ခုတလော

ကျန်းမာနေဟန်တူသည်။ တူးရွင်းတစ်လက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။
‘မုံမုံလေးရော’
‘ဆီသွားဝယ် ခိုင်းလိုက်လို့ ဆရာမ’
ကျွန်မ အတန်ကြာပင် ငိုငိုနေမိသည်။ ပြောရမည့် စကားလည်းရှိ၊ မဖြစ်မနေလည်း ပြောရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မပါးစပ်မှ ပြောမထွက်။ ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်နှာလေးများက မည်သည့်စကားမှ ထွက်မလာဖို့ တားမြစ်နေသည်။ လေတိုးသွားသဖြင့် မုံမုံစံပယ်ရုံလေးသည် အရွက်ခတ်သံ တဖျပ်ဖျပ်မြည်ကာ လူဝှံရှားသွားသည်။ မုံမုံမျှော်နေသော မိုးတိမ်တို့လည်း ကောင်းကင်တွင် တက်ကြွန်းကြိန်း အသံပေး၍ လှိုင်းထနေ၏။ မဖြစ်မနေပြောရတော့မည်မို့ မုံမုံအဖေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ကျန်မရွေ့ ရောက်လာမှ ကျွန်မပြောရမည်ဖြစ်သော စကားကို အားတင်း၍ ပြောလိုက်ရသည်။
‘အစ်ကိုတို့ ဒီနေရာက ဖယ်ပေးရတော့မယ်’
‘ဗျာ’
မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍လားမသိ မုံမုံအဖေ၏ ‘ဗျာ’ဟူသော အသံသည် အတော်ပင် ကျယ်ကာ ထွက်လာသည်။ မုံမုံအမေကတော့ ကျွန်မကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေရှာသည်။
‘ပြတိုက်ကို ဝင်းခတ်ရမှာမို့ပါ။ လုပ်ခိုင်းထားတာတော့ ကျွန်မ ဒီပြောင်းလာ’
စာမျက်နှာပြင်သို့...

၁။

မြေသားလမ်းအဖြစ်က မပြောင်းလဲနိုင်သေး။

လမ်းက မြေသားလမ်းဖြစ်သည်။ နေသာသော
နေများလျှင် လမ်းက ကောင်းမွန်သော်လည်း မိုးရက်ဆက်
ရွာချလိုက်လျှင်တော့ လမ်းသွားလမ်းလာများကို
ကသိကအောက်ဖြစ်စေတော့သည်။
တချို့လမ်းတော်တော်များများသည် ကွန်ကရစ်လမ်းအဖြစ်
ပြောင်းလဲသွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဤလမ်းကတော့

နေသာသောရက်များထဲက ရက်တစ်ရက်၏
နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်သဖြင့်
ကောင်းကင်မှ နေမင်းသည် သူ့အမိုး အလျှံများကို
ကမ္ဘာမြေသို့ အစွမ်းကုန်ပို့လွှတ်လျက်ရှိသည်။
လူများသည် ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် လမ်းပေါ်သို့
သိပ်မထွက်ကြ။ အေးရိပ်ရှာကာ တစ်နေရာရာတွင်

အမှတ် ၃၀၈၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၅

မြေသား

ခိုကပ်နေကြသည်။ လမ်း
ထောင့်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွင် လူတစ်ယောက် အရိပ်ခို
ကာ တိဗ္ဗိယလာနေသော ဇာတ်
ကားကို ကြည့်နေကြသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင်ရှိသော ခရေ
ပင်ငယ်နှင့် ဗာဒံပင်တို့သည်
ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ထိုခဏ
တွင် ဘယ်လိုကဘယ်လို
စိတ်ရူးပေါက်၍ ရောက်လာ
မှန်မသိသော လေသည် ဝေ
ဝိုက်တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့်
လမ်းဘေးသစ်ပင်မှ သစ်ရွက်
များသည် တစ်စုံတစ်ယောက်
အား လက်ပြန်တံဆက်လိုက်
သလို လှုပ်ယိမ်းသွားကြသည်။

ဤလမ်း၏အစဟု ထင်
ရသော ခပ်ဝေးဝေးနေရာတွင်
လူတစ်ယောက်လျှောက်လာ
နေ၏။ သူလျှောက်လာပုံက
ဖြည်းဖြည်း။ အရက်မူးသူ
တစ်ယောက်လို တစ်လမ်းလုံး
အပြည့်လျှောက်လာနေခြင်း
ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်
ထိုလူသည် ခဏရပ်ကာ
လမ်းပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု
အား ကုန်း၍ ကောက်ယူ
ကြည့်ရှုသည်။ သူ လိုချင်
သည့်ပစ္စည်းမဟုတ်သောအခါ
လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ပြန်လွှင့်
ပစ်သည်။

သူပုံစံက အသားမည်း
မည်း၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်
များက အနည်းငယ် တွန့်လိမ်
လိမ်။ အဝတ်အစားများသည်
သစ်သစ်လွင်လွင် မဟုတ်
သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်
သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်တော့ ရှိသည်။
နေပူထဲ လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့်
သူ့ကျောနေရာတွင် ချွေးကွက်
ကြီးတစ်ကွက် ဖြစ်ထွန်းနေ
သည်။ ထိုလူသည် အစဉ်

ခပ်ဝေးဝေး
နေရာတွင်
လူတစ်ယောက်
လျှောက်လာနေ၏။
သူ
လျှောက်လာပုံက
ဖြည်းဖြည်း
အရက်မူးသူ
တစ်ယောက်လို
တစ်လမ်းလုံး
အပြည့်
လျှောက်လာနေခြင်း
ဖြစ်၏။
တစ်ခါတစ်ခါတွင်
ထိုလူသည်
ခဏရပ်ကာ
လမ်းပေါ်မှ
အရာဝတ္ထု
တစ်ခုအား
ကုန်း၍ကောက်ယူ
ကြည့်ရှုသည်။

အတိုင်း လမ်းတစ်လျှောက်
ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကာ
သူ လိုချင်သည့်ပစ္စည်းအား
ဆက်ရှာနေသည်။

၂။
လမ်းတစ်ဖက်မှ နေ၍
ထိုလမ်းအတိုင်း လူတစ်
ယောက် လျှောက်လာ၏။
ဘယ်ဘက်လက်ကို လွဲကာ
လွဲကာနှင့် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သည်။ ညာဘက်
လက်က လေတစ်ချက်တစ်
ချက်အဝှေ့တွင် လွင့်ပါမသွား
စေရန် ထီးလက်ကိုင်ကို အမိ
အရ ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ သူ

မျက်နှာမှာ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်၏။
အသားမည်းသည်။ မျက်လုံး
ပြူးသည်။ နှုတ်ခမ်းများက
တူသည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို
လိုချင်လွန်းအားကြီးသော
အကြည့်များနှင့်ကြည့်ကာ
လျှောက်လာနေသည်။

ထီးနှင့်လူသည် သူ့ရှေ့
ခပ်ဝေးဝေးမှ လူတစ်ယောက်
သူ့ဘက် လျှောက်လာနေတာ
ကို သတိပြုမိသည်။ လမ်း
ပေါ် ကြည့်လိုက်၊ လမ်းဘေး
နေရာများကို ကြည့်လိုက်နှင့်
လုပ်ကာ လမ်းပေါ်မှ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်ရှု
ပြီး သူ လိုချင်သောပစ္စည်း
မဟုတ်သည့်အခါ ပြန်လွှင့်ပစ်
တာကိုလည်း မြင်သည်။
ဝတ်ပုံစားပုံက ခပ်သန့်သန့်
ဖြစ်ပြီး ပန်းတွင် အိတ်ကြီး
တစ်အိတ်လည်း မပါသော
ကြောင့် ရေသန့်ဘူးခွံ၊ ဖိနပ်
စုတ်တို့ လိုက်ကောက်သူ
မဟုတ်တာတော့ သေချာ
သည်။ ရေသန့်ဘူးခွံကောက်
သူမဟုတ်ရင် ဘာကြောင့်
ဒီလူ ခုလိုလုပ်နေရသလဲ။
ထီးနှင့်လူသည် ရှာဖွေနေ
သောလူ ရှာနေသောပစ္စည်း
အမျိုးအမည်ကို သိချင်စိတ်
ပြင်းပြနေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ
ကြသောအခါ သဲသဲမဲမဲ ရှာ
ဖွေနေသောလူသည် သူနှင့်
လမ်းတွင် မျက်မှန်း တမ်းမိ
နေကြသော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသဖြင့် ထီးနှင့် လူ
သည် ဝမ်းအသာကြီးသာသွား
သည်။ ရှာဖွေနေသော လူ
အနားရောက်သည်နှင့် ထီးနှင့်
လူက စကားစ၊ မေးလိုက်
သည်။

‘ဘာတွေ ရှာနေတာလဲ
ဗျ’

ရှာဖွေနေသော လူသည်
အာရုံက လမ်းပေါ်ပဲ ရောက်
နေသဖြင့် လူတစ်ယောက် သူ
အနား ရောက်လာတာ သတိ
မပြုမိလိုက်။ အသံကြားမှ
လန့်ဖျပ်သွားသည်။

‘ဘာမှမရှာပါဘူးဗျာ’

ရှာဖွေနေသောလူသည်
တစ်စုံတစ်ခုအား ဖုံးကွယ်
ထားလိုဟန်ရှိကာ ဘာမှ
အရေးတယူမရှိဟန်နှင့် ဖြေ
သည်။ အဖြေက ထီးနှင့်လူ
အတွက် ယုံကြည်လောက်
စရာ မရှိ။ သည်လိုနည်းနှင့်
လျှို့ဝှက်ချက်ကို နှိုက်ယူ၍
ရမည်မဟုတ်မှန်း အတွေ့
အကြုံအရ သူ သိသည်။ သူ
သည် ရှာဖွေသောလူအား
ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

ရှာဖွေသောလူက ထပ်
ဖြေပြန်သည်။

‘ဘာမှရှာတာ မဟုတ်ရ
ပါဘူးဗျာ’

ဘူးချည်းခဲနေသဖြင့်
သိချင်စိတ်က ပိုပြင်းထန်
သည်။ ထီးနှင့်လူသည် ဟူး
ခဲနေခြင်းအောင် သက်ပြင်းချ
သည်။

‘ရာသီဥတုက သိပ်ပူ
တာပဲဗျာ။ ခုလို ပူအိုက်တဲ့
အချိန်မျိုးမှာ အအေးလေး
တစ်ပုလင်းလောက် သောက်
လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား
ဗျာ။ ကော်ဖီဆိုလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို
ပေါ့။ လာပါ ကျွန်တော် တိုက်
မှာပါ’

ထီးနှင့်လူက အတင်း
ခေါ်သဖြင့် ရှာဖွေသောလူ
ဆိုင်ထဲပါသွားသည်။ အအေး
နှစ်ပုလင်း မှာသည်။ ကိတ်

မုန့်ဘူးတစ်ဘူးကိုလည်း
ဖောက်၍ ရှာဖွေသောလူတွေ
ချပေးသည်။

‘စားဗျာ မုန့်ရော...
ရော’

ပထမတော့ ရှာဖွေသော
လူသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်
ဖြစ်နေသည်။ နောက် အရှိန်ရ
လာသောအခါ မုန့်များသည်
တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ရှာဖွေ
သောလူ၏ပါးစပ်ထဲတွင်
ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။
ထီးနှင့်လူက စောစောက
မေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကို လိုက်
ရှာနေတာလဲ ဗျ’

ရှာဖွေသောလူသည်
နှင့်သွားသလို ရှိ၏။ ထီးနှင့်
လူအား ခဏမျှ စိုက်ကြည့်
ကာ ကျွေးသမျှ စားထားမိပြီး
ပြီဖြစ်သဖြင့် မထူးတော့သည့်
ဟန်နှင့် ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် ရှာနေတာ
လား အင်း၊ ကျွန်တော် ရှာ
နေတာ တစ်ရာတန်ဒေါ်လာ
အလိပ်ကလေးဗျ။ တစ်ဖက်
မှာက လွင်းဂျမ်းပုံနဲ့လို့ ပြော
တာပဲ’

ထီးနှင့်လူသည် ဒေါ်လာ
က လွင်းဂျမ်း(လကွင်းခြမ်း)
ပုံနဲ့ဟု ဆိုသဖြင့် သဘောကျ
ကာ ခီခီ ခီခီနှင့် ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့
လားဗျာ။ လွင်းဂျမ်းပုံနဲ့
ဒေါ်လာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး
ဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်
တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ကြား
လိုက်တာပဲ။ ပြီးရင် ကျွန်
တော်က ဒေါ်လာကို တစ်ခါ
မှ မကိုင်ဖူးဘူးလေ။ အဲဒီ
တော့ သေသေချာချာတော့
မသိဘူးပေါ့။ ရေဒီယိုနား

ထောင်လိုမို့ ငွေဈေးနှုန်းတော့
သိထားတာပေါ့လေ။ ထား
ပါတော့ဗျာ၊ ဘာပုံနဲ့ပဲဖြစ်
ဖြစ်။ အဲဒီဒေါ်လာအလိပ်က
လေး ဒီလမ်းမှာ ကျကျန်ခဲ့
တယ်တဲ့ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်
လိုက်ရှာနေတာ။ ခင်ဗျားပဲ
စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒေါ်လာ
တစ်ရာဆိုတာ နည်းတဲ့ငွေ
လား။ ကျုပ် တစ်လစာရှိ
တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လိုက်ရှာ
နေတာ။

‘ဪ...ဪ...
ဪ’ဟု ရေရွက်ကာ ထီး
နှင့်လူသည် ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညှိတ်သည်။

‘နေပါဦး။ အဲဒီဒေါ်လာ
က ဘယ်သူကျကျန်ခဲ့တာတဲ့
လဲ’

ရှာဖွေသောလူက ပြော
သည်။

‘မနက်က ဒီလမ်းထဲ
ကားအနက်ကြီးတစ်စီး ဝင်
လာတယ်လေ။ ခင်ဗျား
မတွေ့လိုက်ဘူးလား။ ဗိုက်
ရွဲရွဲလူကြီး မောင်းလာတာ
လေ။ လာတာက ဟောဟိုက
အိမ်ကို လာတာ’

ရှာဖွေသောလူသည်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်
အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
လက်ညှိုးထိုးပြချိန်နှင့် ကြို
ကြိုက်စွာ ယောက်ျားသားများ
၏စိတ်ကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ
ဖြစ်သွားစေနိုင်လောက်သော
ခန္ဓာကိုယ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထား
သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည်
ခြံတံခါးဝတွင် ရပ်ကာ အပြင်
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

ထီးနှင့်လူသည် ထို
အမျိုးသမီးအား ကြည့်ကာ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဂလုခနဲ
တံတွေးတစ်ချက် မျိုချသည်။

ရှာဖွေသောလူပြောသည်
ကားအနက်ကြီးကို သူ မတွေ့
လိုက်မိတာ အမှန်။ ရှာဖွေ
သောလူက ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီကားအနက်ကြီး
ကို ဒီဆိုင်ရှေ့တောင် ရပ်သွား
သေးတယ်ဗျာ။ ကားကို ဒီမှာ
ရပ်ထားခဲ့ပြီး အမျိုးသမီးဆီ
သွားတယ်။ သွားတဲ့အခါမှာ
ဒေါ်လာကို အလိပ်ကလေး
လုပ်ပြီး နားကြားညှပ်သွား
တယ်။ သူ့အကြံက ဒေါ်လာ
ကို အမျိုးသမီးမြင်သာရုံပြုပြီး
ဆွဲဆောင်တဲ့သဘောပေါ့။
အမျိုးသမီးကလည်း
ဒီလောကမှာ ကျင်လည်နေတဲ့
လူဆိုတော့ အရိပ်ပြအကောင်
မြင် ပြီးသွားပဲလေ။ နောက်
တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကား
ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး လမ်း
ထိပ် စားသောက်ဆိုင်ဘက်
ထွက်သွားကြတယ်။ ခဏ
ကြာတော့ ဗိုက်ရွဲကြီး သုတ်
သီးသုတ်ပျာနဲ့ အမျိုးသမီး
မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း
ပြန်လျှောက်လာတယ်။ နား
ကြားညှပ်ထားတဲ့ ဒေါ်လာ
တစ်ရာ လမ်းမှာ ကျကျန်ခဲ့
လို့တဲ့။ အမျိုးသမီးနဲ့တော့
ဘယ်လိုကိစ္စပြီးသွားတယ်
မသိဘူး။ ဗိုက်ရွဲကြီး သူ
ဒေါ်လာတစ်ရာ ပြန်ရမသွား
တာတော့ သေချာတယ်။
ဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ရလို
ရငြား လိုက်ရှာနေတာပေါ့
ဗျာ’

နောက်ဆုံးကျန်သော
ကိတ်မုန့်တုံးကို လက်စဖျောက်
လိုက်ကာ ရှာဖွေသောလူသည်
စကားကို အဆုံးသတ်၏။
ထို့နောက်...

‘ကျေးဇူးတင်တယ်
ဗျာ။ ခုလို မုန့်ကျွေးတဲ့

အတွက် ခင်ဗျားလည်း စိတ်
ဝင်စားရင်ရှာပေါ့။ ကျုပ်
လည်း ဆက်ရှာပြီးသွားတော့
မယ်’ဟု နှုတ်ဆက်၍ ရှာဖွေ
သောလူသည် ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

၃။

ရှာဖွေသောလူ ထွက်
သွားချိန်တွင် ထီးနှင့်လူသည်
အတွေးထဲ နစ်မြောကာ
ဆိုင်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အစိုး
တန်သတင်းကို ရယူလိုက်နိုင်
သဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေ
နပ်နေသည်။ အဆေးနီရှင်၍
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သည်။ လမ်း
ပေါ်သို့ ခြေချမီချိန်တွင် သူ
သည်လည်း ရှာဖွေခြင်းလုပ်
ငန်းကို စတင်တော့သည်။

‘အင်း ဒေါ်လာတစ်ရာ၊
ဒေါ်လာတစ်ရာ။ ငါ့အတွက်
လည်း တစ်လစာကြီးပါပဲ
ဟ’

ထီးနှင့်လူသည် လမ်း
ပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို
သတိနှင့်ကြည့်သည်။ ပိုက်
ဆံနှင့်တူသော အရာမှန်သမျှ
ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုသည်။
ခပ်ဝေးဝေးက အလိပ်ကလေး
တစ်လိပ်သည် ပိုက်ဆံဟု
အထင် နှင့် အပြေးအလွှား
ကောက်ယူလိုက်သော်လည်း
လက်ထဲတွင် စီးကရက်
အပိုင်းကလေးသာ ပါလာ
သောကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်
နှင့် လွင့်ပစ်သည်။ ဤနည်း
အတိုင်း ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ငုံ့
ကာနှင့် လျှောက်ရှာလာခဲ့
သည်။ လျှောက်သည်
လျှောက်သည်။ ရှာသည် ရှာ
သည်။ တစ်နေရာအရောက်
တွင် ဒိန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ
သူ့ခေါင်း ထူပူသွားသည်။

ခေါင်း၌ မီးတွေ ထပွင့်သွားသည်ဟုတောင် ထင်သည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ကြယ်တွေ ဝံ့သော ကောင်းကင်ကြီးကို တစ်ဦးတည်းထူးထူးခြားခြား တွေ့ရှိလိုက်ရသလိုလို။

ဆောင့်ချက်က ပြင်းသဖြင့် ထီးနှင့်လူ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့၍ ဆောင့်မိသော နေရာကို အနာသက်သာအောင် လက်နှင့်အတင်း ဖိပွတ်နေသည်။ သူနှင့်တိုက်မိသော လူသည်လည်း 'အရိုးလေးဗျ'ဟု အော်ကာ ခေါင်းကို ပွတ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းကိုသာ အာရုံပြုပြီး ငဲ့လျှောက်လာကြသဖြင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထီးနှင့်လူသည် ဒေါသဖြစ်ကာ ကြိုးအော်သည်။

'လူတစ်ယောက်လုံး လာတာ မမြင်ရအောင် ခင်ဗျား မျက်စိကန်းနေလား' တစ်ဖက်လူကလည်း အားကျမခံ ပြန်အော်သည်။ 'ခင်ဗျားလည်း အကန်းလား၊ ကျုပ် လာနေတာ မတွေ့ဘူးလား'

လမ်းသွားလမ်းလာ အချို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား အထူးအဆန်းအနေနှင့် ကြည့်သွားကြသည်။ သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်တာ ခံရသဖြင့် ရုတ်ရုတ်နှင့်ထကာ ဖုန်တွေ ခါချကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေစောင်းပေစောင်း ကြည့်ရင်း ခါသည်။ ထီးနှင့်လူသည် ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီးတင်းမာနေရာက ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ

ခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက်-

'သူငယ်ချင်း၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုကိုများ ရှာနေတာလား'

တစ်ဖက်လူကလည်း ပြန်မေးသည်။

'ခင်ဗျားလည်း တစ်ခုခုကို ရှာနေတာပဲလား'

ထီးနှင့်လူသည် ခေါင်းကိုလည်း ညိတ်ကာ 'အင်း'ဟု အဖြေပေးသည်။

တစ်ဖက်လူဆီက မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်တက်လာပြန်သည်။

'ခင်ဗျား ရှာနေတဲ့အရာက...'

'ဒေါ်လာတစ်ရာတန် အလိပ်ကလေး'

'ဟိုက်'ဟု အော်ကာ ရှာဖွေသောလူသည် ထခုန်၏။

'ကျုပ် ရှာနေတာလည်း အဲဒါပဲ'

'ခင်ဗျား ဒီသတင်း ဘယ်က ရတာလဲ'

'အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်တွန့် လိမ်လိမ်ကောင်ဆီက'

'ကျုပ်လည်း အဲဒီကောင်ဆီကပဲ'

'ကျုပ် သူ့ကို ပေါက်စီ ၄ လုံး ပေးလိုက်ရတယ်ဗျ'

'ကျုပ်ကတော့ အအေးနဲ့ကိတ်မုန့်တစ်ဘူးဗျ'

'ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျုပ်တို့...'

ကျွန်တော်တို့သည် ထောင်ချောက်အတွင်းမှ အမဲကင်အား အာသာငမ်းငမ်းဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။

မောင်ဗလ

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်းမျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုမြဲကြားနိုင်သည့် အရေအတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်းနှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ဖြန်ကြားချက်၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လများမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်ညီသည့်စာမူများကို ဖြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစစ်စာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာတွင် ၁၃ ခွံငြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၇၀၁ အေးမြတ်မြတ်ချီဖြင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာများ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ဖြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)

စာမျက်နှာ(၂၅)မှ...

ကတည်းကပါ။ အစ်ကိုတို့ အိမ်လေး ရှိနေလို့ နေ့ရွှေ ညရွှေ နေလာတာ။ ခုက အထက်က စာနဲ့ ခိုင်းနေပြီမို့ ပါ။

ကျွန်မ သူတို့မျက်နှာ လေးတွေကို မကြည့်ရက် တော့။ မုံမုံစံပယ်ရုံလေးဆိုသို့ သာ မျက်လုံးကို ကြည့်နေ လိုက်မိသည်။ ကောင်းကင် တွင် တိမ်တို့ ပြေးလွှားနေ သဖြင့် လေပြင်းတို့က တစ် ချက်တစ်ချက် စံပယ်ရုံလေး ကို လာဆောင့်နေသည်။ စံပယ်ရုံလေးက လေပြင်း ကြောင့် အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက် မတတ်။

‘အစကတည်းက ပြော ပြီး နေရာရှာထားခိုင်းရမှာကို ကျွန်မက...’

လင်မယားနှစ်ယောက် လုံးတွင် မည်သည့်စကားမျှ ပြောစရာမကျန်တော့အောင်ပင် အံ့သြထိတ်လန့်သွားပုံရသည်။ ကျွန်မလည်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်း။ ထိုနေရာလေး တွင် တောက်လျှောက် နေလာခဲ့သော သူတို့အသိုက် အဖြူလေးကို ကျွန်မလက် ထက်တွင်မှ ပြိုကွဲစေခဲ့လေ ပြီ။ ကျွန်မကြောင့် မဟုတ် သော်လည်း ကျွန်မလက် ထက်တွင်မို့ ကျွန်မမှာ ပယော ဂ မကင်းသလို ခံစားနေရ သည်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စိတ်တိုင်းသာဆိုလျှင် သူတို့ လို ဤနေရာလေးတွင် တစ် သက်တာလုံး နေစေလိုက် မည်။ ခုတော့ ကျွန်မက ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်သော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်သာလေ။

‘ဒါဆို သမီး စံပယ်ရုံ လေးလည်း သတ်လိုက်ရ

တော့မှာပေါ့’

ဘယ်အချိန်က ရောက် လာ၍ ဘယ်လောက်အထိပင် သိသွားလေပြီ မသိ။ မုံမုံ မျက်နှာလေးသည် ငိုမုံမုံ ဖြစ် နေရှာသည်။ သူ့အတွက် စံပယ်ရုံလေးသည် သူ့အနာ ဂတ် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ သိ သည်။ သူ ကျောင်းတက်နိုင် ဖို့အတွက် စံပယ်ရုံလေးသည် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ခိုင်ခိုင် မာမာ လိုအပ်နေသည်ကို ကျွန်မသိသည်။ ဒါကို ကျွန်မ က ထိုစံပယ်ရုံလေးကို သတ် ခိုင်းရတော့မည်။ ကျွန်မချစ် သော မုံမုံလေး၏ အနာဂတ် ကို သတ်ခိုင်းရတော့မည်။ မည်သည့်နေရာကို သွား ရောက်နေရမည်ကို မတွေးမိ ဘဲ သူစံပယ်ရုံလေးကိုသာ တဖွဖွ ပြောနေရှာသော မုံမုံ လေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ ငိုမိ လိုက်သည်။ ကျွန်မ ငိုတော့ မုံမုံလေးပါ လိုက်ငိုသည်။ မုံမုံလေး ငိုတော့ မုံမုံလေး အမေ၊ အဖေ၊ ကလေးနှစ် ယောက်။ မိုးချွန်းသံတို့ ပို ကျယ်လာသည်။ မိုးမှောင် ပိုကျလာသည်။ မုံမုံလေး မျှော်နေသော မိုးက ရွာတော့ မည်ထင်သည်။ သို့သော် ထို မိုးကို မုံမုံလေး လိုအပ်တော့ မည်ဟု ကျွန်မ မထင်တော့။ သူစံပယ်ရုံလေးသည် ဒီနှစ် အတွက် အပွင့်တစ်ပွင့်မျှပင် မပွင့်ပြရသေးဘဲ သေရတော့ မည်လေ။

ကျွန်မ သတိထားမိ တော့ မုံမုံလေးသည် ခုချိန်ထိ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ကိုင်ထား နေမိသော အဖြူအစိမ်းထုပ် လေးကို ကြည့်နေရှာသည်။ ထိုအခါမှ သူ့ကိုပေးဖို့ သတိရ

လိုက်သည်။

‘သမီး မလိုတော့ပါဘူး ဆရာမရယ်။ ကျောင်းက တက်ဖြစ်ရင်မှ တက်ဖြစ်တော့ မှာလေ’

အို...ကလေးရယ်။ မုံမုံ လေးရယ်။ ကျွန်မ မုံမုံလေး ကို အတင်းပင် ဖက်ထားမိ လိုက်သည်။ မုံမုံလေးသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေပြန်သည်။ အသံတော့ ထွက်မလာ။ သူ့မှာ အသံထွက်ဖို့ပင် အား မရှိတော့လေသည်လား မဆို တတ်တော့။ မြင်းလည်း နောက်တွင် မမောတမ်း ပြေး လိုက်နိုင်သော၊ မန်ကျည်းပင် အမြင့်ကြီးတို့ကို မမောတမ်း တက်ရောက်နိုင်သော မုံမုံ လေးသည် ခုအခါမှာတော့ အသံထွက်၍ ငိုဖို့ပင် အားမရှိ တော့။ လောကကြီး၏ ပြင်း ထန်သော လှုပ်ခတ်မှုအောက် တွင် သူ့အင်အားတို့ လွင့်စဉ် ကျကွဲသွားပုံရသည်။

‘သမီးတို့ အိမ်ဘက်ထိ ခြံက ခတ်ရမှာပေါ့’

ကျွန်မ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ကျွန်မ မှာ စကားများစွာ ပြောထွက် ဖို့ အားမရှိတော့။ မုံမုံလေးတို့ အနာဂတ်အတွက်သာ ပူဇော် နေမိသည်။ မုံမုံလေးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့ နောက် သူစံပယ်ရုံလေးဆီ သွားကာ စံပယ်ရုံလေးများ ကို လက်ဖြင့် လိုက်ထိနေ သည်။ စံပယ်ရုံလေးကား လေတဟူးဟူးတွင် ယိမ်းကာ ယိုင်ကာ ရှိနေဆဲ။ စံပယ်ရုံ လေးဘေးတွင် အတန်ကြာ နေပြီးမှ ကျွန်မဆီ ပြန်လာ သည်။ ပြတိုက်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

တိုးတိုးလေး ကျွန်မကို ပြော လိုက်သည်။

‘အကျယ်ကြီးပဲ ကို နော်’

‘ဟင်’ ဟူ၍ပင် ကျွန်မ အသံထွက်သွားမိသည်။ ထို့ နောက်မှာ အလန့်တကြား ပြတိုက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့် မိသည်။ ဟုတ်လေသည်။ ပြတိုက်ကလေးသည် အရင် ဝန်ထမ်းလက်ထက်ကပင် ခတ်၍ ပြီးစီးခဲ့သော တောင် ဘက်၊ အနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုး အကျယ်ကြီး၏ အလယ်တွင် ထီးထီးလေး ရှိနေသည်။ တောင်ဘက်တွင် လည်း အကျယ်ကြီး၊ အနောက်ဘက်တွင်လည်း အကျယ်ကြီး၊ ခု အရှေ့ဘက် တွင်လည်း...။

ကျွန်မ မုံမုံလေးတို့အိမ် မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း မုံမုံလေး မယူခဲ့သော အဖြူအစိမ်းထုပ် လေးက အေးစက်စွာ ပါလာ နေသေးသည်။ ကျွန်မ ကောင်းကင်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကောင်းကင်တွင်ကား မည်း ညစ်သော တိမ်တို့ကိုက ရုန်းကြွ မာန်ဖီလျက်။ ရေလို အပ်နေသော မုံမုံလေး၏ စံပယ်ရုံပေါ်တွင် မရွာသွန်းခဲ့ ဘဲ ရေမလိုအပ်သော ပင် လယ်ပြင်ထဲသို့သာ ရေထပ် ဖြည့်ဖို့ ပင်လယ်ပြင်ဆီ အပြေး အလွှားသွားလျက်။

ထွက်စာတင်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

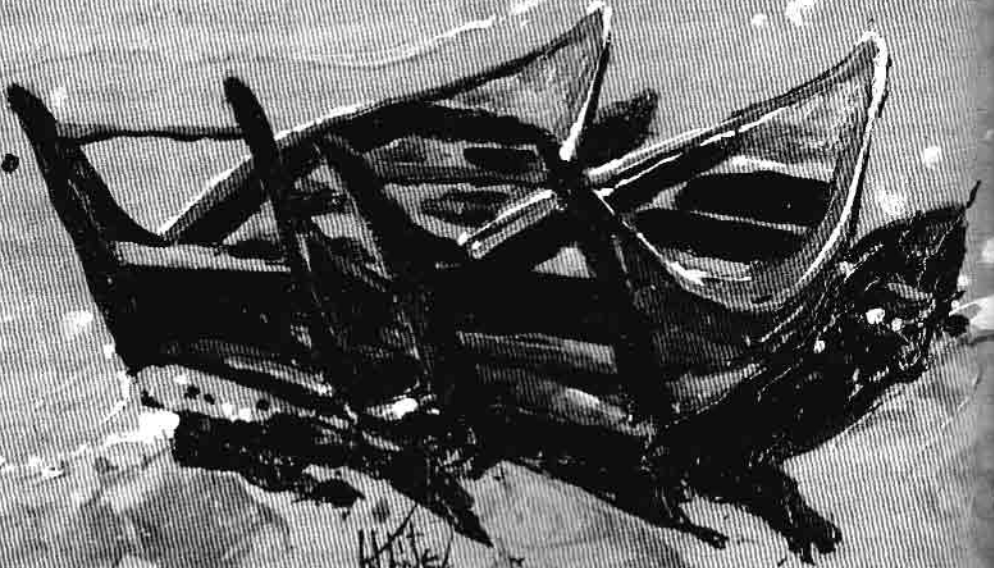
သို့သော် စံပယ်ရုံလေး တွေ မြင်မိတိုင်း ကျွန်မ ငိုနေမိ ပါဦးမည်။

လင်းနိုင်

မင်းသားဝေ
(မြတ်ဗုဒ္ဓအား)

မြစ်ရေမှာ
ကျောက်ဆူးချစ်မရတဲ့
လရောင် ဝတ္ထု

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဖြန့်ချိရေး

ဦးစိုးတင်(ညီမေတ္တာစာပေ)၊

အမှတ်(၂၇၂-က)၊ ဗဟူးလမ်း၊ ၆/၁၂ ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၀၁၆၆၆၃

စာမျက်နှာ(၁၁၅)မှ...

ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မိမိဘယ်သော အခါမှ ဝင်ဆုံရလေမလဲ။ အစ်ကိုကြီး၏ လက်မောင်းကိုချိတ်၍ ဘယ်သောအခါမှ ကြော့ကြော့မော့မော့ ပွဲတက်ရပါ့မလဲ။

ဥပဒေကြောင်းအရ မယားပြိုင် သို့မဟုတ် ဒုတိယဇနီး စသည်ဖြင့် သက်ညှာစွာ ခေါ်ဆိုကြသော်လည်း စင်စစ်တော့ မယားငယ်သည် မယားငယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘မူယာ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရေတစ်ခွက် လောက် ယူခဲ့စမ်း’

မူယာ သတိဝင်ပြီး အိပ်ခန်းအပြင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့် တော့ အစ်ကိုကြီးက စည့်ခန်းဆက်တိခုံပေါ်တွင် ခြေပစ်လက် ပစ် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာ ဝယ် စိတ်ညစ်ညူး၊ ရှုပ်ထွေးဟန်တွေ အထင်းသား ပေါ်နေ သည်။ အစ်ကိုကြီး အလုပ် သိပ်ပင်ပန်းလာပြီနှင့်တူသည်။

မူယာသည် ဖိတ်စာကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ကမန်းကတန်း ပြန်ထိုးထည့်ကာ မီးဖိုဘက်သို့ ကူးလာလိုက်သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ကို ထုတ်ပြီး အစ်ကိုကြီး အနားသို့ ယူလာသည်။ ကြမ်းပေါ် တွင် ခူးထောက်ထိုင်၍ ရေပုလင်းထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲထည့် ရင်း အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးသည် မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ထားသည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားသည့်တိုင်အောင် အစ်ကိုကြီးမျက်နှာက သက်သက်သာသာ မရှိ။ နဖူးကြောကြီးများ ရှူကာ မေးရိုးကြီး ထောင်လာသည်အထိ အံကြိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လာတာပါလိမ့်။ အလုပ်ပင်ပန်းရုံဖြင့်

ရွှေဆိုင်လိုက်မှ ကောင်းမည်ထင်သည်။

‘ရေလေ အစ်ကိုကြီး’

အသံကို အချို့သာဆုံးနှင့် အညင်သာဆုံးဖြစ်အောင် သတိ ထား၍ ပြောလိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မောလွှစွာ မှုတ် ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လာသည်။ မူယာလက်ထဲမှ ရေဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူ၍ ကုန်စင်သည်အထိ ခပ်မြန်မြန် သောက်ပစ်သည်။ အစ်ကိုကြီး ရင်ထဲတွင် ဘယ်လောက်အထိ အပူကြီးနေပါလိမ့်။

‘အစ်ကိုကြီး နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ မှန်း ...ကိုယ် လည်း မပူပါလား’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

အစ်ကိုကြီးက မူယာလက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖယ်ရှားပစ် လိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီး၏ အမူအရာများက ထူးခြားလွန်း သဖြင့် မူယာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ငေး၍သာ ကြည့်နေ မိသည်။ ယခုနေအခါမှာတော့ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု မူယာ အကင်းပါးစွာ နားလည်လိုက်၏။

အစ်ကိုကြီးသည် အတန်ကြာအောင် တွေ့၍ ထိုင်နေ သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အနား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်နေသော မူယာကို ငဲ့ကြည့်သည်။

‘မူယာ’

အသံက အနည်းငယ် တုန်ခါနေသည်။

‘ရှင် အစ်ကိုကြီး’

‘ရုံးမှာ စစ်ဆေးရေး ဝင်နေတယ်’

‘ဟင်’

‘အဲဒီတော့ အခုရက် အတွင်း ဘာအကြောင်းကိစ္စနဲ့မှ ငါ့ရုံးခန်းဘက် ခြေဦးမလှည့်နဲ့၊ ငါ့ဆီကို ဖုန်းလည်း လုံးဝ မဆက်နဲ့ ကြားလား။ အဲဒါ မင်း ကို လာပြောတာ။ တိုက်ပုံသွား ယူ၊ ငါ ပြန်မယ်’

မူယာရင်ဝယ် ထိတ်ခနဲ

ဖြစ်ကာ နှလုံးသွေးရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုကြီးထံမှ သောကမီးသည် သူ့ထံသို့ ရုတ်ခြည်း ထူး စက်လာပြီတည်း။ အစ်ကိုကြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့မှန်း မသိသော် လည်း ဤမျှလောက် ဣန္ဒြေပျက်နေခြင်းက အစ်ကိုကြီးထံ တွင် အမှားအယွင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီ ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်စားမိ လိုက်သည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီ ယူခိုင်းသည်ကို မယုတ် ကြက်သေသေ နေမိသော မူယာကို အစ်ကိုကြီးသည် မနှစ်မြို့စွာ တစ်နှုတ် ကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာသူ တိုက်ပုံသွားယူသည်။ ပြီး တံခါး ပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူတို့ဖိတ်ကြားသော ဇနီးမှာ မိမိ မဟုတ်ပါလားဟု တွေးမိတော့ မူယာ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းသွားသည် ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မိမိဘယ်သောအခါမှ ဝင်ဆုံရလေမလဲ။ အစ်ကိုကြီး၏ လက်မောင်းကိုချိတ်၍ ဘယ်သောအခါမှ ကြော့ကြော့မော့မော့ ပွဲတက်ရပါ့မလဲ။

တော့ ဤမျှလောက် ဣန္ဒြေပျက်မည်မဟုတ်။ သူ့အိမ်ကအတွား ကြီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားလို့လား။ နှလုံးခွဲပြီးစ၊ကတော့ နေကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ခွဲပြီး တစ်လအကြာလောက် တစ်ခေါက် မေးကြည့်တော့လည်း အတော်သက်သာပြီး လူ ကောင်းတွေနီးပါး စားသောက်သွားလာနိုင်နေပြီတဲ့။ သို့သော် လည်းပေါ့လေ။ နှလုံးရောဂါဆိုသည်ကလည်း ပြောရအခက် သားလား။ အကောင်းပကတိကနေ ဖြုန်းဆို ခေါက်ခနဲလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားတတ်သည်ပဲ မဟုတ်လား။

ပွဲတက်မယား မဟုတ်သော မိမိဘဝကို စကားနာထိုး၍ အစ်ကိုကြီးအား မျက်ရည်ကျပြမည့်အစီအစဉ်ကို ယနေ့အဖို့

‘ပြောတာ မှတ်မိတယ်နော် မူယာ။ ဘာအကြောင်း ကိစ္စနဲ့မှ လာလည်းမလာနဲ့၊ ဖုန်းလည်းမဆက်နဲ့၊ ဣန္ဒြေရနေ ဟုတ်ပြီလား’

တံခါးဆွဲဖွင့်သံ၊ တွန်းပိတ်သံ၊ သော့အံကျသွားသံတို့ကို ဆက်တိုက် ကြားလိုက်သည်။ မူယာမြင်ကွင်းမှ အစ်ကိုကြီး ပျောက်သွားပြီ။ သို့သော် မူယာမျက်စိထဲတွင်ကား ဤတိုက် ခန်းနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ဝယ်ယူစဉ်က အစ်ကိုကြီး ပေးချေလိုက်သော ငွေသားများ၊ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် သူ တောင်းဆိုတိုင်း ပေးခဲ့သော ငွေစက္ကူအထပ်များကို ဂိုးတဝါး မြင်ယောင်၍ လာလေသည်။

□ မူယာ၏ အုတ်မြစ်မခိုင်လှသော ချစ်ဗိမာန်လေးကို လေနီ ကြမ်း ဝင်မွှေပြီတည်း။

မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ဖြစ်လာသည်။ ဌာနဆိုင်ရာငွေများ အလွဲသုံးစားမှု၊ လာဘ်ယူမှုတို့ဖြင့် အစ်ကိုကြီး အရေးယူခံရသည်။ မူယာ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်ဝံ့တော့။ ကျန်းမာရေး အကြောင်း ပြပြီး ခွင့်ရက်ရည် ဆက်ယူကာ အိမ်တွင်းပုန်းနေခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းပုန်းနေသည့်ကြားက အစစ်ဆေး၊ အမေးအမြန်းတွေ လည်း ခံရသည်။ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အရှက်တရားသည် သူ့အား ကြီးစွာ ဖိစီးသည်။

အမေသည်လည်း အကောင်းပကတိမှ ရုတ်ခြည်း နေမကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲလေသည်။ ဆေး ကြာကြာပင် မကုလိုက်ရဘဲ မူယာတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို မျက်ကွယ်ပြုသွားလေသည်။ စောစောက စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ချမ်းသာနေရပြီး ဆေးကောင်းဝါးကောင်း သမားကောင်းများ ကြောင့် ငုပ်နေသော နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရောဂါသည် ရုတ်ခြည်း ပြန်ပေါ်လာကာ အမေကို အဆုံးတိုင် နှိပ်စက်ကလူ ပြုသွားလေသည်။ သေစေချင်သည်က အမေ မဟုတ်ရပါ အမေရယ်။

အမေ့ကို ဆုံးရှုံးရ၍ မျက်ရည်မခြောက်ခင်မှာပင် အစ်ကိုကြီးကိုပါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြန်သည်။

‘ဒါတွေဖြစ်ရတာ အားလုံး မင်းကြောင့်ပဲ မူယာ၊ မင်းကို ငါ လူလူသူသူထားဖို့အတွက် ဒီလိုလုပ်ရတာ၊ မင်းရဲ့ အညှီ အခရာတွေမှာ သာယာမိတဲ့အတွက် ငါ ဒီလို ကျူးလွန်မိတာ။ ခုတော့ ငါ့ဘဝလည်း ပျက်ပြီ။ ဒီတော့ မင်းလည်း သွားတော့။ မင်းလမ်း မင်းလျှောက်တော့။ မင်းကိုငါ မမြင်ချင်တော့ဘူး’

အစ်ကိုကြီး၏ စကားလုံးတို့သည် နားထဲသို့ သံရည်ပူ လောင်းချသလို လောင်ကျွမ်း စီးဝင်သွားသည်။ ဖြစ်ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံး မူယာ့အပြစ်တဲလား။ စိမ်းကားရက်စက်သော စကားလုံးများနှင့်အတူ ဖယ်ရှား စွန့်ပစ်ခြင်းခံရတော့ နှလုံး သည် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ခဲ့ရသည်။ ခနောခနဲ့ အဆောက်အဦဆိုတော့လည်း အလွယ်တကူ ဖြိုဖျက်ပစ်နိုင်

သည်ပေါ့။

ဪ... နောက်ဆုံးတော့လည်း အစ်ကိုကြီးနှင့် မူယာ လမ်းခွဲခဲ့ရတော့သည်။ အစကတည်းက မလှပဘဲ ကမောက် ကမနိုင်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းကို ပြည်ဖုံးကားချခဲ့ရလေပြီ။ နိုင်ငံတော်က ချိတ်ပိတ်သိမ်းဆည်းသော ပစ္စည်းစာရင်းတွင် မူယာတို့ သားအိမ်နေထိုင်သော တိုက်ခန်းလည်း ပါဝင်သဖြင့် အကျိုးအမြတ် အနည်းငယ်မျှဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏ ဘဝထဲမှ မူယာ ပြေးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရမည်မှန်းသာ ကြိုသိခဲ့ပါလျှင် ဒီဇာတ်ထုပ်မှာ မူယာ ပါဝင်ကပြဖြစ်ခဲ့မည်မဟုတ်။ ခုတော့ အကျနာလေခြင်း။

ဒုတိယနေရာမှ ပထမနေရာသာ ရလိုက်စမ်း၊ လောက ကြီးကို ခါးစောင်း တင်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးခဲ့သော မိမူယာ တစ်လောကလုံးက ပြက်ရယ်ပြုနေကြရောမည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ၏ ရယ်သံက သူ့နားထဲတွင် ကျယ်၍ကျယ်၍ လာသဖြင့် မူယာသည် သူ့နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

□ မူယာတို့မြို့ထဲ တိုက်ခန်းတွင် နေခဲ့စဉ်က လူငှားများ လက်ထဲတွင်ထားခဲ့သော သစ်သားအိမ်ကလေးသည် အတော် ပင် ဟောင်းနွမ်း ယိုယွင်းနေပေပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဒီအိမ်၊ ဒီရပ်ကွက်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို မူယာ ခေါင်းလျှို၍ ဝင်ခဲ့လေသည်။ မူယာတွင် ဟန်လည်း မရှိတော့၊ မာန်လည်း မရှိတော့။

မူယာ့ကို သနားညှာတာသောအားဖြင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသူများရှိသလို ‘ဖြစ်တာကောင်းတယ်’ဆို၍ စိမ်းကား စွာ ရှောင်ဖယ်သူများလည်း ရှိသည်။ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသူ များကို မူယာ ကျေးဇူးတင်သည်။ စိမ်းကားစွာ ရှောင်ဖယ် သူများကိုလည်း အပြစ်မယူတော့။

နေရာဟောင်းကို ပြန်သည့်နေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုမင်းဦးနှင့် သွားတိုးနေသေးသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက် မိသော်လည်း ရှက်ရွံ့အားငယ်စွာဖြင့် မူယာ မျက်နှာလွဲခဲ့သည်။ ကိုမင်းဦးသည်လည်း စကားစ၊ ရှာမရသလို ဆိုနှင့်ကြေကွဲ သော အကြည့်ဖြင့် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြသူများထဲတွင် ကိုမင်းဦး တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ မူယာ သံသယမရှိဘဲ အသေအချာ သိနေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ပင် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကိုမင်းဦးထံမှ စာတစ်စောင်သည် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် မူယာ့ထံ ရောက်လာသည်။

မူယာ

ဟိုနေ့က ပြောချင်တဲ့စကားတွေ၊ အားပေးချင်တဲ့ စေတနာတွေ ရင်ထဲအပြည့်အသိပ် ရှိနေပေမဲ့ မူယာ့အတွက် ဝမ်းနည်းပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်လွန်းလို့ ဘာမှ မပြောခဲ့ရဘူး။

အခု သင်တန်းကနေပြီး စာရေးလိုက်ပါတယ် မူယာ။

မူယာ နေကောင်းရဲ့လား။ သိပ်ကော အားငယ်နေသလား။ လူတစ်ခု ပူပူဆယ်ကုနေဆိုသလို လူတိုင်းကတော့ သောကနဲ့ ကြုံရမှာပါပဲ။ ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ ရှုံးနိမ့်မှုတွေဆိုတာ လူဘဝမှာ မဆန်းပါဘူး မူယာ။ အဲဒါ လောကဓံပဲ။ လောကဓံလှိုင်းဂယက်ရဲ့ရိုက်ပတ်မှုကို ကြိုကြိုခံနိုင်သူဟာ လူတော်တဲ့ မူယာရဲ့။ လူဟာ အသက်ရှင်နေသရွေ့တော့ ဘဝရဲ့အလင်းရောင်ကို မျှော်လင့်နေနိုင်သူချည်းပါ။ ဘဝအသစ်ကို ပြန်လည်စတင်ဖို့အတွက် အချိန်နှောင်းတယ်ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ ကနေ့ဟာ မနက်ဖြစ်ရဲ့အရင်ဦးပါ။

မူယာ သိပြီးပြီလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ် ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့ကခေါ်တဲ့ အလုပ်စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဝင်ဖြေနေတာ ကိုးကြိမ်မြောက်မှာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ မူယာ ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားတဲ့ကာလမှာ ကိုယ် ဌာနပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ဖောင်ကြီး ဗဟိုဝန်ထမ်းတာဝန်သိုလ်မှာ အရာရှိသင်တန်းသားပေါ့။ ဘဝတက်လမ်းအတွက် ရိုးသားစွာ ကြိုးစားခြင်းရဲ့ရလဒ်ပါ မူယာ။

ဘဝအမှန်ကို ပြန်လာတဲ့ မူယာကို ကိုယ် ကြိုဆိုပါတယ်။ ကိုယ် သင်တန်းပြီးဆုံးတဲ့အချိန်၊ မူယာလည်း စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်တဲ့အချိန်လောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ ကိုယ် မူယာကိုလာတွေ့ပါမယ်။ မူယာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

ထာဝရ
မင်းဦး

စာမှာ မရှည်လျားလှ။

သို့သော် မူယာအရှိန်ကို ထိသလို ခံစားရသည်။

ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဖြစ်သွားသော ကိုမင်းဦးက ဘဝတက်လမ်းအတွက် ရိုးသားစွာ ကြိုးစားခဲ့သည်တဲ့။ ဪ မိမူယာတို့ကတော့ ဘဝတက်လမ်းကို ရိုးသားစွာ မကြိုးစားဘဲ ဖြတ်လမ်းလိုက်ခဲ့မိသဖြင့် အထိနာလေခြင်း။

မိမိဘဝကို စာနာနားလည်ပေးသော ကိုမင်းဦးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မူယာ အထင်ကြီးလေးစားသွားသည်။ အကျိုးအမြတ်မပါသော မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ဆိုသည်မှာ ဤအရာပဲလားဟု တွေးမိသောအခါ မူယာရင်ဝယ် ရိုနှိုးမြနွေးထွေးသွားသည်။

သို့သော် ဆင်ဖြူမျက်နှာကို ဆင်မည်း ကြည့်ပုံပါတော့ မလား။

အရင်က ဆင်သာဆင် မယဉ်သည့်ပန်း။

ခုတော့ ပန်တော်ကျ ဘဝအန္တမ်း။

မိမိဘဝအမှန်ကို မိမိ ဆင်ခြင်မိ၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်လာရသောအခါ လက်ထဲမှစာကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားသော ယင်းစာကို လွှင့်မပစ်ရက်သဖြင့် လက်ထဲမှာပင် တွယ်တာမြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ထားမိလေသည်။

မနင်းဌေး

Dictionary for All

သာလှန် အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလှန်စာအုပ်တိုက်

❖ ဥပြေ/ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၂၄၁၉
❖ အမှတ်(၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၈၀၁၊ ၃၇၂၂၀၀
❖ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂

စာမျက်နှာ(၁၆၅)မှ...

ခင်ဗျား တွေ့ပြီးပြီလားလို့ မေးတော့ ဒီနေ့ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးမှ ငါ အလုပ်စ၊တာလို့ ဂူးစတပ်မိက ဖြေရင်း ဘယ်နှယောက်လဲလို့ ပြန်မေးတယ်။ ရောက်တယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်တော်သိတယ်လို့ ချွန်က ဖြေတယ်။ ဧည့်သည်ရောက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့လည်း မိုးမိုးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိဘူး၊ ချွန်က ဂူးစတပ်မိကို မျက်စပစ်ပြလိုက်တာ ရိပ်ခနဲ သူတွေလိုက်မိတယ်။ ဂူးစတပ်မိက ပြီးရင်း မိုးမိုးအခန်းကို ရောက်ပြီးပြီလားလို့မေးတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး ငါ အခန်းမှာမနေဘူး၊ အိမ်ပြန်အိပ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဂူးစတပ်မိက အခန်းကို သွားကြည့်လိုက်ဦးလို့ ပြောပြန်တယ်။ ဘာလို့တုံးလို့ မေးတော့ သွားကြည့်သွား၊ အခု အားနေတုန်း သွားကြည့်လို့ပဲပြောတယ်။ မိုးမိုးလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ သူ့အခန်းဆီ လာခဲ့တယ်။ လက်ပံပင်ကြီးနားဆီက ဖန်းခြံကို ကျော်ပြီး သူ့အခန်းရှိရာကို ကွေ့ဝင်လိုက်တော့ လှေကားရင်း နားက အရိပ်အောက်မှာ လူတစ်ယောက် စီးကရက် ထိုင်သောက်နေတာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ ခါးမှာ ပစ္စတိုနဲ့၊ မိုးမိုး လန့်သွားတယ်။ သူ့အခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့အခန်းဘေးက အခန်းက တံခါးပွင့်နေတယ်။ စကားပြောသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်နေတဲ့လူက ထိုင်ရာကထပြီး သူ့ကို အမယ်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲလို့ လက်အုပ်ချီရင်း ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး မေးတယ်။ ငါ့အခန်းကိုလို့ မရဲတရဲနဲ့ ပြန်ဖြေတော့ ဘယ်မှာလဲတဲ့။ မိုးမိုးက ဘာမှ ပြန်မဖြေရသေးခင် သူက အတွင်းဘက်ကို လှမ်းပြီး ဟဲ့ ကောင်တွေ လာစမ်းလို့ လှမ်း အော်လိုက်တာနဲ့ မိုးမိုးရင်ထဲ ထိတ်ကရော။ အခန်းထဲဆီက လည်း လူလေးယောက် ပြေးထွက်လာကြတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ စစ်သားတွေ ကိုင်တဲ့ သေနတ်ခပ်ကြီးကြီးမျိုး ကိုင်ထားတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဟိုတယ်လုံခြုံရေးကကောင်ကလေး နှစ်ယောက် ပါတယ်။ သူတို့ကိုတော့ မိုးမိုး သိတယ်။ တစ်ယောက်ကလဲ လှမ်းပြီးပြောတယ်။ အမယ်ကြီးက ဒီမှာနေတာ၊ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်ခန့်ထားတာလို့ လှမ်းပြောလိုက်တော့မှ မိုးမိုးလည်း အတော်ကလေး စိတ်အေးသွားရတယ်။ ဒီတော့မှ သူ့ကိုမေးတဲ့ လူက အမယ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်ထား။ ကျွန်တော် အခြံ ဒီမှာရှိမယ်၊ လိုတာရှိရင် နိုင်းနိုင်းတယ်လို့ပြောမှ မိုးမိုး အတော့်ကို နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရတော့တယ်။

ချက်ပြုတ်ခန်းနားဆီက သစ်ပင်ရိပ်ကို မိုးမိုး ပြန်ရောက်တော့ ပရင်ပါထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မျက်နှာတွေက ပြုံးစိစိနဲ့မို့ အရင်ဆုံး ခွေးကောင်တွေလို့ ပြောပစ်လိုက်ပြီးမှ ချွန်ကို ရေတစ်ပုလင်း သွားယူစမ်းလို့ နိုင်းလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဟဲ့၊ အဲဒီမှာ နေတာက ဘာတွေတုံးလို့ ပရင်ကို မေးလိုက်မိတယ်။ မသိဘူးလို့ ပရင်က ပြန်ဖြေတယ်။ ဂူးစတပ်မိက သူ မသိရင် ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေပဲလို့ ဖြေတယ်။ သေနတ်

တွေနဲ့ဟဲ့လို့ မိုးမိုးက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ သေနတ် ရှိတော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ဂူးစတပ်မိကပဲ ဆက်ပြီးမေးတယ်။ မိုးမိုး ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ဂူးစတပ်မိက ပြောပြန်တယ်။ သေနတ်ခွံလို့ လူခိုးတွေလားလို့ မိုးမိုးက မေးချင်တာလား။ တကယ်တော့ သေနတ်က လူဆိုး လူကောင်းကို မဆုံးဖြတ်ဘူး။ လူနဲ့ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကသာ သေနတ်ကို ကောင်းကျိုးအတွက် သုံးသလား။ မကောင်းကျိုးအတွက် သုံးသလားဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်တာလို့ ပြောတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာတော့ ခပ်လန့်လန့်ရယ်ပဲ။ လူကောင်းသူကောင်းဆိုင် သေနတ်မကိုင်ဘူးလို့ သူထင်တယ်။ ဂူးစတပ်မိကြီး ပြောပုံကဖြင့် တစ်မျိုး၊ အဲဒီတုန်း ချွန်ရောက်လာပြီး ရေပူလင်းလေးလို့ မိုးမိုးက တစ်ငုံနှစ်ငုံ သောက်လိုက်ပြီးတော့ သူ့အေးချင်တာကလေးတွေ ဆက်မေးလိုက်မိတယ်။ သူဌေးကြီး ဒီကိုလာတုန်းက ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေနဲ့အဖွဲ့လာရင် ခင်ဗျား လက်ရာကောင်းကောင်းလေးတွေ ချက်ကျွေးစမ်းပါဆိုတာ အဲဒီလူတွေလားလို့။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သေချာသေချာလို့ ဝရင်က ပြောနေတုန်း ဂူးစတပ်မိက ဝင်ထောက်ခံတယ်။ ဟုတ်တယ် မိုးမိုး။ တစ်ခါက သူတို့ ရောက်နေတုန်း သူဌေးကြီးလည်း ရောက်လာတော့ သူဌေးကြီးက ငါ့ကိုခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးဖူးတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က ဒီဘက်က၊ တစ်ယောက်က ငါတို့အရပ်က။ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်ရင် နည်းနည်းချေးများတတ်လို့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးသလိုများ ဖြစ်ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။ အစားအသောက် ချက်ပြုတ်တာ ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ။ လေယာဉ်ပျံတော့ မမောင်းတတ်ဘူး။ ဒီတော့ လေယာဉ်ပျံရောက်ရင် လေယာဉ်မှူးတာဝန်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ သူ့လက်ထဲမှာပဲလို့ သဘောထားပါတယ်လို့ ငါက ပြောလိုက်တော့ အားလုံး ငါ့ဆီထလာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ငါတောင် အတော်ဘဝခံမြင့်သွားမိတယ်။ ငါ့အမြင်ပြောရရင် သူတို့က အစားအသောက်မှာ ချေးများတာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာတာလို့ ဂူးစတပ်မိက ရှင်းပြရင်း ချွန်ကို လက်ညှိုးထိုးတယ်။ ချွန်က သူတို့လူ၊ သူတို့လာရင် ချွန်ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးမှ။ သူက ငါတို့ထက် ပိုသိတယ်လို့ ဂူးစတပ်မိက ထပ်ပြောတယ်။

BURMESE CLASSIC

နင့် အကောင်တွေက အခု ဘယ်မှာလဲလို့ မိုးမိုးက ချွန်ကို လှည့်မေးလိုက်တော့ မသိဘူးလေလို့ ချွန်က အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီလိုလို့ ဂူးစတပ်မိက ကြားဝင်ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတွေချင်ရင် မနက်ငါးနာရီလောက် ဒီကိုလာ။ မနက်အစောကြီး မနက်စာ လာစားကြတယ်။ အဲဒီနောက် ပျောက်သွားကြရော။ ညဘက်ကျတော့ ရေကူးကန်ရဲ့ ဟိုဘက်အဖျားက သစ်ပင်ရိပ်အောက်က မီးတိုင်နားဆီမှာ စားလေ့ရှိတယ်။ ညဘက် ရေကူးလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါက သူတို့ရောက်လာရင် လုပ်နေကျ။ ဂူးစတပ်မိပြောနေတုန်း မိုးမိုးက ဖြတ်ပြီး ရယ်ရယ်

ပြောတယ်။ ဒီလိုဖြင့် ငါက ဘယ်တော့ ငါ့လက်စွမ်း ပြရမှာလဲလို့။ ဂူးစတပ်ဖ်နဲ့ ပရင်က အားရပါးရ ရယ်တယ်။ ချွန်ကတော့ ပြီးရုံ ပြီးပြီး မိုးမိုးက ဂူးစတပ်ဖ်ပြောတာ သူတို့ အလုပ်မပြီး သေးတဲ့အပိုင်း၊ အလုပ်ပြီးသွားတဲ့အပိုင်း မပါဘူးလို့ ပြောပြီး ခင်ဗျားပြောလိုက်ဦးလေလို့ ဂူးစတပ်ဖ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်က တစ်ခုပဲ ငါပြောမယ်လို့ စကားခံပြီးပြောတယ်။ လူတွေကတော့ လူတစ်မျိုးတွေ။ ဘာတွေမှန်းတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ အလုပ်ပြီးသွားရင်တော့ ညမအိပ်ကြဘူး။ မနက်စာကို ရှိမိမိနဲ့ စားတယ်။ ရေနံဟိုဘက်ထိပ်က သူတို့ပိုင်နက်ပဲ။ တစ်နေ့ကုန် သောက်ကြရော။ ဟိုနှစ်ယောက်အတွက်ကတော့ တော်မီက အများဆုံး ချက်ရတယ်။ ငါကတော့ ဘဲအသည်းနဲ့ ပတေး(Pate)လုပ်ပေးရတယ်။ ချွန်လက်အောက်က စားပွဲထိုးတွေ အဲဒီကို တစ်နေ့အကြိမ် သုံးဆယ်လောက် သွားရတယ်။ သူတို့ချက်ခိုင်းတာ မဟုတ်ရင် မီးဖိုခန်းထဲအထိ လာပြောတယ်။ တစ်ခါက ဒီက စားဖိုမျိုး ချက်တာ မြောက်ပိုင်းအစာ မဟုတ်လို့ဆိုပြီး သာပါရေမြို့တံခါးထိပ် ထမင်းဆိုင်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သွားခေါ်ပြီး ဒီမှာ ထားပေးရတယ်။ သူတို့အထဲမှာ တရုတ်တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ အဲဒီတရုတ်က တရုတ်ပြည်ကို မရောက်ဖူးတဲ့ တရုတ်၊ တူ မကိုင်တတ်တဲ့ တရုတ်၊ ခေါက်ဆွဲမစားတဲ့ တရုတ်။ မင်းက တရုတ်မှမဟုတ်ဘဲလို့ ငါကပြောတော့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ အဲ တရုတ်တော့ တရုတ်ပဲ။ ခပ်ညံ့ညံ့တရုတ်ပဲ ဆိုပါတော့တဲ့။ ဒီနဲ့အကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်။ တချို့ အဖြူတွေတောင် အနံ့မခံနိုင်တဲ့ ဘလူးချို(စ)တစ်မျိုးကို

မိုးမိုးအိမ်မှာက လူတွေနေတာနဲ့ ပိုတူသတဲ့ ဟိုထဲမှာက စက်ရုပ်တွေလိုပဲ။ ဟိုတယ်မှာ တစ်ခါ တလေ လာတည်းတဲ့လူတွေအဖို့တော့ ပျော်စရာပဲ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ လူတွေအတွက်ကတော့ နေ့စဉ် ဒါပဲလုပ်နေတာ။ အလုပ်ပြီးရင် အခန်းပြန်အိပ် နောက်တစ်နေ့ထပြီး ဒီအလုပ်ပဲလုပ်၊ ပိုက်ဆံရနေတာက လွဲလို့ ထောင်တစ်မျိုးပဲတဲ့

မှ စားတာ။ မြို့တော်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက် မှာပေးရတယ်။ သူ့အော့မလက်ကို အဲဒီချိန်နဲ့ ကြော်ပေးရတယ်။ ငါ ပြောဖူးတာပဲ။ သူတို့က အစားအသောက်ကို သေချာတာ၊ ချေးများတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ ကြိုက်တယ်။ ငါ့ကို စိန်ခေါ်သလိုမျိုး မို့။ မိုးမိုးလည်း သဘောကျမှာပါလို့ ဂူးစတပ်ဖ်က အရှည်ကြီး ရှင်းပြတယ်။

အဲဒီအခေါက်က အဲဒီအကောင်တစ်သိုက်နဲ့ မိုးမိုး မဆုံလိုက်ရဘူး။ ဘယ်အချိန် ပြန်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ချွန် ပြောမှ ပြန်သွားမှန်း သိရတယ်။ အဲဒီနောက် အတော်ကြာသွားတယ်။ ဂယ်ထရုရောက်ပြီး ခြောက်လလောက်ကြာ

ပြီးတဲ့ တစ်နေ့၊ မြို့တော်ကြီးဆီက မန်နေဂျာချုပ် ရောက်လာပြီး နိုင်ငံခြားက လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့လူတွေ၊ လာလေ့လာသင်ကြားနေတဲ့ လူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ရေကူးကန်စပ်မှာ ညစာစားပွဲကလေးလုပ်တယ်။ အဲဒီညက မိုးမိုးတို့ အတော်ကလေး ညဉ့်နက်ကြတယ်။ ပွဲသိမ်းတော့ မိုးမိုးလည်း အိမ်မပြန်တော့ဘဲ သူ့အခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့တယ်။ မနက် သုံးနာရီလောက် ရောက်တော့ သူ့အခန်းတံခါးကို သာသာခေါက်သံ ကြားလိုက်ရလို့ နိုးသွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဂယ်ထရပ် နေမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဂယ်ထရုက မူးလာရင် မိုးမိုးအခန်းတံခါး လာခေါက်ပြီး တစ္ဆေခြောက်သလိုမျိုး နောက်တတ်တယ်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်အုပ်ကလေးချီရင်း လုံခြုံရေးအရာရှိကလေးရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ လန့်သွားတယ်။ သူက အမယ်ကြီး၊ ကျွန်တော်ပါ။ စဉ်းညညံ့တွေ လာမှာမို့ အခန်းတွေ လိုက်စစ်တာပါ။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ပြန်အိပ်ပါလို့ ပြောတယ်။ မိုးမိုးမျက်စိကတော့ သူ့ခါးက ပစ္စုတိဆီ ရောက်သွားတယ်။ နင်တို့ဟာက ညကြီးသန်းခေါင်ဟယ်၊ ဘယ် အချိန်လာကြမှာ မို့လဲလို့ မိုးမိုးပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။ လုံခြုံရေးအရာရှိကလေးက သူ့လက်က လက်ပတ်နာရီကို လက်နဲ့ညွှန်ရင်း ဒီလူတွေက အချိန်နဲ့ အလုပ်မလုပ်ကြဘူး။ အမယ်ကြီး ပြန်အိပ်ချေလို့ ပြောရင်း လက်အုပ်ချီပြီး ထွက်သွားရော။ မဆီမဆိုင် မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ သူ့ယောက်ျားကို သတိရလိုက်မိတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အိပ်ပျော်နေရင် သူ့ယောက်ျားက ဟဲ့ နင်အိပ်နေသလားလို့ မေးတတ်တယ်။ နိုးသွားလို့ အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် အေ၊ အေ အိပ်လို့ပြောတတ်ရော။ အဲဒါမျိုးကို

မိုးမိုး အတော်ဒေါသထွက်တယ်။ အိပ်တဲ့သူကို နှိုးပြီးကာမှ ပြန်အိပ်ခိုင်းတဲ့လူမျိုး မိုးမိုး မကြိုက်ဘူး။ ခုလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒါတော့ ခုဟာကတော့ သူ့အလုပ်ပဲလေလို့ သဘောထားရင်း ကြိုးစားပြီး ပြန်အိပ်လိုက်ရတော့တယ်။ အိပ်ရာနီးတော့ ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့

အိမ်ပြန်မလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီကနေ့ သူ့အားရက်။ အခန်းထဲက ထွက်လည်း ထွက်လိုက်ရော လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ လူတစ်သိုက် ထိုင်နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကတော့ ဟိုတယ်စည်းရုံးနဲ့ ဆက်နေတဲ့ မယ်ပင်မြစ်စပ်နားဆီမှာ မနက်စောစော နေရောင်ခံနေကြပုံရတယ်။ တချို့ကတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ မနက်စာ စားနေကြတယ်။ လုံခြုံရေးအရာရှိ ဆိုတာကတော့ လှေကားထစ်မှာ။ မိုးမိုးထွက်လာတော့ အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ သူတို့အနားမှာ ချွန် ရှိဘူးတယ်။ မနက်စာ ပြင်ဆင်ကျွေးနေရပုံပဲ။ မိုးမိုး ဒီကို ဒလသလာပါဦးလို့ ချွန်က ခေါ်တာနဲ့ အဲဒီလူသိုက်နားကို မိုးမိုးသွားတော့

အားလုံး ထိုင်ရာက ထ,လိုက်ကြလို့ မိုးမိုးတောင် အတော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒါ မိုးမိုး၊ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် ခန့်ထားတာ။ ဒီက အစားအစာတွေ အချက်သိပ်ကောင်းတာ။ သူချက်တာ မကောင်းဘူးထင်ရင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာမှ သွားရှာပြီး စားမနေနဲ့တော့လို့ ချွန်က မိတ်ဆက်ပေးရင်း ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လိုက်တော့ အဲဒီလူတစ်ယောက်က မိုးမိုးကို လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတော့တယ်။ မိုးမိုးက စိတ်ထဲမှာတော့ ဂူးစတပ်မိ ပြောဖူးတာ ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိတယ်။ တစ်ယောက်က ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူလာပြီး မိုးမိုး ထိုင်လို့ ပြောလို့ မိုးမိုးလည်း ယောင်တိယောင်ချာနဲ့ ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ချွန်က မိုးမိုးအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးတယ်။ သူတို့တစ်ယောက်လည်း မိုးမိုးနားဆီ သူတို့ခုံတွေ ဆွဲလာပြီး ဝိုင်းထိုင်ကြရင်း မိုးမိုးကို စကားပြောကြရင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်လို့ မိုးမိုးကို အံ့အားသင့်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်က မုန့်ဗန်းယူလာပြီး မိုးမိုးကို ပေးတယ်။ မိုးမိုးက ကွာဆောန်တစ်ခုယူပြီး စားနေတုန်း တရုတ်ကလေးတစ်ယောက် မိုးမိုးအနားဆီမှာ လာထိုင်တယ်။ ဂူစတပ်မိပြောတဲ့ တူ မကိုင်တတ်တဲ့ တရုတ်ကလေးပဲ နေမယ်လို့ မိုးမိုးက တွေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူက မိုးမိုးကိုပြောတယ်။ ကိုင် ယန့်၊ ကိုင်ယန့် တဲ့။ ဒီကလူတွေစားတဲ့ ကြက်သားကြော်၊ အဲဒါ ကြော်ပေးစမ်းပါတဲ့။ ကောက်ညှင်းချက်နဲ့ စားချင်သတဲ့။ မင်း မနက်တိုင်း စားချင်သလားလို့ မိုးမိုးက မေးတော့ မနက်တိုင်း စားမှာတဲ့။

အဲဒီတုန်း သူတို့အထဲက တစ်ယောက်က လာတယ်။ သူက မိုးမိုးတို့ အရှေ့မြောက်အရပ်က လူတွေလို ခပ်ညိုညိုပဲ။ လက်ထဲမှာ လက်ပံပင်က ကြွေထားတဲ့ အဖွင့်ကောက်လာပြီး လက်ပံပွင့်ထိပ်က ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အခြောက်လှန်းပြီး မန့်ကျည်းသီးနဲ့ ချဉ်ရည်ချက်ပေးပါလို့ ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို အံ့ဩသွားတယ်။ နေစမ်းပါဦးဟဲ့၊ မင်းကို အဲဒီလို စားရတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲလို့ မိုးမိုးလည်း မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူက ပြုံးတယ်။ ကျွန်တော့် ဖေမတဲ့။ ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သီလရှင်။ ကြီးဒေါ်ကြီးနေတဲ့ တောင်ရိုးသွားရင် သီလရှင်ကြီးတွေက ချက်ကျွေးတယ်။ မစားရတာ အနှစ်သုံးဆယ်လောက် ရှိပြီလို့ ရှင်းပြတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး၊ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို သနားသလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ နောက်တော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးလာပြောပြီး မိုးမိုးကို ချက်ခိုင်းကြတယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ သူ့သားကလေးကို သတိရလိုက်မိတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ့သားက သူ့ကို ဟိုဟာဒီဟာ ချက်ခိုင်းတာကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ခု သူ့မှာ သားကလေးတွေ အများကြီး ရလာသလိုပဲ။ သူတို့လိုပဲ သူ့သားကလေးလည်း အစားကြိုက်တယ်။ သူတို့လိုပဲ သူ့စားချင်တာကို ချက်ခိုင်းတတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းကပဲ ဖေကောင်းက ပြောတယ်။ မိုးမိုး ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း

တော့ မချက်နဲ့ဦး။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုသလိုစားမယ်။ ဟိုတယ်မှာ လွယ်လွယ်ရှိတာတွေ စားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားသွားမှ မိုးမိုးချက်တာတွေ တစ်နေ့ကုန်စားမှာလို့ ပြောတယ်။ မိုးမိုးကတော့ ဝမ်းသာမိတယ်။ သူချက်တာကို တကူးတကနဲ့ တောင်းဆိုနေကြလို့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အိုကေ အိုကေလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ချွန်က သူတို့ရဲ့ဘာသာစကားနဲ့ မသိမသာ ပြောတယ်။ ဟိုတယ်ရဲ့ အုတ်စည်းရိုး နောက်ဘက်မှာ ကားအမိုးတွေ မြင်သလား၊ အဲဒါ သူတို့ကားတွေ။ ဟိုတယ်နောက်ပေးပေါက်ကနေ ဝင်ကြ ထွက်ကြတယ်။ ခုဆို နောက်ပေးပေါက်မှာ အစောင့်ချထားတယ်။ အဲဒီအပေါက်ကို မသုံးနဲ့တဲ့။ မိုးမိုးလည်း မသိမသာနဲ့ နောက်ပေးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ အုတ်စည်းရိုးအပေါ်ဘက်မှာ ကားအမိုးတွေကို တွေ့ရတယ်။ နောက်တော့ ဒီကနေ ငါ့အားရက်။ အိမ်ပြန်ဦးမယ်လို့ပြောပြီး ထိုင်ရာက ထ,တော့ သူတို့အားလုံးလည်း ထ,ကြတယ်။ ဝိုင်းပြီး လက်အုပ်ချီကြတယ်။ မင်းတို့ စားချင်တဲ့နေ့ပြောလို့ ပြောပြီး မိုးမိုး ထွက်လာခဲ့တယ်။

အိမ်မပြန်ခင် ချက်ပြုတ်တဲ့အခန်းဘက်ဆီ ခထဝင်လိုက်တယ်။ ဂယ်ထရုတ်တစ်ယောက် အလုပ်မစခင် သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်ရင်း လက်ထောက်စားခိုမှန်း တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်။ သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ တော့ စာရွက်တွေ ချထားတယ်။ ခုံအလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ မိုးမိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ဂယ်ထရုတ် စာရွက်တွေကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး ပြောတယ်။ ဂူးစတပ်မိက ငါ့ကို အလုပ်ပေးသွားတယ် မိုးမိုးတဲ့။ ဂူးစတပ်မိ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မိုးမိုးက မေးတော့ မြို့တော်ကြီးဆီသွားတယ်။ ဒီနေ့ မနက်အစောကြီးပဲ။ အဘိုးကြီးရဲ့ပါတီတစ်ခုရှိလို့တဲ့။ ဒီမှာ ငါ့အတွက် ညွှန်ကြားချက်တွေ။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုချက်၊ ဖန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြင် ဆိုတာကအစ အသေးစိတ်တွေပါတယ်။ သူတို့က ဘဝင်မကျဘူးဆိုရင် နင် မှားလို့ပဲ။ နင်လုပ်တာမှန်သမျှ တော်မီကိုပြလိုလည်း ရေးထားခဲ့သေးတယ်။ ပြဿနာရှိရင် တော်မီရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ယူတဲ့လို့ ဂယ်ထရုတ်က မကျေမချမ်းနဲ့ ပြောတယ်။ ဒီကောင်မကတော့ဖြင့် ချစ်ရာရှိရင် ချဲမှာပဲ။ ချဲရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မယ်လို့ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လိုက်မိလို့ ဂယ်ထရုတ် စိတ်အေးအေးထား၊ ငါလည်း လာပြီးကူပါမယ်။ သူတို့ကတော့ အစားအသောက်ကို သေသေချာချာ စားတတ်ပုံရတယ်။ နင် ချက်တာလည်း ကြိုက်မှာပါလို့ အသာချောထားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဂယ်ထရုတ်က သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးကများ စောစောစီးစီး ဘလူးချစ်နဲ့ အွန်မလက် စားချင်တယ် မသိဘူးလို့ သူ့ဘာသာ ပြောသလိုလိုနဲ့ ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ မိုးမိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ပေါင်မုန့်တောင် ဖန်း-ဒီ-ကာဆာမှ စားကြသတဲ့။ ဆားဝါးဒိုးမှ စားသတဲ့။ ချက်ပြုတ်ခန်း ဟိုဘက်က မီးဖိုကြီးကို ကောင်လေးတွေ သန့်နေလေ

တွေ့သလား။ အဲဒါ သူတို့အတွက် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ဖို့ လုပ်နေတာ။ မီးဖိုခန်းထဲက စက်နဲ့ဖုတ်တာမျိုးတွေ မစားကြဘူး။ အုတ်ဖိုနဲ့ဖုတ်တာမှ တဲ့လို့ပြောတယ်။ တစ်ခွန်းနဲ့ တစ်ခွန်းကြားမှာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်နေတယ်။ အလျင်ကဆို ဆဲမှာ။ ဂူးစတပ်ဖိုကြီးက အတော်သင်ထားလို့။ မိုးမိုးကတော့ ပြီးလိုက်မိတယ်။ ထိုင်ရာက ထလိုက်ပြီး ဂယ်ထရု မနက်ကျ ငါစောစောလာခဲ့မယ်။ သိပ်စိတ်ရှုပ်နေနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဂယ်ထရုကလည်း မိုးမိုးကို ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဂယ်ထရုဟာ သူ့သား ကလေးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးမိုးမှာရှိတဲ့ လစ်ဟာမှုတစ်ခုကို မသိမသာ ဖြည့်ပေးနေတာတော့ သေချာတယ်။

နောက်နေ့မနက် ခြောက်နာရီခွဲလောက် ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ မိုးမိုး ရောက်လာတယ်။ လက်ထောက်စားဖိုမှူးတွေထဲက အကြီးဆုံး တော်မီဆင်းကိုပဲ တွေ့ရလို့၊ ဂယ်ထရု ဘယ်မှာလဲ ဟဲ့လို့ မေးလိုက်မိတယ်။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ရေကူးကန် ဟိုဘက်ခြမ်းက လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်လို့ ဖြေတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ မိုးမိုး သိလိုက်တယ်။ တော်မီက စကားပြောရင်း စကားလုံးအသုံးအနှုန်း တစ်မျိုးနဲ့ ပြောတတ်တဲ့လူမျိုး။ သူ့အဖေက သူဌေးကြီး ဆု(တ)တွေ ချုပ်ပေးရတဲ့ ပန်ချာပီကြီး၊ ဗောင်းထုပ်နဲ့။ သူကတော့ ဘိုကေ။ ပန်ချာပီကြီးက မြို့တော်ကြီးမှာ အပ်ချပ်ဆိုင် အများကြီးရှိတယ်။ လူချမ်းသာ။ သူ့သားကို ဆေးကျောင်းပို့တယ်။ သားက အစားအသောက်ပဲ ချက်ချင်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်က နှင်ချလိုက်ရော။ သူဌေးကြီးကပဲ ဝင်ဖုန်ဖြေ

စကားပြောနေတယ်။ မနေ့က မကျေမချမ်းဖြစ်နေတဲ့ အွန်းမလက်ကိစ္စ ပြေလည်သွားပုံပဲ။ တရုတ်ကလေးက မိုးမိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ထိုင်ရာက ထလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဂယ်ထရုကလည်း လှည့်ကြည့်ပြီး ဒီကိုလာပါဦး မိုးမိုးလို့ ခေါ်တယ်။ အနားရောက်တော့ တရုတ်ကလေးကို မိုးမိုးက မေးလိုက်တယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်းလားလို့။

ကျွန်တော်နဲ့ မာရီယိုပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ မာရီယိုကတော့ အိပ်တုန်းလို့ တရုတ်ကလေးက ဖြေတယ်။ မိုးမိုးလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း စပ်စုချင်စိတ်ကလေးနဲ့လို့ လှည့်ပတ်ပြီး မေးမိပြန်တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ စားပြီးသွားပြီလားလို့။ တရုတ်ကလေး မဖြေခင် ဂယ်ထရုက ဝင်ဖြေတယ်။ ညက ငါ့ဆီ ညွှန်ကြားချက်လာတယ်။ ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာစားဖို့ အစားအစာ ပြင်ဆင်ပြီး ဘူးတွေနဲ့ ထည့်ပေးရမယ်တဲ့။ ဂူးစတပ်ဖိုက ငါ့ကို ဘာမှ မမှာခဲ့ဘူး။ မနက်သုံးနာရီကတည်းက လာပြီး ပြင်ဆင်ပေးနေရတာ။ မနက်ငါးနာရီထိုးတော့ သူတို့ လုံခြုံရေးကကောင်တွေ လာယူသွားတယ်တဲ့။ တရုတ်ကလေးက ဝင်ပြောတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မနက်ငါးနာရီကတည်းက ထွက်သွားကြတာပဲ။ အရှေ့ဘက်ကို သွားကြမှာထင်တယ်တဲ့။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ သိချင်တာတွေ များလာတာနဲ့ စပ်စုချင်တာကနေ ပြောင်ပြောင်ပဲ မေးကြည့်တဲ့ အဆင့် ပြောင်းသွားတော့တယ်။ မင်းနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားရတာလဲ။ မင်းတို့က ရေနံလိုက်ရှာတဲ့ လူတွေလားလို့ မေးလိုက်တော့ တရုတ်ကလေးက အွန်းမလက် စားနေရင်း ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံနဲ့ဆိုင်တယ်။

မသိပေမဲ့ သိသလိုလို လုပ်နေနေရာက အသားကျလာတော့ တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါးပါးလေးရို့တောင် ထင်လာတတ်ကြတယ် ဒီတော့ ရိုးသားပြခြင်းဆိုတာဟာ ငြီးစားဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်လာရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလာကြတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရော။ ဒါကြောင့် ဒီဘက်အရပ်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတဲ့လူတွေ များနေတာ

မာရီယိုက လူရဲ့အမူအရာနဲ့ အပြုအမူနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အခု သွားကြတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာပဲ လုပ်ကြရတာလို့ ဖြေတယ်။ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း တရုတ်ကလေးက ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က

ပေးရင်း အစားအသောက်ချက်တဲ့ပညာ သင်ပေးပြီး အလုပ်ခန့်ထားတာ။ ဂူးစတပ်ဖိုရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း တပည့်၊ ဂယ်ထရုတစ်ယောက် သွားစကားပြောနေတာလား။ သွားပြီး ချဲရင်း စကားများနေတာလားလို့ မိုးမိုးက မေးတော့ တော်မီက သူထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကလေးတခါခါနဲ့ ပြောတယ်။ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ဆိုတော့ ရန်ဖြစ်နေပုံ မရဘူး။ မိုးမိုးထွက်ကြည့်လိုက်ပါလားတဲ့။ မိုးမိုးလည်း ချက်ပြုတ်တဲ့ဝတ်စုံဝတ်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲမှာ အစားတွေ စစ်ဆေးဖို့ သဘောမျိုးနဲ့ အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ စားသောက်ခန်းထိပ်နားက စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး အလကားကောင်တွေအထဲက တရုတ်ကလေးနဲ့

ရေနံလိုက်ရှာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှာတော့ ရှာတာပဲ။ ရေနံရှာသလောက် မလွယ်လှဘူးတဲ့။ ပြောပြီးတော့ တရုတ်ကလေးက ပန်းကန်ပြားထဲက ချိစ်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပါးပါးကလေး ဖြစ်လာအောင် လှီးတယ်။ ပြီးတော့ စားထိပ်နဲ့ဖိပြီး ခြေနေတယ်။ မိုးမိုးက ဂယ်ထရုကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ဂယ်ထရုက မသိမသာ မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်ပြတာနဲ့ မိုးမိုးလည်း ဆက်မမေးတော့ဘူး။ မိုးမိုးက ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောပြီး ထိုင်ရာက ထ၊တော့ တရုတ်ကလေးလည်း ထိုင်ရာက ထ၊တယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ မိုးမိုးလင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း သူက လျှောက်ကြည့်ချင်တယ်လို့ ငါအားတဲ့

နေကျရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လျှောက်ပြမယ်လို့-လို့ ပြော
တယ်။ သူက တို့မြို့အကြောင်း ငါ့ထက် သိသေးတယ်လို့
တရုတ်ကလေးကို မိုးမိုးက ပြောလိုက်တယ်။ တရုတ်ကလေး
က မိုးမိုး ကျွန်တော့်အတွက် ကြက်ကြော်မနေနဲ့ဦးလို့ ပြောလို့
မိုးမိုးလည်း ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မင်းစားချင်တဲ့အခါ ပြောလို့
ပြောပြီး ချက်ပြုတ်ခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

တကယ်တော့ မိုးမိုး အလုပ်စ၊ ရမှာက နေ့ခင်းနှစ်နာရီ
လောက်မှာ။ ဂယ်ထရုတ်စံယောက် အကူအညီလိုရင် ပေးရ
အောင် စောစောလာတာဖြစ်လို့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။ ပြီး
တော့ ဟိုတယ်မှာ ဧည့်က ရှိတယ်ဆိုရလောက်ပဲ။ သူကိစ္စနဲ့သူ
လာကြတာတွေများတယ်။ သစ်ပင်ရိပ်မှာပဲထိုင်ရင်း စီးကရက်
သောက်ဦးမယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ တော်မီတစ်ယောက် တစ်ခုခု ချက်နေပုံတွေ
နေရတယ်။ စီးကရက်ဘူးအသစ်ကို ဖောက်လိုက်ရင်း ချက်
ပြုတ်ခန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တော်မီက
သူ့ကို တွေ့သွားပုံရတယ်။ အထဲကနေ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့
လက်ဖက်ရည်သောက်မလားလို့ ပြနေလို့ မိုးမိုး ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်တယ်။ ဒီကောင်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဖျော် အလွန်
ကောင်းပဲ။ မိုးမိုးလည်း ဒီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်လို့ တော်မီဖျော်
တိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတော့မှ လက်ဖက်ရည်ဆို
တာ သောက်ရကောင်းမှန်း သိတယ်။ တော်မီက အလုပ်ရောက်
ရင် မီးဖိုတစ်ခုဆီမှာ နို့ကျိုတော့တာပဲ။ သူက ဘူးနဲ့ ပုလင်းနဲ့
လာတဲ့ ဆူပါမတ်ကက်တွေမှာရောင်းတဲ့နို့မျိုး မသောက်ဘူး။
ရွာထဲက နွားမွေးပြီး နို့ညစ်ရောင်းတဲ့လူဆီမှာ နို့မှာတယ်။
ပြီးတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နို့ကျိုတယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ကို
မီးမျှဉ်းမျှဉ်းနဲ့ တစ်နေကုန်နပ်တယ်။ ခုဆို ဂူးစတပ်ဖ်တို့၊
ဂယ်ထရုတ်ကတောင် တောင်းသောက်ကြရတယ်။ အရင်က
တော့ ဂယ်ထရုတ် မသောက်ဘူး။ တော်မီကို နောက်ရင်း
ပြောလေ့ရှိတယ်။ လက်ဖက်ရည်က ကိုလိုနီစော် နံသတဲ့။
တော်မီကတော့ ငြင်းချင်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်တော့ ဂယ်ထရု
ပြောတာကို မဆန့်ကျင်ဘဲ ပြန်ပြီးနောက်တယ်။ နင်တို့က
ကိုလိုနီရဲ့ အရသာမှ မသိလိုက်ဘဲကိုး။ ကိုလိုနီရဲ့ အရသာကို
တော့ ငါတို့ကလားတွေက ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခုဆို
အင်္ဂလန်ကို ငါတို့ပိုင်တဲ့ နောက်ဘက်နားဆီက ရပ်ကွက်တစ်ခု
လို့ သဘောထားတာတဲ့။ ခုတော့ ဂယ်ထရုတောင် တော်မီ
လက်ဖက်ရည်ကို လျှာတွေနေပြီ။ တော်မီကတော့ ဂယ်ထရုကို
နောက်ရင်းပြောင်းရင်း ကိုလိုနီရဲ့ အမွေဆိုးကို နှောင်းခါမှရတဲ့
သူလို့ ခေါ်တယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး၊ တော်မီက လက်ဖက်
ရည်နှစ်ခွက် ယူလာပြီး မိုးမိုးထိုင်နေတဲ့နားက စားပွဲပေါ် တင်
လိုက်တယ်။ မိုးမိုးခွက်ကတော့ ခပ်သေးသေးပဲ၊ သူ့သောက်
တဲ့ခွက်ကတော့ အတော်ကြီးတယ်။ နောက်တော့ ဂယ်ထရုပါ
ရောက်လာတယ်။

ဂယ်ထရုက ချက်ပြုတ်ခန်းထဲဝင်ပြီး တော်မီဖျော်ထားတဲ့

လက်ဖက်ရည် ထည့်ယူလာတယ်။ ကျေးဇူးပဲ တော်မီလို့
ပြောရင်း ခုံလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ တော်မီကတော့
ခေါင်းကလေး တခါခါပဲ။ တော်မီ ခေါင်းခါတာက ဟုတ်ကဲ့
ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲ။ နင်နဲ့ လျှိုးနဲ့က တော်တော်တူတယ်လို့
ဂယ်ထရုက ပြောတယ်။ တော်မီက လက်ဖက်ရည်သောက်
ရင်း အံ့အားသင့်သွားလို့ သီးမလို ဖြစ်သွားရင်း ဘာဖြစ်လို့တဲ့
ဂယ်ထရုရာ။ သူက တရုတ်၊ ငါက ပန်ချာပီ၊ ဘယ်နေရာ
သွားတူတာလဲလို့ ပြန်မေးတယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ ချက်ချင်း
ပြန်မပြောသေးဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ သောက်နေ
တယ်။ ပြီးမှ နင်တို့ကြီးပြင်းပုံ၊ နင်တို့မိဘလက်အောက်က
ရုန်းထွက်ပုံတွေကို ငါ ပြောချင်တာလို့ ရှင်းပြတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲလို့ မိုးမိုးက စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ရင်း မေးတယ်။
လျှိုးက နယ်သာလန်မှာကြီးတာ။ အဖေအမေက သူ့ကိုဆရာဝန်
ဖြစ်စေချင်တယ်၊ လျှိုးက ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံပညာနဲ့
ပတ်သက်လို့ သူ့မှာ ဘွဲ့တွေ တသိတည်းကြီးပဲ။ အရင်က
ယူရိုပိုးလ်မှာ လုပ်နေတာ။ အခုတော့ ဒီလူတွေနဲ့ လာအလုပ်
လုပ်တယ်။ ဒီလူတွေကို သူ သဘောကျတယ်။ ဒီလူတွေဟာ
သူ့မိသားစုပဲတဲ့။ သူ့မှာ မိသားစုဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ ခုထိတော့
သူ့အဖေက သူ့ကို စကားမပြောသေးဘူးတဲ့လို့ ဂယ်ထရုက
ရှင်းပြပြန်တယ်။ တော်မီကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြော သေးဘဲ
ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်ရိုးကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ မိုးမိုးတို့
စကားပိုင်းကလေး ခဏငြိမ်သွားတယ်။ မိုးမိုးကတော့ စီး
ကရက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ သောက်
နေမိတယ်။ ခဏကြာခါမှ တော်မီဆီကအသံ ကြားရတယ်။
ငါထင်တယ်။ ဘယ်မိဘကမှ သူတို့သားသမီး အကြောင်း
အသေအချာ မသိကြဘူး။ ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ် ရှိတာက
တစ်ပိုင်း။ သားသမီးဆိုတာက တခြားလူတစ်ယောက်။ သူတို့
ဘဝတာတစ်ခုမှာ သူတို့လိုချင်တဲ့ ကျေနပ်သာယာမှု ရသင့်
တယ်လို့ မိဘအနေနဲ့ နားလည်ပေးတာက တခြားတစ်ပိုင်း။
အဲဒီအပိုင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ပါမလာဘူး။ ဘယ်လိုမှ မမြင်
ကြဘူး။ ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ်ရှိတာနဲ့ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို
သိတာက တခြားစီပဲလို့ တော်မီက အရှည်ကြီး ရှင်းပြတယ်။
မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ သူ့သား
ကလေးအပေါ် သူတို့က ကောင်းစေချင်ခဲ့တာတွေဟာ သူတို့ရဲ့
အမှားတွေပဲလား။ တော်မီမြင်သလို မိဘတွေကပဲ ကောင်း
တယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာကို သူတို့ရဲ့သားသမီးတွေ
နားလည်သလို သေသေချာချာ နားမလည်လို့လား။ ဂယ်ထရု
ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း တရုတ်ကလေးဟာ သူ့မှာ
မိသားစုမရှိပါဘူးလို့ မြင်တာမျိုး။ သူ့သားကလေးက မြင်နေလို့
အိမ်ဆီကို ပြန်မလာတော့တာဘဲလား ဆိုတာတွေ မိုးမိုးခေါင်း
ထဲ ဝင်လာတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

■ မြင့်သန်း